THE

LIFE AND ADVENTURES IN TAMIL

OF

PRADAPA MUDAILIAR,

BY

S. VEDANAYAGUM PILLAI,

Late District Munsiff,

MAYAVERAM.

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்.

Third Edition—1,500 Copies

PRINTED BY T. GOPAUL NAYAGAR.

GOLDEN PRESS.

Madras, N.C.

1910.

அ. முத்து.
A. MTT.
KARAIKUDI.

THE

LIFE AND ADVENTURES IN TAMIL

OF

PRADAPA MUDAILIAR,

BY

S. VEDANAYAGUM PILLAI,

Late District Munsiff,

MAYAVERAM.

PUBLISHED BY THE AUTHOR'S
SON. V. DORAI PILLA

Third Edition--1,500 Copies.

PRINTED BY T. GOPAUL NAYAGAR,
GOLDEN PRESS,
Madras, N.C.

1910.

பிரதாபம்

என்னும்

பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்.

மாயூரம் மாஜி முன்சிப்

ச. வேதநாயகம்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

மேர்ப்படியார் குமாரர்

வி. துரை பிள்ளையினல்-

மூன்றாம் பதிப்பு.

மதராஸ் என். சி.

டி. கோபால் நாயகரவர்களது,

கோல்டன் அச்சுயெந்திர சாலையில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1910வரு.

PREFACE TO THE FIRST EDITION.

My object in writing this work of fiction is to supply the want of prose works in Tamil, a want which is admitted and lamented by all, and also to give a practical illustration of the maxims of morality contained in my former works "Nidinool," "Penmady Malai," "Samarasa Keerthana," &c.—

The scene is laid in Southern India. The hero is a well-educated native gentleman of brilliant parts, wit and humour. He gives an account of his birth, parentage, education, marriage and other important events of his life; and the narrative is intermixed with various scenes of humour and pleasantry, and observa-tions of a moral tendency.

The principal personages who play important parts in this novel are the hero's mother Sundara Anny and his wife Ganambal, both being ladies of high birth and fortune, with every accomplishment both personal and mental, and endowed with every estimable quality that could adorn the female sex. They display their noble qualities in many trying situations of life, and take every opportunity of promoting the cause of justice and humanity, even at personal risk. By a fortuitous combination of circumstances over which she

had no control, Ganambal rises to sovereign power in the disguise of a man, and administers her Government with great wisdom and ability. She is raised to the highest pinnacle of human greatness, with a view to meet the taste of the Hindu readers, who are very fond of kings and queens, and who "delight to rove through the meanders of enchantment, to gaze on the magnificence of golden palaces, to repose by the water-falls of Elysian gardens."

The father and the father-in-law of the hero are types of uneducated native gentleman in high life, with all their eccentricities and singularities of character. They are, however, made by the gentle artifices of Sundara Anny and Ganambal to exhibit traits of latent good feelings, and to perform praise-worthy acts. There are many subordinate characters, acting their several parts in a great variety of scenes, and affording examples of filial affection, fraternal affection, conjugal affection, chastity universal benevolence, integrity, gratitude, &c. There are also instances, illustrative of the great maxim which religion teaches and experience proves ;—that no man can be happy without virtue, even in this life.

This work contains faithful pictures of the national character, domestic life, habits, and manners of the people in Southern India, interspersed with many amusing anecdotes,

and interesting stories. The common weaknesses and follies of the world are every where ridiculed. I have inculcated piety towards God, and pointed out the relative and social duties of life. I have endeavoured to exhibit the inherent beauty of virtue, and to expose the deformity of vice in such a manner as to create a love of the one, and a detestation of the other. In the description of the various characters and incidents, I have adhered closely to nature, avoiding the marvellous, as well as sentimentalism. I have scrupulously abstained from every thing likely to offend the religious feelings of any class of men.

In writing this story, I have not followed the example of those novelists who depict human nature as it is, not as it ought to be, and who thus exhibit bad specimens of humanity, which are often mistaken by the young and inexperienced for objects of imitation. I have represented the principal personages as perfectly virtuous, in accordance with the opinion of the great English moralist Dr. Johnson, who in Rambler No. 4 observes as follows :—"In narratives where historical veracity has no place, I cannot discover why there should not be exhibited the most perfect idea of virture ; of virtue not angelical nor above probability, for what we cannot feel we shall never imitate, but the highest and purest that humanity can reach, which exercised in such trials as the various

revolutions of things shall bring upon it, may, by conquering some calamities, and enduring others, teach us what we may hope, and what we can perform. Vice, for vice is necessary to be shown, should always disgust. Wherever it appears, it should raise hatred by the malignity of its practice, and contempt by the meanness of its stratagems; for while it is supported by either parts or spirit, it will be seldom heartily abhorred."

I am not aware that a similar work of prosaic fiction in Tamil has ever been presented to the public. I therefore flatter myself that this work will prove both entertaining and instructive to all readers. At the same time I crave the indulgence of the public for any shortcomings I might have been guilty of in a novel attempt of this kind.

S. V.

MAYAVERAM,
23rd August 1879.

அதிகார அட்டவணை.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
3	6	ஒருபாவத்னதயும்	ஒருபாவத்தையும்
12	18	அறையின்கதவை	அறையினகதவை
24	9	பிரமனப	பிரம்பை
26	15	உன்தாயாரர்	உன்தாயார்
41	1	உம்னமப்போல	உம்மைப்போல
45	23	சாஸ்திரத்னத	சாஸ்திரத்தை
57	30	ஒருவரைவெட்டிக்	இருவரைவெட்டிக்
76	9	வாய்ச்சண்டையிருந்து	வாய்ச்சண்டையிலிருந்து
107	20	புதுச்சேரிக்கும்	புதுச்சேரிக்குப்
114	32	யிருக்குமேன்று	யிருக்குமென்று
123	30	கஷ்டப்புருஷனைத்	கஷ்டப்புருஷனைத்
124	4	ஞானம்மான்	ஞானம்பான்
131	8	ஆரப்பித்தான்	ஆரம்பித்தான்
133	33	துடைத்துச்	துடைத்துச்
139	5	மழுபடியும்	மறுபடியும்
140	5	வெட்டாரவெளியோ	வெட்டாரவெளியா
141	5	சுவாமிமேல்	சுவாமிமேலே
151	15	புலோகவாழ்வையும்	பூலோகவாழ்வையும்
167	17	இலையபிள்ளைவை	இளையபிள்ளையை
170	20	ஓடினன்	ஓடினன்
183	10	எப்படியும்	எப்படியும்
193	2	பண்ணித்தொடங்கி ர்	பண்ணத்தொடங்கினர்
193	29	பிரார்த்தனையை	பிரார்த்தனையை
209	24	வாருங்கள்	வாருங்கள் என்று
210	25	அவனைம்பார்த்து	அவனைப்பார்த்து
214	16	ஓடிப்போய்விட்ட்டார்கள்	ஓடிப்போய்விட்டார்கள்
233	6	வந்தோமேன்து	வந்தோமென்று
280	26	சந்நியாகி	சந்நியாசி
295	17	அந்தச்சங்கில்	அந்தச்சங்கத்தில்
301	3	பிரதிமைக்ள்	பிரதிமைகள்
324	33	விடுவார்களென்று	விடுவீர்களென்று
336	3	அழுது போலவே	அழுவதுபோலவே
340	5	ஞானம்பபாளுக்கு	ஞானம்பாளுக்கு
340	30	போகவேண்டும்	போகவேண்டும் என்றார்கள்

பிரதாபம்

என்னும்

பிரதாபமுதலியார்

சரித்திரம்.

முதல் அதிகாரம்.

பிரதாபமுதலியார் பிறப்பும், வளர்ப்பும், வித்தியாப்பியாசமும், கலாப்பிரசங்கமும்.

இந்தத்தேசம் இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தார் ஸ்வாதீனமாகிச் சிலகாலத்திற்குப்பின்பு சத்தியபுரி என்னும் ஊரிலே, தொண்டைமண்டல முதலிமார் குலத்திலே நான் பிறந்தேன். என் பாட்டனாராகிய ஏகாம்பரமுதலியார் இந்தத் தேசத்தை ஆண்ட நபாபுகளிடத்தில் திவான் உத்தியோகஞ்செய்து, அளவற்ற திரவியங்களையும் பூஸ்திதிகளையும் சம்பாதித்தார். என் பாட்டனார் படித்ததும், அவருக்குத் திவான் உத்தியோகங் கிடைத்ததும், எல்லாரும் அதிசயிக்கத்தக்க விஷயமானதால், அதை நான் கேள்விப்பட்ட பிரகாரம் விவரிக்கிறேன். என் பாட்டனார் சம்பளங் கொடுத்துப் படிக்க நிர்வாகம் அற்றவராயிருந்தபடியால், அவர் சில உபாத்தியாயர்களை அடுத்து அவர்கள் ஏவின வேலைகளைச் செய்து, கல்வி கற்றுக்கொண்டார். அவர் கல்வியில் பூரணபாண்டித்தியம் அடைந்து, யௌவன புருஷனா யிருக்கும்போது, ஒருநாள் ஒரு துலுக்கன் குதிரையின்மேல் ஏறிக்கொண்டு, சத்தியபுரிச் சாலைமார்க்கமாகச் சாரிபோனான். அவனுடைய குதிரை எதையோ கண்டு வெருண்டு, மார்க்கத்தை விட்டுக் காட்டிலும் மே

ட்டிலும் ஓடி, அவனைக் கீழே தள்ளிவிட்டது. அவன் காயப்பட்டு பிரக்ஞாபங்கமாய், விழுந்த இடத்திலே பிரேதம்போலக் கிடந்தான். அப்போது அவ்விடத்திலிருந்தவர்கள், "அவன் யாரோ பக்கிரி; அவனைத் தொட்டால் ஜாதிப்பிரஷ்டத்துவம் உண்டாகும்" என்று சொல்லிக்கொண்டு, அப்பால் விலகிப்போய் விட்டார்கள். என் பாட்டனார் மட்டும் "அவன் யாராயிருந்தாலும, ஆபத்து வேளையில் உதவவேண்டும்" என்று நினைத்து, அவனைத் தூக்கி மடிமேல் வைத்துக்கொண்டு, அவனுடைய காயங்களைக் கட்டி, அவன் மூர்ச்சை தெளியும்படியான பக்குவங்களைச் செய்தார். அவன் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்த உடனே என் பாட்டனாரைப் பார்த்து, "நீர் செய்த உபகாரத்துக்கு, ஏழைப்பக்கிரியாகிய நான் என்ன பிரதி உபகாரஞ் செய்யப்போகிறேன்" என்று பலவாறாக ஸ்தோத்திரஞ் செய்தான். உடனே என் பாட்டனார் "பிரதி உபகாரத்தை விரும்பி இந்த உபகாரத்தை நான் செய்யவில்லை. ஆபத்துக்காலத்தில் ஒருவருக்கு உதவுவது எவ்வளவோ பெரிய சுகிர்தம். அந்தச் சுகிர்தபலனே எனக்குப் போதும். இம்மையில் நான் வேறு பிரதி பிரயோஜனத்தை அபேக்ஷிக்கவில்லை" என்றார். அந்தத் துலுக்கன் என் பாட்டனாரைப்பார்த்து, "இம்மையிலும் உமக்கு அல்லா கிருபை செய்வார்" என, என் பாட்டனார் "நித்தியமான மறுமைப்பலனை நான் அபேக்ஷிக்கிறேனே தவிர இம்மைப் பலனை அபேக்ஷிக்கவில்லை" என்றார். உடனே அந்தத் துலுக்கன் எழுந்து, "நான் சொல்வதை நீ ஆக்ஷேபிக்கிறாயா" என்று கோபித்து, என்பாட்டனார் கன்னத்தில் பளீரென்று அறைந்துவிட்டு, குதிரையின்மேல் ஒரே தாண்டாய்த் தாண்டி ஏறிக்கொண்டு போய் விட்டான். அவ்விடத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லாரும் என் பாட்டனாரை நோக்கி, "அந்தத் துஷ்டத் துலுக்கனுக்கு நீர் உபகாரஞ் செய்ததற்குக் கைம்மேலே பலன்கிடைத்ததே" என்று பரிகாசம் பண்ணினார்கள். என் பாட்டனார் வெட்கத்தினால் தலை குனிந்துகொண்டு வீட்டுக்குப் போனார்.

அதற்குச் சிலதினங்களுக்குப் பின்பு, நபாபினிடத்தி லிருந்து அனேக சேவகர்கள் உருவினகத்திகளுடனே வந்து, என் பாட்டனுரைப் பிடித்துக் குற்றவாளிபோற் பின் கட்டு முறையாகக்கட்டி, நபாபு சமுகத்திற்குக் கொண்டு போனுர்கள். அதற்குக் காரணந் தெரியாமையினுலே, என் பாட்டனுர் சித்தங்கலங்கி, "நான் ஒரு பாவத்தையும் அறியேனே" என்று அழுதுகொண்டு போனுர். எங்கள் பந்துக்களும், அவரைத் தொடர்ந்து, பரிதபித்துக் கொண்டு போனுர்கள். அப்பொழுது சிங்காதனத்தின்மீது வீற்றிருந்த நபாபு என் பாட்டனுரைக் கண்டவுடனே எழுந்து, ஓடிவந்து, என் பாட்டனுரைத் தழுவிக் கொண்டு சொல்லுகிறுர். நான் பக்கிரிபோல மாறுவேஷம் போட்டுக் கொண்டு பல ஊர்களைச் சுற்றிப்பார்த்து வருகையில், சத்தியபுரியில் எனக்கு நேரிட்ட பிராணுபத்தைத் தீர்த்து ரக்ஷித்தீரே அந்த உபகாரத்திற்காகவும் உம்முடைய அபார யோக்கியதைக்காகவும் உம்மைத் திவான் உத்தியோகத்தில் நியமித்திருக்கிறேம். உமக்குச் சம்மதமா? என்று கேட்டார். உடனே என் பாட்டனுர் "இம்மைப் பலன் வேண்டாமென்று முன்னே நான் சொல்லிப் பட்ட பாடு என் ஞாபகத்தி லிருக்கின்றது. அதை நான் மறந்தாலும் என் கன்னம் மறவாது. ஆகையால் உங்கள் சித்தப்படி நடக்கக் காத்திருக்கிறேன்" என்றுர். இதைக் கேட்டவுடனே நபாபு சிரித்துக்கொண்டு. "நீர் ஆக்ஷேபிக்காம லிருக்கும்பொருட்டு உம்மைப் பலவந்தமாகக் கொண்டு வரும்படி ஆக்ஞாபித்தோம்" என்று சொல்லி உடனே என் பாட்டனுரைத் திவான் உத்தியோகத்தில் நியமித்துச் சன்னதுங் கொடுத்தார்.

"இப்படிப்பட்ட திவான்கள் முன்னும் இல்லை பின்னும் இல்லை" என்று ஜகப்பிரக்கியாதியாய் யாவருஞ் சொல்லும்படியாக என் பாட்டனுர் அதிகாரஞ் செலுத்தி வந்தார். ஒவ்வொரு நபாபும் அவருக்குப் பல சமயங்களில் கநகாபிஷேகஞ் செய்ததுந்தவிர, எண்ணிக்கை யில்லாத

கிராமங்களையும் பூமிகளையும் சர்வமானியமாகக் கொடுத்தார்கள். என் பாட்டனார் விருத்தாப்பியம் மேலிட்டவுடனே, அவருடைய திரவியங்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு, சத்தியபுரியில் வந்து வசித்தார். அவர் காலஞ்சென்றபின்பு, அவருடைய ஸ்திதிகளெல்லாம் என் பிதாவுக்குக் கிடைத்து, அவர் அநுபவித்து வந்தார். என் தகப்பனார் பெயர் கனகாசலமுதலியார். என் தாயார் பெயர் சுந்தரத்தண்ணி. என்னுடைய பெயரைச் சொல்ல எனக்கே சங்கோசமா யிருக்கின்றது. ஏனென்றால் அந்த நாமத்துக்குத் தகுந்த குணம் என்னிடத்தில் இல்லை. மேலும் என்னுடைய பெயரை எழுதி நீட்டினால் காத வழி தூரம் நீளும். இந்தப் புஸ்தகமும் அந்தப் பெயருக்கே சரியாயிருக்கும். ஆகையால் என்னுடைய பெயரைச் சுருக்கி, "பிரதாபமுதலி" என்று என்னை எல்லாரும் கூப்பிடுகிற வழக்கம். என் தாய் தந்தைகளுக்கு நான் ஏக புத்திரனானதால், என்னை மிகவும் அன்பு பாராட்டி அருமையாக வளர்த்தார்கள். என் தகப்பனாருடைய பிரியத்துக்கும் தாயாருடைய பிரியத்துக்கும் பேதம் என்னவென்றால், என் தகப்பனார் நாளைவருவதை யோசியாமல், இன்றைக்கு நான் சந்தோஷமாயிருந்தாற் போது மென்று நான் என்னுடைய இஷ்டப்பிரகாரம் கொட்டம் அடிக்கும்படி விட்டு விடுவார். என் தாயார் எப்போதும் நான் க்ஷேமமா யிருக்கவேண்டு மென்கிற நோக்கத்துடன் என்னை நயமும் பயமுமாக நடத்தி வந்தார்.

எனக்கு அஞ்சாம்பருவம் ஆரம்பமானது முதல், வித்தை கற்பிக்கவேண்டுமென்று என்தாயார் சர்வப்பிரயத்தனம செய்தும் பலிக்கவில்லை. எனக்கு வயது போதாது போதாது என்று, என் தகப்பனார் காலஹரணம் செய்து வந்தபடியால், என்னை எட்டாம் வயது எட்டிப் பார்க்கிற வரையில் நான் சுத்த நிரக்ஷரகுக்ஷியா யிருந்தேன். என் மாதாவினுடைய அலட்டைப் பொறுக்கமாட்டாமல், என் தந்தையார் என்னை ஒருநாள் தனியே அழைத்து, "உன்

தாயார் உன்னைப் பள்ளிக்கூடத்தில் வைக்கவேண்டு மெ ன்கிருளே, நீ என்ன சொல்லுகிருய்" என்று கேட்டார். உடனே நான் தந்தையை நோக்கி, ஐயா நானும் படிக்க வேண்டுமா? எனக்கிருக்கிற சுய்புத்திபோதாதா? ஏழை கள் ஜீவனஞ்செய்து பிழைக்கவேண்டியதற்காக அவர்களு க்குக் கல்வி அவசியந்தான். நான் படிக்கவேண்டிய அகத் தியமென்ன? ஏதாவது வாசிக்கவேண்டிய திருந்தால் வாசிக்கவும், எழுதவேண்டியதிருந்தால் எழுதவும் நமக் குக் காரியஸ்தர்கள் இல்லையா? "கணக்கர்களில்லையா?" என்றேன். இது நான் சுயமாகச் சொன்னதல்ல. என்பாட் டியார் அடிக்கடி அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்ல நான் கே ள்விப்பட்டிருந்ததால், அந்தப் பிரகாரம் நான் பாடம் பண்ணிக்கொண்டு சொன்னேன். அந்த வார்த்தைகள் என் சொந்த வார்த்தைகளென்று என் பிதா எண்ணி, ஆ னந்த சாகரத்தில் மூழ்கினர். இவ்வளவு சாதுரியமாய் நான் பேசின சமாசாரம் வீடு முழுதும் பரவி, எங்கள் கா ரியஸ்தர்கள், கணக்கர்கள், பந்துக்கள், பணிவிடைக்காரர் கள் முதலான சகலரும் ஒவ்வொருவராய் வந்து, என்னு டைய சாமர்த்தியத்தைப் புகழ ஆரம்பித்தார்கள். என்னு டைய பாட்டியாரும் தம்முடைய உபதேசம் என்பதை மறந்து விட்டு, என்னைக் கட்டித் தூக்கிக்கொண்டு, "என் கண்ணே, பொன்னே, இவ்வளவு சாமர்த்தியமாய்ப் பேச யாருக்காவது வருமா?" என்று சொல்லிக்கொண்டு, நான் சுவாசம் விடுவதற்கு இடமில்லாமல் வாயாலும் பல்லா லும் அநேக முத்தங்கள் கொடுத்தார்கள். அவர்கள் கொ டுத்த ஒவ்வொரு முத்தமும் எனக்குப் பிராணாவஸ்தையா யிருந்தது. அப்போது அவ்விடத்திலே கட்டியிருந்த ஒரு கருங்குரங்கு என் பாட்டியார் என்னை ஏதோ உபத்திர வஞ் செய்கிறதாக எண்ணிக்கொண்டு, அவர்கள் மேலே தாவி விழுந்து, அவர்களைக் கடிக்க ஆரம்பித்தது. அந்த வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் என் பாட்டியார் என்னைக் கீழே விட்டு விட்டார்கள். நானும் அவர்கள் பற்கடிக்குத் தப்பிப் பிழைத்தேன்.

இவ்வளவு நடந்ததும் என் மாதாவுக்குத் தெரியாது. பிற்பாடு எவ்விதமாகவோ தெரிந்துகொண்டு, துயரமுகத்தோடு வந்து என் பிதாவை நோக்கி "ஏன் இவ்வளவு கூக்குரல்" என்று வினவ, "கல்வி விஷயத்தைப்பற்றி உன் பாலன் சொல்வதைக் கேள்" என்று என் பிதா ஆக்ஞாபித்தார். உடனே என் தயார் என் முகத்தைப் பார்த்தார். நான் முன் சொன்னபடி என் பாட்டியாரிடத்திலே கற்றுக்கொண்ட பாடத்தை என் தாயாருக்குச் சொன்னேன். அதைக் கேட்டவுடனே என் தாயாருக்கு முகம் மாறிவிட்டது. பிறகு, சற்றுநேரம் பொறுத்து, என் தாயார் என்னை நோக்கி, "என் கண்மணியே, நீ சொல்வது எவ்வளவுஞ் சரியல்ல. கல்வி என்கிற பிரசக்தியே இல்லாத பள்ளுப் பறை முதலான சாமானிய ஜனங்களைப்பார். அவர்களுடைய செய்கைகளுக்கும் மிருகங்களுடைய செய்கைகளுக்கும் என்ன பேதமிருக்கின்றது? கல்வியை உணராவிட்டால் கடவுளது யதார்த்த சொரூபத்தையும், அனந்த கல்யாண குணங்களையும், தர்மா தர்மங்களின் பேதங்களையும், ஞான சாஸ்திரங்களையும், பூகோளம், ககோளம், கணிதம் முதலிய சாஸ்திரங்களையும், இகபர சுகங்களை அடையத்தக்க மார்க்கங்களையும், நாம் எப்படி அறியக்கூடும்? நமக்கு முகக்கண்ணிருந்தும் சூரியப்பிரகாசம் இல்லாவிட்டால் என்ன பிரயோஜனம்? முகக்கண்ணுக்குப் பிரகாசம் எப்படி அவசியமோ அப்படியே அகக்கண்ணுக்குக் கல்வியாகிய ஞானப்பிரகாசம் அவசியம் அல்லவா? சாணைக்கல்லில் தேய்க்கப்படாத நவரத்னங்கள் பிரகாசிக்குமா? பிருதிவி ரூபமாயிருக்கிற பொன், வெள்ளி முதலான பஞ்சலோகங்களை எடுத்துக் காய்ச்சித் திரட்டாவிட்டால் அவைகளுக்கு ஒளி உண்டாகுமா? வெட்டித் திருத்திச் சாகுபடி செய்கிற நிலமட்டும் பலன் கொடுக்குமே யல்லாது, சீர்திருத்தஞ் செய்யப்படாத நிலம் பலன் கொடுக்குமா? வெட்டித் திருத்தாத நிலம், கல்லும் முள்ளும் புல்லும் புதரும் மண்டிக் கெட்டுப்போவது போல், கல்விப் பயிற்சியில்லாத மனம் துர்க்குணங்கள் நிறைந்து கெட்டுப்போ

காதா? கல்வி ஏழைகளுக்குத்தான் முக்கியம் என்கிறாய். பல தொழில்களைக் கற்றுக்கொண்டு, கைப்பாடுபட்டுப் பிழைக்கவேண்டியவர்களான ஏழைகளுக்குப் படிக்க நேரமேது? கல்வி விஷயத்தில் செலவழிக்க அவர்களுக்குப் பொருளேது? அவர்கள் படித்தாலும், அரைப்படிப்பு, காற்படிப்புப் படிக்கலாமே யல்லாமல், பூரணமாய்ப் படிக்கக் கூடுமா? நாம் காரியஸ்தர்களுக்குமேல் அதிகமாய்ப் படித்திராவிட்டால் அவர்கள் நம்மை மதிப்பார்களா? அவர்களுடைய கணக்குகளி லிருக்கிற பிசகுகளை நாம் எப்படிக் கண்டுபிடிக்கக்கூடும்? வேலைக்காரர்கள், கிராமக்குடிகள், முதலானவர்களை நாம் எப்படி ஆளக்கூடும்? தனவான்கள் படித்தவர்களாயிருந்தால் மட்டும், அவர்களுடையபொருள்களைச் சத்விஷத்தில் உபயோகிப்பார்களே தவிரப் படியாதவர்கள் கையில் அகப்பட்ட தனமானது பைத்தியக்காரர்கள் கையில் இருக்கிற கத்திபோல் தங்களுக்கும் பிறருக்கும் துன்பத்தை விளைவிக்கும். ஆதலால் கல்வி தனவான்களுக்கே முக்கியம்'' என்று என் தாயார் கர்ணாமிர்தமாகப் பிரசங்கித்தார்கள். அதைக்கேட்ட என் தகப்பனார் "நல்லது பெண்ணே, உன் மனதுப் பிரகாரம் பிள்ளைக்கு வித்தியாப்பியாசம் செய்விக்கவேண்டிய முயற்சி செய்கிறேன்'' என்றார். கல்வி அநாவசியகமென்று என் பாட்டியார் எனக்குப் போதித்தபோதம், என் தாயாருடைய பிரசங்கமாகிய பிரசண்டமாருதத்தின் முன் பஞ்சாய்ப் பறந்து விட்டது.

உடனே என் தகப்பனார் ஒரு உபாத்தியாயரை நியமகஞ்செய்து, எங்கள் வீட்டில் தினந்தோறும் வந்து எனக்குக் கற்பிக்கும்படி திட்டஞ்செய்தார். எங்கள் கிராம காரியங்களையும், குடும்ப காரியங்களையும், என் தகப்பனார் எவ்வளவும் கவனிக்காமல், என் தாயாரே வகித்துப்பார்த்து வந்தபடியால், என் படிப்பைக் கவனிக்க என் தாயாருக்கு ஒரு நிமிஷமாவது ஒழிகிறதில்லை. ஆகையால் என் பாட்டியாரும் தகப்பனாரும் என் கல்வி விஷயத்தில் கவ

னம் வைக்கத் தலைப்பட்டார்கள். அது எனக்கு அனர்த்த மாய் முடிந்தது. எனக்குப் படிக்க இஷ்டமானபோது நான்படிக்கிறதென்றும், படிக்க இஷ்டமில்லாதபோது நான் விளையாடுகிறதென்றும், என்னை உபாத்தியாயர் கண்டனை தண்டனை செய்யக்கூடாதென்றும், ஆனால் நான் படிப்பில் சுக்கில பட்சத்துச் சந்திரன்போல், தினேதினே விருத்தி ஆகவேண்டுமென்றும் நிபந்தனை செய்தார்கள். இந் தநிபந்தனைகளின் பிரகாரம் சரியாய் நடக்கவில்லை யென்று சில உபாத்தியாயர்கள் நீக்கப்பட்டார்கள். என்னை மரியாதையாக அழையாமல், "வா, போ" என்று ஏகவசன மாகக் கூப்பிட்டதற்காகச் சில போதகர்கள் தள்ளப்பட்டார்கள். ஒரு உபாத்தியாயர் மாசமுழுவதும் பிரயாசப் பட்டுச் சொல்லிக்கொடுத்துச் சம்பளம் வாங்குகிற சமயத்தில், சம்பளமில்லாமல் நீக்கப்பட்டார். உபாத்தியாயர்களைத் தள்ளுகிற அதிகாரம் என் தகப்பனுக்கும் பாட்டியாருக்கும் இருந்ததுபோலவே, நானும் அந்த அதிகாரத்தைச் சில சமயங்களில் செலுத்தி வந்தேன். இவ்வகையாக நான் பன்னிரண்டு உயிர் எழுத்துங் கற்றுக்கொள்வதற்கு முன் தள்ளுபடியான ஆசிரியர்களும் பன்னிரண்டு பேருக்கு அதிகமாயிருக்கலாம். இவ்வளவு ஆபத்துக்கும் தப்பி ஒரு உபாத்தியாயர் மட்டும் நிலைத்திருந்தார். அவர் குடும்பசகிதமாய் எங்கள் வீட்டில் இருந்துகொண்டு எனக்கும் அவருடைய பிள்ளை கனகசபை என்பவனுக்கும பாடம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். ஒரு நாள் என் பாட்டியார் உபாத்தியாயரைப் பார்த்து, "நம்முடைய பிள்ளையாண்டான் படித்துப் படித்துத் தொண்டை வரண்டு போகிறதே. இனிமேல் உம்முடைய மகன் கனகசபை பாடம் படிக்கட்டும். அவன் படிக்கிறதைக் கேட்டு என் பேரன் கல்வி கற்றுக்கொள்ளட்டும். பிற்பாடு என் பேராண்டிக்குப் பாடந்தெரியா விட்டால், அவனுக்குப் பயம் உண்டாவதற்காகக் கனகசபையைப் பலமாக அடியும்" என்றார்கள். உபாத்தியாயருடைய வயிற்றுக் கொடுமையினால் இந்த அநியாயமான நிபந்தனைக்கும் சம்மதித்தார். எனக்

குப் பாடம் தெரியாதபோதெல்லாம் உபாத்தியாயர் கனகசபையை அடிப்பார். அவன் இல்லாதபோது உபாத்தியாயர் தன் முதுகிலும் அடித்துக் கொள்வார். நான் பாடத்தைச் சரியாய்ப் படித்த நேரமுமில்லை; கனகசபை அடிபடாத நேரமுமில்லை. ஒருநாள் உபாத்தியாயர் கனகசபையை முதுகில் அடித்தபோது, அவன் அழுது கொண்டு "ஐயா என் முதுகு ஒரு அபராதமும் செய்யவில்லையே. இவ்வளவுபாடும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகத் தானே, ஆகையால் வயிற்றில் அடியுங்கள்" என்றான். அதைக் கேட்டவுடனே எனக்கு இரக்கம் உண்டாகி என் கண்ணில் ஜலந்ததும்ப ஆரம்பித்தது. நான் ஒரு அட்சரம் கற்றுக்கொள்வதற்குக் கனகசபை அநேகம் அடிபடுவான். இப்படியானால் தமிழ் நெடுங்கணக்கு முழுவதும் எனக்குப் பாடம் ஆவதற்கு முன் அவன் எத்தனை அடிபட்டிருப்பானென்று புத்திமான்கள் கணக்கிட்டுத் தெரிந்துகொள்ளப் பிரார்த்திக்கிறேன். அவன் உயிருக்கும் உடலுக்கும் அபாயம் வரும்படியாக அவனுக்கு அடி வாங்கிக்கொடுத்த அட்சரங்களுக்கு உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, உயிர்மெய்யெழுத்து என்று பெயர் வந்தது கிரமமல்லவா?

உ-ம். அதிகாரம்.

பாலலீலை.

நான் படிப்பு விஷயத்தில் மந்தமா யிருந்தாலும், விளையாடுகிற விஷயத்தில் அதிக முயற்சி உள்ளவனாக இருந்தேன். என்னுடைய பால்லிய சேஷ்டைகள் யாவருக்கும் வியப்பாயிருக்குமானதால் அவைகளை அடியில் விவரிக்கிறேன்.

என் வீட்டில் என்னைத்தவிர மற்றவர்கள் எல்லாரும் சுரத்தினாலும் அம்மையினாலும் உபாதைப்பட்டார்கள். அவர்களைப் பலபேர் வந்து விசாரிக்கிறதும் உபசாரஞ் செய்கிறதுமா யிருந்தார்கள். என்னை ஒருவரும்

விசாரிக்காதபடியால், நான் ஒரு மூலையில் அழுதுகொண்டிருந்தேன். எல்லாரும் ஓடிவந்து, "ஏன் அப்பா அழுகிறாய்" என்று கேட்டார்கள். "எனக்குச் சுரமாவது அம்மையாவது வரவில்லையே" என்று தேம்பித்தேம்பி அழுதேன்.

நானும் சில பிள்ளைகளும் தெருவில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அவர்களில் ஒரு பையன் என்னைப்பார்த்து, நான் இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டு ஒரு வித்தை செய்கிறேன். நீ அந்த வித்தையை இரண்டு கண்ணையுந் திறந்துகொண்டு செய்வையா? என்று கேட்டான். அதற்கு நான், "நீ இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டு செய்கிற வித்தையை நான் கண்ணைத்திறந்துகொண்டு செய்யக்கூடாதா? அப்படி நான் செய்யாவிட்டால் உனக்கு நான் இவ்வளவு பந்தயம் கொடுப்பேன்" என்று ஒப்புக்கொண்டேன். உடனே அந்தப் பையன் நடுத்தெருவில் உட்கார்ந்து, இரண்டு கண்ணையும் மூடிக்கொண்டு, மண்ணை அள்ளி அள்ளித் தன் கண்மேலே போட்டுக் கொண்டான். பிற்பாடு அவன் என்னைப் பார்த்து, "நீ இரண்டு கண்களையுந் திறந்துகொண்டு இந்த வித்தையைச் செய்," யென்று மண்ணை அள்ளி என் கையில் கொடுத்தான். நான் கண்ணை இழந்து போவதைப் பார்க்கிலும் காசை இழப்பது நலமென்று நினைத்து, பந்தயக்காசை அவனுக்குக் கொடுத்து விட்டேன்.

எங்கள் வீட்டு மேல்மாடியில் அதிக விலைபெற்ற பெரிய நிலைக்கண்ணாடிகள் மாட்டி இருந்தன. ஒரு கண்ணாடியில் நானும் சில பிள்ளைகளும் எங்களுடைய முக அழகைப்பார்த்தபோது, எல்லாருடைய முகமும் அழகாயிருக்க, என் முகமட்டும் எனக்கே பார்க்கச் சகியாமல் விகாரமா யிருந்தது. அது கண்ணாடியினுடைய பிசகென்றெண்ணிக் கையை ஓங்கிக்கொண்டு அந்தக் கண்ணாடியில் பலமாக ஒரு குத்துக் குத்தினேன். அந்தக்கண்ணாடி ஆயிரம் துண்டாக உடைந்து போயிற்று.

எந்த வேலையிலும் சோம்பலா யிருக்ககூடாதென்றும், தொட்ட காரியத்தை உடனே முடித்துவிட வேண்டுமே தவிர நாளைக்கென்று நிறுத்திவைக்கக் கூடாதென்றும், என் தாயார் எனக்கு அடிக்கடி புத்தி சொல்லி வருவார்கள். நான் அந்தப் புத்தியை பக்ஷண விஷயங்களில் உபயோகப்படுத்தி, எத்தனை பக்ஷணங்கள் அகப்பட்டாலும் நாளைக்கென்று வையாமல், உடனே சாப்பிட்டு, மந்தப்பட்டு, வைதியர்களுக்கு ஓயாத வேலை கொடுத்து வந்தேன்.

எல்லாரிடத்திலும் மரியாதையாய்ப் பேச வேண்டுமென்றும், யாராவது வந்தால் அவர்களுக்கு உடனே ஆசனம் கொடுத்து, உபசாரம் செய்யவேண்டு மென்றும் என் தாயார் எனக்கு அடிக்கடி சொல்லி வருவார்கள். நான் அந்தப்படி வண்ணான், அம்பட்டன், தோட்டிக்குக் கூட ஆசனங்கொடுத்து மரியாதை செய்யத் தலைப்பட்டேன்.

தினமும் பொழுது விடிந்தவுடனே உபாத்தியாயர் வந்து படிக்கச் சொல்லித் தொந்தரவு செய்த படியால் பொழுது விடியாம லிருப்பதற்கு என்ன உபாய மென்று யோசித்துப் பார்த்தேன். கோழி கூவிப் பொழுது விடிகிறபடியால், கோழி கூவாவிட்டால் பொழுது விடியாதென்று நினைத்து, கோழி வளர்க்கவேண்டா மென்று அக்கம் பக்கம் வீட்டுக்காரர்களுக்கு உத்தரவு செய்தேன்.

ஒருநாள் ஒரு பையனிடத்தில் நான் இரண்டுவராகன் கடன் வாங்கினதாகவும், அவன் என்னை அடித்ததாகவும், சொப்பனங்கண்டு விழித்துக்கொண்டு, அந்தப் பையனை மறுநாள் நான் பார்த்தபோது, அந்தச் சொப்பனத்தை அவனுக்குத் தெரிவித்தேன். உடனே அவன் "அந்தக் கடனைக்கொடு" என்று என் மடியைப் பிடித்துக் கொண்டான். நான் அவனுடைய கன்னத்தில் பளீர், பளீர், என்று இரண்டு, மூன்று அறைகள் கொடுத்தேன். அவன் "ஏன் அடிக்கிறாய்?" என்று கேட்டான். "இராத்திரி நீ என்னைச் சொப்பனத்தில் அடித்தபடியால் அதற்காக இப்

போது நான் உன்னை அடித்தேன்” என்றேன். அவன் “கடனுக்கும் அடிக்கும் சரியாய்ப் போய்விட்டது” என்று சொல்லிப் போய்விட்டான்.

ஒருநாள் நான் வீதியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த போது, ஒரு துஷ்டன் அவனுடைய மாட்டை ஓங்கி ஓங்கி அடித்து ஓட்டிக்கொண்டு போனான். நான் “ஏன் அடிக்கிறாய்? என்று கேட்டதற்கு, அவன் என் மாட்டை எப்படியாவது நான் உபயோகிக்கிறேன், உனக்கென்ன?” என்றான். நான் உடனே என் கையில் இருந்த கழியால் அவனை அடித்து, “என் கழியை நான் எப்படியாவது உபயோகிக்கிறேன், உனக்கென்ன?” என்று சொல்லிப் போய் விட்டேன்.

எங்கள் வீட்டில் ஒரு பெரியவருக்கு அசாத்திய ரோகம் நேரிட்டு, வைத்தியர்களும் கைவிட்டு விட்டார்கள். எமன் வந்து உயிரைக்கொண்டு போகிறதென்று நான் கேள்விப்பட்டிருந்தபடியால், கதவை மூடிவைத்திருந்தால் எமன் எந்த வழியாய் வருவான் என்று நினைத்து, அந்தப் பெரியவர் படுத்திருந்த அறையின் கதவை மூடி, துவாரங்களையெல்லாம் துணியினால் அடைத்து விட்டேன். அப்படிச் செய்தும் அந்தத் துஷ்ட யமன் எந்த வழியாகவோ வந்து பிராணனைக் கொண்டுபோய் விட்டான்.

நான் ஒருநாள் கண்ணாடியில் என்முகத்தைப் பார்த்த பிறகு, முதுகின் அழகைப் பார்க்கும்பொருட்டு, கண்ணாடியை எனக்குப் பின்புறத்தில் வைத்து, முதுகாலே பார்த்தேன். ஒன்றும் தெரியாமல் மயங்கினேன்.

என்னுடைய நேசன் ஒருவன் ஒரு புஸ்தகம் அனுப்பவேண்டுமென்று எனக்குத் தபால் வழியாய்க் கடிதம் அனுப்பினான். நான் அந்தப் புஸ்தகத்தை அனுப்பவில்லை. சில நாளைக்குப்பிறகு நான் அவனைக் கண்டபோது, “புஸ்தகம் அனுப்பும்படி நீ எழுதிய கடிதம் என்னிடத்தில் வந்து சேரவில்லை” என்றேன். “கடிதம் வந்து சேராவிட்

டால் நான் புஸ்தகம் வேண்டுமென்று எழுதிய சமாசாரம் உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது?" என்று அவன் கேட்க, நான் ஆடுதிருடின கள்ளன்போல் விழித்தேன்.

ஒரு முக்கியமான சங்கதியைப்பற்றி ஒரு சிநேகிதனுக்கு நான் கடிதம் எழுதி, அதின் கடைசியில், "இந்தக் கடிதம் வந்து சேராவிட்டால், உடனே எனக்குத் தெரிவி" என்று எழுதினேன். கடிதம் போய்ச் சேரா விட்டால், அதன் கடைசி வாக்கியத்தால் என்ன பிரயோசனமென்பதை நான் கவனிக்கவில்லை.

ஒரு பிரசித்தமான பொய்யன் என்னிடத்தில் வந்து, தன்னுடைய ஆயுசுமுழுமையும் தான் ஒரு நிசம் சொன்னதில்லை என்ருன். "நீ ஒரு நிசம் சொல்லி யிருக்கிருய்" என்று நான் சொல்ல, அவன் "இல்லை இல்லை" என்ருன். "ஆயுசு முழுவதும் நிசம் சொன்னதில்லை யென்று நீ சொல்வது நிசம் அல்லவா" என்றேன். அவன் சரியென்று ஒப்புக்கொண்டு, என்னைப் பார்த்து, "நீ ஒரு பொய் சொல்லவேண்டும்" என்ருன். நான் உடனே "நீ யோக்கியன்" என்றேன்.

ஒருநாள் இராத்திரி நான் தங்கக்காப்புகளும் கொலுசுகளும் போட்டுக்கொண்டு நித்திரை செய்தேன். ஒரு திருடன் எவ்விதமாகவோ உள்ளே நுழைந்து எல்லாரும் தூங்குகிற சமயத்தில் என்னுடைய ஒரு கைக்காப்பையும் கொலுசையுங் கழற்றிக்கொண்டு ஓடினுன். நான் உடனே "திருடரே, திருடரே, இன்னொரு கைக்காப்பையுங் கொலுசையும் மறந்து விட்டீரே" என்று கூவினேன் அந்த அரவம் கேட்டு எல்லாரும் விழித்துக் கொண்டார்கள். திருடனும் ஓடிப்போய் விட்டான்.

என் பாட்டியாருக்கு மூன்ரும் முறைச் சுரம் வந்துகொண்டிருந்தது. எங்கள் வீட்டிலிருந்த கடியாரம் மத்தியானம் இரண்டு மணி அடித்த உடனே சுரம் வருவது வழக்கமா யிருந்தபடியால் கடிகாரம் ஓடாமல் நின்று

விட்டால் சுரமும் வராமல் நின்றுபோகுமென்று நினைத்து, கடிகாரத்தை நிறுத்தி விட்டேன். அப்படிச்செய்தும் அந்தத் திருட்டுச் சுரம் வராமலிருக்கவில்லை.

நானும் கனகசபையும் பின்னும் சில பிள்ளைகளும் எங்களுக்குத் தேகபலம் உண்டாவதற்காகச் சில நாளாய்ச் சிலம்பம் பழகிக்கொண்டுவந்தோம். ஒரு நாள் இராத்திரி வெகுநேரம் வரையில் நாங்கள் சிலம்பம் விளையாடிக்கொண்டிருந்து, வீட்டுக்கு வந்தபோது, எங்கள் வீட்டுக்கு எதிரேயிருக்கிற மைதானத்தில் கூத்தாடிகள் வேஷம்போட்டுக்கொண்டு, இராமநாடகம் ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள். நாங்கள் வந்தபோது இராமரும், சீதையும், லட்சுமணரும் நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுக் காட்டுக்குப்போகிற சமயமாயிருந்தது; அப்போது தசரதர், கௌசலை முதலான சகல ஜனங்களும், அழுது பிரலாபித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதைக்கண்ட உடனே, நான் கனக சபையைப்பார்த்து, "அந்தப் பொல்லாத கைகேசியினாலே இராமர் பட்டத்தை இழந்து ஆரணியம் போகவும், அதனால் சகல ஜனங்களும் மனமுருகிவாடவும் சம்பவித்திருக்கின்றதே. இந்த அநியாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நாம் சும்மா இருப்பது தர்மமா?" என்று கேட்க, அவன் "இந்த அக்கிரமத்தைத் தடுக்க முயற்சிசெய்யாமல் நாம் சும்மா இருப்பது அழகல்ல" என்றான். உடனே நானும் அவனும் மற்றப் பிள்ளைகளும் எங்கள் கைகளிலிருந்த சிலம்பக்கழிகளுடனேசென்று, வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஜனங்களின் தலைமேல் ஏறி மிதித்துக்கொண்டு, நாடகசாலைக்குள்ளே பிரவேசித்துவிட்டோம். அங்கே தன் பிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேகம் ஆகுமென்கிற அகக்களிப்புடன் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த கைகேசியை வளைத்துக்கொண்டு, எங்கள் கை சலிக்கிறவரையில் அடித்தோம். அவள் "பரதனுக்குப் பட்டம்வேண்டாம் வேண்டாம்" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தாள். அப்போது கூனி அகப்பட்டிருந்தால் அவளை எமலோகத்துக்கு அனுப்பியிருப்போம். அவளு

டைய அதிர்ஷ்டவசத்தால் அகப்படாமல் தப்பித்துக்கொ ண்டாள். காட்டுக்குப்போகிற இராமரிடத்துக்குப்போய், நகரத்துக்குத் திரும்பும்படி சொன்னோம். அவர் "பிதிர்வா க்கிய பரிபாலனம் செய்வதற்காக நான் காட்டுக்குப் போ கவேண்டியது அகத்தியம்" என்றார். நீர் போனால் காலை ஒடித்து விடுவோமென்று, வழிமறித்துக்கொண்டு, அவரு க்கு நியாயத்தை எடுத்துக்காட்டி, மெய்ப்பித்தோம். எப் படி என்றால் "சும்மா இருந்த உம்மை உம்முடைய தகப் பனார் அழைத்து, உம்மைப் பட்டங்கட்டிக்கொள்ளும்படி சொல்லி, நீரும் அதற்குச் சம்மதித்து, ஊரெங்கும் முரச றைவித்த பிற்பாடு, உமக்குக்கொடுத்த இராச்சியத்தை பர தனுக்குக் கொடுக்க அவருக்கு அதிகாரம் உண்டா? அப் படி அவர் கொடுத்திருந்தால் அது அசத்தியமல்லவா? உமக்குப் பட்டாபிஷேகம் ஆனால் தான் உமது தந்தையா ருடைய சத்தியம் நிலைக்கும்.

என்னே யரச ரியற்கை யிருந்தவா
தன்னேரிலாத தலைமகற்குத் தாரணியை
முன்னேகொடுத்து முறைதிறம்பத் தம்பிக்குப்
பின்னேகொடுத்தாற் பிழையாதோ மெய்யென்பார்.

என்று கம்பரும் சொல்லியிருக்கிறபடியால், ஊருக்குத்திரு ம்பும்" என்றேன். இராமர் நான் சொன்ன வாய் நியாயத் தைப் பார்க்கிலும் தடியடி நியாயத்துக்குப் பயந்து, உட னே நகரத்துக்குத் திரும்பினார். நான் உடனே வசிஷ்டர் முதலானவர்களை அழைத்து இராமருக்கு மகுடாபிஷே கம் செய்வித்தேன். இந்தப்பிரகாரம் இராமாயணம் சப்த காண்டத்தை ஒன்றரைக் காண்டத்துக்குள் அடக்கி, இரா மரும், அவருடைய தம்பியும், சீதையும் வனத்துக்குப் போகாமலும், தசரதர் இறவாமலும், இராவணன் சீதை யச் சிறை எடுத்தானென்னும் அபவாதம் இல்லாமலும், இராவணாதிகளை இராமர் கொலைசெய்தாரென்கிற பழிச் சொல் இல்லாமலும், சிறுபிள்ளையாகிய பரதன் ராஜ்ஜிய பாரம் தாங்கி வருந்தாமலும் செய்து, பிரதாபமுதலி என் னும் என்பேரையும் நிலைநிறுத்தினேன்.

ஒருநாள் எங்கள் குடும்பவைத்தியர் வீதியில் வருகிறதைக்கண்டு, அவர் கண்ணிலேபடாமல் நான் ஓடி ஒளிந்துகொண்டேன். கனகசபை "ஏன் ஒளிகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான். "நமக்குச் சிலநாளாய் வியாதிவரவில்லையே, வைத்தியருக்குக் கோபமாயிருக்குமென்று பயந்து, ஒளிந்துகொண்டேன்" என்றேன். மறுபடி ஒருநாள் அந்த வைத்தியர், என்னைக்கண்டு, "பூர்வீகமனுஷர்களெல்லாரும் தீர்க்காயுசா யிருந்தார்கள். இந்தக் காலத்துமனுஷர்களுக்கு ஆயுசு குறைந்துபோனதற்குக் காரணம் என்ன" என்று கேட்டார். நான் அவரைப்பார்த்துப் "பூர்விகத்தில்வைத்தியர்கள் இல்லாதபடியால், பூர்வீகமனுஷர்கள் நீடிய ஆயுசு உள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். இந்தக்காலத்தில் வைத்தியர்கள் அதிகமாயிருப்பதால், ஆயுசு குறைந்துபோய் விட்டது" என்றேன்.

நானும் சில பிள்ளைகளும் நீந்தக்கற்றுக் கொள்வதற்காக ஒரு குளத்துக்குப்போனோம். "நான் நீந்தக் கற்றுக் கொள்வதற்கு முன் தண்ணீரில் இறங்கமாட்டேன்." என்று கரையில் உட்கார்ந்தேன். "தண்ணீரில் இறங்காமல் எப்படி நீந்தக் கற்றுக்கொள்ளுகிறது" என்று எல்லாரும் என்னைப் பரிகாசம் செய்தார்கள்.

நானும் சில பிள்ளைகளும் குதிரைப்பந்தயம் விட்டபோது, என் குதிரை எல்லாருடைய குதிரைகளுக்கும் பிந்திப்போய் விட்டதால், எல்லாரும் என்னைப்பார்த்துக் கைகொட்டிச், சிரித்தார்கள். நான் "என்னுடைய குதிரை எல்லாருடைய குதிரைகளையுந் துரத்துகிறது" என்று சொல்லி அவர்களுக்குமேல் அதிகமாகச் சிரித்தேன்.

ஒருநாள் நானும் கனகசபையும் பின்னுஞ் சிலரும் எங்களுடைய வீரப் பிரதாபங்களைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது நான் கனகசபையை நோக்கி, "அநேக சத்துருக்களை நான் ஓடும்படி செய்தேன்" என்றேன். அவன் "எப்படி ஓடச்செய்தீர்கள்?" என்று

கேட்க; "நான் சத்துருக்களைக் கண்டவுடனே ஓட ஆரம்பித்தேன். அவர்கள் என்னைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடிவந்தார்கள். இப்படியாக நான் சத்துருக்களை ஓடச்செய்தேன்" என்றேன். கனகசபை என்னுடைய சௌரியத்தை மெச்சிக்கொண்டு, "நீங்கள் சத்துருக்களை எப்படி வெல்லுவீர்கள்?" என்றுகேட்க, "நான் ஓட்டத்தினால் வெல்லுவேன்" என்றேன். அவன் "ஓட்டத்தினால் எப்படி வெல்லுவீர்கள்?" என்று கேட்க "நான் சத்துருக்களைக் கண்டவுடனே, அதிவேகமாக ஓடுவேன். என்னுடைய ஓட்டத்தைப்பிடிக்க அவர்களாலும், அவர்கள் பாட்டர்களாலும் முடியாது. இவ்வகையாக அவர்களை நான் வெற்றிகொள்வேன்" என்றேன். அப்போது கூட இருந்த ஒருசிப்பாய் தான் ஒரு சண்டையில் எதிரியினுடைய காலை வெட்டினதாக வீரம்பேசினான். நான் அவனைப்பார்த்து, "எதிரியினுடைய தலையை வெட்டாமற் காலைவெட்டின காரணம் என்ன?" என்று கேட்க; அந்தச் சிப்பாய், "நான் என்னசெய்வேன்? எதிரியினுடைய தலையை வேறொருவன் முன்னமே வெட்டிக்கொண்டுபோய் விட்டான்; பிறகு நான் காலை வெட்டினேன்" என்றான்.

சில காலத்துக்குமுன் நானும் கனகசபையும் சேர்ந்து சில கவிகள் உண்டுபண்ணினோம். அந்தக் கவிகளை இந்தக் கிரந்தத்திலே சேர்க்கலாமென்று யோசித்து, அவைகளைப் பார்வையிட்டோம். சில கவிகளின் அர்த்தம் எனக்கு மட்டுந் தெரிகின்றது. கனகசபைக்குத் தெரியவில்லை. சில கவிகளின் அர்த்தங் கனகசபைக்கு மட்டும் புலப்படுகின்றது; எனக்குப் புலப்படவில்லை. சில கவிகளின் பொருள் அவனுக்கும் விளங்கவில்லை: எனக்கும் விளங்கவில்லை. அன்றியும், அநேக கவிகளுக்குச் சந்தமே தெரியவில்லை. சந்தந் தெரிகிற கவிகளுக்குப் பொருள் தெரியவில்லை. பொருள் தெரிகிற கவிகள் இலக்கணவிதிக்கு ஒத்திருக்கவில்லை. ஆகையால் அந்தக்கவிகளை இந்தப் புஸ்தகத்திற் சேர்க்காமல் விட்டுவிட்டேன்.

ஒரு புலவர் நான் பாடின ஒரு கவியைப்பார்த்து, அதை நான் கம்பராமாயணத்திலிருந்து திருடிக்கொண்டதாகக் குறைகூறினர். "நான் திருடவேயில்லை" என்றேன். அவர் அந்தக்கவி கம்பராமாயணத்தி லிருப்பதாகக் காட்டினர். நான் உடனே அவரைப் பார்த்து, "நான் அந்தக் கவியைக் கம்பராமாயணத்திலிருந்து திருடி எடுத்துக்கொண்டிருப்பேனானல், பிறகு அந்தக்கவி கம்பராமாயணத்தில் எப்படி யிருக்கக்கூடும்? ஆகையால் நான் திருடவில்லையென்பதற்கு அந்தக்கவி கம்பராமாயணத்திலிருப்பதுவே சாக்ஷி" என்று மெய்ப்பித்தேன்.

ஒரு மூடன் என்னைப்பார்த்து, "சகல மனுஷர்களும் பிழைசெய்வது சகஜம். இந்த விஷயத்தில் விவேகிக்கும் அவிவேகிக்கும் என்னபேதம்?" என்றான். நான் அவனை நோக்கி, "அவிவேகியின் குற்றம் அவனுக்குமட்டுந்தெரியாது; உலகத்துக்கெல்லாந் தெரியும். விவேகியின் குற்றம் அவனுக்குமட்டுந் தெரியும்; உலகத்துக்குத்தெரியாது," என்றேன்.

ரு-ம் அதிகாரம்.

சம்பந்திமுதலியார் சரித்திரம்.

ஞானம்பாளுடைய குணாதிசயங்களுங் கல்வித்திறமையும்.

எனக்காகக் கனகசபை படிப்பதும், எனக்காக அவன் அடிபடுவதும் என் தாயாருக்குச் சிலநாள் வரைக்குந் தெரியாமலிருந்து, பிற்பாடு தெரிந்ததாகத் தோன்றுகின்றது. ஒருநாள் அவர்கள் என்னையும் கனகசபையையும் அழைத்து, இருவருக்கும் இலைபோட்டுக் கனகசபை இலையில் மட்டும் அன்னம், பட்சணம் முதலியவைகளைப்படைத்து, என்னுடைய இலையில் ஒன்றும் படையாமல் வெறுமையாய் விட்டு விட்டார்கள். என் மாதாவைப் பார்த்து எனக்கும் அன்னம் படைக்கும்படி வேண்டினேன். அவர்

கள் "கனகசபை அமுதுசெய்கிறதைப் பார்த்துக்கொண்டிரு" என்றார்கள். "அவன் அமுது செய்கிறதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் எனக்குப் பசி அடங்குமா?" என்றேன். "அவன் படிக்கிறதையும் அடிபடுகிறதையும் நீபார்த்துக்கொண்டிருந்தால் உனக்கு வித்தை வருமா?" என்றார்கள். நான் உடனே நாணம் அடைந்து என் மாதாவின் முகத்தைப் பார்க்கிறதைவிட்டு, பூமிதேவி முகத்தைப்பார்க்க ஆரம்பித்தேன். அன்றையதினம் எனக்கு அன்னப்பிடி வெல்லப்பிடியாய் விட்டது. எனக்காக ஒரு ஏழைப் பிள்ளையை அடிபடும்படி செய்வித்தது பெரிய அக்கிரமமென்று என்தாயார் விஸ்தாரப்பிரசங்கஞ்செய்தது மன்றி, என்னைப்பார்த்து, "நீ படவேண்டிய அடியைக் கனகசபை ஏற்றுக்கொண்டதால் நீ அனுபவிக்கிற சுகங்களிலும் அவனுக்குப் பங்குகிடைக்கவேண்டியது நியாயம்" என்று சொல்லி, அன்று முதல் அன்னவஸ்திர பூஷணுதி விஷயங்களில் எனக்குங் கனகசபைக்கும் யாதொரு பேதமுமில்லாமல் இருவரையும் ஒரே தன்மையாய் நடத்தி வந்தார்கள். இனிமேல் நான் என்வீட்டில் படிப்பது சரியல்லவென்று என் மாதா அபிப்பிராயப்பட்டு எங்களுடைய சம்பந்தி முதலியார் வீட்டில் அவருடையமகளோடு கூட வேறொரு தகுந்த உபாத்தியாயரிடத்தில் நானும் கனகசபையும் படிக்கும்படி திட்டம்செய்தார்கள். அன்றுமுதல் என் படிப்பும் பிழைத்தது; கனகசபை முதுகும் பிழைத்தது. கனகசபையின் தகப்பனார் சாந்தலிங்கபிள்ளையை என் தாயார் கைவிடாமல், அவரை எங்கள் குடும்பத்தில் பிரதான காரியஸ்தராக நியமித்து, அவரையும் அவருடைய குடும்பத்தையும் சம்ரட்சணை செய்துவந்தார்கள்.

சம்பந்திமுதலியார் யாரென்றால் அவர் என்தாயுடன் பிறந்த அம்மான். அவருடைய பாட்டனார் என்னுடைய பாட்டனாரைப்போலவே கருநாடகராஜாங்கத்தில் உத்தியோகஞ்செய்து, அநேக திரவியங்களை ஆர்ஜித்துக்கொண்டு, சத்தியபுரியில் வந்து வசித்தார். அவருடைய குமாரன்

சந்திரசேகரமுதலியாருக்குச் சம்பந்திமுதலியாரும் என் தாயாரும் சந்ததிகள். அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் நெடுங்கால அநுபந்தம். மேற்படி சம்பந்தி முதலியாரும் எங்களைப்போலவே தனத்தில் மிகுத்தவர். அவருக்கு வெகுகாலம் பிள்ளையில்லாமலிருந்து, பிற்பாடு ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தது. அந்தப்பெண்ணுக்கு ஞானம்பாள் என்று நாமகரணம் செய்தார்கள். உலகத்திலிருக்கிற அழகுகளெல்லாங் கூடி ஒரு பெண்வடிவம் எடுத்துவந்தாற்போல, அவள் அதிரூபலாவண்ணியம உடையவள். அவளுடைய குணாதிசயங்களை யோசிக்குமிடத்தில், ஞானம்பாள் என்கிற பேர் அவளுக்கே தகும். அவளுடைய பிதா சமபந்தி முதலியார் பிரபலமான திரவியவந்தராயிருந்தும், செலவழிக்கிற விஷயத்தில் அவருக்குச் சமானமான தரித்திரர்கள் ஒருவருமில்லை. அவர் பிராணத்தியாகம் செய்தாலும் செய்வாரே அல்லாதுபணத்தியாகம் செய்யமாட்டார். "கொடு" என்கிற வார்த்தையைக் கேட்டால் அவர் காதில் நாராசம் காய்ச்சி விட்டதுபோல இருக்கும். சங்கீதம் வாசிக்கிறவர்கள்: "தா, தா," என்று தாளம் போட்டாலும் அவர் சண்டைக்கு வருவார். யாராயினும் ஒருவர், தாதனைப்பார்த்து "தாதா" என்று கூப்பிட்டாலும் அவர் சகிக்கமாட்டார். இப்படிப்பட்ட கிருபண சிரோமணியை ஞானம்பாள் ஐந்து வயதுக் குழந்தையாயிருக்கும்போது ஒரு வார்த்தையினாலே திருப்பி விட்டாள். எப்படியென்றால் அவருடைய கிராமக்குடிகள் செலுத்த வேண்டிய குத்தகைப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு, ஒரு நாள் அவருடைய வீட்டுக்கு வந்தார்கள். அவர்களை அவர் தம்முடைய பொக்கிஷ அறைக்குள் அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவர்கள் கொண்டுவந்த பணத்தைத் திருப்பித் திருப்பிப் பத்துத்தரம் எண்ணி, வாங்கிவைத்துக் கொண்டு அவர்களுக்குச் செலவு கொடுத்து அனுப்பினார். அவர்கள் வெளியிலே போகும்போது "அந்த லோபியின் பணப்பெட்டிகளை நாம் பார்த்து விட்டோம். ஆதலால் நாமும் இனிமேல் பணக்காரர்கள்தான். அவரும் பணத்தைப் பார்க்கிறதே தவிரத் செல

வழிக்கிறதில்லை. நாமும் அப்படித்தான்.'' என்று ஒருவரு க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு போனார்கள். அப்போது தெருவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஞானம்பாள் அதை க்கேட்டு உடனே அழுதுகொண்டு, தகப்பனாரிடம் போய் "ஐயா, லோபி என்றால் என்ன அர்த்தம்,'' என்று கேட் டாள். அவர் "லோபி என்றால் ஈயாதவன்,'' என்று சொ ன்னார். அவள், "அப்படியானால் உங்களைப் பலபேர்கள், லோபி லோபி என்று சொல்லுகிறார்கள். உங்களுக்கு மக ளா யிருக்க எனக்கு வெட்கமா யிருக்கிறது,'' என்று மழ லைச் சொல்லால் உளறிக்கொண்டு சொன்னதைக் கேட்ட உடனே, சம்பந்தி முதலியாருக்கு வெட்கமுண்டாகி, அ ன்று முதல் அவர் லோபகுணத்தை விட்டு விட்டு, "தா தா'' என்று பலபேரும் சொல்லும்படி புதுமனுஷனாக மா றிவிட்டார்.

ஞானம்பாளுடைய புத்தி தீக்ஷண்ணியம் தெரியும் படியாக இன்னொரு விசேஷம் தெரிவிக்கிறேன். ஒருநாள் தனக்குச் சமானமானவர்கள் ஒருவரு மில்லை என்கிற கர் வத்தோடும் கூடிய ஒரு பெரியவர் சம்பந்திமுதலியார் வீட் டுக்கு வந்திருந்தார். அப்போது அவ்விடத்திலிருந்தவர் கள் ஞானம்பாளைக் காட்டி "இந்தக்குழந்தை இவ்வளவு சிறு பிராயத்தில் அதிக தீக்ஷண்ணியம் உள்ளதாயிருக்கி றது'' என்றார்கள். அதைக்கேட்ட அந்தப் பெரியவர் "சிறு வயதிலே புத்திசாலியா யிருக்கிற பிள்ளை பிற்பாடு மட்டி யாய்ப் போகிறது சகஜம்,'' என்றார். உடனே ஞானம்பாள் அவரைப் பார்த்து "அப்படியானால் தாங்கள் சிறு பிரா யத்தில் அதிக புத்திசாலியா யிருந்திருப்பீர்களென்று நி னைக்கிறேன்'' என்றாள். உடனே அவர் நாணம் அடைந்து அவருடைய கர்வத்தை விட்டு விட்டார்.

என் தாயார் உத்தரவுப்படி நானும் கனகசபையும் சம்பந்திமுதலியார் வீட்டுக்குப்போய், ஞானம்பாளுடைய உபாத்தியாயராகிய கருணாநந்த பிள்ளையிடத்தில் கல்வி கற்க ஆரம்பித்தோம். எங்களுடைய படிப்பைப் பரிசோ

கிறதற்காக, அந்த உபாத்தியாயர் எங்களைப்பார்த்து "உயிரெழுத்து எத்தனை? மெய்யெழுத்து எத்தனை?" என்று கேட்டார். அதற்கு உத்தரவு சொல்லத் தெரியாமல் நான் கனகசபை முகத்தைப் பார்த்தேன், அவன் ஆகாசத்தைப் பார்த்தான். பிற்பாடு ஏதாவது சொல்லித் தொலைக்க வேண்டுமே என்று நினைத்து "உயிரெழுத்து ருo, மெய்யெழுத்து கoo" என்றேன்.

உடனே உபாத்தியாயர் அதிகாசஞ் செய்து "நீ சொல்வது சரியல்ல. ஞானம்பாளை அழைத்துவா" என்று உத்தரவு கொடுத்தார். நான் ஞானம்பாளிடத்திலேபோய் "உயிரெழுத்து எத்தனை? மெய்யெழுத்து எத்தனை?" என்று கேட்க: அவள், "உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டு, மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டு" என்று சொன்னாள். "நான் உயிரெழுத்து ஐம்பது, மெய்யெழுத்து நூறு" என்று அவ்வளவு அதிகமாய்ச் சொல்லியும் உபாத்தியாயர் ஒப்புக்கொள்ள வில்லையே? நீ குறைத்துச் சொல்லுகிறதை அவர் ஒப்புவாரா?" என்று சொல்லி, அவளை அழைத்துக் கொண்டு போய் உபாத்தியாயர் முன்பாக விட்டேன். அவள் அவரிடத்திலும் முன்சொன்னபடியே சொன்னாள். உபாத்தியாயர் அவள் சொன்னதுதான் சரியென்று எங்களுக்குத் தெரிவித்தார். இவ்வகையாக நாங்கள் ஞானம்பாளுக்கு வயதில் மூத்தவர்களா யிருந்தாலும், கல்வியில் அவளுக்குக் கனிஷ்டர்களாயிருந்தோம். நாங்கள் அவளுடன் வாசிக்க ஆரம்பித்தபோது அவள் எடுத்த புஸ்தகம் வாசிக்கவும், அர்த்தம் சொல்லவும், பிழையில்லாமல் எழுதவும், கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல் முதலிய கணக்குகள் பார்க்கவும் திறமையுள்ளவளா யிருந்தாள். "பிள்ளை பெற்றவளைப் பார்த்து மலடி பெருமூச்சுவிட்டது" போல், ஞானம்பாளுடைய கல்வித்திறமையை அறிந்த உடனே எங்களுக்குப் பொறாமையும் வெட்கமு முண்டாகி அன்று முதல் நாங்கள் கல்வியில் அதிக கவனம் வைக்கத் தொடங்கினோம். சீக்கிரத்தில் அவளை வித்தையில் வெல்ல வேண்டி

மென்பது எங்களுடைய மனோரதமா யிருந்தது. நாங்கள் எவ்வளவு பிரயாசப்பட்டுப் படித்தாலும், அவளும் மேலும் மேலும் படித்துத் தினத்தோறும் கல்வியில் அபிவிர்த்தி அடைந்துவந்தபடியால், அவளுடைய ஓட்டத்தைப் பிடிக்க எங்களால் முடியவில்லை. எட்டி எட்டிப் பார்த்தும் எட்டாமையினால், கொட்டாவி விடத்து வக்கினோம். ஆயினும், அவளுடன் சேர்ந்து படிக்கும்படியான பாக்கியம் எங்களுக்குக் கிடைத்த பிற்பாடு, நாங்களும் கல்வியில் முயன்று, கல்விமான்க ளென்கிற பெயரும் பிரதிஷ்டையும் பெற்றோம்.

ஞானம்பாள் அதிகமாகப் படித்திருக்கிறோ மென்கிற வித்தியாகர்வ மில்லாமல், சுத்த நிகர்வ சிரோன்மணியாயிருந்தாள். நாங்கள் கல்வியில் தனக்குக் குறைவா யிருப்பதற்காக வருத்தப்படுகிறோமென்று தெரிந்து கொண்டு, அந்த வருத்தத்தை நீக்கும்பொருட்டு எங்களைப் பார்த்து ஞானம்பாள் சொல்லுகிறாள். "ஸ்திரீகள் எவ்வளவு படித்தாலும் புருஷர்களை வெல்லமாட்டார்கள். ஸ்திரீகள் சொற்பகாலத்தில் வளர்ந்து புஷ்பித்து, சீக்கிரத்தில் கெட்டுப்போகிற சிறு செடிகளுக்குச் சமானமா யிருக்கிறார்கள். புருஷர்களோ என்றால் வெகுநாள் தாமசப்பட்டு வளர்ந்து, நெடுநாள்வரைக்கும் பலன்கொடுக்கிற விருக்ஷங்களுக்குச் சமானமா யிருக்கிறார்கள். ஸ்திரீகளுக்கு யௌவனமும் புத்தியும் சீக்கிரத்தில் வந்து சீக்கிரத்தில் மாறிப் போகின்றன, புருஷர்களுக்கு யௌவனம் தாமதித்து வருகிறபடியால், நெடுங்காலம் நீடித்திருக்கிறது" என்றாள். அதைக் கேட்டவுடனே எங்களுடைய வெட்கம் நீங்கி, நாங்கள் மேலும் மேலும் கல்வியில் முயல மனோற்சாகம் உண்டாயிற்று.

ச-ம். அதிகாரம்.

பிரதாபமுதலியின் தாயார் கன்னிப்பருவமாயிருக்கும்போது நடந்த வர்த்தமானம்.

நல்ல மருமகள்.

ஒரு நாள் நானும் ஞானம்பாளும் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது என் பாட்டியார் என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்ட உடனே ஞானம்பாள் அவ்விடத்திலே கிடந்த பிரம்பை எடுத்து ஒளிப்பது போல் ஜாலஞ் செய்தாள். "என்னைக் கண்ட உடனே ஏன் பிரம்பை எடுத்து ஒளிக்கிறாய்" என்று என் பாட்டியார் கேட்க ஞானம்பாள் "உங்களுடைய பேரனுக்குப் பாடந் தெரியாவிட்டால் என்னை அடிப்பீர்களென்று பயந்து பிரம்பை ஒளித்தேன். அடிபடுவதற்குக் கனகசபை அண்ணனும் இங்கே இல்லையே" என்றாள். உடனே என் பாட்டியார் ஞானம்பாளைக் கட்டிப்பிடித்து, "என் புத்தியுள்ள செல்வமே" என்று ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு என்னைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள்.

"விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்," என்பதுபோல ஞானம்பாள் இவ்வளவு சிறு பிராயத்தில் நடக்கிற கிரமத்தையும் ஒழுங்கையும் யோசிக்குமிடத்தில், அவள் அறிவிலும் நற்குணங்களிலும் உன் தாயாருக்குச் சமானம் ஆவாளென்று நினைக்கிறேன். உன் தாயாருக்குக் கல்யாணம் ஆவதற்கு முன் நடந்த ஒரு அதிசயத்தைத் தெரிவிக்கிறேன் கேள் என்று என் பாட்டியார் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். உன் தாயார் கன்னிகையாயிருக்கும்போது அவளுடைய குண அழகையும் ரூபலாவண்ணியத்தையும் கேள்வியுற்று, அவளை மணஞ்செய்வதற்கு நம்முடைய பந்துக்களில் அநேகர் விரும்பியும், "முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டது" போல அவர்களுடைய எண்ணம் நிறைவேறாமற் போயிற்று. நமக்கு நெருங்கின பந்துத்து

வம் உடைய பேராஊர் நீலகண்ட முதலியும் உன் தாயா ரைக் கொள்ள, பகிரதப்பிரயத்தனஞ் செய்தான். அந்தப் பிரயத்தனம் பலிக்காமற் போய்விட்டதால், உன் தாயா ரை எவ்வகையிலாவது சிறை எடுத்துக்கொண்டு போய், பலவந்தமாய் விவாகஞ் செய்து கொள்ளுகிறதென்று தீர் மானித்துக் கொண்டு, அதற்குத் தகுந்த சமயம் தேடிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு ஒரு சமயமும் வாய்த்தது. எப்படி என்றால், உன்னுடைய மாதாமகர் முதலான புரு ஷர்களெல்லாரும் இருகாதவழி தூரமான மங்கனூருக்குப் போயிருந்தார்கள். வீட்டில் உன் தாயார் முதலான சில ஸ்திரீகளும் சில வேலைக்காரர்களும் மட்டும் இருந்தார்கள்.

அந்தச் சமயத்தில் ஷை நீலகண்டமுதலி அவனுடைய இரண்டு குதிரைகள் கட்டின நாலு சக்கர ரதத்தையும் சா ரதியையும் சத்தியபுரிக்கு அனுப்பி, மங்கனூருக்குப் போ யிருந்த உன் மாதாவின் தகப்பனுருக்குத் திடீரென்று மா ர்பு அடைத்துப் பேச்சு மூச்சு இல்லாமல், அத்தியாவ ஸ்தையா யிருப்பதாகவும், அதற்காக உன் தாயார் உட னே வரும்படி பண்டி அனுப்பி யிருப்பதாகவும் அபாண்ட மாய்த் தெரிவிக்கும்படி திட்டஞ் செய்தான். அந்தப் பிர காரம் சாரதிவந்து தெரிவித்த உடனே, உன் தாயார் நிஜ மென்று நம்பி, உடனே அவளும் அவளுடைய தோழியும் அந்தப்பண்டியின் மேற்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அந் தப் பண்டி நீலகண்டமுதலியினுடைய பண்டி என்பது உன் தாயாருக்குத் தெரியாது. தன் தகப்பனுருடைய ப ண்டிகளில் ஒன்றென்று நினைத்தாள். இரண்டு குதிரைகள் கட்டின பண்டியைத் தொடர்ந்து கொண்டு ஓடுவது அசா த்தியமாகையால், வேலைக்காரர்கள் ஒருவரும் பண்டியுட ன் கூடப்போகவில்லை. அந்தப் பண்டியைச் சாரதி அதி வேகமாய் நடத்திக்கொண்டு, தெற்கு ரஸ்தாவழியாகப் போனான். தெற்கு ரஸ்தாவில் ஒரு காதவழி தூரம்போய், பிறகு மங்கனூருக்கு மேற்கு ரஸ்தாவழியாகத் திரும்பவே ண்டியதாயிருக்க, அந்தப்படி மேற்கு ரஸ்தாவில் திரும்பா

மல் பேரா ஊருக்குப்போகிற கிழக்கு ரஸ்தா வழியாகப் பண்டியை நடத்திக்கொண்டு போனான்.

பண்டியின் பலகணிகள் மூடப்பட்டிருந்த படியாலும், தகப்பனார் வியாதியாயிருக்கிறாரென்கிற துயரத்தினாலும், பண்டி கிழக்கு ரஸ்தாவழியாகப் போகிறதை உன் தாயார் கவனிக்க வில்லை; அந்தச்சாரதி சாராயப்பெட்டியைக் கிட்டத்தில் வைத்துக் கொண்டு வழியிற் போகும் போதே சாராயத்தைக் குடித்துக் குடித்துக் கொண்டு போனதால், அவன் அறிவுமயங்கி அவனுடைய வெற்றிலை பாக்குப்பையைக் கைநழுவிக் கீழேவிழும்படி விட்டு விட்டான். அது விழுந்து வெகு நேரத்துக்குப் பிற்பாடு அவனுக்குத்தெரிந்து, அதைத் தேடிப்பார்ப்பதற்காக அவன் பண்டியை நிறுத்திக் கீழேகுதித்தான். பண்டி நின்ற உடனே அது நிற்கவேண்டிய காரணம் என்னவென்று விசாரிப்பதற்காக உன் தாயரர் ஜன்னலைத் திறந்தாள். உடனே அந்தச்சாரதி குடிவெறியுடனே வந்து, "வெற்றிலை பாக்குப்பை கீழே விழுந்துவிட்டது, அதைத்தேடிக்கொண்டு வருகிறேன் அம்மா" என்று சொல்லிவிட்டு, வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு போனான். அவன் போன பிற்பாடு கிழக்கு ரஸ்தா வழியாக வண்டிபோகிற விவரம் உன் தாயாருக்குத் தெரிந்து, உடனே வண்டியை விட்டுக் கீழே குதித்தாள். அந்தப் பண்டியில் ஒரு பக்கத்தில் "நீலகண்டமுதலி" யென்று பெயர் வரையப்பட்டிருந்தபடியாலும், அந்தக் கிழக்கு ரஸ்தா அவனுடைய ஊருக்குப் போகிற மார்க்கமென்பது உன் தாயாருக்குத் தெரியுமானதாலும், சகலமும் அவனுடைய கபடநாடகமென்று உன் தாயார் ஒரு நிமிஷத்திற் கண்டுபிடித்துக் கொண்டாள். அவள் சிறு பருவமுதல், குதிரை கட்டின பண்டிகளில் ஏறி, சில சமயங்களில் சாரத்தியம் செய்வதும் அவளுக்குப் பழக்கமா யிருந்தபடியால், அவள் ஒரு நிமிஷத்தில் அந்தப்பண்டியின் சாரதி ஸ்தானத்தில் ஏறி உட்கார்ந்து, குதிரைகளை மேற்கேதிருப்பி, வாயுகதியாகப் பண்டியை

நடத்த ஆரம்பித்தாள். பையைத் தேடிப்போன சாரதி, பண்டி திரும்பி வருகிறதைக் கண்டு, குடி மயக்கத்தினால் தள்ளாடித் தள்ளாடி விழுந்துகொண்டு, வண்டியை மறிக்க ஓடிவந்தான். அவன் கிட்ட நெருங்காதபடி உன் தாயார் குதிரைச்சவுக்கினால் அவனை ஓங்கி ஓங்கி அடித்தாள். அந்த அடியும் அவனுடைய குடியும் அவனைக் கீழே தள்ளிவிட்டன. உன் தாயார் மனோகதியும் பிந்தும்படி மங்கனூர்ச் சாலை மார்க்கமாகப் பண்டியை நடத்திக்கொண்டு போகும்போது, நீலகண்டமுதலி ஒரு குதிரையின் மேல் ஏறிக்கொண்டு, பண்டியைத் தொடர்ந்துவந்து, பண்டிக்கு முன்னேவந்து மறித்தான். பண்டியிலே பூட்டிய இரண்டு பரிகளும் நிற்காமல் நீலகண்டமுதலி மேலே தாவிப்பாய்ந்து ஓடினபடியால், அவன் ஏறியகுதிரை வெருண்டு, மார்க்கத்தைவிட்டுத் தாண்டிக்குதித்து, அவனை ஒரு படுகுழியில் வீழ்த்திவிட்டுப் பக்ஷிபோல் பறந்துபோய்விட்டது. இவ்வண்ணமாக உன் தாயார் தெய்வானுகூலத்தால் தப்பி, மங்கனூர்போய்ச் சேர்ந்தாள். அவ்விடத்தில் அவளுடைய தகப்பனார் அவளைக் கண்டவுடனே, ஓடிவந்து தழுவிக்கொண்டு, "அவள் ஊரைவிட்டு இவ்வளவு சடுதியில் வந்ததற்குக் காரணம் என்ன," வென்றுகேட்க அவள் நடந்த காரியங்களை யெல்லாம் சாங்கோபாங்கமாகத் தெரிவித்தாள்.

அதைக்கேட்ட உடனே அவள் தகப்பனாருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நீலகண்டமுதலிமீது பிரமாதமான க்ஷாத்திரம் உண்டாகி, அவனைச் சிக்ஷிக்கத்தொடங்கினார்கள். எப்படி என்றால், நம்முடைய ஜாதியார் எல்லாரும் ஏகமாய்க் கூட்டங்கூடி, அவனை ஜாதிப்பிரஷ்டன் ஆக்கி, சுபாசுபங்கள் இல்லாமலும், நீர் நெருப்பு இல்லாமலும் விலக்கிவிட்டார்கள். அவனுக்கு ஜாதியார் ஒருவரும் பெண்கொடாதபடியால், அவன் இன்னமும் பிரமசாரியாகவே இருக்கிறான். பிள்ளையாருடைய பிரமசாரித்துவம் நீங்கினாலும் அவனுடைய பிரமசாரித்துவம் நீங்காதென்பது நிச்சயம்.

மேற்படி சங்கதி நடந்தபிறகுதான் உன் தாயாரை உன் தந்தையாகிய எனது மைந்தனுக்கு விவாகஞ்செய்யப்பட்டது. உன் தாயாரைப்போலச் சர்வகுணாலங்கிர்த பூஷணிகள் உலகத்தில் இருப்பார்களா? அவள் எனக்குச்செய்யும் அன்பும் ஆதரவும் வணக்கமும் மரியாதையும் யாருக்காவது வருமா? எனக்கு நூறு புத்திரிகள் இருந்தாலும் இந்த விருத்தாப்பிய காலத்தில் என் மருமகளைப்போல என்னை ஆதரிப்பார்களா? நான் வியாதியாயிருக்குங்காலங்களில் எனக்குப் பத்தியபாகங்கள் செய்துகொடுத்து, உன் தாயாரே எனக்குச் சகல பணிவிடைகளுஞ் செய்துவருகிறாள். அவள் இல்லாவிட்டால் நான் செத்த இடம் புல் முளைத்துப்போயிருக்கும். அவள் அன்னமில்லாதவர்களுக்கு அன்னமும், வஸ்திர மில்லாதவர்களுக்கு வஸ்திரமுங் கொடுத்து, எத்தனையோ ஏழைக் குடும்பங்களைக் காப்பாற்றி வருகிறாள். அவளுக்காகத்தான் மழைபெய்கிறது, அவளுக்காகவே வெயில் எறிக்கிறது. அவளுக்குக் கடவுள் நீடிய ஆயுசைக்கொடுத்து, உனக்கும் எனக்கும் என்னுடையமகனுக்கும் மற்ற ஏழைகளுக்கும் அவள் ஆதரவாயிருக்கும்படி கிருபை செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய இடைவிடாத பிரார்த்தனையாயிருக்கின்றது," என்றார்கள். "மாமியார்மெச்சியமருமகள் இல்லை," என்கிற பழமொழிக்கு விரோதமாக என் தாயாருடைய சுகுணப்பிரபாவங்களை என் பாட்டியார் எடுத்துப் பிரஸ்தாபித்தவுடனே, இப்படிப்பட்ட புண்ணியவதி வயிற்றிலே பிறந்தோமே என்கிற சந்தோஷத்தினால் நான் புளகாங்கிதமாகி ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்தேன். என்னுடைய மாதாவை உலகமாதாவென்றே நினைத்து, நித்தியமும் நான் பக்திபண்ணிக்கொண்டு வந்தேன்.

ரு-ம். அதிகாரம்.

சிங்காரத்தோட்டம், கனகசபை சரித்திரம், ஜலகண்டம்.

எங்கள் வீடுகளுக்குப் பின்புறத்தில் எண்ணிக்கை இல்லாத பல விருக்ஷங்கள் நிறைந்த சிங்காரத்தோட்டமும், பூஞ்சோலைகளும், தாமரைத்தடாகங்களும் இருந்தன. நாங்கள் படிக்கிறநேரம் போக மற்றநேரங்களில் இந்திரனுடைய கற்பகச்சோலைக்குச் சமானமான அந்தச் சிங்காரத் தோட்டத்தில் விளையாடுகிறது வழக்கம். "அவப்பொழுதிலும் தவப்பொழுது," என்பதுபோல் விளையாடுகிற நேரத்தையும் ஞானம்பாள் தர்மவிஷயங்களில் உபயோகப் படுத்தி வருவாள். எப்படியென்றால் சிங்காரத் தோட்டத்தில் பழுத்திருக்கிற மாங்கனிகள், தேங்கனிகள், வாழைக்கனிகள், பலாக்கனிகள், விளாங்கனிகள், முதலியவைகளைப் பறித்து, ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து வருவாள். அந்தத்தோட்டத்தில் இருக்கிற பக்ஷிகளை ஒருவரும் பிடிக்காமலும் உபத்திரவஞ்செய்யாமலும் ஞானம்பாள் பாதுகாத்துவந்தபடியால், அவைகள் மேன்மேலும் பெருகி, அவளைக்கண்ட உடனே ஆடிப்பாடிக் குதித்து விளையாடி மகோற்சவங் கொண்டாடும். சாதுக்களைக் கண்டால் சந்தோஷப்படாதவர்கள் யார்?

ஒருநாள் நாங்கள் தோட்டத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒருமரத்தில் அபூர்வமாய்ப் பழுத்திருந்த இரண்டு பழங்களை ஞானம்பாள் பறித்துக்கொண்டு வந்து, என் முன்பாகவும் கனகசபை முன்பாகவும் வைத்துப் புசிக்கும்படி சொன்னாள். நான் கணக்கில் என் வல்லமையைக் காட்டுவதற்காக, அவளைப்பார்த்து, "இவைகள் எத்தனை பழங்கள்" என்றேன். அவள், "இரண்டு பழம்" என்றாள். நான் மூன்றுபழம் என்றேன். அவள் எப்படி என்று கேட்க, அந்தப்பழங்களை வரிசையாய் வைத்து எண்ணும்படி சொன்னேன். அவள் ஒன்று, இரண்டு என்

று எண்ணினாள். நான் உடனே "ஒன்றும் இரண்டும் மூன்றல்லவா" என்றேன். அவள், ஆம், ஆம், என்று, கனகசபையைப்பார்த்து, "அண்ணா நீங்கள் ஒரு பழம் தின்னுங்கள், நான் ஒரு பழம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன். அத்தான் ஒரு பழம் அருந்தட்டும்," என்றுசொல்லி, அவள் ஒரு பழத்தைத் தின்றுவிட்டாள். கனகசபை ஒரு பழத்தை விழுங்கிவிட்டான். நான் ஒன்றுமில்லாமல் வெறும்வாயைச் சப்பினேன். இவ்வகையாக என்கணக்கின் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டப்போய்க் கனியை இழந்து ஏமாறினேன்.

கனகசபை நற்குணமும் நற்செய்கையும் உடையவனும் விவேக விற்பன்னனும் சர்வஜன ரஞ்சகனும் இருந்தான். அவனுடைய புத்திநுட்பம் தெரியும்பொருட்டு அவனுடைய இளமைப்பருவத்தில் நடந்த ஒரு காரியத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். அஃதென்னவெனில், சென்னைபுரி கவர்னர் தேசசஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டு வருகையில், சத்தியபுரியில் கூடாரம் அடித்துக்கொண்டு அவருடைய பரிவாரங்களுடன் சிலநாள் தங்கி இருந்தார். அப்போது ஒருநாள் அவர்மட்டுந் தனிமையாய்ப் புறப்பட்டு வாகனாரூடராய், ஊரைச்சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வரும்போது, அவருக்கு மறுபடியும் கூடாரத்துக்குப்போக மார்க்கந்தெரியாமையினால், வழியில் நின்று கொண்டிருந்த கனகசபையைக் கூப்பிட்டுக் கூடாரத்துக்குப்போகிற மார்க்கத்தைக் காட்டுப்படி கேட்டுக்கொண்டார். அவர் கவர்னர் என்பது கனகசபைக்குத் தெரியாதாகையால், "நான் அவ்வளவு தூரம் எப்படி நடந்துவந்து வழிகாட்டுவேன்," என்று ஆக்ஷேபித்தான். உடனே கவர்னர் தம்முடன்கூட வண்டியில் ஏறிக்கொள்ளும்படி சொன்னபடியால், அந்தப்பிரகாரம் கனகசபையும் வண்டியில் ஏறி வழி காட்டிக்கொண்டுபோனான். அவர்கள் வழியிற் போகும்போது கனகசபை கவர்னரைநோக்கி "ஐயா, கவர்னர் அவர்களுடைய கூடாரத்தில் பல துரைமார்கள் இருப்பார்களே. அவர்களுக்குள்

கவனர் இன்னாரென்று தெரிந்துகொள்வதற்கு விசேஷ அடையாளம் என்ன" வென்றுகேட்க, கவர்னர் கனகசபையைப்பார்த்து "கவர்னரைக்கண்டவுடனே, எல்லாரும் எழுந்து, தொப்பியைக்கழற்றி, நின்றுகொண்டு வணங்குவார்கள். கவர்னர்மட்டும் உட்கார்ந்தபடியே இருப்பார். இதுதான் அடையாளம்," என்றார். இவ்வகையாகச் சம்பாஷித்துக்கொண்டு அவர்கள் கூடாரத்தைச் சமீபித்த உடனே, கூடாரத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லாரும் எழுந்து, தொப்பியைக் கழற்றிக்கொண்டு, கவர்னர் வருகிற வண்டியைநோக்கி வந்தனஞ்செய்தார்கள். அப்போது கவர்னர் கனகசபையைப்பார்த்து, "இப்போது கவர்னர் இன்னாரென்று உனக்குத்தெரிகிறதா," என்றுகேட்க, உடனே கனகசபை, "நீங்களாவது கவர்னராயிருக்கவேண்டும் அல்லது நானாவது கவர்னராயிருக்கவேண்டும், ஏனென்றால் நாமிருவர்மட்டும் உட்கார்ந்தபடி இருக்கிறோம். நம்மைக் கண்ட உடனே, எல்லாரும் எழுந்து, தொப்பியைக் கழற்றிக்கொண்டு, நமக்கு வந்தனஞ் செய்கிறார்கள்," என்றான். சமயோசிதமாகவும் சாதுரியமாகவும் கனகசபை சொன்ன மறுமொழியைக் கவர்னர் வியந்துகொண்டு, அவனுக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்து அனுப்பினார்.

எப்போதும் விநோத சல்லாபப் பிரியனான கனகசபை, சிலநாளாக நன்றாய் விளையாடாமலும், பேசாமலும், துக்காக்கிரந்தனாய் மௌனஞ்சாதித்தான். "அதற்குக் காரணம் என்ன," வென்று அவனை நான் பலமுறை கேட்டும், அவன் தக்க மறுமொழி சொல்லாமல் மழுப்பிவிட்டான். ஒருநாள் சிங்காரத்தோட்டத்தின் கடைசியில் இருக்கிற ஒரு பெரிய தாமரைத் தடாகத்தின் ஓரத்தில் நானும் ஞானம்பாளும் கனகசபையும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தபோது, கனகசபை கால் தவறி அந்தத்தடாகத்தில் விழுந்துவிட்டான். அவன் நீந்தத்தெரியாதவனானதால் தண்ணீரில் முழுகுகிறதும் கிளம்புகிறதுமாகத் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தான். நானும் நீந்தத் தெரியாதவனாத

லால், இன்னது செய்கிறது என்று தோன்றாமல், மலைத்துப்போய், ஸ்தம்பாகாரமாய் நின்றுவிட்டேன். ஞானம்பாள் அலறிக்கொண்டு, அங்கும் இங்கும் ஓடிப்பார்த்தும் உதவிசெய்யத்தக்கவர்கள் ஒருவரும் அகப்படவில்லை. எங்கள் வீடு வெகுதூரமானதால் அங்கேபோய், யாரையாவது அழைத்துக்கொண்டு வருவதும் அசாத்தியமாயிருந்தது. இதையெல்லாம் ஞானம்பாள் ஒருக்ஷணப் பொழுதில் ஆலோசித்துக்கொண்டு, சிங்காரத்தோட்டத்தின் கடைசியிலிருக்கிற திட்டிவாசலைத் திறந்துகொண்டு, வெளியே ஓடினாள். அவ்விடத்திலும் ஒருவரும் சமீபத்தில் இல்லாமையால் தூரத்தில் ரஸ்தாவில் நடந்துகொண்டிருந்த ஒரு சந்நியாசியாரை "ஐயா, ஐயா" வென்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு, மான்போலவும், மயில்போலவும் அதிவேகமாக ஓடினாள். அவள் தனிமையாக ஓடுகிறதைப்பார்த்து, நானுங் கூட ஓடினேன். ஞானம்பாள் சந்நியாசியாரை நோக்கி, "ஐயா ஒரு சிறுவன் குளத்தில் விழுந்துவிட்டான். தாங்கள் தயவுசெய்துவந்து, அவனைக் கரையேற்றவேண்டுமென்று; மிகவும் வணக்கத்துடனே, பிரார்த்தித்தாள்." அந்தச் சந்நியாசியாரும் உடனே திரும்பி, எங்களுடன் ஓடிவந்தார். அவர் ஓடிவரும்போதே ஞானம்பாளைப் பார்த்து, "அந்தப்பிள்ளையை நான் கரையேற்றினால் நீ காதில்போட்டிருக்கிற வயிர ஓலைகள் முதலிய நகைகளைக்கொடுப்பாயா," வென அவள் "அப்படியே' தருகிறேன்" என்றாள், நாங்கள்வரப் பின்னும் சற்றுநேரம் தாமதப்பட்டிருக்குமானால் கனகசபை ஜலத்தில் மூழ்கி இறந்துபோயிருப்பானென்பது நிஸ்ஸந்தேகம். ஞானம்பாளுடைய அதி தீவிர முயற்சியினால் அவன் பிழைத்தான். எப்படி என்றால் சந்நியாசியார் ஒரு நிமிஷத்தில் தடாகத்தில் குதித்துக் கனகசபையைக் கரையேற்றிவிட்டார். அவன் ஜலத்தைக்குடித்து மூர்ச்சையாயிருந்ததால், அவன் குடித்த ஜலம் வெளிப்படும்படி, சந்நியாசியார் தகுந்த பக்குவங்கள்செய்து, அவன் பிராணனை ரக்ஷித்தார். உடனே ஞானம்பாள் தன் காதில் இருந்த பூஷணங்களைக் கழற்ற ஆரம்பித்தாள். சந்நி

யாசியார் "வேண்டாம், வேண்டாம்" என்று கை அமர்த்தி, ஞானம்பாளைப்பார்த்து, "உன்னுடைய மனோதர்மத்தை அறிவதற்காக, அந்த நகைகளைக்கேட்டேன். அவைகளை நீ கொடுத்தாலும் நான் அங்கீகரிப்பேனோ? ஒரு பிராணனை ரக்ஷித்த புண்ணியம் எனக்குப்போதாதா? எனக்கு இயற்கையாக இல்லாவிட்டாலும், உன்னைப்பார்த்தபிறகாகிலும், எனக்குத் தர்மசிந்தனை இல்லாமற்போகுமா? இவ்வளவு சிறுபிராயத்தில் ஒரு பிராணனைக் காப்பாற்ற நீ எவ்வளவோ முயற்சிசெய்தாயே. உனக்குச்சமானமான புண்ணியவதிகள் உலகத்தில் இருப்பார்களா? இம்மையிலும் மறுமையிலும் சகல பாக்கியங்களையும் கடவுள் உனக்குத் தந்தருள்வாராக," என்று ஆசீர்வாதஞ்செய்து, "சந்நியாசி பயணம் திண்ணையில்" என்பதுபோல் ஒரு நிமிஷத்தில் போய்விட்டார். நாங்கள் ஒன்றும் பேச நாவெழாமல் பிரமித்துப்போய் நின்றோம். பதினாயிரம் பொன்பெற்ற ஆபரணங்களைக்கொடுக்கச் சம்மதித்த ஞானம்பாளுடைய குணம்பெரிதா? அவைகளை வேண்டாமென்று நிராகரித்த சந்நியாசியாருடைய குணம் பெரிதா? வென்று நான் சற்றுநேரம் ஆலோசித்து, ஞானம்பாளுடைய குணமே விசேஷமென்று தெளிந்துகொண்டேன்.

இதுவரையும் பேசச் சக்தி இல்லாமல், களைத்துப் போயிருந்த கனகசபைக்குக் கொஞ்சம் திடம் உண்டாகி, அவன் எங்களைப் பார்த்து, "தாய் தகப்பன் இல்லாமல் நிராதரவாயிருக்கிற எனக்கு இவ்வளவு பெரிய உபகாரஞ் செய்து, பிராணனைப் பிரதிஷ்டை செய்தீர்களே, அதற்கு நான் என்ன பிரதி உபகாரம் செய்யப்போகிறேன்." என்று பலவிதமாக உபசார வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கினான். எனக்கு ஆச்சரியம் உண்டாகி, "உனக்குத் தாய் தந்தைகள் இருக்கும்போது, தாய் தகப்பன் அற்ற பிள்ளையென்று நீ சொன்னதற்குக் காரணமென்ன?" என்று நான் வினவ கனகசபை கண்ணீர்விட்டு, அழுது கொண்டு சொல்லுகிறான். "என் பிரியமான அண்ணனே! தங்கை

கையே! என் பிராணனைக் காப்பாற்றின உங்களுக்கு இனி மேல் நான் உண்மை சொல்லாமலிருக்கலாமா? உங்களுடைய மூர்த்தின ஆசான் ஆகிய சாந்தலிங்கபிள்ளையையும் அவருடைய பத்தினியையுமே நான் தந்தை தாய் என்று நினைத்திருந்தேன். அவர் சில நாளைக்கு முன் கடின வியாதியாயிருந்தபோது, இனிமேல் ஜீவதசைக்கு ஏதுவில்லையென்று நினைந்து கொண்டு, என்னை ரகசியத்தில் கூப்பிட்டு, "அப்பா, குழந்தாய், உனக்குத் தெரியாமல் இந்நாள்மட்டும் நான் மறைத்துவைத்திருந்த ஒரு ரகசியத்தை உனக்கு வெளிப்படுத்துகிறேன். அஃதென்னவென்றால் நானும் என்பெண்சாதியும் உன்னைப் பெற்றவர்கள் அல்ல. இதற்குப் பன்னிரண்டு வருஷத்துக்கு முன் நீ ஆறுமாசக் குழந்தையாயிருக்கும்போது, ஒருவன் உன்னைக் கொண்டு வந்து பிள்ளைக்குப் பால்வேண்டுமென்று கேட்டான். அதற்குக் கொஞ்சநாளைக்கு முன் என் பெண்சாதிக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்து, இறந்துபோய், பால்வற்றுமல் இருந்ததால், அவள் உன்னைவாங்கி மார்பிலே வைத்து அணைத்தாள். உடனே அவளுக்கும் பால் சுரந்து, நீ சம்பூரணமாகப் பால் குடித்தாய். உன்னைக்கொண்டு வந்தவன் மறுபடியும் உன்னை எடுத்துக்கொண்டு போவதற்கு அவனாற் கூடியமட்டும் பிரயாசப்பட்டும், நீ என் பெண்சாதியை விடாமல், அவளைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு, அழுதாய், அவன், "இந்தப் பிள்ளை உங்களுக்கு வேண்டுமானால் நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்," என்று சொல்லிப்போய் விட்டான். இப்படிப்பட்ட அதி சௌந்தரியமான பிள்ளை நமக்குக் கிடைத்ததே என்கிற ஆனந்தத்தினால், நீ யாருடைய பிள்ளையென்று, அவனை விசாரியாமல் உன்மேலே நோக்கமாயிருந்து விட்டோம். ஆனால் அவன் கேவலம் சமானியன் ஆனதால், அவனுக்கு நீ பிள்ளை அல்லவென்பது நிச்சயம். அதுமுதல் உன்னைக் கண்ணுக்குக் கண்ணாகவும் பிராணனுக்குப் பிராணனாகவும் வளர்த்தோம். நீயும் சொந்தப் பிள்ளையைப் பார்க்கிலும் நூறுபங்கு அதிகமாகச் சகல விதத்திலும் திருப்தியாக நடந்துவந்தாய். இனி நான் பிழை

ப்பேனென்கிற நம்பிக்கை இல்லாமையினாலும், சிலவிசை உன் மாதா பிதாக்கள் உன்னைத்தேடி வந்தால் உனக்கு உண்மை தெரிந்திருக்க வேண்டியதானதினாலும், இந்தக் காரியத்தை உனக்குத் தெரிவித்தேன். இப்போது நம்மை ஆதரிக்கிற சுந்தரத்தண்ணியாரும் அவருடைய பர்த்தாவும், உன்னையும் உன்னுடைய செவிலித்தாயையும் கைவிடார்கள். நீ மனம் வருந்தாதே,'' என்றார்.

பிற்பாடு ஏதோ கடவுளுடைய அனுக்கிரகத்தால், என்னை வளர்த்த பிதாவாகிய சாந்தலிங்கபிள்ளை ஆரோக்கியம் அடைந்து, பிழைத்துக்கொண்டது உங்களுக்குத் தெரியுமே. அவர் சொன்ன விர்த்தாந்தத்தைக் கேட்டது முதல் எனக்கு உண்டாயிருக்கிற கிலேசமும் துக்கமும் கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். அந்தக்காரணத்தைப்பற்றித் தான் சிலநாளாக நான் சரியாய் விளையாடாமலும் பேசாமலும் இருந்தேன். என்னைப்போல நிர்ப்பாக்கியர்கள் உலகத்தில் இருப்பார்களா? தாய் தகப்பன் இன்னாரென்று தெரியாத பிள்ளைகளும் இருக்குமா? பால் குடிக்கிற குழந்தையைக் கைவிடுகிற தாய் தந்தைமார்களும் பூமியில் இருப்பார்களா? அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாயிருக்கவேண்டும்? லோகாபவாதத்தை யார் தடுக்கக் கூடும்? தடாகத்தில் விழுந்த என்னைக் கரையேற்றி ஏன் என்னைப் பழிக்கும் நிந்தைக்கும் ஆளாக்கினீர்கள்? நான் அப்போதே இறந்துபோயிருந்தால், என்னுடைய துக்கமும் அவமானமும் என்னுடன் இறந்துபோயிருக்குமே,'' என்று சொல்லிக் கனகசபை தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர்விட்டு, அழுதான். அவனுடைய துக்கத்தைப்பார்த்து, நானும் ஞானம்பாளும் கூட அழுதோம். பிற்பாடு எங்கள் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு எங்களாலே கூடியவரையில், அவனுக்கு ஆறுதலான வார்த்தைகளைச்சொல்லியும், அவன்மனந் தேறவில்லை. அவனுடைய மனோவியாகுலத்தால் அவன் நாளுக்குநாள் இளைத்துத் துரும்புபோல் ஆனான். அவனுடைய சங்கதியை வெளிப்படுத்தினால் அவனுக்கு அவமா

னம் உண்டாகும் என்று நினைத்து, அதை நாங்கள் ஒருவருக்கும் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால் என் தாயார்மட்டும் அந்த ரகசியத்தை எப்படியோ தெரிந்துகொண்டு, கனகசபையிடத்தில் அத்தியந்த கிருபையும் அன்பும் பாராட்டி வந்தார்கள்.

௯-ம். அதிகாரம்.

அநாதபிள்ளைக்கு அன்னையும் பிதாவுங் கிடைத்தல். தேவராஜபிள்ளை சரித்திரம். ஒரு கெட்ட சகோதரன்

இவ்வாறு சிலநாள் கழிந்த பின்பு, ஒருநாள் நானும் ஞானம்பாளும் கனகசபையும் தெருத்திண்ணையில் வாசித்துக்கொண் டிருந்தோம். அப்போது அநேக ஆனைகளும், குதிரைகளும், பண்டிகளும், கொடிகளும், குடைகளும், காலாட்களும், நானாவித வாத்திய முழக்கத்துடன், தெரிவில்வந்து, எங்கள் வீட்டுக்கு எதிரே நின்றன. அவைகளின் மத்தியில் நாலுகுதிரைகள் கட்டின சொர்ணமயமான ரதத்திலிருந்து, ராஜவடிவான ஒரு புருஷனும் ஸ்திரீயும் இறங்கினார்கள். தடாகத்தில் விழுந்தபோது கனகசபையைக் கரையேற்றி விட்ட சந்நியாசியாரும் அவர்களுக்கு முன்னேவந்து, கனகசபையைக் கையாலே தொட்டுக் காட்டினார். உடனே ஷை ரதத்திலிருந்து இறங்கின அந்த மகாபுருஷன் கனகசபையைத்தழுவி, மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு "என்மகனே! என்கண்மணியே! என்குலதிலகமே! இந்நாள் வரைக்கும் உன்னைப்பார்க்கக் கொடுத்துவைக்காமற் போனேனே! என்ன பாபமோ உன்னைப்பிரிந்திருந்தேனே! இப்போதாவது உன்னைக்கண்ணாலே கண்டேனே! இனிமேல் என்னைப்போலே பாக்கியசாலிகள் உண்டா?" என்று சொல்லி, தேகபரவசமாய், ஆனந்தக்கண்

ணீர் சொரிந்தார். அவருடன் வந்த ஸ்திரீயும் கனகசபை யைக் கட்டித்தழுவிக்கொண்டு "மகனே ! மகனே!" என்று பிரலாபித்தாள். பிற்பாடு அந்த மகாபுருஷன் ஞானம்பாளைநோக்கி "ஓ பாக்கியவதியே ! ஸ்திரீ ரத்னமே ! குணபூஷணியே! நீயே தர்மாவதாரம்; உனக்குச்சமானமானகுணவதிகள் இந்த உலகத்தில் இருப்பார்களா? தடாகத்தில் விழுந்த என் புத்திரனை நீ அல்லவோ ரக்ஷித்தாய்? உன்னால் அல்லவோ அவனைக் காணும்படியான பாக்கியம் பெற்றேன்?" என்று சொல்லித் துதித்தார்.

இப்படியாக நிகழ்ந்த அதிசயங்களைக் கேள்விப்பட்டு எங்கள் தாய் தந்தைமார்கள் சுற்றத்தார் யாவரும் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு அவருக்கும் அவருடைய பத்தினிக்கும் தகுந்த ஆசனங்கள் கொடுத்து வீற்றிருக்கச்செய்தார்கள். அவர்கள் இன்னாரென்றும் அவர்களிடத்தில் இன்னதுபேசுகிறதென்றுந் தெரியாமல் பிரமித்துப்போய், உட்கார்ந்திருந்தோம். அவர் எங்களைநோக்கி "ஓ புண்ணியவான்களே ! புண்ணியவதிகளே ! நீங்கள் இநநாள்மட்டும் என் மகனுக்குச் செய்துவந்த உபகாரங்களுக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன்? நான் இன்னானென்றும், இந்தப்பிள்ளையை நான் பிரிந்திருந்தகாரணத்தையும், நீங்கள் அறிய விரும்புவீர்களானதால், அதைப்பற்றி உங்களுக்குத்தெரிவிக்கிறேன்; தயவுசெய்து கேளுங்கள்" என்று சொல்லத்தொடங்கினார். "அதிகசெல்வமும் சிறப்பும் பொருந்திய ஆதியூர்ப்பாளயப்பட்டுக்கு நான் அதிபதி. நாங்கள் பூர்வீக அரசர்களுக்கு முடியெடுத்து வைக்கிற வேளாளர்களானதால் எங்களுக்கு அனேக கிராமங்களும் பூமிகளும் தானமாய்க்கிடைத்து, சர்வசுதந்தரமாக அநுபவித்துவருகிறோம். என்னுடைய தகப்பனார் ஆதிமூலம் பிள்ளைக்கு நானும் என் தம்பியாகிய தெய்வநாயகம் பிள்ளையும் புத்திரர்கள். என்பேர் தேவராஜபிள்ளை. எங்கள் குடும்பத்தில் ஜேஷ்ட புத்திரர்களுக்கும், அவர்களுடைய சந்ததிகளுக்கும் பட்டம் ஆகிறதே தவிரக் கநிஸ்டர்களுக்குப் பட்டம் ஆகிறதில்லை. ஆனால் ஜேஷ்டர்களுக்குச் சந்

ததி இல்லாவிட்டால் கனிஷ்டர்களுக்குப் பாத்தியம் உண்டாகும். நான் மூத்தவன் ஆனதால், எனக்குப் பட்டாபிஷேகம் ஆகி, என் தம்பி என்னுடைய சம்ரக்ஷணையிலிருந்து வந்தான். இதற்குப் பன்னிரண்டு வருஷத்துக்கு முன் இந்தக் குழந்தையை என்பத்தினி பிரசவித்தாள். இவன் ஆறுமாசத்துக்குழந்தையா யிருக்கும்போது, எனக்குக் கடூரமான ஒரு வியாதி கண்டு, எங்கள் குடும்பவைத்தியர்கள் பல ஔஷதம் கொடுத்தும் சௌக்கியப்படவில்லை. இங்கிலீஷ் டாக்டர்கள் மருந்துகொடுத்துக் கொஞ்சம் சௌக்கியமான உடனே, நான் தேசயாத்திரை செய்தால் எனக்கு முழுதும் சௌக்கியமாகுமென்று வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள். இந்தக்குழந்தை அதிபால்லியமாயிருந்ததால் அதை நாங்கள் கூடக்கொண்டுபோகாமல், என் தம்பிவசத்தில் ஒப்புவித்துப் பாளையத்தைச்சேர்ந்த காரியங்களையும் அவனே பார்க்கும்படி திட்டஞ்செய்து, நானும் என்பெண்சாதியும் பரிவாரங்களும் தேசயாத்திரை செய்யப்புறப்பட்டோம். பங்காளம், பம்பாய் முதலான இடங்களெல்லாம் சுற்றிக்கொண்டு, நாங்கள் திரும்பி வர ஆறுமாசம் சென்றது. நாங்கள் பங்காளத்தில் இருக்கும்போது என்தம்பி இடத்திலிருந்துவந்த கடிதத்தில் எங்கள் பிள்ளை சுழிமாந்தங்கண்டு இறந்துபோனதாக எழுதி யிருந்தபடியால், நானும் என்பத்தினியும் பட்ட துயரம் இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. என்பாரியாள்மட்டும் பிள்ளை விஷயத்தில் ஏதாவது மோசம் நடந்திருக்குமென்று சந்தேகித்தாள். எனக்கு என் தம்பி இடத்தில் இருந்த விசுவாசத்தினால் அவள் சந்தேகப்பட்டது சரியல்லவென்று கண்டித்தேன். நாங்கள் ஊருக்கு வந்த பிறகு பிள்ளை இறந்தது வாஸ்தவமென்று சகலரும் பிரஸ்தாபித்து வந்தபடியால் என்மனையாளுடைய சந்தேகமும் நிவர்த்தியாய் விட்டது.

பிற்பாடு சீமாமூல்காரியங்களை நானே வகித்துப்பார்த்துக்கொண்டுவந்தேன். என் தம்பி சிலநாள் வியாதியாயிருந்து, ஒருமாசத்துக்கு முன் தேகவியோகமானான் 'அவ

ன் இறந்த விசனத்தினால் அவன் பிரேதத்தின்மேல் விழுந்துபுலம்பி அழுதேன். அப்போது அவன் இடுப்பிலிருந்து ஒரு கடிதம் வெளிப்பட்டது. இது என்பேரால் மேல்விலாசம் எழுதப்பட்டு முத்திரிக்கப்பட்டிருந்தபடியால் நான் தனிமையாக ஒரு அறைக்குள்ளேபோய், வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அது வருமாறு.

"ஐயோ அண்ணா! நான் உங்களுக்குப் பரமசத்துரு வேதவிரத் தம்பியல்ல. தாங்கள் பங்காளத்திலிருந்தபோது தங்கள்பிள்ளை வியாதியினால் இறந்துபோனதாக நான் தங்களுக்கு எழுதினது சுத்த அபத்தம். தங்களுக்குப்பிறகு எனக்குப் பட்டம் நிலைக்கவேண்டியதற்காகத் தாங்கள் ஊரில் இல்லாதகாலத்தில் தங்களுடைய பிள்ளையை எப்படியாவது தொலைத்துவிடவேணுமென்று என் பிரியநேசனாகிய முத்துவீரனுக்குச் சொன்னேன். அவன் அப்படிச்செய்யக்கூடாதென்று, எனக்குப் பலவகையில் புத்தி போதித்தான். நான் மறுபடியும் பிடிவாதஞ்செய்ததினால், அவன் பிள்ளையை வாங்கிக்கொண்டு, "உன் மனதுப்படி செய்கிறேன்" என்று சொல்லிப் போய்விட்டான். அந்தச் சமயத்தில் அந்தப்பிள்ளைக்குப் பால்கொடுத்தவளுடைய பிள்ளை சுழிமாந்தத்தினால் இறந்துபோனதினால், அவளைப் பொருள்மூலமாக ஸ்வாதீனப் படுத்திக்கொண்டு, அவள் பிள்ளையைத் தங்கள் பிள்ளையென்று பேர்பண்ணி, சகலரும் அறிய இராக்காலத்தில் அந்தப்பிள்ளையைப் பிரேத ஆலயத்தில் ஆடம்பரமாக அடக்கஞ்செய்தோம். இந்தரகசியம் எனக்கும் அந்தப்பாற்காரிக்கும் அவளுடைய புருஷனுக்கும் மட்டுந்தெரியும். தங்களுடைய புத்திரனைக்கொண்டுபோன முத்துவீரனை வெகுகாலமாக நான் பார்க்கவில்லை. அவன் உலகத்தைத்துறந்து சந்நியாசியாய்ப்போனதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவன் தங்கள் பிள்ளையைக் கொலைசெய்திருப்பானென்றே எண்ணியிருந்தேன். முந்தாநாள்வந்த அந்தச்சந்நியாசி தங்கள் பிள்ளையைக் கொலை செய்யவில்லையென்றும், சத்தியபுரியில் சாந்தலிங்கபிள்ளை வீட்டில் அந்தப்பாலன் வளருவதாகவுஞ்சொன்னான். அந்

தச்சந்நியாசியை இங்கே இருக்கும்படி சொல்லியிருக்கிறேன். அவனை விசாரித்தால் ஆதி அந்தமாகச் சகல சங்கதிகளும் விசதமாகும். தங்களுக்கு நான்செய்த துரோகத்துக்காக என் மனச்சாக்ஷி எனக்குச்செய்த தண்டனை சாமானியம் அல்ல. என் வியாதிக்கும் மரணத்துக்குங் காரணம் என் மனச்சாக்ஷியே யன்றி வேறல்ல. இனி எழுத எனக்குச்சக்தி இல்லை. சாகப்போகிற என்மேலே கோபம் வைக்கவேண்டாம்" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் கடிதத்தை நான் வாசித்த உடனே, ஒருபக்கத்தில் பெரிய ஆச்சரியமும், ஒருபக்கத்தில் என் கனிஷ்டன்மேலே பிரமாதமான கோபமும் ஜனித்து, இன்னது செய்கிறதென்று தெரியாமல் சற்றுநேரம் சித்திரம்போல அசைவற்றிருந்தேன். பிறகு பிள்ளை ஜீவந்தனயிருக்கிறனே, அவனைக் காணலாமென்கிற சந்தோஷம் மேலிட்டு, சந்நியாசியார் வந்திருக்கிறாராவென்று விசாரித்தேன். அவர் வந்திருக்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டு அவரை ரகசியமாக அழைத்து, அவர்மூலமாகச் சகலசங்கதிகளையும் பரிஷ்காரமாக அறிந்துகொண்டேன். என் தம்பியினுடைய உத்தரக்கிரியைகளெல்லா முடித்துக்கொண்டு நானும் என் பத்தினியும் பரிவாரங்களும் புறப்பட்டுவந்து, என்பிள்ளையையும், உங்களையும் கண்டேன். ஆனந்தங்கொண்டேன். இப்படிப்பட்ட பிரமாநந்தத்தை நான் பிறந்ததுமுதல் ஒருநாளும் அநுபவித்ததில்லை. ஆனல் இதுவெல்லாம் மெய்தானே, அல்லது கனவோ என்கிற சந்தேகம் ஒன்று மத்தியில் போராடுகிறது. முந்தி நாம் பார்த்த காரியங்களைக் கனவில் காணக்கூடுமோ? இந்த ஊரையும், ராஜகிருகங்களுக்குச் சமானமாகிய உங்கள் கிருகங்களையும், அவைகளின் நானவித அலங்காரங்களையும், மகா புண்ணியாத்மாக்களான உங்களையும், இதற்குமுன் நான் ஒருநாளும் பாராதிருக்க, இப்போது நான் பார்க்கிறபடியால் இவ்வளவும் கனவல்ல, உண்மையென்றே நிச்சயிக்கிறேன்;" என்றார். பிறகு கனகசபையைச் சிறுபிள்ளை முதல் வளர்த்தவர் எங்கே என்று விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு, அவ

ரைநோக்கி, "ஐயா உம்மைப்போல நல்லவர்கள் உண்டா? நாங்கள் பிள்ளையைப்பெற்ற கடமையே யல்லாமல் அவனுக்கு நாங்கள் ஒரு நன்மையும் செய்ததில்லை. நீர் எவ்வளவோ பாடுபட்டு, அவனை அருமைபெருமையாக வளர்த்து, அவனை மனுஷனுக்கி விட்டீரே. என் கூடப்பிறந்த தம்பி என்பிள்ளையைக் கொலைசெய்ய நினைத்தானே. ஒருசம்பந்தமும் இல்லாத நீர் சொந்தப்பிள்ளையைப் பார்க்கிலும் நூறுபங்கு அதிகமாகப் பிள்ளையை வளர்த்தீரே. உமக்கு இந்த உலகமுழுமையும் கொடுத்தாலும் நீர்செய்த உபகாரத்துக்குத்தகுந்த பிரதிப்பிரயோஜனம் ஆகுமா?" என்றுசொல்லி, பிறகு என்தாயார், தகப்பனூர், பந்துக்கள் முதலிய ஒவ்வொருவரையும் பார்த்துத் தனித்தனியே ஸ்தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினூர். அவர்செய்கிறதைப் பார்த்தால் உலகமுடிகிறவரையில் உபசாரத்தை நிறுத்தமாட்டாரென்று தோன்றிற்று. என் தகப்பனூரும் ஞானம்பாள் தகப்பனூரும் எழுந்து "போஜனத்துக்கு நேரமாகிறதே, கிருபை செய்யவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவரும் அவருடைய பத்தினியாரும், "எங்களால் எல்லாரும் பசியாயிருக்கிறீர்களே" என்று சொல்லி, உடனே எழுந்து ஸ்நானம் ஜபமுதலிய நித்திய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு, ஞானம்பாள் வீட்டில் அன்று போஜனஞ்செய்தார்கள். நாங்களும் அவர்களுடன் கூட இருந்து ஒரேபந்தியாய் இஷ்டான்னபோஜனஞ் செய்தோம். மறுநாள் முதல் எங்கள் கிருகத்தில் அவர்களை வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு, பத்துநாள்வரையில் அவர்களுக்குச் சோடசோபசாரங்களுஞ்செய்தோம். துரும்புபோல இளைத்துப்போயிருந்த கனகசபை, தாய்தகப்பனைக்கண்ட சந்தோஷத்தினுல் பாரித்துப் பூரித்து அவர்களுடன் வந்த யானைகளில் ஒன்றுபோல் ஆனுன்.

எங்களைக் கூட அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தகுந்த மரியாதைகள் செய்தனுப்ப வேண்டுமென்பது கனகசபையின் தகப்பனூருடைய அபேக்ஷையா யிருந்தாலும் நாங்கள் அதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டோமென்று தெரிந்துகொ

ண்டு, அவர் எங்களைப்பார்த்து "நீங்கள் ஒன்றிலும் கு
றைவில்லாத பாக்கியசாலிகளா யிருக்கிறீர்கள். நீங்கள்செ
ய்த பேருபகாரத்துக்குக் கடவுள் கிருபைசெய்யவேண்டு
மேயல்லாமல் என்னாலே செய்யக்கூடியது யாதொன்று
மில்லை. உங்களுக்குப் பிரதி உபகாரஞ் செய்யவேண்டு
மென்று நான் நினைத்தால் என்னைப்போல நன்றிகெட்டவர்
கள் வேறொருவரும் இருக்கமாட்டார்கள். ஏனென்றால்,
உங்களுக்கு ஒரு துன்பம் வந்த காலத்தில் அல்லவோ நான
உங்களுக்குச் சகாயம் செய்யவேண்டும். ஆகையால் உங்க
ளுக்குப் பிரதி உபகாரஞ் செய்ய நினைப்பது உங்களுக்குத்
துன்பம் வரவேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பதுபோ லாகு
மானதால், நான் பிரதி உபகாரஞ்செய்ய நினைக்கவே மாட்
டேன்" என்றார். அவர் பயணப்படு முன்னுக்கு எங்கள்
பாட்டியார் வந்து. "ஐயா உங்கள் பிள்ளை என்னால் வெகு
வாக அடிபட்டான். அதை நினைக்கும்போது எனக்கு வரு
த்தமாயிருக்கிறது" என்றார்கள். உடனே அவர் என் பாட்
டியாரை நோக்கி, "அவன் அடிபட்டது அவனுக்குப் பெ
ரிய அனுகூலம். துன்பமே ஞானத்தின் பாடசாலை. துன்
பப் படாதவன் ராஜாங்கத்துக்கு யோக்கியனாகமாட்டான்.
தான் அடிபடாதவனா யிருந்தால் அடியினால் உண்டாகிற
உபத்திரவம் இன்னதென்று தெரியாமல் தன்னுடைய பிர
ஜைகளைக் கண்டபடி அடிக்கச் சொல்லுவான். துன்பப் ப
டாதவனுக்கு ஏழைகளுடைய வருத்தம் எப்படித் தெரியு
ம்" என்றார். அப்போது தான் அடியினால் உண்டாகிற பிர
யோஜனம் இன்னதென்று எனக்குத்தெரிந்தது. பிற்பா
டு அவரும் அவருடைய பத்தினியாரும், கனகசபையையு
ம் அவனை வளர்த்த தந்தை தாய்மார்களையும் அழைத்துக்
கொண்டு எங்களிடத்தில் தனித்தனியே விடைபெற்றுக்
கொண்டு பரிவாரங்களுடன் சென்றுவிட்டார்கள். கூடப்
பிறந்த ஒரு அன்புள்ள சகோதரன் போல நெடுங்காலம் எ
ன்னுடன் கூடி இருந்து சகல சுகதுக்கங்களுக்கும் உடந்
தையாயிருந்த கனகசபையைப் பிரிந்தது எனக்குப் பெரிய
மனோதுக்கமும் வியாசங்கமுமா யிருந்தது. அவனுக்கு அதி

பால்யத்தில் நேரிட்ட ஆபத்துக்களை நீக்கி, அவனை அற்புத மாக வளர்ப்பித்த கடவுளது திருவருட்செயலை வியந்து ஸ்தோத்திரித்தேன்.

எ-ம். அதிகாரம்.
சோதிடப் பைத்தியம்.

அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்.

ஞானம்பாளுக்குச் சம்பவித்த பிராணபாய நிவர்த்தி.

நானும் ஞானம்பாளும் ஒருநாள் காலையில், வெளித் திண்ணையில் படித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, எனக்குப் பழக்கமான ஒரு சோதிடசாஸ்திரியார்வந்து "செலவுக்கு ஒன்றும் இல்லாமல் வருத்தப்படுகிறேன். ஏதாவது கொடுக்கவேண்டும்" என்று கேட்டார். அப்போது கூட இருந்த எங்கள் உபாத்தியாயர் அவரைப்பார்த்து, சகலருக்கும் சாஸ்திரஞ்சொல்லி, பாக்கியத்தைக்கொடுக்கிற உமக்கும் கஷ்டமுண்டா?" என்றார். உடனே சாஸ்திரியாருக்கு ஆக்குரோஷம் உண்டாகிச் சொல்லுகிறார்: "நாங்கள் உலகத்தை இரட்சிக்கும்பொருட்டு, தரித்திரவேஷம் பூண்டுகொண்டு திரிகிறோமேயல்லாமல், எங்களுக்கும் ஒரு கஷ்டமுண்டா? நாங்கள் கற்பகவிருட்சத்தை வரச்சொன்னால் வராதா? காமதேனுவைக் கூப்பிட்டால் அது வந்து நாங்கள் சொன்னபடி கேளாதா? மகமேருகிரி எங்கள்ஸ்வாதீனமல்லவா?" என்றார். அப்போது அவ்விடத்திலே கட்டியிருந்த ஒரு வேட்டைநாய் சாஸ்திரியாரைப் பார்த்துக் குலைத்துக்கொண்டிருந்தது. அவர் அந்த நாயைப் பார்த்து, "கரடி புலிமுதலிய துஷ்டமிருகங்களின் வாய்களை மந்திரத்தினாலே கட்டிவிடுகிற நான், இந்தநாயின் வாயைக்கட்டி,

அது குலைக்காமலும், கடிக்காமலும் செய்யமாட்டேனு?'' என்று கையை நீட்டிக்கொண்டும், தலையை ஆட்டிக்கொண்டும் சொல்லிக்கொண் டிருந்தார். உடனே அந்த நாய்க்குக் கோபமுண்டாகி, கட்டியிருந்த சங்கிலியை அறுத்துக்கொண்டு, ஒரே பாய்ச்சலாய்ச் சாஸ்திரியார்மேலே பாய்ந்து, அவர்தேகத்தைப் பக்ஷணஞ்செய்ய ஆரம்பித்தது. சாஸ்திரியார்: "ஐயையோ! போனேனே! போனேனே!" என்று கூவத்தலைப்பட்டார். உடனே எங்கள் உபாத்தியாயர் ஒரு கழியை எடுத்துக்கொண்டு, நாயைத் துரத்திச் சாஸ்திரியாரை விடுவித்து, "மந்திரத்தினுல் அந்த நாயின் வாயைக் கட்டிவிடக் கூடாதா? என்று சாஸ்திரியாரைக் கேட்டார். அவர், "ஐயா, நாய் கடித்த உபத்திரவம் பெரிதா யிருக்கிறது. அதற்குத் தகுந்த பரிகாரஞ் செய்தால், உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்'' என்ருர். உடனே எங்கள் ஆசிரியர் தகுந்த பக்குவஞ் செய்து வலியைச் சாந்தப்படுத்தினர்.

சாஸ்திரியாருக்குச் சந்தோஷம் உண்டாகிச் சொல்லுகிருர்: "எங்கள் வித்தை எல்லாம் சுத்தப்பொய். உலகத்தில் உதர நிமித்தம் பலபேர் பலவேஷங்கள் பூண்டுகொண்டு ஜீவிக்கிருர்கள். அப்படியே நானும் இந்த வேஷம் போட்டுக்கொண்டு திரிகிறேன். என்னுடைய சொந்த விஷயத்தில் சாஸ்திரம் பலிக்காமலிருக்கும்போது அன்னியர்கள் விஷயத்தில் கேட்கவும் வேண்டுமா? எனக்கு நாலு புத்திரிகைகள். சாஸ்திர சகுனங்கள் பார்த்து, சாதகங்கள் பார்த்து, பொருத்தநிமித்தங்கள் பார்த்து, அவர்களைக் கலியாணஞ்செய்து கொடுத்தேன். அந்தநாலுபேரும் அமங்கலியாய் விட்டார்கள். 'மந்திரங்கால் மதிமுக்கால்' என்பதுபோல என்னுடைய புத்தியைக்கொண்டு பிழைக்கிறேனேயல்லாது சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு பிழைக்க வில்லை. சகலருக்கும் சுகமுந் துக்கமுங் கலந்துவருகிற படியால், நானும் சுகத்தையுந் துக்கத்தையுங் கலந்து சகலருக்கும் சாஸ்திரஞ் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறேன். ஆனுல் சுகத்தையே யாவரும் விரும்புகிறபடியால் சுகத்தையே அதிக

மாகச் சொல்லி யாவரையும் நான் சந்தோஷப்படுத்துகிற து வழக்கம். இப்போது காலம் விபரீதமாய்ப் போய் விட்டது. நான் ஒருவனுக்கு யோகம் வருமென்று சொன்னால், அவனுக்கு கஷ்டம் சம்பவிக்கின்றது. சுபிக்ஷகால மென்று சொன்னால் துர்பிக்ஷகாலமாய் முடிகின்றது. ஒரு கர்ப்பஸ்திரீயைப்பார்த்து அவளுக்குப் பிள்ளைபிறக்கு மென்று சொன்னாலும், அந்தக் கர்ப்பம் பொய்யாகி மகோதரமாய் முடிகின்றது. கர்ப்பத்திலிருக்கிற பிள்ளைகூட என்னை ஒருதரம் மோசஞ்செய்து விட்டது. எப்படி யென்றால்,நான் நெடுநாளாக ஆசிரதஞ்செய்து வந்த ஒரு பிரபு என்னை அழைத்து கர்ப்பணியாயிருக்கிற தன் மனைவிக்கு என்ன குழந்தை பிறக்குமென்று கேட்டார். நான், ஆண் பெண் இரண்டில் ஒன்று தானே பிறக்கவேண்டுமென்று நினைத்து ஆண்குழந்தை பிறக்குமென்று அவரிடத்தில் தனிமையாகச் சொன்னேன். அவருக்குத் தெரியாமல் அவர் மனைவியிடத்திலே போய், பெண்குழந்தை பிறக்குமென்று அதிக ரகசியமாய்ச் சொல்லி வைத்தேன். கடைசியாய்ப் பிறந்த குழந்தை ஆணுமல்லாமல், பெண்ணுமல்லாமல் அலியாயிருந்தது. சாஸ்திர விஷயத்தில் சகலருக்கும் இருந்த நம்பிக்கையும் நாளுக்குநாள் குறைந்து விட்டது. இனிமேல் இந்தத்தொழிலை விட்டு விடுகிறதென்று நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, உங்களுடைய நாயே எனக்கு நல்லபுத்தி கற்பித்துவிட்டபடியால், இனிமேல் சாஸ்திரத்தைக்கட்டித் தூரத்தில் எறிந்துவிடச் சித்தமாயிருக்கிறேன்" என்றார். அவர் நிசம் சொன்னதற்காக அவருக்குத் தகுந்த பிரயோசனஞ் செய்யவேண்டு மென்று, எங்கள் போதகர் சொன்னதினாலே அவருக்கு நானும் ஞானம்பாளும் பத்து ரூபாய் கொடுத்து அனுப்பினோம். இவ்விதமாக ஜோசியர் காரியம் ஆசியமாக முடிந்தது. எனக்குச் சோதிட விஷயத்திலிருந்த பைத்தியமும் தீர்ந்தது.

சாஸ்திரியார் போனபின்பு, உபாத்தியார் எங்களைப் பார்த்து, சோதிடம் பொய்யென்று, அந்தச் சாஸ்திரியே ஒப்புக்கொள்ளுவதால், இனிமேல் உங்களுக்கு வேறே சா

ஷியம் வேண்டுவதில்லையே. இனிமேல் வரும் காரியங்கள் நமக்கு முந்தித் தெரியாதபடி, நம்முடைய நன்மைக்காக வே சுவாமி மறைத்து வைத்திருக்கிறார். இனிமேல் வரப் போகிற துன்பம் நமக்குத் தெரியாமலிருப்பதால், அந்தத் துன்பம் வருகிற நிமிஷம் வரையில் நாம் துக்கமில்லாம லி ருக்கிறோம். அது முந்தி நமக்குத் தெரிந்திருக்குமானால், முந்தியுந் துக்கம், பிந்தியுந் துக்கம். எக்காலத்திலும் துக்க மாக முடியும அல்லவா? அப்படியே நன்மை வருகிறதும் நமக்கு முந்தித் தெரியாமலிருந்து வந்தால், நமக்கு அதிக சந்தோஷத்துக்கு இடமாகும். அப்படி யில்லாமல் முன்ன மே தெரிந்திருக்குமானால் சந்தோஷம் மிகவுங் குறைந்து போகும். தீர்க்கதரிசனம் என்பதே இப்போது உலகத் தில் இல்லை. அந்த மேலானவரத்தை, எத்தனையோ புத்தி மான்களும், பக்திமான்களும் இருக்க, அவர்களுக்குக்கொ டாமல் இந்தச் சாஸ்திரியைப்போலொத்த சர்வ மூடர் களுக்கும், குடுகுடுப்பைக்காரர்களுக்கும், கோடங்கிக்கா ரர்களுக்கும், குறத்திகள் முதலானவர்களுக்கும் சுவாமி கொடுத்திருப்பாரா? பின்னும் நமக்குவருகிற நன்மை தீமைகள் நமக்குத் தெரியாமலிருக்க, அசேதன ஜெந்துக் களாகிய பல்லிகளுக்கும், பட்சிகளுக்குந் தெரிந்து அவை கள் நமக்குத் தெரியப்படுத்தக்கூடுமா?" என்று உபாத்தி யாயர் செய்த பிரசங்கத்தைக் கேட்டவுடனே என்னைப் பிடித்திருந்த சாஸ்திரப்பேய் பறந்தோடிவிட்டது.

எங்கள் கொல்லைக்குப் பின்புறத்தில் இருக்கிற சிங் காரத்தோட்டங்களின் மதிலுக்கு அப்பால் கொஞ்சதூர த்தில் ஒரு பாழ்மண்டபமும் அதற்குப்பின் ஒரு விஸ்தா ரமான காடும் இருந்தன. அந்தக்காட்டுக்கு, அந்தப் பாழ் மண்டபத்தின் வழியாகத்தான் போகவேண்டும். சிலகால த்துக்குமுன் அந்தப் பாழ்மண்டபத்தில் யாரோ ஒருவன் கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக்கொண்டு இறந்துபோனதாகவும், அவன் பிசாசரூபமாகி அந்த மண்டபத்தில் வாசஞ்செய்வ தாகவும், பின்னும் ஒரு சங்கிலிக்கறுப்பு ஒரு மரத்திலிரு ப்பதால் எப்போதும் சங்கிலி ஓசைகேட்பதாகவும், அந்த

மண்டபத்துக்குப்போன ஆடுமாடுமுதலான ஜீவஜெந்துக்கள் திரும்பிவராமல் பிசாசுகளுக்கு இரையாகிவிடுவதாகவும் ஒரு வதந்திபிறந்து வெகுகாலமாக அந்த மண்டபத்துக்காவது காட்டுக்காவது ஒருவரும் போக்கு வரவு இல்லாமல் நின்றுபோய்விட்டது. இராக்காலங்களில் அந்த இடத்தில் பயங்கரமான பல சப்தங்கள் கேட்கிறதும் உண்டு. உபாத்தியாயரிடத்தில் அதைப்பற்றித் தெரிவித்தேன். அவர் "மனப்பேயேதவிர வேறு பேயில்லை. நீ என்னுடன் கூடவந்தால் காட்டுகிறேன்" என்றார். அவருடைய விவேகமும், தைரியமும் எனக்குத்தெரியுமானதால், வேட்டைநாயையுங் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, அவரைத் தொடர்ந்துபோனேன். மண்டபம் சமீபித்தவுடனே நான் பயப்படுவேனென்று அவர் என்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நடந்தார். உபாத்தியாயர் கை முன்னே இழுக்கப் பயம் பின்னே இழுக்க, கொலைக்களத்துக்குப் போகிறவன்போல, திகில்கொண்டு நிர்ஜீவனாய் நடந்தேன். மண்டபத்துக்குள் நுழையும்போது நமனுடைய வாய்க்குள் நுழைவதுபோலிருந்தது. நாங்கள் மண்டபத்தில் நுழைந்தவுடனே கணக்கில்லாத பலபட்சிகள் "கா, கூ," என்று சப்தித்துக்கொண்டு புறப்பட்டதுகள். அந்தப்பட்சிகளுடைய எச்சங்களால் மண்டபத்தில் கால்வைக்க இடமில்லாமல் துர்நாற்றம் எங்கள் குடலைப் பிடுங்க ஆரம்பித்தது. உடனே காட்டைப் பார்க்கிறதற்காக மண்டபத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கினோம். எங்களுக்குமுன் எங்கள் வேட்டைநாய் மிருகவாசனை பிடித்துக்கொண்டு, காட்டுக்குள் ஓட ஆரம்பித்தது. அதைக்கண்டவுடனே நரிகளுங், ஓனாய்களும், காட்டுப்பூனைமுதலான பல மிருகங்களும் நாலுபக்கங்களிலும் கத்திக்கொண்டு ஓடத்தலைப்பட்டன. நாங்கள் போகும்போது ஒரு ஓனாய் ஒரு ஆட்டைப்பிடித்துத் தின்றுகொண்டிருந்தது. அந்த ஓனாய்மேல் எங்கள் வேட்டைநாய் பாய்ந்து, பிடித்துக்கொண்டு, எங்களுக்குப் பாதகாணிக்கை கொண்டுவருவதுபோல் எங்கள் முன்பாக ஓடிவந்தது; உடனே உபாத்தியாயர் என்னைநோக்கிச் சொல்

ளுகிறார். இந்தக் காட்டைப்பார்த்தால் உலகமுண்டான துமுதல் மனுஷசஞ்சாரம் இல்லாததுபோலத் தோன்றுகிறது. யாரோ ஒருவன் துர்மரணமா யிறந்துபோனானென்கிற பயப்பிராந்தியினால், வெகுகாலமாய் ஒருவரும் இவ்விடத்தில் சஞ்சரிக்காதபடியால், பட்சிகளும் பலமிருகங்களும் அந்த மண்டபத்தையும், காட்டையும் தங்கள் வாசஸ்தலங்களாக ஆக்கிக்கொண்டதுகள். அவைகளால் இரவில் உண்டாகிற சப்தங்களைப் பிசாசுகளுடைய சப்தங்களென்று மௌட்டியமாக நினைத்துக்கொண்டார்கள். இந்தக் கானகத்துக்குள்ளே பிரவேசிக்கிற ஆடுமாடுகளை மிருகங்கள் தின்றுவிடுவதை அறியாமல், பிசாசுகள் தின்றுவிடுவதாக நினைத்தார்கள். இவ்விடத்தில் இருக்கிற பலவகையான மரங்களின் இலைகள் காய்ந்துபோய்க் காற்றினால் அடிபட்டு, கலகலவென்று சப்திப்பதைச் சங்கிலிக் கறுப்பன் என்று நினைத்தார்கள். அறிவில்லாத மிருகங்களும், பட்சிகளும் நிர்ப்பயமாய் வசிக்கிற இந்த இடத்தில் அறிவுள்ள மனுஷர் சஞ்சரிக்கப் பயப்படுவது எவ்வளவு மௌட்டியம்?'' என்று போதித்தார். அதற்கு முன் சோதிடப்பேய் பறந்ததுபோல் அன்றுமுதல் மனப்பேயும் பறந்து விட்டது. அந்தக்காட்டை எங்களிடத்தில் உபாத்தியாயர் சாசுவதக் குத்தகையாக ஒப்புக்கொண்டு, அதை வெட்டித்திருத்திச் சாகுபடி செய்து, பயிரிட்டு, அநுபவிப்பதுந் தவிர, அந்த மண்டபத்தில் அவரே குடும்ப சகிதமாய்க் குடியிருந்து வருகிறார்.

எங்கள் உபாத்தியாயரிடத்தில் நான் பல புத்திகளைக் கற்றுக்கொண்டது போலவே, என் தாயாரிடத்திலும், ஞானம்பாளிடத்திலும் அநேக நற்குணங்களைக் கற்றுக் கொண்டேன். எந்தக்காலத்திலாவது அவர்களிடத்தில் கோபம், குரோதம், மூர்க்கம் முதலான துர்க்குணங்களை நான் கண்டதே யில்லை. எப்போதும் அவர்கள் பேசுவது மிருதுபாஷையே தவிரக் கடூர வார்த்தைகளை அவர்களிடத்தில் நான் கேட்டதேயில்லை. அவர்கள் வாயிலிருந்து வருவதெல்லாம் உண்மையே தவிரப் பொய்யென்பது மருந்

துக்குக் கூடக் கிடையாது. ஒருநாள் என்முகத்தைக் கடு கடுத்துக் கொண்டு, பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு என் வேலைக் காரனைக் கோபித்தேன். அப்போது கூட இருந்த ஞானம் பாள் ஒன்றும் பேசாமல் எழுந்துபோய் விட்டாள். பிறகு அவளை நான் கண்டு, "ஏன் போய்விட்டாய்?" என்று கே ட்க, "உங்களுக்குக் கோபம்வரும்போது, உங்களைப் பார் த்தால் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. நீங்கள் கோபமுகத் தோடு கண்ணாடியைப் பார்த்தால் உங்களுக்குத் தெரியும்" என்று சொன்னாள். நான் தனிமையாகப் போய்க் கோப முகத்துடனே கண்ணாடியைப்பார்த்தேன். அப்போதிருந்த கோரம் எனக்கே சகியாமல், அன்றுமுதல் கோபத்துக்கு விடைகொடுத்து விட்டேன். ஞானம்பாள் எனக்கு இளைய வளாயிருந்தாலும் அவளுடைய விநய காம்பீரியமும்,நாக ரீகமும், சுசீல ஒழுக்கமும், எப்படிப்பட்டவை யென்றால், பெரியோர்கள் சமுகத்தில் இருக்கும்போது எவ்வளவு மரி யாதையும், சிரத்தையும் உண்டாகுமோ, அவ்வளவு மரி யாதை அவளிடத்தில் இருக்கும்போதும், என்னை அறியா மலே உண்டாகும்.

அவள் ஸ்தோத்திரப்பிரியை அல்லவென்று சிலதிர் ஷ்டாந்தங்களால் நான் அறிந்துகொண்டேன். எப்படியெ னில், ஒருநாள் சிங்காரத் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு ரோ சாப் புஷ்பத்தைப் பறித்து, அவள் கையிலே கொடுத்து, "உன்னுடையமுகம் இந்தப் புஷ்பத்துக்குச் சமானம்" என்றேன். அவள் "அந்தப்புஷ்பம் சீக்கிரத்தில் வாடிப் போகிறதுபோல அழகும் சீக்கிரத்தில் அழிந்துபோகும்" என்றாள். "அந்தப்பூவை உபமானித்தது சரியல்ல. உன் முகம் சந்திரனுக்குச்சமானம்" என்றேன். அவள் சற்று நேரம் சும்மா இருந்து, பிற்பாடு சொல்லத்தொடங்கினாள்: "சந்திரனுக்கு ஸ்வயம் பிரகாசம் இல்லையென்றும், சூரிய னுடைய ஒளியினால் சந்திரன் பிரகாசிக்கிறதென்றும் நா ம் புஸ்தகங்களில் வாசித்திருக்கிறோம். அப்படியே மனு ஷர்களுடைய வடிவெல்லாம் சூரிய சூரியனாகிய கடவுளி டத் திருந்து உண்டாவதால், அவரேஸ்தோத்திரத்துக்குப்

பாத்திரர்" என்று சொல்லிக்கொண்டு அப்பாற் போய் விட்டாள். அன்றுமுதல் அவளை ஸ்தோத்திரஞ்செய் கிறதில்லையென்று பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டேன்.

அதற்குச் சிலநாளுக்குப்பின்பு, நானும் ஞானம்பா ளும் வழக்கப்படி சிங்காரத்தோட்டத்துக்கு விளையாடப் போனோம். நான் கொஞ்சதூரத்தில் புஷ்பம் பறித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் ஒரு மரத்து நிழலில் ஒரு சின்ன வாத்தியப்பெட்டியை வைத்து, வாசித்துக்கொண் டிருந்தாள். அந்தச்சப்தங் கேட்டவுடனே, அவ்விடத்தில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு துஷ்டக்காளை ஆண்டு, ஞானம்பாளை முட்டத் துரத்திற்று. அவள் அலறிக்கொ ண்டு சமீபத்திலிருக்கிற சித்திரமண்டபத்துக்கு நேரே ஓ டினாள். அவ்விடத்தில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த ஒருபெ ரிய ஆட்டுக்கடா இந்தப்பக்கத்தில் துரத்த ஆரம்பித்தது, இப்படி இரண்டுக்குநடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அவள் அவஸ்தைப்படும்போது, நான் ஒரே ஓட்டமாய் ஓடி ஞா னம்பாளைத்தூக்கிச் சித்திரமண்டபத்து வெளித்திண்ணை யின்மேல் வைத்துவிட்டு, நானும் ஒரே தாண்டாய்த்தாண் டி அந்தத்திண்ணையின்மேல் ஏறிக்கொண்டேன். அந்தச் சித்திரமண்டபத்துத்திண்ணை அதிக உயரமானதானும், அதின் படிகள் அந்தப்பக்கத்தில் இல்லாமல் வேறேபக்க த்தில் இருந்தமையாலும், அந்தச்சமயத்தில் நான் இல்லா மல் இருந்தால் அவளுக்குப் பெரிய அபாயம் நேரிட்டிரு க்கும். இந்தச் சமாசாரம் ஞானம்பாள் மூலமாக எங்கள் இரண்டு வீட்டாருக்குந் தெரிந்து அவர்கள் ஒவ்வொருவ ரும் எனக்குச்செய்த ஸ்தோத்திரம் அபரிமிதமே. இராவ ணாதி அசுரர்களை நாசஞ்செய்து சீதையைச் சிறைமீட்டுக் கொண்டுபோன இராமருக்கு எவ்வளவு பிரதாபங்கிடைந் ததோ அவ்வளவு பிரதாபம் எனக்கும் வாய்த்தது.

அ-ம். அதிகாரம்.
கற்பலங்காரி சரித்திரம்.

ஒருநாள் எங்களுக்குப் பள்ளிக்கூடம் இல்லாத விடுமுறைநாளா யிருந்தபடியால், நாங்கள் பழையபாடங்களைப் படித்துக்கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது என் தாயார் வந்து எங்களுடைய படிப்பைப் பரிசோதித்தார்கள். பிறகு ஞானம்பாள் என் தாயாரைப்பார்த்து, "அத்தையம்மா, உங்களுக்கு அநேக சரித்திரங்கள் தெரியுமே, யாதொரு பதிவிரதையினுடைய சரித்திரந் தெரிந்திருந்தால், சொல்லவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தாள். "அப்படியே சொல்லுகிறேன்" என்று என்தாயார் சொல்லத்தொடங்கினார்கள்.

"சிலகாலத்துக்குமுன் துரிசிரபுரத்தில் அரசு செய்துவந்த விஜயரங்க சொக்கலிங்கநாயகர் சந்ததியில்லாமல் இறந்துபோனபடியால், அவருடைய பத்தினியாகிய மங்கம்மாளுக்குப் பட்டாபிஷேகமாகி, அவள் துஷ்டநிக்கிரகம், சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்து, மனுநீதிதவறாமல் அரசாட்சி செய்துவந்தாள். அவளுக்குக் காமியப்பநாயகன் என்கிற பெயரையுடைய தம்பி ஒருவன் இருந்தான். மங்கம்மாளுக்குத் தம்பிமேலிருந்த பிரியத்தினால், தன்னுடையநாட்டில் சில ஊர்களைப் பிரத்தியேகமாய்ப்பிரித்து, அவனுடைய ஸ்வாதீனப்படுத்தி, தனக்குள்ளாக அவன் சிற்றரசாயிருந்து அரசாட்சி செய்யும்படி திட்டஞ்செய்தாள். அவன் புதுக்கோட்டையைத் தனக்கு ராஜதானி ஆக்கிக்கொண்டு, அரசாட்சி செலுத்திவந்தான். அவனுக்குமகோன்னதபதவி கிடைத்த உடனே மதிமயங்கி, சமஸ்தானகாரியங்களை எவ்வளவும் கவனிக்காமல், காமாதுரனாய்ப் பரஸ்திரீ கமனம் முதலிய துர்விஷயங்களிற் காலத்தைச்செலவழிக்கத் தலைப்பட்டான். அவனுடைய ஆஸ்தான உத்தியோகஸ்தர்களில் ஒருவனாகிய மங்களாகரம் பிள்ளையினுடைய பத்தினி கற்பலங்காரி என்பவள் திவ்ய சுந்திரமும் அவளுடைய பெயருக்குத் தகுந்த சுகுணமும் உள்ளவளா

யிருந்தாள். அவளிடத்தில் அந்தத்துஷ்டராஜனுக்கு மோகம் உண்டாகி, அவளைத் தன் கைவசப்படுத்தும்பொருட்டு, அவளிடத்துக்குச் சில ஸ்திரீகளைத் தூதாக அனுப்பினான். அவர்கள், அவளுடைய புருஷன் வீட்டில் இல்லாத சமயம்பார்த்து, அவளிடஞ்சென்று, 'அம்மா நீ செய்த தவமகிமையினால் உனக்கு ராஜயோகம் வந்துவிட்டது. உன்னைப்போல அதிர்ஷ்டசாலிகள் உண்டா? நம்முடைய அரசரே உன்னுடைய அழகை விரும்புவாரானால் உன்னுடைய பாக்கியத்துக்கு ஒரு வரம்பு உண்டா? அவருடைய தயவைப்பெற எத்தனையோ ஸ்திரீகள் தவஞ்செய்கிறார்கள், அவர்களுக்கெல்லாம் சித்திக்காமல் உனக்கு அவருடைய கிருபை கிடைத்தது எவ்வளவு பெரிய அதிர்ஷ்டம்? இனி இந்த நாட்டுக்கெல்லாம் நீயே அரசி. சமஸ்தான காரியங்களெல்லாம் உன்னுடைய ஏவலின்படியே நடக்கும். ஆகையால் அவருடைய இஷ்டபூர்த்திசெய்து, அஷ்ட ஐசுவரியங்களையும் கைக்கொள்ளு, என்றார்கள். இதைக்கேட்டவுடனே கற்பலங்காரிக்குக் கோபமுண்டாகிச்சொல்லுகிறாள்: 'எனக்கு அரசரும், குருவும், தெய்வமும் என்னுடைய பர்த்தாவே அன்றி வேறல்ல. அவருடைய கிருபையே எனக்கு அஷ்டஐசுவரியம். அவருக்கு முன்பாக மற்ற அரசர்கள் எல்லாரும் அஜகஜாந்தரம். உங்கள் அரசருடைய கிருபைக்காகத் தவஞ்செய்கிற ஸ்திரீகளே அந்தக்கிருபையைப் பெற்றுக்கொள்ளட்டும் எனக்கு வேண்டாம் வேண்டாம்' என்றாள்.

"மறுபடியும் அவர்கள் அந்த உத்தமியின் புத்தியைக் கலைக்கிறதற்குச் சகல தந்திரவித்தைகளை உபயோகப்படுத்தியும், அவள் இசையவில்லை. அவர்கள் உடனே புறப்பட்டுப்போய், அரசனுக்கு நடந்த காரியங்களைத் தெரிவித்தார்கள். அவள் நிராகரித்த சங்கதி தெரிந்த உடனே, அவனை அதிகம் அதிகமாக ஆசைப்பேய்பிடித்து ஆட்டத்தலைப்பட்டது. அவளைப் பலாத்காரமாய்க் கொண்டுபோகிறபக்ஷத்தில், தன்னுடைய சகோதரி மங்கம்மாளுக்குத் தெரிந்தால் தன்னைச் சிரசாக்கினைசெய்வாளென்று பயந்து

அவன் பலாத்காரஞ்செய்யத் துணியவில்லை. பணமென்
ருல் பிணமும் வாயைத்திறக்குமானபடியால், பணத்தைக்
கொண்டே அவளை வசியஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நினை
த்து, அவன் ஒரு பெரியபெட்டியில் தங்க நாணயங்களை
யும் வேறொரு பெட்டியில் ரத்நாபரணங்களையும் நிரப்பி,
அந்தத் தூதிகள் கையில் கொடுத்து, அவளிடத்திற்கு
அனுப்பினுன். அவர்கள் அந்தப்பெட்டிகளைக் கற்பலங்
காரிவீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்த் திறந்துகாட்டி, அவளு
டைய புத்தியை மயக்கப் பிரயாசப்பட்டார்கள். அவள்
அவர்களைப்பார்த்து, 'ஸ்திரீகளுக்குக் கற்பே சிறந்த ஆப
ரணம். அந்த ஆபரணம்போய்விட்டால் இந்த ஆபரணங்
களினுல் வரும்பிரயோசனம் என்ன?' என்றுசொல்லி அந்
த ஆபரணங்களை உதைத்துத்தள்ளி, அவர்களையும் தூஷி
த்துத் துரத்திவிட்டாள். அவர்கள்போய்ச் சற்றுநேரத்து
க்குப் பின்பு வீட்டுக்குவந்த தன் பர்த்தா இடத்தில் சகல
சங்கதிகளையுந் தெரிவித்து, 'இனிமேல் இந்த அரசனிடத்
தில் உத்தியோகஞ்செய்வது முறையல்ல; உத்தியோகத்
தை விட்டுவிட்டுப் பிச்சையெடுத்தாயினும் பிழைப்பது
உத்தமம்' என்ருள். அவளுடைய வார்த்தையைப் புரு
ஷன் அங்கீகரித்துக்கொண்டு, உத்தியோகம் வேண்டா
மென்று ஒரு பத்திரிகை எழுதி அனுப்பிவிட்டு, அவரும்
அவருடைய பத்தினியும் ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டு, அடு
த்தகிராமத்துக்குப்போய், ஒருவருக்குந்தெரியாமல் அந்த
ரங்கமாக வசித்தார்கள். உத்தியோக வரும்படியைத்தவிர
வேறே சீவனத்துக்கு மார்க்கம் இல்லாதபடியால், உத்தி
யோகம்போனபிற்பாடு அவர்கள்பட்ட கஷ்டம் சொல்லி
முடியாது. அவர்களுடைய நகைகள், பாத்திரசாமான்கள்
முதலியவைகளை விற்றுச் சிலநாள் காலக்ஷேபஞ்செய்தார்
கள். பிற்பாடு கையில் ஒரு காசும் இல்லாமல், கடன்கொ
டுப்பாருமில்லாமல், கைப்பாடுபடவுந்தெரியாமல், இராப்
பட்டினி, பகற்பட்டினியா யிருக்கவும் ஆரம்பித்தார்கள்.
அந்த அரசனுக்கு அவர்கள்போயிருக்கிற இடம் சிலநாள்
தெரியாமலிருந்து பிற்பாடு தெரிந்தது. சாம, பேத, தான,

தண்டம் என்கிற நாலு உபாயங்களில் முந்தின மூன்று உபாயங்களைச் செய்துவிட்டோம். இனிமேல் நாலாவது உபாயமாகிய தண்டத்தை உபயோகிப்பதே காரியமென்று அவன் நிச்சயித்து, தானாயிறந்துபோன ஒரு அநாதப்பிரேதத்தை நடுச்சாமத்தில் அவர்கள் இருக்கிற வீட்டிற் போட்டுவிடும்படியாயும், மங்களாகரம்பிள்ளை கொலைசெய்ததாகக் குற்றஞ்சாட்டிப் பிடிக்கும்படிக்கும், ஜாக்கிரதைசெய்தான். அந்தப்பிரகாரம் சேவகர்கள்வந்து, மங்களாகரம்பிள்ளையைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள்; கற்பலங்காரி வெளியே போகாதபடி வீட்டைச்சுற்றிப் பாரா வைத்துவிட்டார்கள்.

"உத்தியோகம் போனபிற்பாடு தரித்திர முதலிய சகலகஷ்டங்களையும் தைரியமாகச் சகித்த அந்தக் கற்பலங்காரி தன்புருஷனைக் குற்றவாளியாக்கி, சேவகர்கள் பிடித்துக்கொண்டுபோனதைச் சகிக்கமாட்டாதவளாய், நெருப்பிலேபோட்ட புஷ்பம்போல வாடிப் பதைத்து, விம்மி, அழுதாள். அந்தச்சமயத்தில் அந்தக் கொடுங்கோல்மன்னனுடைய தூதிகள்வந்து, கற்பலங்காரியைநோக்கி, 'தானாய்வருகிற சீதேவியைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளுவதுபோல் நீயே உன்னுடைய வாழ்வைக்கெடுத்துக்கொள்ளுகிறாய். உன் புருஷன் கொலைசெய்ததாக சாட்சிகளால் குற்றம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறபடியால் மரண தண்டனை கிடைக்குமென்பது நிச்சயம். ஆனால் நாங்கள்சொல்லுகிறபடி நீ கேட்டால் உன் புருஷனுக்கு ஜீவஹயம் நேரிடாது. நீயும் எப்போதும் சுமங்கலியாகவும், பாக்கியவதியாகவும் இருப்பாய். எங்களுடைய வார்த்தையை நீ தள்ளிவிட்டால் நீ அமங்கலிதான்' என்றார்கள். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே, அந்தப் பதிவிரதையினுடைய சித்தம் சிறிதுஞ் சலனப்படாமல் அவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்: 'எளியாரை வலியார் அடித்தால் வலியாரைத் தெய்வந் தண்டியாமல் விடாது. மானம்பெரிதே அல்லாமல் ஜீவன்பெரிதல்ல. என்றைக்கிருந்தாலும் மனுஷதேகம் எடுத்தவர்கள் சாவது நிச்சயமேயல்லாது சாகாதவரம்

வாங்கிக்கொண்டு வந்தவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. 'எப்படி யும் ஒருநாள் சாகப்போகிறவர்கள் சிலநாள் முந்திச்செத் தால் பாதகம் என்ன? நான் என்புருஷனைக் காப்பாற்றுகி றதற்காகக் கற்பை இழந்து, பாவத்தையும் பழியையும் நரகத்தையும் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறதைப் பார்க்கி லும், பதிவிரதாபங்கமில்லாமல் நானும் என் புருஷரும் இறந்து, நித்திய மோக்ஷ சாம்பிராஜியத்தை அடைவது உசிதம் அல்லவா?' என்றாள். அப்படியானால், 'வருகிறதை நீ அனுபவித்துக்கொள்' என்று அந்தத்துஷ்டைகள் சொல் லிப்போய்விட்டார்கள். இனிமேல், கடவுளைத்தவிர வேறு திக்குத்திசை இல்லாதபடியால், அந்த உத்தமி கடவுளை நோக்கிப் பிரலாபித்துத் தன் குறைகளைச் சொல்லி முறை யிடுவாள் ஆயினாள்."

"அவளுடைய வீட்டைச் சுற்றிப் பாரா இருக்கிறவர் களில் ஒருவன் அவளுடைய புருஷனுக்கு மித்திரன் ஆன படியால், குற்றவிசாரணை எப்படி நடக்கிறதென்று விசா ரித்துத் தெரிவிக்கும்படி அவனுக்குச் சொல்லி இருந் தாள். அதிரகசியமாய் விசாரணை நடந்தபடியால், அவனு க்குக்கூடச் சிலநாள் வரைக்கும் சங்கதி வெளியாகாமலிரு ந்து, பிறகு பிரகடம் ஆயிற்று. மங்களாகரம்பிள்ளை கொ லைசெய்ததாகக் குற்றம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறதாகவும், ஆனா ல் மங்கம்மாளுடைய உத்தரவு இல்லாமல் மரணதண்ட னைசெய்ய அந்தச் சிற்றரசனுக்கு அதிகாரமில்லாதபடி யால், மங்களாகரம்பிள்ளையை மரணதண்டனைசெய்ய உட னே உத்தரவு அனுப்பவேண்டுமென்று, அந்தக்கொடி யன் மங்கம்மாளுக்கு ரகசியமாக எழுதிக்கொண்டிருப்ப தாகவும், அந்தக் காவற்சேவகன் மூலமாகக் கற்பலங்காரி கேள்விப்பட்டு, அவளுக்கு உண்டான மனக்கிலேசம் இவ் வளவென்று யார் விவரிக்கக்கூடும்? அம்புபட்டு விழுந்த மயில்போல் அவள் கீழேவிழுந்து, புரண்டு, 'ஐயோதெய் வமே! நான் என்னசெய்வேன்! இந்த அநியாயத்தை யா ரிடத்திலேசொல்லுவேன்? பிரஜைகளால் துன்பத்தை அ டைந்தவர்கள் அரசனிடத்தில் முறையிடுவார்கள். அரச

னே அக்கிரமஞ்செய்தால், உம்மைத்தவிர வேறே யாரிடத்தில்சொல்லுவேன்? என்புருஷனை ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வாமி' என்று முறையிட்டாள். பிறகு கடவுளநுகிருபையால் அவளுக்குத் திடச்சித்தம் உண்டாகி, மங்கம்மாளிடத்திலிருந்து உத்தரவுவருகிறதற்கு முன், அந்த அரசியிடத்திற்குத் தான் எப்படியாவதுபோய்த் தன் புருஷனைக் காப்பாற்றுகிறதற்கு மார்க்கந் தேடவேண்டுமென்று நினைத்து, அந்தக் காவற்காரனுடைய சகாயத்தினால், அவள் நடுச்சாமத்தில் வீட்டைவிட்டு வெளிப்பட்டுத் திரிசிரபுரத்தை நோக்கி, ஓட்டமும் நடையுமாகப் போக ஆரம்பித்தாள். ஓடும்போதே தபாற்காரன் எதிரேவருகிறானென்று பார்த்துக்கொண்டு ஓடினாள். தங்கவிக்கிரகம்போல அவளுடையமேனி பிரகாசிக்க, அவளுடைய கூந்தல் அவிழ்ந்து சோர, ஜலப்பிரவாகமாய்க் கண்ணீர்வடித்துக் கொண்டு, அவள் ஓடுவதைப்பார்த்தவர்கள், 'இவள் தேவஸ்திரீயோ! அல்லது ராஜஸ்திரீயோ!' என்று மயங்கி, அவள் துக்கத்துக்காக இரங்கி அழாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. அவள் நடுவழியில் தபாற்காரன் வருகிறதைக்கண்டு, அவனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, "ஏதாவது விசேஷம் உண்டா?" என்று வினவ, அவன், மகாராணியிடத்திலிருந்து, மரணதண்டனை உத்தரவைக்கொண்டுபோவதாகத் தெரிவித்தான். அவள் உடனே தபாற்காரனுக்குத் தீர்க்கதண்டஞ்சமர்ப்பித்து, மரணதண்டனை உத்தரவை மாற்றுவதற்காகவே தான் மங்கம்மாளிடத்துக்குப் போவதாகவும், எப்படியும் அநுகூலங்கிடைக்குமென்றும், ஆகையால் அவன் புதுக்கோட்டைக்குப்போகாமல் தாமதிக்கவேண்டுமென்றும் மிகவும் பரிதாபமாய்க் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டாள். இரக்கசுபாவமுள்ள அந்தத்தபாற்காரன் தேவஸ்திரீக்குச் சமானமாகிய அந்தஸ்திரீயினுடைய பிரார்த்தனையை மறுக்கமாட்டாமல் ஒருநாள் தாமதஞ்செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டான். அந்தப்படி அவனிடத்தில் பிரமாணம்வாங்கிக்கொண்டு, வேடனுக்குப்பயந்து ஓடும் மான்போல ஒரே ஓட்டமாக ஓடித் திரிசிரபுரத்தை அடைந்து, மங்கம்மாளுடைய

அரமனைக்குள்ளே பிரவேசித்தாள். அரமனைக் காவற்காரர்கள் இவள் யாரோ தேவியென்று அவளைத் தடுக்கமனம் வராமல் உள்ளே விட்டுவிட்டார்கள்.

"அவள் மங்கம்மாளுடைய கொலு மண்டபத்தை நோக்கி, 'மகாராணியே அபயம்! மண்டலேஸ்வரியே அபயம்! மங்கையர்க்கரசியே அபயம்! உலகநாயகியே அபயம்?' என்று ஓலமிட்டு, சிம்மாசனத்தின் அடியிற் போய் விழுந்தாள். சிலநாளாய் அன்னம் ஆகாரமில்லாதபடியாலும், நாற்காதவழியும் ஓரே ஓட்டமாய் ஓடிவந்தபடியாலும், தேகஸ்மரணை தப்பி மூர்ச்சையாய் விட்டாள். அப்போது சிங்காதனத்தின்மேல் வீற்றிருந்த மங்கம்மாள் உடனே கீழே இறங்கி, அவளைக் கட்டித்தழுவி, அவளுடைய மூர்ச்சை தெளியும்படி சைத்தியோபசாரங்கள் செய்வித்து, மூர்ச்சைதெளிந்த உடனே அவள் கையைப்பற்றி, அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தன்பக்கத்தில் சிங்காதனத்தில் இருத்தி, அவளுடைய குறையைத் தெரிவிக்கும்படி உத்தரவுசெய்தாள். கற்பலங்காரி அந்தச் சிற்றரசன்செய்த கொடுமைகளை வியக்தமாக விக்ஞாபித்த உடனே, மகாராணிக்குத் தன் தம்பிமேலே உக்கிரகோபாக்கினி மூண்டு அவனையும் சாட்சி முதலானவர்களையும் உடனேகொண்டு வரும்படி, குதிரைப் பட்டாளத்தைச்சேர்ந்த நூறு போர் வீரர்களைப் புதுக்கோட்டைக்கு அனுப்பினாள். அந்தத் துஷ்ட அரசன் மங்களாகரம்பிள்ளையைக் கொல்வதற்காகக் கொலைக்களத்திலே கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்டு, இராணியினுடைய உத்தரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தான். அந்தச்சமயத்தில் நூறு போர் வீரர்களும் போய்ச்சேர்ந்து, இராணியினுடைய உத்தரவைத் தெரிவித்தார்கள். அதைக்கேட்டவுடனே அந்த அரசனுக்குக் கோபமுண்டாகி, அந்தப் போர்வீரர்களின்மேற் பாய்ந்து, அவர்களில் ஒருவரைவெட்டிக் கொன்றுவிட்டான். மற்றவர்கள் எல்லாரும் அவனைப்பிடித்து, நிராயுதபாணி ஆக்கிப் பின்கட்டுமுறையாகக் கட்டி அவனையும் சாட்சிகள் முதலானவர்களையும் கொண்டுபோய் மகாராணிசமுகத்தில்

விட்டார்கள். மகாராணி சாட்சிகளைப்பார்த்து 'மங்களாகரம்பிள்ளை கொலைசெய்தது உங்களுக்குத் தெரியுமா?' என்றுகேட்க; அவர்கள் தங்களுக்கு யாதொன்றுந் தெரியாதென்றும், ஆனால் அரசனுடைய ஆக்கினைக்குப்பயந்து தங்களுக்குத் தெரிந்ததுபோற் பொய்வாக்கு மூலம் எழுதி வைத்திருப்பதாகவும் சொன்னார்கள். உடனே இராக்கினி தன் தம்பியைப்பார்த்து, 'நீ என்னசொல்லுகிறாய்?' என்றுகேட்க, அவன் இராணியைக்கூட மதிக்காமல், ஏகோதரியென்கிற தைரியத்தினால், அலட்சியமாக மறுமொழி சொன்னான். மகாராணிக்கு அடங்காத கோபமுண்டாகி, கிங்கிரர்களைப்பார்த்து, 'இவனை நான் உன்னதஸ்தானத்தில் வைத்திருக்க, அந்தஸ்தானத்துக்குத் தன்னை அபாத்திரன் ஆக்கிக்கொண்டபடியால், இவனை உன்னதஸ்தானத்தினின்றே தள்ளவேண்டியது நியாயமாயிருக்கிறது. ஆகையால் இவனைத் தாயுமானஸ்வாமி மலைச்சிகரத்தின்மேலே ஏற்றி, அங்கே இருந்து, கீழே தள்ளிவிடுங்கள்' என்று உத்தரவுகொடுத்தாள். அந்தப்பிரகாரம் அவனை மலைமேல் ஏற்றித் தள்ளிவிட்டார்கள். அவனுடைய யோகமும், தேகமும், மோகமும் இவ்வகையாக ஒரு நிமிஷத்துக்குள் முடிவுபெற்றன. பிறகு மங்கம்மாள் தன்னுடைய நியாயசபையில் மங்களாகரம் பிள்ளைக்குப் பெரிய உத்தியோகஞ் செய்துகொடுத்து அவனைக் குபேரசம்பத்து உடையவன் ஆக்கினாள். என்றைக்கிருந்தாலும், பரஸ்திரீகமனஞ் செய்கிறவர்களுடைய கதி அதோகதி என்பதற்கு அந்தக் காமியப்பநாயகனே சாட்சி. கற்புள்ள ஸ்திரீகள் மேன்மை அடைவார்கள் என்பதற்குக் கற்பலங்காரியே சாட்சி," என்று என் தாயார் சொல்லி முடித்தார்கள். இந்தச் சரித்திரத்தைக் கேட்டு நானும் ஞானம்பாளும் அளவற்ற வியப்புங் களிப்பும் அடைந்தோம்.

கூ-ம். அதிகாரம்.

இம்மை மறுமையைப்பற்றிய விடுகதையும், அதன் பொருளும்.

கருணனந்தம்பிள்ளை தன் மகளையும் மருமகனையும் நம்பி மோசம்போன சரித்திரம்.

ஒருநாள் எங்கள் உபாத்தியாயர் ஒரு விடுகதை சொல்லி எங்களை விடுவிக்கும்படி சொன்னார். அஃது என்னவென்றால்,

"இங்குண்டு அங்கில்லை; அங்குண்டு இங்கில்லை; இங்கும் உண்டு அங்கும் உண்டு; இங்கும் இல்லை அங்கும் இல்லை:" என்பதுதான். உடனே நான் "இங்குண்டு அங்கில்லை" என்பதற்கு, ஒருவன் ஆஸ்திவந்தனாயிருந்து புண்ணியஞ் செய்யாமலிருப்பானானால், அவனுக்கு இந்த உலகத்தில் மட்டும் சுகமே தவிர, அந்த உலகத்திலே சுகமில்லை என்றும்; "அங்குண்டு இங்கில்லை" என்பதற்கு, ஒருவன் தரித்திரவானாயும் புண்ணியவானாயும் இருப்பானானால், அவனுக்கு மறுமையிலே சுகமே தவிர, இம்மைச்சுகம் இல்லையென்றும், "இங்கும் உண்டு அங்கும் உண்டு" என்பதற்கு ஆஸ்தியும் தர்மமும் உடையவனுக்கு இகபரம் இரண்டிலும் சுகமென்றும், "இங்கும் இல்லை அங்கும் இல்லை" என்பதற்கு, செல்வமும் இல்லாமல் புண்ணியமும் இல்லாமல் இருப்பவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும் சுகமில்லை, பரலோகத்திலும் சுகமில்லை என்றும், பொருள் விடுவித்தேன்.

இதைக்கேட்டவுடனே உபாத்தியாயர் என்னைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: "அந்த விடுகதைக்கு நீசொன்ன அர்த்தம் தகுதியானதுதான். ஆனால் அதில் சிலகாரியங்களைக் கவனிக்கவேண்டியது முக்கியம். இகலோக சுகத்தை அநு

பவிப்பதற்குக்கூடச் செல்வப்பொருள் மட்டுமே போதாது. செல்வத்துடன் புண்ணியமும் சேர்ந்திருக்க வேண்டியது முக்கியம். சில ஆஸ்திவந்தர்கள் தாங்களும் அநுபவியாமல், பிறருக்கும் உபகாரஞ் செய்யாமல், பொருள்களைப் பூட்டிவைத்துக்கொண்டு லோபஞ் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இகத்திலும் பரத்திலும் என்ன பாக்கியம் உண்டு? இன்னும் சிலர் எவ்வளவு தனம் இருந்தாலும் திர்ப்தி அடையாமல், மேலும் மேலும் ஆசைபட்டு, நித்திய தரித்திரர்கள் போல் துக்கத்தை அநுபவிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இவ்வுலகத்தில் என்ன சுகம் உண்டு? இன்னும் பல ஆஸ்தி வந்தர்கள் பரஸ்திரீகமனம், சூது, மதுபானம், பரஹிம்சை முதலான துர்விஷயங்களில் பொருளைச் செலவழித்துப் பல வியாதிகளையும், துன்பங்களையும், அபகீர்த்தியையும், பாவத்தையும்,நரகத்தையும் சம்பாதித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுடைய தனம் அவர்களுக்குக் கேடாக முடிந்ததே தவிர நன்மையைக்கொடுக்க வில்லை ஆகையால் இம்மையின் சுகாநுபவத்துக்குக் கூடப் புண்ணியம் அவசியமாயிருக்கின்றது. ஒருவன் ஏழையாயிருந்தாலும் பொய், புரட்டு இல்லாமல், தேக பிரயாசப்பட்டுத் தன்னையும் தன்னை அடுத்தவர்களையும் சம்ரக்ஷித்துத் தெய்வபக்தியும் தர்மசிந்தையும் உள்ளவனு யிருப்பானுனல் அவனுக்கு இகத்திலும் பரத்திலும் என்ன குறை இருக்கின்றது?

தனம், உத்தியோகம், அதிகாரம் முதலிய செல்வங்கள் அற்பமாகவும், நிலை அற்றதாகவும்,முன்னே நான்சொன்னபடி துன்பஹேதுவாகவும், இருக்கின்றன. அந்தச் செல்வங்களுக்கு அதிகாரிகளாலும், திருடர்களாலும், நெருப்பு முதலிய காரணங்களாலும், அநேக அபாயங்கள் உண்டு. பின்னும் வார்த்திகதசையிலும், நாம் வியாதியாயிருக்கும்போதும் அந்தச் சுகங்களை அநுபவிக்கச் சக்தி இல்லாதவர்களாய்ப் போகிறோம். நாம் இறந்த பிற்பாடு அந்தச் செல்வங்கள்கூட வருகிறதுமில்லை புண்ணியமோ வென்றால் நிலைமை உள்ளதாகவும், ஆத்ம சந்தோஷத்தை

உண்டுபண்ணுவதாகவும், அந்நியரால் அபகரிக்கக் கூடாத தாகவும் பரலோகத்திலும் நம்மைத் தொடர்ந்து வருவதா கவும் இருக்கின்றது. இந்த உலகத்திலே துன்பங்கலவாத சுகமில்லையாதலால், அந்த அற்பசுகத்தையே நாம் தேட வேண்டும்'' என்றார்.

என்னுடைய உபாத்தியாயர் சொன்ன விடுகதையை என் தாயாருக்குத் தெரிவித்தபோது என் தாயார் என் னைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:

''உன்னுடைய உபாத்தியாயராகிய கருணானந்தம் பிள்ளையைச் சாதாரண மனுஷனாக நினைக்கவேண்டாம். அவர் புத்தியிலும் நற்குணங்களிலுஞ் சிறந்தவர். அவர் பெரிய திரவியவந்தரா யிராவிட்டாலும், அவர் வேண் டியமட்டில் ஒரு குறைவுமில்லாமல், சில நிலங்கள், வீடுக ள் முதலிய பூஸ்திதிகள் உடையவராயிருந்தார். அவருக் கு ஒரு பெண்ணைத்தவிர வேறே சந்ததியில்லை. அந்தப் பெண்ணை மிகவும் அன்பாக வளர்த்து, அவளுக்குப் பக் குவகாலம் வந்தவுடனே ஒரு தகுந்த புருஷனைத்தேடிக் கலியாணஞ் செய்வித்தார். அவருக்குச் சிலகாலத்துக்கு முன் க்ஷயரோகங்கண்டு, பிழைப்போமென்கிற நம்பிக் கை இல்லாமையினால், ஒரு மரணசாதனம் எழுதிவைத் தார். அதில் தமது சொத்துக்கள் முழுமையும் அன்று முதல் தம்முடைய மகளும், அவள் புருஷனும் அநுபவித் துக்கொண்டு, தமக்கு உத்தரகிரியைசெய்து, தம்முடை ய பெண்சாதியையும் சம்ரக்ஷித்து வருகிறதென்றும், சில விசை தாமும் பிழைத்துக்கொள்ளுகிற பட்சத்தில் தம் மையும் அவர்களே ஆதரிக்கவேண்டுமென்றும் நிபந்தனை செய்யப்பட்டது. அந்த மரண சாதனப்படி சகல ஸ்திதி களும் உடனே அவருடைய மகளுக்கும் மருமகனுக்கும் ஸ்வாதீனமாகி, மிராசும் அவர்கள் பெயரால் பதிவாகி, அநுபவிக்கத் தொடங்கினார்கள். பிற்பாடு தெய்வாநுகூல த்தால் கருணானந்தம்பிள்ளை தேகசௌக்கியம் அடைந் து, பிழைத்துக்கொண்டார். அவரையும் அவருடைய

பத்தினியையும் சிலநாள் மட்டும் அவர்களுடைய மகளும் மருமகனும் சம்ரக்ஷணைசெய்து, பிற்பாடு அவர்களை வீட்டைவிட்டு வெளிப்படும்படியான விதமாகக் கொடுமை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். கருணைத்தம்பிள்ளை மறுபடியுந் தம்முடைய சொத்தை அடைகிறதற்குப் பல பிரயத்தனங்கள் செய்தும், அவர் எழுதிவைத்த மரணசாதனமே அவருக்கு விரோதமாயிருந்ததால், அவருடைய பிரயத்தனம் பலிக்கவில்லை. அவரும் அவருடைய பத்தினியும் அன்னவஸ்திரத்துக்கு மார்க்கமில்லாமல் மிகவுந் துன்பப் பட்டார்கள். அவர் யோக்கியரென்பதும், அவர் மருமகனை நம்பி மோசம்போனதும் சகலருக்குந் தெரியுமானதால், அவருக்குப் பொருள் உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று பலர் நினைத்தார்கள். ஆனால் தேகத்தில் சக்தியுள்ளவரையில் உழைத்து ஜீவிக்கவேண்டுமே தவிர யாசகத்தொழில் ஈனத்தொழிலென்பது அவருடைய சித்தாந்தமாகையால் அவர் பிறருடைய உதவியை அபேக்ஷிக்கவில்லை. என் தகப்பனாராகிய சந்திரசேகர முதலியாருக்கும் இவருக்கும் சிநேகமானபடியால், அவருக்குச் சொந்தமான ஒரு வீட்டில் இவர் வாடகைக்குக் குடியிருந்துகொண்டு, அவரிடத்தில் சொற்பத்தொகை கடன்வாங்கி, முதலாய் வைத்து வியாபாரஞ்செய்து காலக்ஷேபம் செய்துவந்தார்.

அவர் இழந்துபோன சொத்து மறுபடியும் அவருக்குச் சித்திக்கும்படி உபாயஞ்செய்ய வேண்டுமென்று, என் தகப்பனாரும் உன் தகப்பனாரும் யோசித்துக்கொண்டு, ஒருநாள் அவரை அழைத்துச் சொன்னதாவது: "ஒரு பெரிய பெட்டியில் நாலாயிரம் வராகன் வைத்துப் பூட்டி, அதை உம்முடைய வீட்டில் ரகசியமாய்க் கொண்டுவந்து வைக்கிறோம். நீர் நாளைத்தினம் எங்களுக்கும் உமது மகள் மருமகன் முதலியோர்களுக்கும் விருந்துசெய்வதாகச்சொல்லி யனுப்பும். உம்முடைய வீட்டில் நாங்கள் வந்து போஜனஞ்செய்து முடிந்த உடனே, நாங்கள் இருவரும் ஆளுக்கு இரண்டாயிரம் வராகன் வீதம் கடன் கொடுக்கும்படி உம்மைக் கேட்கிறோம். உடனே நீர் பெட்டி

யைத் திறந்து எங்களுக்குக் கடன் கொடுப்பதுபோலப் பாவனை பண்ணி, எங்களுடைய பணத்தை எடுத்து, எங்களுக்குக் கொடுத்துவிடும். அதைப் பார்த்தவுடனே உமது மகளும் மருமகனும் உம்மிடத்தில் இன்னமும் பொருளிருப்பதாக எண்ணி, அதையும் கிரகிப்பதற்காக உம்முடைய தயவைச் சம்பாதிக்கப் பிரயாசப்படுவார்கள். அந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் கையிலிருக்கிற மரணசாதனத்தை எப்படியாவது கைப்பற்றிக்கொள்ளலாம்" என்றார்கள்: கருணானந்தம்பிள்ளை 'உங்கள் இஷ்டப்படி செய்யுங்கள்' என்றார். உடனே என் தகப்பனாரும் உன் தகப்பனாரும் ஒரு பெட்டியில் நாலாயிரம் வராகன் வைத்துப் பூட்டிக் கருணானந்தம்பிள்ளை குடியிருக்கிற வீட்டுக்கு ரகசியமாய் அனுப்பினார்கள். அவர் மறுநாள் தம்முடைய மகள் மருமகன் முதலானவர்கள் விருந்துக்கு வரும்படி சொல்லியனுப்பினார். அவர் விருந்து செய்வதற்கு வகையேதென்று மகளும் மருமகனும் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டு, அதையும் போய்ப் பார்க்கலாமென்று அவர் வீட்டுக்குப் போனார்கள். என் தகப்பனாரும் உன் தகப்பனாரும் விருந்துக்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளை அனுப்பி, தங்களுடைய பரிசாரகர்களைக்கொண்டு விருந்து செய்வித்து, அவர்களும் விருந்து சாப்பிடப்போனார்கள். விருந்து முடிந்தவுடனே என் தகப்பனார் எழுந்து இரண்டாயிரம் வராகன் தமக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டுமென்று கருணானந்தம்பிள்ளையைக் கேட்டார். உன் தகப்பனாரும் இரண்டாயிரம் வராகன் கடன் கேட்டார்கள். கருணானந்தம்பிள்ளை ஒரு அறைக்குள்ளே போய்ப் பெட்டியைத் திறந்து, நாலாயிரம் வராகன் எடுத்துக்கொண்டு வந்து, கலகலவென்று கொட்டினார். அவர்கள் எண்ணி ஆளுக்கு இரண்டாயிரம் வராகன் வீதம் எடுத்துக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். இதைக்கண்டவுடனே, மலத்தைக்கண்ட நாய்க்கு வாயூறுவதுபோல, கருணானந்தம்பிள்ளை மகளும் மருமகனும் வாயூறிக்கொண்டு, மலைத்து ஸ்தம்பித்துப் போயிருந்தார்கள். 'ஒரு நிமிஷத்தில் நாலாயிரம் வராகன் கடன்

கொடுப்பாரானால், இவருடைய செல்வம் எவ்வளவு பெரிதாயிருக்கவேண்டும்? இதை நாம் அறியாமற் போய்விட்டோமே' என்று பெருமூச்சுவிட ஆரம்பித்தார்கள். அந்தப் பணத்தைக் கண்டவுடனே அவர்மேலே மகளுக்கும் மருமகனுக்கும் அத்தியந்த விசுவாசமுண்டாய் விட்டது. அவர் அந்தச் சமயத்தில் அவர்களை ஆயிரஞ் செருப்பாலே அடித்தாலும் பட்டுக்கொள்வார்கள்.

மாமனாருக்குக் குல்லாப்போடும்படி மருமகன் தன் பெண்சாதிக்குக் கண்சாடை காட்டிவிட்டுப் போய்விட்டான். அவள் தகப்பனுக்குத் தூபம்போட ஆரம்பித்தாள். எப்படியென்றால் தகப்பனைப்பார்த்து, 'ஐயாவே! எங்களுடைய வாழ்வுகளெல்லாம் உங்களால் வந்த வாழ்வுதானே, நீங்கள் கிருபைசெய்யாவிட்டால் நாங்கள் இந்நாள் மட்டும் ஜீவித்திருப்போமா? தாயுந் தந்தையுங் கண் கண்டதெய்வமென்று சகல சாஸ்திரங்களுஞ் சொல்லுகின்றனவே. நீங்கள் சொல்லாமல் எங்களைவிட்டுப் புறப்பட்டுவந்த நாள் முதல் எங்களுக்கு நல்ல நித்திரை இல்லை. அன்னம், ஆகாரமில்லை. எங்களை நாங்கள் மறந்திருந்தாலும் இருப்போமேயல்லாமல், உங்களை மறந்த நேரமில்லை. உங்களுடைய தேகம் இளைத்திருப்பதை நான் பார்க்கும்போது என்னுடைய மனம் பதைக்கின்றது' என்று பலவகையாகத் தப்பு ஸ்தோத்திரஞ்செய்தாள். இவ்வளவும் பணஞ்செய்கிற கூத்தென்று அவர் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு, மகளைப் பார்த்து 'விசனப்படவேண்டாம், அம்மா. உனக்கு ஏதாவது அபேக்ஷையிருந்தால் தெரிவி, என்று நயவஞ்சகமாய்ச் சொன்னார். அவள் 'உங்களுடைய மரணசாதனத்தில் எல்லா ஸ்திதிகளையுங் குறிக்கவில்லையே' என்றாள். அவர், 'ஆம், அந்த மரணசாதனத்தைக் கொண்டுவா' என்றார். அவள் ஒரு நிமிஷத்தில் பட்சிபோற் பறந்தோடி மரணசாதனத்தைக் கொண்டுவந்து தகப்பனுக்குக் காட்டினாள். அவர், 'அதைக்கிழித்துவிடு, நான் வேறே சாதனம் எழுதிக்கொடுக்கிறேன்,' என்றார். அவள் அந்தச் சீட்டையும், சீட்டினால்வந்த பாக்கியத்தையும் கிழித்து நாசஞ்செய்து

விட்டாள். அவர் 'நான் தருந்தபடி எழுதிவைக்கிறேன். நீயும் உனது நாயகனும் இருட்டினவுடனே வந்து அந்தப் பெட்டியை உங்கள் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோங்கள்' என்றூர். உடனே அவள் கெம்பீரஜன்னி கொண்டவள்போல எழுந்து, புருஷனுக்குச் சந்தோஷ சமாசாரம் சொல்வதற்காக ஓடினுள். இருட்டினவுடனே புருஷனும் பெண்சாதியும் அந்தப் பெட்டியைக் கொண்டுபோவதற்காக வந்தார்கள். அது எத்தனைபேர் கூடினுலும் தூக்கக்கூடாத பளுவாயிருந்ததால், அனேகர் கூடி முக்கி முரண்டி ஒரு வண்டியின்மேலே ஏற்றினுர்கள். அதை வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ப் புருஷனும் பாரியும் பேராசையுடனே திறந்து பார்த்தார்கள். பெட்டிக்குள்ளாக மண்ணுங் கல்லும் நிறைக்கப்பட்டிருந்ததுந்தவிர, இரண்டு ஓடுகளும், இரண்டு கயிறுகளும், ஒரு காகிதத்துண்டு மிருந்தன. அந்தக் காகிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது என்னவென்றூல், 'நீங்கள் என் வாயில் மண்போட்டபடியினுலே, உங்களுடைய வாயிலே போட்டுக்கொள்வதற்காகப் பெட்டியில் மண்வைத்திருக்கிறேன், நீங்கள் என்னைப் பிட்சை எடுக்கும்படி விட்டுவிட்டபடியால், நீங்கள் பிட்சை எடுக்கும்படி, இரண்டு ஓடுகள் வைத்திருக்கிறேன். பிட்சை எடுக்க உங்களுக்குச் சம்மதம் இல்லாவிட்டால், நீங்கள் கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக்கொண்டு சாகும்படி கயிறும் வைத்திருக்கிறேன், என்பதுதான். இதைப் பார்த்தவுடனே அவர்களுடைய ஸ்திதி எப்படியிருந்திருக்கும் என்பதை, நான்சொல்லவும் வேண்டுமோ ? கருணைத்தம்பிள்ளைசெய்தது, சரிசரியென்று அவர்களுடைய மனமே பறையடிக்க ஆரம்பித்தது. மரணசாதனம் பரிகரிக்கப்பட்டுப்போனதால் என் தந்தையார் தம்முடைய ஆட்களைக்கொண்டு, பூஸ்திதிகளையெல்லாம் கருணைத்தம்பிள்ளை வசப்படுத்திவிட்டார். அவருடைய மகளுக்கும் மருமகனுக்கும் ஆதாரமாயிருந்த மரணசாதனமே மரணமாய்ப் போய்விட்டபடியாலும், அதிகாரிகளெல்லாம் நியாயபக்ஷத்திலே இருந்தபடியாலும், அவர்கள் மறுபடியும் அந்தச்சொத்தை அபகரிக்கிறதற்குச் செய்த பிரயத்தனங்கள் நிஷ்பல

மாய்ப் போய்விட்டன. மகளும் மருமகனும் புத்திகெட்டுப் போவதற்கு இந்தச் சொத்துத்தானே காரணமாயிருந்த தென்று கருணானந்தம்பிள்ளைக்கு வெறுப்புண்டாகி, அவர் தமது குடும்ப சம்ரக்ஷணைக்கு வேண்டிய சொற்ப ஸ்திதிகளை வைத்துக்கொண்டு, மற்ற ஸ்திதிகளையெல்லாம் பல பாகமாய்ப் பிரித்துத் தம்முடைய எளிய சுற்றத்தார் முதலானவர்களுக்குத் தானஞ்செய்து விட்டார். அவருடைய மகளும் மருமகனும் ஏழைகளாய்ப் போனதால், அவர்களையும் தம்முடைய குடும்பத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு ஆதரித்துவருகிறார். மனுஷதேகம் எடுத்தவர்கள் அவர்களாற்கூடிய பரோபகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், பரோபகாரம் இல்லாதவர்கள் பூமிக்குச் சுமையென்றும் நினைத்து; அவருடைய வீட்டில் தர்மப்பள்ளிக்கூடம் வைத்துக்கொண்டு, எண்ணிக்கையில்லாத பிள்ளைகளுக்கு வித்தியாதானம் செய்துவருகிறார். அப்படியே உனக்கும் ஞானாம்பாளுக்கும் தர்மத்துக்காகக் கல்வி போதிக்கிறாரேயல்லாது யாதொரு பிரயோஜனத்துக்காக அல்ல. அவர் மகாத்மாவானதால் அவர் சொல்லுகிற ஒவ்வொரு புத்தியையும் ஒவ்வொரு மாணிக்கம்போலே உன்னுடைய மனதில் பதித்துக்கொள்" என்றார்கள். உபாத்தியாயர் சரித்திரத்தை நான் கேட்ட பிற்பாடு அவரிடத்தில் எனக்கு அதிக பூஜ்ஜையும், கௌரவமும் உண்டாகி, அவருடைய வாக்கை வேதவாக்காக எண்ணி, அந்தப்பிரகாரம் அநுஷ்டிக்கத் தொடங்கினேன்.

---

௧௦ - ம் அதிகாரம்.

கடவுளின் நித்தியத்துவம், கல்வியின் பிரயோஜனம், கடவுளை அறிதல்.

அரசனுக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள பேதம்.

உபாத்தியாயர் ஒருநாள் எங்களுக்குப் பாடங்கொடுத்தபிறகு என்னைப்பார்த்து, "கடவுளுக்கு ஒரு விசேஷம் எப்படி," என்றார். நான் உடனே சொன்னதாவது: "ஒரு

பெரிய மணல் மலை இருக்கின்றது. அந்த மலையிலிருந்து பதினாயிரம் வருஷத்துக்கு ஒருதரம் ஒருமணல் பிரிந்து கெட்டுப்போகிறது. பதினாயிரம் வருஷத்துக்கு ஒருமணல் வீதமாகக் கெட்டு, அந்தமலை முழுவதும் நாசமாவதற்கு எத்தனைகாலம் சொல்லுமோ அத்தனை காலங்கூட சுவாமிக்கு ஒரு நிமிஷம் ஆகமாட்டாது," என்றேன். நான் சொன்னதை குரு அங்கீகரித்துக்கொண்டு, ஞானாம்பாளைப் பார்த்து, "நீயும் ஒரு திர்ஷ்டாந்தஞ் சொல்லு," என்றார். உடனே ஞானாம்பாள், "லட்சம் வருஷத்துக்கு ஒவ்வொருதுளியாக வற்றி, சமுத்திரசலம் முழுவதும் வற்றுவதற்கு எவ்வளவுகாலம் செல்லுமோ அவ்வளவு காலங்கூடச் சுவாமிக்கு ஒரு நிமிஷம் ஆகாது," என்றாள். உடனே உபாத்தியாயர் எங்களைப் பார்த்து, "சுவாமிக்கு ஒரு நிமிஷம் அப்படியிருக்குமானால், அவருடைய நித்தியகாலத்தை யார் அளவிடக்கூடும் ? நாம் புண்ணியம் செய்வோமானால், முடிவில்லாத நித்திய சுகத்தை அனுபவிக்கலாம். பாவம் செய்வோமானால் முடிவில்லாத துன்பத்தைஅனுபவிக்க வேண்டும்" என்றார்.

இவ்வகையாக நானும் ஞானாம்பாளும் அவளுடைய வீட்டிலே படித்துக்கொண்டு வரும்போது, எங்களுக்கு வயது அதிகரித்ததால் இனிமேல் நாங்கள் இருவரும் ஓரிடத்திலே படிக்கக்கூடாதென்று என் தாயார் அபிப்பிராயப்பட்டு, என்னை வீட்டுக்கு வரவழைத்துக் கொண்டார்கள். அது முதல் ஞானாம்பாளைப் பார்க்கும்படியான சந்தர்ப்பம் நேரிடாதபடியால் எனக்கு மகத்தாகிய விசனகரமாயிருந்தது. எங்கள் உபாத்தியாயர் முந்தி ஞானாம்பாள் வீட்டுக்குப் போய், அவளுக்குப் பாடம் கொடுத்த பிறகு என் வீட்டுக்கு வந்து, எனக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். அவர் ஞானாம்பாளைப் பார்த்துவருகிறவரானபடியால், அவருடைய முகத்தைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் ஒருவாறு எனக்குத் திருப்தியாயிருந்தது. அவர் ஒருநாள் என்னைப்பார்த்து, ஞானாம்பாளை நல்லவள் என்று நினைத்தேன். அவள் உன் தாயாருக்கு ஒரு துரோகம் செய்து வி

ட்டாள்," என்றார். இதைக் கேட்டவுடனே நான் மலைத்துப் போய்ப் பேசாமல் இருந்தேன். அவர் உடனே சிரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்: "ஞானம்பாள் பிறக்கிறதற்கு முன், குணத்தில் உன் தாயாருக்குச் சமானமான ஸ்திரீகள் ஒருவரும் இல்லை. ஞானம்பாள் பிறந்த பிற்பாடு அவள் உன் தாயாருக்குச் சமானம் என்று சொல்லும்படியாகப் பிரகாசிக்கிறாள். இதுதான் ஞானம்பாள் செய்த துரோகம்," என்றார். இதைக்கேட்டவுடனே என் கவலை தீர்ந்து அகமகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

இவ்வண்ணமாகச் சிலநாள் என்வீட்டில் நான் தனிமையாய்ப் படித்த பிற்பாடு ஒருநாள் உபாத்தியாயர் என்னை நோக்கி வசனிக்கிறார்: "ஆசான் மாணாக்கனுக்கு எவ்வளவு கற்பிக்கலாமோ அவ்வளவு நான் உனக்குக் கற்பித்துவிட்டேன். இனி நீயே படித்துக் கல்வியைப் பூரணம் செய்யவேண்டும். ஆசானுடைய போதகம் முடிந்த உடனே, கல்வியும் முடிந்துபோனதாகச் சிலர் நினைக்கிறார்கள். அப்படி எண்ணுவது தப்பு. உண்மையைச் சொல்லவேண்டுமானால், பாடசாலையை விட்ட பிற்பாடு தான் படிப்பு ஆரம்பிக்கின்றது. 'பள்ளிக்கணக்குப் புள்ளிக்கு உதவாது,' என்பதுபோல் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கிற படிப்பை அபிவிர்த்தி செய்யாவிட்டால், அந்தப் படிப்பு ஒன்றுக்கும் உதவாது பாடசாலையிலே படிக்கிற படிப்பு அஸ்திவாரமாகவும் பாடசாலையைவிட்ட பிற்பாடு, தானே படிக்கிற படிப்பு மேற்கட்டடத்துக்குச் சமானமாயுமிருக்கின்றது. ஒரு ஊருக்குப் போகிற மார்க்கத்தைக் காட்டுவதுபோல், கல்வி கற்கவேண்டிய மார்க்கத்தைமட்டும் உபாத்தியாயர் போதிப்பதே அல்லாது, கல்வியையே பூரணமாய்க் கற்பிப்பது சாத்தியமல்ல. உபாத்தியாயர் காட்டிய வழியைப் பிடித்துக் கொண்டு, அகோராத்திரம் படித்துக் கல்வியைப் பூர்த்தி செய்ய மாணாக்கனுக்குக் கடன் வித்தையை அபிவிர்த்தி செய்யாமல், பாடசாலைப் படிப்பே போதுமென்று இருக்கிறவன், மாளிகை கட்டாமல் அஸ்திவாரமே போதுமென்று இருக்கிறவனுக்குச் சமானமாகிறான். பூட்டி

வைத்திருக்கிற பொக்கிஷத்திற்குத் திறவுகோல் கொடுப்ப துபோல, எந்தப் புஸ்தகத்தை வாசித்தாலும் அர்த்தம்தெ ரிந்துகொள்ளும்படியான ஞானத்தை உனக்குப் போதித் து, வித்தியா பொக்கிஷத்தின் திறவுகோலை உன் கையிலே கொடுத்து விட்டேன். இனிமேல் நீ உன்னுடைய முயற்சி யால் அந்தப் பொக்கிஷத்தைத் திறந்து, அனுபவிக்க வே ண்டுமே அல்லாது, நான் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லை. அரும்பதங்களுக்கு அர்த்தம் தெரியவேண்டுமானால், அக ராதி, நிகண்டு முதலிய வியாக்கியான நூல்களும் இருக் கின்றன. திருவள்ளுவர் கம்பன் முதலிய மகா வித்வான் கள் தங்களுடைய முயற்சியால் கவி சிரேஷ்டர்கள் ஆனார் களே தவிர, அவர்களுடைய உபாத்தியாயரிடத்தில் அவர் கள் கற்றுக்கொண்டது அற்பமாகவே யிருக்கும். அந்த வி த்துவான்க ளெல்லாரும் மனுஷப்பிறப்பே அல்லாமல் தெ ய்வீகம் அல்லவே. அவர்களைப்போல நீயும் பிரயாசப்பட் டுக் கல்வி பயின்றால் அவர்களுக்குச் சமானம் ஆவதற்கு ஆடங்கம் என்ன?

"கல்வியின் பிரயோஜனம் எல்லாங்கூடிக் கடவுளை அறிவதுதான். சகல சாஸ்திரங்களும், வேதங்களும், வே தாகமங்களும், சமயகோடிகளும் சொல்லுவதெல்லாம் க டவுளே அல்லாமல் வேறல்ல. கல்விமானுக்குத் தெய்வ பக்தியே சிறந்த பூஷணமாயிருக்கின்றது. ஒருவன் கல்வி மானாயிருந்தாலும், தனவானாயிருந்தாலும், அவனிடத்தில் தெய்வ நேசம் இல்லாவிட்டால் அவனைப்போல் நிர்ப்பாக்கி யர்கள் ஒருவருமில்லை. ஒருவன் தரித்திரனாயிருந்தாலும், பக்திமானாயிருப்பானானால் அவனைப்போல்பாக்கியசாலிகள் ஒருவருமில்லை. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் கடவுளிடத்தில் நாம் பெற்றுக்கொள்ளுகிற உபகாரங்களுக்குக் கணக்குண்டா? நாம் உண்பது அவருடைய அன்னம்; உடுப்பது அவருடை ய வஸ்திரம்; குடிப்பது அவருடைய சலம்; நாம் வசிப்பது அவருடைய வீடு; சஞ்சரிப்பது அவருடைய பூமி; நாம் சு வாசிப்பது அவருடைய சுவாசம்; நாம் காண்பது அவரு டைய பிரகாசம்; நாம் அனுபவிப்பது அவருடைய சுகம்;

அந்தச் சுகங்களை அனுபவிக்கிற நமது தேகமும், பஞ்சேந்திரியங்களும், ஆத்மாவும், அவருடைய கொடை. அவருடைய கிருபை இல்லாவிட்டால் ஒரு நிமிஷம் நாம் சீவிக்கக்கூடுமா? அவர் நம்மை அசைக்காமல் நாம் அசையக்கூடுமா? அவர் நம்மை நடப்பிக்காவிட்டால் நாம் நடக்கக்கூடுமா? பூமியைப் பார்த்தாலும், ஆகாசத்தைப் பார்த்தாலும், எங்கே பார்த்தாலும், அவருடைய உபகாரமயமே அன்றி வேறுண்டா? ஆகாயம் நம்மைச் சூழ்ந்திருப்பதுபோல், அவருடைய உபகாரங்கள் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன. சமுத்திரத்திலே பிறந்து, சமுத்திரத்திலே வளர்ந்து, சமுத்திரத்திலே சீவிக்கிற மீன்கள்போலக் கடவுளது கிருபா சமுத்திரத்துக்குள்ளாகவே நாம் ஜனித்து, வளர்ந்து, சீவிக்கிறோம்.

“அரசனுடைய ஊழியத்திற்கும் தெய்வ ஊழியத்திற்கும் இருக்கிற பேதத்தைப்பார். அரசனுக்கு நாம் நின்று சேவிக்கவேண்டும். கடவுளைத் தியானிக்க நாம் நிற்கவேண்டுவதில்லை. நாம் பசியாயிருக்க அரசன் உண்ணுகிறான். கடவுள் தாம் உண்ணாமல் நம்மை உண்பிக்கிறார். அரசன் தூங்கும்போது நாம் தூங்காமல் அவனைக் காக்கவேண்டும். கடவுள் தாம் தூங்காமல் நம்மைத் தூங்கவைத்துக் காவலாயிருக்கிறார். அரசன் ஓயாமல் நம்மிடத்தில் வேலைகொள்ளுகிறான் கடவுள் நம்மிடத்தில் ஒருவேலையும் வாங்காமல் அவரே சகல வேலைகளையுஞ் செய்கிறார். அரசன் நம்மிடத்தில் வரியாசகம் செய்கிறான். கடவுள் நம்முடைய அன்பைத்தவிர வேறொன்றும் அபேக்ஷிக்கவில்லை. அரசன் அற்பக் குற்றத்தையும் க்ஷமியான். கடவுள் நாம் தினந்தோறுஞ் செய்கிற எண்ணிறந்த குற்றங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டு, சாகிறவரையில் நம்மைத் தண்டியாமல் சகல உபகாரங்களுஞ் செய்து வருகிறார்.

“அரசன் சுயபுத்தி இல்லாதவன் என்பதற்கு அவனுடைய மந்திரிகளே சாக்ஷி. அவன் சுயசூரன் அல்ல என்பதற்கு அவனுடைய படைகளே சாக்ஷி. அவன் பாதகன்தன்

என்பதற்கு அவன் வாங்கும் குடி இறையே சாக்ஷி. அவன் நியாயபரிபாலனம் செய்யத் தெரியாதவன் என்பதற்கு அவனால் நியமிக்கப்பட்ட நியாயாதிபதிகளே சாக்ஷி. இப்படிப் பட்ட குறைவுகளில்லாமல் சர்வக்ஞத்துவமும், சர்வசக்தியும், சர்வசாம்பிராச்சியமும் உடைய கடவுளை எப்போதும் தியானிக்கவேண்டும். அவரைத்தியானிப்பது நமக்கே ஆத்மானந்தமாகவும், அவரைப் புகழ்வது வாய்க்கு மாதுரியமாகவும், அவருடைய நாமத்தைக் கேட்பது காதுக்கு இனிமையாயு மிருக்கின்றது," என்று அமிர்தவருஷம்போற் பிரசங்கித்தார். அது முதல் உபாத்தியாயர் தினந்தோறும் வாராமல் வாரத்துக்கு ஒருமுறை வந்து எனக்குள்ள சந்தேகங்களைத் தெளிவித்துவிட்டுப் போவார். அவர் அஞ்ஞாபித்தபடி நான் ஒரு நிமிஷங்கூடச் சும்மா இராமல் எப்போதும் கிரந்த காலக்ஷேபஞ் செய்துவந்தேன்.

கக-ம் அதிகாரம்.

ஒன்பது விக்கிரகங்களின் கதை.

நற்குணப்பெண்டிரே பெருஞ்செல்வம்.

ஒருநாள் என் தாயார் என்னிடத்தில் வந்து, "ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைக் குறித்து உன்னிடத்திலே பேச வந்திருக்கிறேன். அந்த விஷயம் எவ்வளவு முக்கியமானதென்று நீ தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு உனக்கு ஒரு சிறியகதை சொல்லுகிறேன்," என்று சொல்லத் தொடங்கினார்கள்—"ஒரு தேசத்தை ஆண்டுவந்த அரசன் இறந்துபோன பிற்பாடு, அவனுடைய ஏக குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகமாகி, அரசாக்ஷி செய்து வந்தான்; அவனுடைய திரவியங்களை எல்லாம் துர்விஷயங்களில் செலவழித்துவிட்டு அவன் மனோவியாகுலத்தோடு கூடப் படுத்துத் தூங்கும்போது, ஒரு விருத்தாப்பியன் அவன் முன்பாகத் தோன்றி, "உன் தகப்பனுருடைய பொக்கிஷ சாலைக்குக் கீழே வெட்டிப்பார். உனக்குத் திரவியம் அகப்படும்,"

என்று சொன்னதாக ஒரு சொப்பனங்கண்டு, விழித்துக்கொண்டு, அந்தப் பிரகாரம் அவன் வெட்டிப்பார்க்க, பளிங்கினால் கட்டப்பட்ட இரண்டு நில அறைகளைக் கண்டான். அந்த அறைகளில் ஒன்றில் தங்க நாணயங்கள் நிறைந்திருந்தன. மற்றொன்றில் ஒன்பது தங்கப்பீடங்களும், அவைகளுள் எட்டுப் பீடங்களில் எட்டு வயிர விக்கிரகங்களும் இருந்தன. அந்த ஒவ்வொரு விக்கிரகமும் ஒரே வயிரத்தினாலே செய்யப்பட்டதாயிருந்தது. ஒன்பதாவது பீடத்தில் ஒன்றுமில்லாமல் வெறுமையாயிருந்தது. அதில் அடியிற்கண்டபடி அவன் தகப்பனால் எழுதப்பட்டிருந்தது.—"மகனே! அந்த எட்டு வயிர விக்கிரகங்களையும் வெகு கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதித்தேன்; உலகத்தில் ஒன்பதாவது விக்கிரகம் ஒன்று இருக்கின்றது; அது அந்த எட்டு விக்கிரகங்களைப் பார்க்கிலும் ஆயிரம் பங்கு சிரேஷ்டமானது; அது உனக்கு வேண்டுமானால், கேரோ பட்டணத்துக்குப் போய், அவ்விடத்திலிருக்கிற என்னுடைய ஊழியக்காரனைக் கண்டால் அவன் அந்த ஒன்பதாவது விக்கிரகம் கிடைப்பதற்குத் தகுந்த மார்க்கத்தைச் சொல்லுவான்;" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தப்பிரகாரம் அந்த ராஜகுமாரன் கேரோபட்டணத்துக்குச் சென்று, ஊழியக்காரனைக் கண்டு, அவன் மூலமாக ஒரு வேதாளத்தினுடைய தயவைச் சம்பாதித்தான். அந்த வேதாளத்தைப் பார்த்து; "ஒன்பதாவது விக்கிரகம் தனக்குக் கிடைக்கவேண்டும்," என்று பிரார்த்தித்தான். அந்த வேதாளம் அவனைப்பார்த்து, "பதினைந்து வயதுள்ளவளாகவும் அதிருபலாவண்ணியமும் நிர்த்தோஷமும் உள்ளவளாயும் ஒரு பெண்ணை எனக்கு நீ சம்பாதித்துக் கொடுத்தால், உனக்கு ஒன்பதாவது விக்கிரகம் கிடைக்கும். நீ பெண்களுடைய குணத்தை அறியும்பொருட்டு ஒரு கண்ணாடி கொடுக்கிறேன். ஒரு பெண்ணைப்பார்த்த உடனே, அந்தக் கண்ணாடியைப் பார். அவள் களங்கம் உள்ளவளாயிருந்தால் அந்தக் கண்ணாடியிலும் களங்கந்தோன்றும். அவள் நிஷ்களங்கமாயிருந்தால் கண்ணாடியும் நிஷ்களங்கமாயிருக்

கும்,'' என்று சொல்லி, ஒரு கண்ணாடியையும் அவன் கையில் கொடுத்தது. அவன் பல ஊர்களுக்குப்போய்ப் பல பெண்களைப்பார்த்து, வேதாளம் சொன்ன குணங் குறிகளின்படி ஒரு மந்திரி மகளைச் சம்பாதித்தான். அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்த உடனே அவனுக்கே இச்சை உண்டான போதிலும், அந்த இச்சையை நிக்கிரகஞ் செய்து, அந்தப் பெண்ணை வேதாளத்தின் முன்பாகக் கொண்டுபோய் விட்டான். வேதாளத்துக்கு அதிக சந்தோஷமுண்டாகி அந்த ராஜ குமாரனைப் பார்த்து "நீ உன் ஊருக்குப்போய், நில அறையைத் திறந்து பார். அங்கே ஒன்பதாவது விக்கிரகத்தைக் காண்பாய்'' என்றது. அவன் "அந்தப் பெண்ணை இழந்து விட்டோமே'' என்கிற துக்கத்துடன் ஊருக்குப் புறப்பட்டுப்போய், நில அறையைத் திறந்து பார்த்தான், ஒன்பதாவது பீடத்தில் ஜெகஜோதியாக ஒரு விக்கிரகம் இருந்தது. அதை நெருங்கிப் பார்க்க, இவன் வேதாளத்துக்குச் சம்பாதித்துக்கொடுத்த பெண்ணாயிருந்தது. உடனே அந்த வேதாளமும் ஆகாசமார்க்கமாய் வந்து "அந்தப்பெண்தான் ஒன்பதாவது விக்கிரகம். அவளை நீ விவாகஞ் செய்து கொண்டு சுகமாக வாழ்'' என்று சொல்லி மறைந்துபோய் விட்டது, அவன் பரம சந்தோஷம் அடைந்து, அந்த ஸ்திரீயை விவாகஞ் செய்துகொண்டு க்ஷேமமாயிருந்தான்.

"அந்தக்கதையில் சொல்லிய பிரகாரம் ஒருவனுக்கு உத்தமகுணமுள்ள பாரி வாய்ப்பாளானால், அதற்குச் சமானமான செல்வம் வேறொன்றுமில்லை. ஞானம்பாளை அந்த ஒன்பதாவது விக்கிரகமென்றே சொல்லலாம். அவளை உனக்கு விவாகம் செய்யும்படி, சம்பந்திமுதலியாரைக்கேட்க யோசித்திருக்கிறோம். உன்னுடைய அபிப்பிராயம் என்ன,'' என்று என் தாயார் கேட்டார்கள். இதைக் கேட்டவுடனே என் உள்ளத்தில் ஆனந்தம்பொங்கி, கண்வழியாய்ப் புறப்பட்டு, முகத்திற் பரவிற்று. நான் உடனே என் தாயாரைப்பார்த்து; "ஞானம்பாளைக்கொள்ள எனக்கு ஆக்ஷேபமில்லை. நீங்கள் அந்தக்கதையை ஒன்பது வி

க்கிரகங்களோடே முடித்துவிட்டது ஒரு குறைவாயிருக்கிறது. அந்த ஒன்பது விக்கிரகங்களுக்கும் ஆயிரம் பங்கு மேலாகப் பத்தாவது விக்கிரகம் ஒன்று இருக்கிறது. அதையும் கூடச்சேர்த்துவிட்டால் அந்தக்கதை பூரணமாகும்,” என்றேன். நான் யாரைக்குறிப்பிட்டுப் பேசினேனென்று என் தாயார் அறிந்துகொண்டு, அந்த ஸ்தோத்திரத்தைக்கேட்க இஷ்டமில்லாமல், போய்விட்டார்கள். நான் சொன்ன பத்தாவது விக்கிரகம் யாரென்றால் என்னுடைய தாயார்தான்.

கஉ-ம் அதிகாரம்.

விவாகம் பேசல். சம்பந்திகளின் சம்வாதம், குலத்தினுந் தனத்தினுங் குணமே விசேடம். காந்தர்வ விவாக கண்டனம்.

என்னுடைய சம்மதத்தை என் தாயார் என் தகப்பனாருக்குத் தெரிவித்தவுடனே என் தகப்பனார் சம்பந்தி முதலியார் வீட்டுக்குப்போய், ஞானம்பாளை எனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யவேண்டுமென்று கிரமப்படி கேட்டார். அதற்குச் சம்பந்திமுதலியார் யாதொரு ஆக்ஷேபமுஞ் சொல்லாமல் உடனே சம்மதித்தார். பிறபாடு நிச்சய தாம்பூலம் மாற்றுவதற்காக, பந்துக்கள், இஷ்டமித்திரர்களுக்கெல்லாம் தாம்பூலம் அனுப்பி; அவர்கள் எல்லாரும் சம்பந்தி முதலியார் வீட்டில் வந்து கூடினார்கள். நிச்சய தாம்பூலம் மாற்றுவதற்கு முன் சம்பந்திமுதலியார் என் பிதாவைநோக்கி, “கலியாணத்துக்குப் பின்பு மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் ஆர் வீட்டில் இருக்கிறது” என்று கேட்டார். உடனே என் தகப்பனார் “இந்தவிஷயத்தில் உமக்கென்ன சந்தேகம் வந்தது. மாடுமேய்க்கிறவன் கூடமாமனார் வீட்டில் இருக்கமாட்டானே. என் பிள்ளை உம்முடைய வீட்டில் இருப்பானா?” என்றார். அப்படியானால் பெண் கொடுக்கச் சம்மதமில்லையென்று சம்பந்திமுதலியார் சொன்னார். “என்பிள்ளைக்குப் பெண் பஞ்சமா? உன் பெண்

வேண்டியதில்லை'' என்று என் பிதா மொழிந்தார். சம்பந்திமுதலியார் அவர் பாட்டன் காலமுதற் பிரபுவாகவும், என் தகப்பனார் அவருடைய தகப்பன் காலமுதற் பிரபுவாகவும் இருந்தபடியால், சம்பந்தி முதலியார் தம்மை ஒருபடி உயர்ந்தவராக எண்ணிக்கொண்டு, என் தகப்பனாரைப் பார்த்து "உன் பூர்வோத்தரம் தெரியாதா? உன் தகப்பனுடைய நாள் முதற்றானே நீ பிரபு. அதற்கு முன் உனக்கு ஜாதியேது? குலம் ஏது?" என்று தூஷித்தார். அவரை என் தகப்பனார், "நீ அம்பட்டன் கோத்திரம் அல்லவா?" என்றார். இவரை அவர், "நீ வண்ணான் கோத்திரம் அல்லவா?" என்றார். இப்படியாக, "அம்பட்டன் குப்பையைக் கிளறினால், அத்தனையும் மயிர்," என்பதுபோல் இவர்களுடைய சம்வாதத்தால் மறைந்துகிடந்த எங்கள் பூர்வோத்தரங்களெல்லாம் வெளியாகிவிட்டன.

அப்போது எங்கள் பந்துக்களில் ஒரு விருத்தர்கூட இருந்தார். அவர் யதார்த்தவாதி. அவர் தகப்பன், பாட்டன்காலத்தில் ஒன்றுமில்லாமல் இருந்து, தன் காலத்திலே பிரபுவானவர். என் தகப்பனாரும் சம்பந்திமுதலியாரும், தகப்பனார் பாட்டனார் காலத்துப் பிரபுத்துவத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டபோது, அந்தக் கிழவனாருக்குக் கோபம் அதிகரித்து, அவர்களைநோக்கிச் சொல்லுகிறார்: "நீங்கள் இருவரும் பிரபுக்கள் அல்ல. நான்தான் பிரபு. எவன் பிரபுத்துவத்தைத் தானே சம்பாதிக்கிறானோ அவன் பெரியவனே யல்லாமல், தகப்பன் பாட்டனிடத்திலிருந்து பிரபுத்துவத்தைச் சுதந்தரிக்கிறவன் எப்படிப் பிரபு ஆவான்? எவன் சுத்தவீரனோ அவனுக்குப் பெருமையேயல்லாது, அப்பன் பாட்டன் சுத்த வீரர்களா யிருந்ததைக் கொண்டு ஒரு பேடிக்குப் பெருமை உண்டாகுமா? எவன் வித்துவானோ அவனுக்கு மகிமையேயல்லாமல், அவன் பிள்ளை மூடனாயிருந்தால் அவனுக்கு வித்வான் என்கிற பட்டம் கிடைக்குமா? உங்கள் பாட்டனார் சம்பாதித்த ஆஸ்தி போய்விட்டால் ஒருகாசு முதலாய்ச் சம்பாதிக்க உங்களுக்குத் திறமையுண்டா? வித்தையும் புத்தியும் குண

மும் உள்ளவன் உயர்ந்தவனை தவிர; அத்தன்மையில்லாதவன்; தன்னை உயர்ந்தவனென்று சொல்லிக்கொள்வது எப்படியென்றால், தூக்குண்ணும்படி தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒரு கொலைக்காரன் தூக்குமரத்தின் மேல் நின்றுகொண்டு, தான் எல்லாரிலும் உயர்ந்தவனென்று சொல்வதற்குச் சமானம்” என்று அந்தக் கிழவனார் ஒரு பக்கத்தில் குறுக்கே யிறங்கிப் பேசத் தலைப்பட்டார். சம்பந்திகள் இருவரும் மரியாதைப் பன்மைபோய், அவமரியாதைக்குரிய ஒருமையிலும், டகரப்பிரயோகங்களிலும், வாய்ச்சண்டையிருந்து கைச்சண்டையிலும் பிரவேசித்தார்கள். கைச்சண்டையிலிருந்து கத்திச்சண்டையில் பிரவேசிக்க யத்தனமா யிருந்தபோது, கூடியிருந்த பந்துக்கள் நயமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, விலக்கிவிட்டார்கள். கடைசியில் சம்பந்திமுதலியார் “என் மகளை ஒரு நாய்க்குக் கொடுத்தாலும் கொடுப்பேனே யல்லாது உன்மகனுக்குக் கொடுக்கிறதில்லை,” என்று சபதங் கூறினார். என்தகப்பனார், “என் மகனுக்கு ஒரு கழுதையைக் கொண்டாலும் கொள்ளுவேனேயன்றி உன் மகளை கொள்ளுகிறதில்லை,” என்று மார்பு தட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டார். இவ்வகையாக எங்களுடைய கலியாணம் நாய்ச்சம்பந்தத்திலும், கழுதைச்சம்பந்தத்திலும் முடிந்தது.

அன்றுமுதல், சம்பந்திமுதலியாருக்கும் எங்களுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லாமற்போய்விட்டது. அவர்கள் வீட்டுக்கு நாங்கள் போகிறதுமில்லை எங்கள் வீட்டுக்கும் அவர்கள் வருகிறதுமில்லை. அவர்களுடைய சிநேகர்கள் எங்களுக்கு விரோதிகள். அவர்களுடைய பகைவர் எங்களுக்கு இஷ்டர்கள். அவர்களுடைய வேலைக்காரர்களுக்கும் எங்கள் வேலைக்காரர்களுக்கும் பகை. அவர்களுடைய ஆடுமாடுகளுக்கும் எங்களுடைய ஆடுமாடுகளுக்கும் பகை. இப்படிப் பிரமாதமாகக் கலகம் மூண்டுவிட்டது. ஆனால் இந்தக் கலகத்தில் நானும் ஞானாம்பாளும் என் தாயாரும் அவள் தாயாரும் இந்த நாலுபேர்மட்டும் சம்மந்தப் படவில்லை. எங்கள் தாய்மார்கள் தங்கள் கணவர்களைச் சமாதானப்படுத்தக் கூடியவரையில் முயன்றும் பயன்படவில்லை.

சம்பந்திமுதலியார் தம்முடைய சபதத்தை நிறைவே ற்றும்பொருட்டு, பல ஊர்களுக்குக் கடிதம் அனுப்பித் தன் மகளுக்கு மாப்பிள்ளை விசாரிக்க ஆரம்பித்தார். அதைக் கேட்டு என் தகப்பனாரும் பல ஊர்களுக்குக் கடிதம்போக்கி எனக்குப் பெண் விசாரிக்கத் தொடங்கினர். ஞானம்பாளை த்தவிர வேறே தேவஸ்திரீயாயிருந்தாலும் விவாகஞ் செய் கிறதில்லையென்றும், என் தகப்பனாருடைய பிரயத்தனங்க ளுக்கு இடங் கொடுக்கிறதில்லையென்றும் எனக்குள்ளே நிச்சயித்துக்கொண்டேன். ஆனால் ஞானம்பாள் ஸ்திரீஜாதி ஆனதால், அவளுடைய தகப்பனார் அவளுக்கு வேறே புரு ஷனைத்தேடி, பலவந்தமாய்க் கலியாணம் செய்துவிட்டால் என்ன செய்கிறதென்கிற கவலை என்னை வாதித்தபடியால் அவளை ரகசியத்தில் எங்கேயாவது அழைத்துக்கொண்டு போய், விவாகம் செய்துகொண்டு திரும்பி வருகிறதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, இந்தத் தீர்மானத்தை அவளுக்கு கடிதமூலமாகத் தெரிவித்தேன். நான் எங்கே கூப்பிட்டா லும் அவள் சந்தோஷமாய் வருவாளென்றும், யாதொரு ஆக்ஷேபமும் சொல்லமாட்டாளென்றும் நம்பி இந்தக் கடி தத்தை அனுப்பினேன். ஆனால் அவளுடைய மறுமொழி யைப் பார்த்தவுடனே, என்னுடைய ஆசை நிராசையாய்ப் போய்விட்டது. அந்த மறுமொழி வருமாறு:—

"என் பிரியமான அத்தான்:"

"தாங்கள் அனுப்பிய கடிதத்தை வாசித்துப்பார்த்து துக்கசாகரத்தில் முழுகினேன். தாங்கள் எனக்கு எழுதிய கடிதம்போல் ஒரு தாசிக்குக்கூட ஒருவரும் எழுதத்துணி யார்கள். என்னிடத்தில் என்ன துன்மார்க்கத்தைக்கண்டு, அப்படிப்பட்ட கடிதத்தை எனக்கு எழுதினீர்கள். நாம் இருவரும் எங்கேயாவதுபோய், அந்தரங்கத்தில் கலியாண த்தை முடித்துக்கொள்ளலாமென்று எழுதி இருக்கிறீர் கள். விவாகம் இல்லாத ஒரு கன்னிகையும் பிரமசாரியும் சேர்ந்துக்கொண்டு வெளிப்படுவதினால் உண்டாகிற அவமா னமும் அபவாதமும் உலகமுள்ளவரையில் நீங்குமா? என் னை இந்த அவமானத்துக்கு உட்படுத்த, நான் உங்களுக்கு

என்ன துரோகம் செய்தேன்? இந்த விஷயத்தில் புருஷர்களுக்குண்டாகிற அபவாதத்தைப் பார்க்கிலும் ஸ்திரீகளுக்குண்டாகிற அபவாதம் நூறுபங்கு பெரிதென்று தாங்கள் ஏன் யோசிக்கவில்லை? ஐரோப்பியர்களுக்குள்ளே நடக்கிற காந்தர்வ விவாகத்தைப் புகழ்ந்து பேசுகிறீர்கள். அவர்களுக்குள்ளே பெண்ணுக்கும் புருஷனுக்கும் வயதுமுதிர்ந்த பின்பு விவாகம் நடப்பதுந்தவிர, விவாகத்துக்கு முன்பு, அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் அந்தரங்கத்தில்சந்திப்பதும் சம்பாஷிப்பதும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. ஸ்திரீ புருஷர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பாராமலே, அதிபால்லியத்தில் கலியாணம்நடக்கிற வழக்கமுள்ள இத்தேசத்துக்குக் காந்தர்வ விவாகம் தகுதியாமா? விவாகத்துக்கு முன்பு ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குள் நடக்கிற அந்தரங்க சல்லாபத்தினால் விளைகிற தீமைகளைக் குறித்து ஐரோப்பியர்களே முறையிடுகிறதுந் தவிர, நியாயஸ்தலங்களில் வரும் வழக்குகளினாலும் அந்தத்தீமைகள் இன்னவையென்று நாம் அறிகிறோமல்லவா? அந்தத்துர்வழக்கத்தை இத்தேசத்துக்குக் கொண்டுவர யாராவது முயற்சி செய்வார்களேயானால், அவர்கள்தேசாபிமானிகள் அல்லவென்பது ஸ்பஷ்டம். பெரும்பாலும் தாய் தந்தைமார்கள் தங்களுடைய பிள்ளைகளின் நலத்தையே கருதுவார்கள் ஆகையால், தாய் தகப்பன்மார்களுடைய அபிப்பிராயப்படி நடப்பது உசிதமாயிருக்கின்றது. ஆனால் ஆடுமாடுகளுடைய சம்மதத்தைக் கேளாமல் அவைகளை விலைகூறுவதுபோல், தகுந்த வயது உள்ள பிள்ளைகளுடைய இஷ்டத்தை எவ்வளவும் மதியாமல், தாய் தந்தைமார்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி நடத்த முயலுவார்களானால், அப்படிப்பட்ட விவாகத்துக்குச் சம்மதிக்காமல் நிராகரிக்கப் பிள்ளைகளுக்குப் பூரண சுதந்தரம் உண்டாயிருக்கின்றது. தங்களுக்குக் கன்னிகையாகிய நான் கடிதம் எழுதுவது அநுசிதமாயிருந்தாலும், என்னுடைய அபிப்பிராயம் தெரியும் பொருட்டு இந்த ஒரு கடிதமட்டும் எழுதினேன். இனிமேல் எழுதவுமாட்டேன். தாங்கள் ஒருதரம் எனக்குச்செய்த உபகாரத்தையும் மறவேன்.

இங்ஙனம் தங்கள் விதேயை,

ஞானம்பாள்."

இந்தக் கடிதத்தைப்பார்த்தவுடனே என்னுடையபுத்தி எந்த ஸ்திதியில் இருந்திருக்குமென்று நீங்களே உணர்ந்துகொள்ளுங்கள். இந்தக் கடிதத்தைத் திருப்பித் திருப்பி ஆயிரந்தரம் படித்தேன். நான் என்னுடைய கடிதத்தை எவ்வளவு நம்பிக்கையோடுகூட எழுதி இருந்தேனே. அவ்வளவுக்கு அவளுடைய மறுமொழி முழுதும் பிரதிகூலமாயிருந்தது. என்னை விவாகஞ்செய்துகொள்ள அவள் சம்மதம் உள்ளவளென்பதுகூட சந்தேகத்தில் வந்துவிட்டது. ஆனால் தகுந்த பிராயமுள்ள பிள்ளைகளுடைய இஷ்டத்தைத் தாய்தகப்பன்மார்கள் எவ்வளவும் கவனிக்காவிட்டால், அப்படிப்பட்ட விவாகத்தைப் பிள்ளைகள் நிராகரிக்கலாமென்று அவள் எழுதிய ஒரு வாக்கியமட்டும் கொஞ்சம் நம்பிக்கைக்கு ஆஸ்பதமாயிருந்தது. தண்ணீரில் விழுந்து தத்தளிக்கிறவர்கள் ஒரு துரும்பு அகப்பட்டாலும் அதைப் பிடிப்பதுபோல நான் அந்த அற்ப நம்பிக்கையைக்கொண்டு, என் மனதை திடப்படுத்திக்கொண்டேன். அவளுடைய கடிதத்தின் முதற்பாகங்கள் கோபமயமாயிருந்தாலும், "நீங்கள் செய்த உபகாரத்தைமறவேன்" என்கிற கடைசி வாக்கியத்தைக்கொண்டு, அவள் கோபந் தணிந்துவிட்டதாக நிச்சயித்துக்கொண்டேன்.

கசு - ம் அதிகாரம்.
நினையாக் கலியாணம்.

ஞானம்பாள் என்னைத்தவிர வேறொருவருக்கு மாலை சூட்டச் சம்மதியாளென்று, நான் மனப்பால் குடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, சம்பந்தி முதலியார் ஓரே பிடிவாதமாய்ப் பல இடங்களில் மாப்பிள்ளை விசாரித்து, முடிவில் தன் மகளைத் திருநெல்வேலியி லிருக்கும் வீரப்பமுதலியார் குமாரன் சந்திரசேகரமுதலிக்கு விவாகஞ்செய்யத் தீர்மானித்தார். அதைக் கேள்விப்பட்ட உடனே என் தகப்பனுருக்கு ஆக்கிரகம் உண்டாகி, எனக்குக் கோயமுத்தூரிலிருக்கும் சொக்கலிங்க முதலியார் மகள் பூங்காவனத்தை மண

ஞ்செய்கிறதென்று நிச்சயித்தார். சித்திரைமாசம் இருபத்தெட்டாந்தேதி காலை ஆறுமணிக்குச் சுபமுகூர்த்தம் செய்கிறதென்று சம்பந்திமுதலியார் நிர்ணயித்தார். அதைக்கேள்விப்பட்ட என் தகப்பனாரும் அந்தத்தினத்தில் அந்தமுகூர்த்தத்தில் என்னுடைய விவாகத்தை நிறைவேற்றுகிறதென்று நிர்ணயித்தார். அந்தக் கலியாணத்தைத் தடுக்க என் தாயார் கூடியவரையில் பிரயாசப்பட்டார்கள். சம்பந்திமுதலியாருடைய வைராக்கியத்தினாலே என் தகப்பனாருடைய வைராக்கியமு முற்றி, என் தாயார்வார்த்தையை நிராகரித்துவிட்டார்கள். என்தாயாரைச் சம்பந்திமுதலியார் வீட்டுக்குப் போகவேண்டாமென்று என் தகப்பனார் கட்டுப்பாடு செய்துவிட்டபடியால், என்தாயார் தம்முடைய தமயனாராகிய சம்பந்திமுதலியாரைச் சமாதானப்படுத்தவும் சந்தர்ப்பம இல்லாமற் போய்விட்டது.

எங்கள் ஊருக்கு நாலு காதவழி தூரத்தில் சம்பந்திமுதலியாருக்கும் எங்களுக்கும் பொதுவாக, பூங்காவூரென்கிற பெயருள்ள ஒருகிராமம இருக்கின்றது. அந்தக் கிராமத்தில் இருக்கிற பெரிய மெத்தை வீட்டின் தென்பாதி அவருக்கும்; வடபாதி எங்களுக்கும் சொந்தம். சம்பந்திமுதலியார் ஆரம்பித்த கலியாணத்திற்குப் பெண்டுகள் விகாதம் செய்வதால், உள்ளூரிலே கலியாணம் செய்யக்கூடாதென்றும், மேற்படி பூங்காவூர் கிராமத்தில் தம்முடைய தென்பாதி வீட்டில் கலியாணம் செயகிறதென்றும் நிச்சயித்து, அந்தக் கிராமத்துக்கே நேராய்வந்து சேரும்படி, திருநெல்வேலி வீரப்பமுதலியாருக்குச் சம்பந்திமுதலியார் கடிதம் அனுப்பினார். அந்தச் சமாசாரம் என் தகப்பனார் கேள்விப்பட்டு, அவரும் அந்தக் கிராமத்தில் எங்களுடைய வடபாதி வீட்டில் என்னுடைய கலியாணத்தை நிறைவேற்றுகிறதென்று சங்கற்பித்துக்கொண்டு, அந்தக் கிராமத்துக்கே பெண்வீட்டுக்காரர்கள் நேராய்வரும்படி, கோயமுத்தூருக்குக் கடிதம் அனுப்பினார். சம்பந்திமுதலியார் கலியாணத்துக்கு வேண்டிய சிலசாமான்கள் சேகரஞ்செய்து அந்தக் கிராமத்துக்கு அனுப்பினார். என் தகப்பனாரும் முக்கியமா

ன தளபாட சாமான்களேயும், அரிசி பருப்பு நெய் முதலிய புசிகரணங்களேயும் அனுப்பினுர். இருவரும் அந்தக் கிராம த்து வீட்டில் அவரவர்கள் பாதியில் பந்தல் போடும்படி தி ட்டஞ்செய்து அதுவும் முடிந்தது. இந்தக் கலியாண ஆட ம்பரங்களே யெல்லாம் பார்த்த உடனே, ஞானம்பாளே இழ ந்துவிட்டோமென்கிற துக்கம் அதிகரித்து, ஒரு தரித்திரன் நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து பெற்றுக்கொண்ட திரவியத்தை மறுபடியும் இழந்துவிட்டாற்போல, அளவற்ற துயரம் உ டையவன் ஆனேன். இவ்வகையாக நான் மனங் கலங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது தெய்வாதீனமாக அந்தக் கலியா ணத்துக்கு ஒரு இடையூறு சம்பவித்தது. அஃதென்ன வெ னில், கலியாணத்துக்கு எட்டுத்தினங்களுக்கு முந்தி, சம்ப ந்திமுதலியார் வீட்டில் அவர் தாயாதிகளில் ஒருவர் இறந் துபோய் துக்கம் நேரிட்டு, அதினுல் அந்தக் கலியாணத் தைத் தாமசப்படுத்தும்படி சம்பவித்ததால், மாப்பிள்ளே வீட்டார் இப்போது வரவேண்டாமென்றும், மறுமாசத்தில் வேறு முகூர்த்தம் நிச்சயித்துத் தெரிவிப்பதாகவும், சம்பந் திமுதலியார், திருநெல்வேலிக்கு உடனே கடிதம் அனுப்பி க் கலியாணத்தை நிறுத்திவிட்டார். எங்களுக்கும் அந்தத் துக்கம் உண்டானதால் அந்த விவரத்தைக்கண்டு, என்தக ப்பனுரும் கோயமுத்தூருக்குக் கடிதம் அனுப்பித் தற்கா லம் கலியாணத்தை நிறுத்திவிட்டு நிச்சிந்தையா யிருந்தார். கலியாணத்துக்கு முஸ்திப்புச் செய்யப் பூங்காவூருக்குப் போயிருந்த எங்கள் காரியஸ்தர்களும் துக்கம் விசாரிப்பத ற்காகச் சத்தியபுரிக்குத்திரும்பி வந்துவிட்டார்கள்.

கலியாணம் நிறுத்தலாய்ப்போன விஷயத்தைப்பற்றிக் கோயமுத்தூருக்கு எழுதிய கடிதம் போய்ச்சேர்ந்திருக்கு மென்றும், பெண்வீட்டுக்காரர்கள் பயணத்தை நிறுத்தியிரு ப்பார்களென்றும், நாங்கள் நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம். அப்படியிருக்க எங்களுடைய முந்தின கடிதப்படி பெண் வீட்டுக்காரர்களும் மாப்பிள்ளே வீட்டுக்காரர்களும் பூங்கா வூருக்குவந்து, அந்தமுகூர்த்தத்தில் ஏதோ ஒரு கலியாணம் நடப்பித்ததாக எங்கே பார்த்தாலும் ஏகப்பிரஸ்தாபமாகப்

பேசிக்கொண்டார்கள். நானாவது ஞானம்பாளாவது அந்த ஊருக்குப்போகாமலிருக்க, கலியாணம் எப்படி நடக்கக்கூடுமென்று நாங்கள் ஐயுறவுப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, எனக்குக் குறிக்கப்பட்டபெண்ணின் தகப்பனாராகிய சொக்கலிங்கமுதலியார் முந்திக்குறிக்கப்பட்ட முகூர்த்ததினத்திற்கு மூன்று நாளைக்குப்பின்பு எங்கள் வீட்டுக்குத் துக்கமுகத்தோடு வந்தார். அவர் ஒருவருக்கும் அறிமுகமில்லாதவரானபடியால், அவரை "யார்" என்று என்தகப்பனார் வினவ, அவர் "நான் தான் கோயமுத்தூர் சொக்கலிங்கமுதலி; பெரியவீடென்று பிச்சைக்குப்போனால் கரியை அரைத்து மூஞ்சியில் தடவுதல்போல், என்னைமோசஞ்செய்யலாமா?" என்று மிகவும் பரிதாபமாய்ச் சொன்னார். அதற்கு என்தகப்பனார், "ஒரு துக்கநிமித்தம் கலியாணம்நின்றுபோனவிஷயத்தைப்பற்றி உமக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தேன்; அதுவந்து சேரவில்லையா?" என்றார். அதற்கு அவர், "அந்தக்கடிதம் வந்து சேரவேயில்லை. உங்களுடையமுந்தினகடிதப்பிரகாரம் நானும்பெண் முதலானவர்களும் புறப்பட்டு, முகூர்த்தநேரத்துக்குச் சற்றுநேரத்திற்கு முன்பூங்காவூருக்குவந்து சேர்ந்தோம். அப்போது நான் திருநெல்வேலிவீரப்பமுதலியாரும் மற்றவர்களும் வந்துசேர்ந்தார்கள். அவர்களை எங்களுக்குத் தெரியாது. எங்களை அவர்களும் அறியமாட்டார்கள். அந்தக் கிராமத்திலிருக்கிற வீடுஉங்களுக்கும் சம்பந்திமுதலியாருக்கும் பொதுவென்பதும், நீங்கள் இருவரும் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு அந்தவீட்டில் ஒரே முகூர்த்தத்தில் இரண்டு கலியாணஞ் செய்யயோசித்திருப்பதும் எங்களுக்குத்தெரியாது. மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் வந்து சேர்ந்தவுடனே அந்த மாப்பிள்ளைதான் என் பெண்ணுக்குக் குறிக்கப்பட்ட உங்கள் மகனென்று நானெண்ணிக்கொண்டேன். என்பெண்ணைச் சம்பந்திமுதலியாருடைய பெண்ணென்று மேற்படி வீரப்பமுதலியாரும் எண்ணிக்கொண்டார். எங்களுக்கு உண்மையைத் தெரியப்படுத்தஅவ்விடத்தில் வேறே மனுஷர்களுமில்லை. அந்தவீட்டில் கலியாணப்பந்தல் முதலிய சிறப்புகள் செய்யப்பட்டிருந்தது

மன்றி போஜனபதார்த்தங்களும் சித்தமாயிருந்தபடியால் அந்தத்தினத்தில் முகூர்த்தம்நிச்சயந்தானென்று நினைக்கும்படியாயிருந்தது. உங்களுடைய அந்தஸ்துக்குத் தக்க அலங்காரம் இல்லாதிருந்தபோதிலும் பெண்டுகளுக்குள்ளே கலகமென்று நீங்கள் எழுதியிருந்தமையால், அந்தக்கலகமே அலங்காரக்குறைவுக்குக்காரணமென்று நினைத்துக் கொண்டோம். முகூர்த்தநேரம் வந்துவிட்டதால் இனித் தாமதிக்கக்கூடாதென்று, எங்களுடன்கூட வந்தபுரோகித பிராமணர்கள் ஒருபக்கத்தில் அலப்பினார்கள். உங்களுடையசம்பந்தங்கிடைப்பது அரிதாகையால், "அவசரக்காரனுக்குப் புத்திமட்டு" என்பதுபோல் நாங்கள் உடனே கலியாணத்தை ஆரம்பித்து அந்த மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் அந்த முகூர்த்தத்திலே விவாகம் நிறைவேற்றி, மாங்கல்லியதாரணமும் ஆய்விட்டது. பிற்பாடு நானும் அந்த மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர்களும் கலந்து யோகக்ஷேமங்களைப்பற்றிச் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினபோது, அந்த மாப்பிள்ளை இந்த ஊர்ச் சம்பந்திமுதலியார் பெண்ணுக்கு உத்தேசிக்கப்பட்ட மாப்பிள்ளையென்று எனக்கும், என்பெண் உங்களுடைய மகனுக்காகக் குறிக்கப்பட்டபெண்ணென்று திருநெல்வேலி வீரப்பமுதலியாருக்கும் தெரிந்து, நாங்கள் பட்ட கிலேசம் கடவுளுக்குததான் தெரியும். கலியாணவீடு துக்கவீடாகி, நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் கட்டிக்கொண்டு அழும்படியான ஸ்திதியில் வந்துவிட்டோம் ஏனென்றால் 'அஷ்டதரித்திரம் ஆத்தாள்வீடு, அதிலும் தரித்திரம் மாமியார்வீடு' என் பதுபோல, நானும் அந்த வீரப்பமுதலியாரும் பரம ஏழைகள். உங்களுடைய சம்பந்தத்தைப் பெரிதாக எண்ணி நான் வந்ததுபோலவே இந்த ஊர்ச்சம்பந்திமுதலியாருடைய சம்பந்தத்தை விரும்பியே வீரப்பமுதலியாரும் அவனுடன் வந்தார். நாங்கள் ஒன்றுநினைக்க, தெய்வம்ஒன்று நினைத்து விட்டது. இனி என்னசெய்வோம்" என்று சொக்கலிங்கமுதலியார் துக்கலிங்கமுதலியாராய்ப் புலம்பி அழுதார்.

இந்த வர்த்தமானங்களைக் கேட்டவுடனே மரணதண்டனை அடையும்படி தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒருவனுக்கு அந்

தந் தண்டனை நிவர்த்தியானால் எவ்வளவு சந்தோஷமுண்டாகுமோ அவ்வளவு சந்தோஷத்தை அடைந்தேன். என் தந்தையாருக்குப் பெரிய ஆச்சரியமும் விசனமும் உண்டாயிற்று. என் தாயாருக்கு ஒரு பக்கத்தில் இரக்கமும், ஒரு பக்கத்தில் சந்தோஷமும் ஜனித்தன. உடனே என்தாயார் சொக்கலிங்கமுதலியாரைப்பார்த்து, "காரியம் முடிந்தபிற்பாடு இனி என்னசெய்யலாம். நீங்கள் விசனப்படவேண்டாம். நீங்கள் எங்களை நம்பிக் கோயமுத்தூரிலிருந்து இவ்வளவுதூரம் வந்துவிட்டபடியால் உங்களுக்கு நேரிட்டவழிச்செலவுமுதலியவைகளை ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம்" என்று சொல்லி, என் தகப்பனாருடன் ஆலோசித்து, ஆயிரம் வராகன் சொக்கலிங்கமுதலியாருக்குக் கொடுத்தார்கள். உடனே அவர் திர்ப்தியாகிவிட்டார். அப்படியே வீரப்பமுதலியாரும சம்பந்திமுதலியார் வீட்டுக்குப்போய்க் காரியங்களைச்சொல்லி முறையிட்டுக்கொண்டதினால் அவருக்கும் ஆயிரம் வராகன் கிடைத்ததாக நாங்கள்கேள்விப்பட்டோம். இவ்வகையாக எனக்குக்குறித்த பெண்ணாகிய பூங்காவனத்துக்கும் ஞானம்பாளுக்குக்குறித்த மாப்பிள்ளையாகிய சந்திரசேகரமுதலியாருக்கும் முகூர்த்தம் நிறைவேறி,நானும் ஞானம்பாளும் எங்கள் பூர்வ ஸ்திதிக்குக் குறைவில்லாமலிருந்தோம். என்னுடைய பிரமசாரித்துவமும் நீங்கவில்லை. ஞானம்பாளுடைய கன்னிமையுங் கழியவில்லை. எங்களுக்கு நெடுங்கால அநுபந்தம் உள்ள சம்பந்திமுதலியாருடைய சம்பந்தத்தை நீக்கி, அந்நிய சம்பந்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தது தெய்வத்துக்குச் சம்மதம் இல்லாதபடியால், அது தவறிப்போய்விட்டதாக என் தாயார் என் தகப்பனாருக்கு அடிக்கடி சொல்லிவந்தபடியால் என் தகப்பனார் மறுபடியும் பக்கத்திலே பெண் விசாரிக்காமல் ஆலசியமாயிருந்துவிட்டார். ஞானம்பாளைக் கன்னிகாதானஞ் செய்யும்படி சம்பந்தி முதலியாருக்குப் பல ஊர்களிலிருந்து கடிதங்கள் வந்தும், அவர் வீட்டுப் பெண்டுகளுடைய இடைவிடாத முயற்சியினால் அவர் அந்தக்கடிதங்களுக்கு யாதொரு மறுமொழியும் அனுப்பாமல் அசிரத்தையாயிருந்துவிட்டதாகக் கேள்விப்பட்டோம்.

கச-ம். அதிகாரம்.

ஞானம்பாள் சிறையில் அகப்பட்டுத் தப்புதல். சிறையெடுத்தவன் சீவனை இழந்தது.

கோடை நாட்களிலே குடும்பசகிதமாய்க் கிராமாந்தரம்போய்ச் சிலநாள் வசிப்பது எங்கள் வழக்கமாயிருந்தது. அந்த வழக்கப்படி அந்த வருஷம் நாங்கள் எங்கும் போகவில்லை. சம்பந்திமுதலியார் எங்கள் ஊருக்கு வடபுறத்தில் இருகாதவழி தூரத்திலிருக்கிற அவருக்குச் சொந்தமான பனம்பள்ளிக் கிராமத்துக்குக் குடும்பசகிதமாய்ப் புறப்பட்டு அநேகம் பண்டிகள், குதிரைகள், பல்லக்குகளுடன் போனார். அங்கே சிலநாளளவு தங்கியிருந்து, ஒருநாள் விடியற்காலத்தில் அந்தக் கிராமத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு, அவர்கள் எல்லோரும் சத்தியபுரியில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் வந்து சேர்ந்து சற்று நேரத்துக்குப்பின்பு, அவர்கள் வீட்டிலிருந்து ஜனங்கள் அங்கும் இங்கும் ஓடுவதும் கூக்குரலுமாக இருந்தது. நான் என் வீட்டைவிட்டு வெளியே புறப்பட்டு, என்ன சப்தமென்று விசாரித்தேன். பனம்பள்ளிக் கிராமத்துக்குப்போன எல்லாரும் திரும்பிவந்துவிட்டதாகவும் ஞானம்பாளும் பல்லக்கில் வருவதாக எல்லாரும் எண்ணிக்கொண்டிருந்ததாகவும், ஊருக்கு வந்தபிற்பாடு ஒரு பல்லக்கிலாவது ஞானம்பாள் இல்லையென்றும், அவள் காணமற்போயிருக்கிற காரணந் தெரியாமையினால் அவளைத் தேடுவதற்காகப் பல இடங்களுக்கும் ஆட்கள் ஓடுவதாகவும் நான் கேள்வியுற்று, அப்படியே திகைத்துத் திடுக்கிட்டுச் சற்றுநேரம் மதிமயங்கியிருந்தேன். பிற்பாடு என் தேகம் நிலைகொள்ளாமல் எழுந்து நானும் என்னுடைய இஷ்டர் ஒருவரும் இரண்டு பெரியகுதிரைகளின்மேலே ஏறிக்கொண்டு, ஆயுதபாணிகளாய் வடக்கை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். ஞானம்பாளைத் தொடர்ந்துகொண்டு என் மனம் முன்னே ஓட, அந்த மனத்தைத் தொடர்ந்துகொண்டு ஓடுவதுபோல் அதிவேகமாகச் சென்று, பல இடங்களிலுந்தேடி ஆராய்ந்துகொண்டு, பனம் பள்ளிக் கிராமத்துக்குப்போய் விசாரித்தோம். அங்கும் ஞானம்பாள் இல்லை

யென்று தெரிந்து, உடனே புறப்பட்டு வடக்கு ரஸ்தாவழி
யே போனோம். அந்தக் கிராமத்துக்குக் காதவழிதூரத்தில்
அஸ்தமிக்கிற சமயத்தில், ஒரு சிறிய சகடம் ரஸ்தாவில்
கொஞ்சதூரத்தில் எங்களுக்கு நேரேவந்தது. அந்தவண்டி
யை நாலுபேர் வளைத்துக்கொண்டு, தெற்கே வருகிற வண்
டியைப் பலவந்தமாய் வடக்கே திருப்பிக்கொண்டிருந்தார்
கள். அவர்களில் இரண்டுபேர் குதிரையின்மேலும், இரண்
டுபேர் பாதசாரிகளாயும் இருந்தார்கள். அவர்கள் வண்டி
யைத் திருப்பும்போது அந்த வண்டியிலிருந்து, பெண்டுக
ளுடைய கூக்குரல் ஒலி கிளம்பிற்று. அந்தத் துஷ்டர்கள்
நாங்கள் வருவதைப் பார்த்தவுடனே குதிரையின்மேலிரு
ந்த இருவர்களும் கத்திகளை உருவிக்கொண்டு, எங்களைவெ
ட்டுவதற்காக ஓடிவந்தார்கள். அவர்கள் எங்கள் சமீபத்தில்
வருவதற்குமுன், குண்டுகள்போட்டுக் கெட்டிக்கப்பட்டிரு
ந்த துப்பாக்கிகளை அவர்கள் மேலே பிரயோகித்தோம்.
குதிரையின்மேலிருந்த இருவர் தேகங்களிலும் குண்டுகள்
பட்டுக் கீழே விழுந்துவிட்டார்கள். பாதசாரிகளான இரு
வரும் உடனே ஓட்டம் பிடித்தார்கள். அவர்களைப்போய்
வளைக்கும்படி என்னுடைய நேசருக்குச் சொல்லியபின்பு,
வண்டியிலிருக்கிற ஸ்திரீகள் இன்னாரென்று அறியும்பொ
ருட்டு, நான் குதிரையைவிட்டுக் கீழேகுதித்து, வண்டிக்கு
ப்பின்புறத்திலே போனேன். அந்த வண்டியிலிருந்த இர
ண்டு ஸ்திரீகளில் ஒருத்தி என்னைக் கண்டவுடனே பெருஞ்
சப்தமாய்க் கூவிக்கொண்டு, வண்டியைவிட்டு என் முன்பா
கக் கீழேவிழுந்தாள். அந்தச் சத்தம் ஞானம்பாளுடைய
குரலாயிருந்ததால், அவளை என் கையாலே தூக்கி நிறுத்தி
முகத்தை உற்றுப்பார்த்தேன். அவள் தேகத்தில் ஒரு ஆப
ரணமுமில்லாமல், ஆண்டிச்சிகள்போலக் காவிவஸ்திரம்தரி
த்துக்கொண்டு, முகத்தில் எதையோ பூசிக்கொண்டு, அழு
க்குப்படிந்த தங்கப் பிரதிமைபோல் உருமாறியிருந்தாள்.
அவளைப்பார்த்து, "ஞானம்பாள், எனிப்படி இருக்கிறாய்?"
என்று கேட்டேன். அவள்தேம்பித்தேம்பி அழுதுகொண்டு
"என்னைச் சீக்கிரத்தில் பணம்பள்ளிக் கிராமத்துக்குக்கொ

ண்டுபோய்ச் சேருங்கள். சகல காரியங்களையும் பிற்பாடு தெரிவிக்கிறேன்,'' என்று நடுநடுங்கிக்கொண்டு சொன்னாள் அவளை உடனே தூக்கி வண்டியில் உட்காரவைத்து, வண்டியைச் சீக்கிரமாக விடும்படி வண்டிக்காரனுக்கு உத்தரவு கொடுத்து, நான் குதிரைமேலேறிக்கொண்டு, நானும் என்னுடைய சிநேகிதரும் வண்டிக்கு முன்னும் பின்னுமாகப் போனோம். குண்டுபட்டு மாண்டுபோனவர்களுடன் பாதசாரியாய்வந்த இருவர்களையும் பின்கட்டு முறையாகக் கட்டி அவர்களையும் கூடக்கொண்டுபோனோம். அன்றுஇராத்திரி எட்டுமணிக்குச் சம்பந்திமுதலியாருடைய பனம்பள்ளிக்கிராமத்துக்குப் போய்ச்சேர்ந்தோம். அவ்விடத்திலே சம்பந்திமுதலியாரும் பின்னும் அநேகரும் ஏகமாய்க் கூட்டங் கூடி, மூலைக்கு மூலை ஆள் அனுப்பியும் ஒருசெய்தியுந்தெரியாமல் அழுது பிரலாபித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஞானம்பாளைக் கண்டமாத்திரத்தில் அவளைக் கட்டிக்கொண்டு சம்பந்திமுதலியாரும் அவர் பத்தினி முதலானவர்களும்பட்ட துயரமும் அழுத அழுகையும் இவ்வளவென்று சொல்லி முடியாது. அவள் உருமாற்றமாய், அப்போதிருந்த கோலத்தைப் பார்த்தவர்கள் யார்தான் மனம் இளகாம லிருப்பார்கள் ? அவள் அன்றைத்தினமுழுதும் அன்னபானுதிகள் இல்லாமற் பசிக்களையாயிருப்பதாகத் தெரிந்து, உடனே அவளையும் அவளுடன் கூடவந்த ஆண்டிச்சியம்மாளையும் ஸ்நாநம் செய்யும்படி சொல்லி, அவர்கள் போஜனஞ் செய்தபிற்பாடு, அன்றைத்தினம் நடந்த விர்த்தாந்தங்களைச்சொல்லும்படி நாங்கள் கேட்க; ஞானம்பாள் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

"இன்றைத்தினம் விடியற்காலம் நாலுமணிக்கு இந்தக் கிராமத்திலிருந்து எல்லாரும் நம்முடைய ஊருக்குப் பிரயாணமாகும்போது, நானும் எழுந்து வெளியே வந்து எந்தப் பல்லக்கிலே எறிக்கொள்ளலாமென்றுபார்த்து வருகையில், சில சிவிகையார் ஒரு பல்லக்கை எனக்குக்காட்டி, "இதில் ஏறிக்கொள்ளுங்கள், அம்மா" என்றார்கள். நான் உடனே அந்தப் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு, அப்போது அ

திக இருட்டாயிருந்ததனால், கதவை மூடிக்கொண்டு பல்லக்கிலே படுத்துக்கொண்டேன். பல்லக்குத் தூக்குகிறவர்கள் வழக்கப்படி சப்தமிட்டுக்கொண்டு, என்பல்லக்கையும் மற்றப்பல்லக்குகளையும் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினார்கள். நான் உடனே கண்ணைமூடிக்கொண்டு, நித்திரைபோய் விட்டேன். பிற்பாடு சூரியோதயநேரத்தில் நான் விழித்துப் பல்லக்கின் கதவைத் திறந்து பார்த்தபோது தெற்குமுகமாய்ப் போக வேண்டிய பல்லக்கு வடக்குமுகமாய் ஓடிக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்தது. மற்றப்பல்லக்குகளும், வண்டி, குதிரை முதலிய வாகனங்களும் கூடவருகின்றனவா" வென்று அந்தப் பக்கமும் இந்தப்பக்கமும் எட்டி எட்டிப்பார்த்தேன். என் பல்லக்கைத் தவிர வேறே ஒருவாகனத்தையாவது சொந்த மனுஷர்களையாவது நான் பாராதபடியால்; எனக்குச் சந்தேகமுண்டாகி, சிவிகையாரைக் கூப்பிட்டு, "பல்லக்கு வடக்கேபோவதற்குக் காரணம் என்னவென்றும், மற்றவாகனங்களெல்லாம் எங்கே" யென்றும் கேட்டேன். அவர்கள் மாறுத்தரம் சொல்லாமல், பல்லக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினார்கள். வழியில் யாராவது வந்தால் அவர்களை விசாரிக்கலாமென்று இருபக்கமும் பார்த்துக்கொண்டு போனேன். வெகுதூரம் வரையிலும் ஒருவரும் வரவில்லை. இன்னது செய்கிறதென்று தெரியாமல் நான் திகைத்துப்போயிருக்கும்போது, சிவிகையார் ரஸ்தாவுக்கு மேற்கே கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு கள்ளுக்கடையைக் கண்டு, கள்ளுக்குடிப்பதற்காகப் பல்லக்கை ரஸ்தாவில் நிறுத்திவிட்டுக் கள்ளுக்கடைக்குப் போய்விட்டார்கள். தப்புகிறதற்குச் சமயம் இதுதானென்றும் இது தப்பினால் வேறுசமயம் வாய்க்காதென்றும் எண்ணி, உடனே நான் கீழ்புறத்துக் கதவைத் திறந்துகொண்டு, கீழே குதித்து, அந்தக்கதவை மூடிவிட்டு, பல்லக்கின் மறைவிலே போய், ரஸ்தாவுக்குக் கீழ்புறமிருக்கிற காட்டுக்குள் நுழைந்து விட்டேன். அது அடர்ந்த காடானதால் அதற்குள்ளே இருக்கிறவர்களை ஒருவரும் கண்டுபிடிக்கக் கூடாது. என்னுடைய காலில் இருந்த பாதசரம், தண்டை முதலியவைகள் சப்திக்காதபடி அவைக

களைக் கழற்றி மடியில் வைத்துக்கொண்டு, முள்ளிலும் கல்லிலும் விழுந்து ஓட ஆரம்பித்தேன். அந்தக் காட்டில் மனுஷருடைய கால் அடியே இல்லாதபடியால், நான் குறுக்கே விழுந்து எனக்குச் சக்தி உள்ளமட்டும் ஓடினேன். மரக் கொம்புகள் என்மயிரைப் பிடித்திழுக்க செடிகளெல்லாம் சேலையைக் கிழிக்க, முன்னேயிருக்கிற மரம்முட்டித்தள்ள, பின்னேயிருக்கிற மரம் பிடித்துத்தள்ள, பக்கத்துமரங்கள் பாய்ந்து தாக்க, இவ்வகையாக நான் வெகுதூரம் ஓடின பிற்பாடு கொஞ்சதூரத்தில் ஒரு சிறிய மண்டபத்தைக் கண்டு,அதற்கு நேரே ஓடினேன். அந்த மண்டபத்தில் இந்த ஆண்டிச்சி அம்மாளைத் தவிர வேறொருவருமில்லை. இந்த அம்மாள் என்னைக்கண்ட உடனே, "நீ ஆர் அம்மா! உன்னைப் பார்த்தால் பரதேவதை போலிருக்கிறதே. நான்பூசை செய்து வந்த தெய்வம் பெண்வடிவங் கொண்டு பிரத்தியக்ஷமாய் வந்தது போல் இருக்கிறதே"என்று என்னை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். நான் அந்த அம்மாளுக்கு நமஸ்காரம் செய்து, ''நான் தெய்வம் அல்ல,மனுஷிதான்'' என்று, நடந்த காரியங்களெல்லாம் தெரிவித்து, என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தேன். அவர்கள் மனமிரங்கி, "என்ன செய்யவேண்டும்" என்று கேட்டார்கள். "எப்படியாவது என்னைப் பனம்பள்ளிக் கிராமத்துக்குக் கொண்டு போய் விடவேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தேன். அந்தத் துஷ்டர்கள் துரத்திக்கொண்டு வந்தால் என்னைக் கண்டு பிடிக்காதபடி, ஆபரணங்களை யெல்லாம் கழற்றி, ஒரு துணியில் முடிந்துகொண்டு, ஒரு காவி வஸ்திரத்தை எனக்குத் தரிப்பித்து, என்னை உருமாற்றி, அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். நாங்கள் தெற்குமுகமாய்ப் போகிற ஓரடிப்பாதை வழியாய் வெகுதூரம் நடந்த பிற்பாடு, ரஸ்தாவில் வந்து சேர்ந்தோம். அந்த ரஸ்தாவில் நடக்க எனக்கு மனமே இல்லை. ஆயினும் வேறே மார்க்கம் இல்லாதபடியாலும் எனக்குக் கால் நடக்கக் கூடாமல் வீக்கமாயிருந்தபடியாலும், வழியில் ஒரு பாய் வண்டியை வாடகைக்கு அமர்த்தி, அதன்மேலே நாங்கள் இருவரும் ஏறிக்கொண்டு,

அதிக நடுக்கத்துடன் செல்லும்பொழுது, அஸ்தமிக்கிற சமயத்தில் வடக்கே இருந்து இரண்டு குதிரைக்காரர்களும் இரண்டு காலாட்களும் ஓடிவந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்த உடனே புலியைக்கண்ட பசுப்போல் நாங்கள் பயந்து பாதிப்பிராணனாய்ப் போய்விட்டோம். அவர்கள் வண்டிக்குப் பின்னே வந்து, என்னை உற்றுப்பார்த்து, எப்படியோ நான்றானென்று கண்டுபிடித்துக் கொண்டு, வண்டியை வடக்கே திருப்பச்சொல்லி வண்டிக்காரனை அடித்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் அத்தானும் அவருடைய சினேகிதரும் குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு தெற்கேயிருந்து ஓடிவந்தார்கள். அவர்களை வெட்டுவதற்காக, வடக்கே இருந்து வந்த இரண்டு குதிரைக்காரர்களும் கத்தியை உருவிக்கொண்டு நெருங்கினார்கள். உடனே அவர்கள் மேலே அத்தான் பிரயோகித்த குண்டுகள் பட்டு, அவர்கள் கீழே விழுந்துவிட்டார்கள். பிற்பாடு நடந்த சங்கதிகளெல்லாம் அத்தானைக்கேட்டால் தெரியும். அந்தச் சமயத்தில் அத்தான் வந்து உதவாவிட்டால் என்னை மறுபடியும் நீங்கள் காணமாட்டீர்கள்" என்று ஞானம்பாள் சொல்லி முடித்தாள்.

௧௫-ம் அதிகாரம்.

ஞானம்பாளைச் சிறையெடுத்தவன் வரலாறு.

ஞானம்பாள் என்னைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கிறவரையில் என்னை ஒருவருங் கவனிப்பார் இல்லை. அவள் பிரஸ்தாபித்த மாத்திரத்தில் எல்லாருடைய கண்களாகிய வண்டுகள் என்னுடைய முகத்தாமரை மேலே மொய்க்க ஆரம்பித்தன. சம்பந்திமுதலியார் என்னைக் கட்டித்தழுவிக்கொண்டு செய்த ஸ்தோத்திரங்களுக்கு அளவு, சங்கியை யில்லை. அவர் சந்தோஷத்தினால் என்னை எவ்வளவு இறுகக்கட்டிப் பிடித்தாரென்றால், நான் மூச்சுவிட இடம் இல்லாமல், திக்கு முக்காட ஆரம்பித்தேன். நான் அவர் பிடித்த பிடியைத் திமிறிக்கொண்டு, அவரைப்பார்த்து, "ஞானம்பாளைக் கொண்டுபோனவர்கள் இன்னாரென்று தெரியவில்லை. வடக்கே இருந்து வந்து ரஸ்தாவில் ஞானம்பாளை வளைத்

துக்கொண்ட நாலுபேர்களில் குண்டுபட்டு விழுந்து விட்ட வர்கள் போக, மற்ற இரண்டுபேர்களையும் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அவர்களை விசாரித்தால் உண்மை தெரியலாம்" என்று சொன்னேன். எல்லாரும் நான் சொன்னது சரிதான் என்று ஒப்புக்கொண்டு, அந்த இருவரையும் விசாரிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்களில் ஒருவன் எங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: "நாங்களிருவரும் பூங்காவூர்த்தாலூக்கா தாசில்தாருடைய சேவகர்கள். அவர் இந்த அம்மணியினுடைய அழகையும் குணாதிசயங்களையும் கேள்விப்பட்டுத் தான் மணஞ் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்று விருப்பமானார். அதைக்குறித்துத் தங்களுக்குப் பல கடிதங்கள் அனுப்பியும் தாங்கள் அனுகூலமான மறுமொழி அனுப்பாமையினால், எப்படியாவது இந்தப் பெண்ணரசியைக் கொண்டுபோய் விவாகம் செய்கிறதென்று நிச்சயித்து, அதற்குத் தருந்த சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நீங்கள் இந்த கிராமத்துக்கு வந்திருந்து மறுபடியும் உங்கள் ஊருக்கு நடுச்சாமத்திலே போகிறீர்கள் என்று அவர் கேள்வியுற்று, எங்களையும் ஒரு பல்லக்கையும் அதிரகசியமாய் அனுப்பி, எவ்விதத்திலும் இந்த மனோன்மணியைக் கொண்டுவரும்படி உத்தரவு கொடுத்தார். அந்தப்படி நாங்கள் நேற்றைத்தினம் பாதிச்சாமத்தில் வந்து சேர்ந்து, இந்த வீட்டுக்கு முன்பாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த அநேகம் பல்லக்குகளின் மத்தியில் நாங்கள் கொண்டுவந்த பல்லக்கையும் வைத்துவிட்டு, மற்றவர்களைப் போல நாங்களும் படுத்துத் தூங்கினோம். விடிந்துபோனால் எங்களுடைய மோசம் வெளியாகுமென்றுநினைத்து, இருட்டிலே பயணம் புறப்படும்படி நாங்களே மற்றவர்களை யெழுப்பி விட்டோம். உங்கள் வீட்டு அம்மாமார்கள் எல்லாரும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு பல்லக்கின்மேலே ஏறிக்கொண்டார்கள். இந்த அம்மணி வீட்டுக்குள்ளிருந்து, வெளியே வந்த உடனே, எங்களுடைய பல்லக்கின் கதவைத்திறந்து அதில் ஏறிக்கொள்ளும்படி சொன்னோம். இந்த அம்மணி கஷ்டம் இல்லாமல் ஏறிக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு

தூக்கிவிட்டார்கள். அந்தப் பல்லக்கைச் சிவிகையார் தூக்கிக்கொண்டு ஓடும்போது நாங்கள் இருவரும்பின் தொடர்ந்து போனோம். நாங்கள் மற்றப் பல்லக்குகளுடன் எங்களுடைய பல்லக்கையும் கொண்டுபோவது போல் மாரீசம் பண்ணி, பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் பின் வாங்கினோம். மற்ற வாகனங்களும் ஆட்களும் கண்மறைகிறவரையில் மெல்ல மெல்லக் கொண்டுபோய், இருட்டில் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் எங்களுடைய பல்லக்கை வடக்கே திருப்பி, அதிவேகமாய்க் கொண்டு போனோம்.

நாங்கள் இருவரும் வெகுதூரம் பல்லக்குடன் சென்று, பிற்பாடு தாசில்தாருக்குச் சந்தோஷ சமாசாரம் சொல்லுவதற்காக நாங்கள் முந்திப்போய்ப் பல்லக்கில் அம்மா வருகிற சமாசாரத்தை அவருக்குத் தெரிவித்தோம். அவர் ஒரு வீட்டிலே தனிமையாய் இருந்துகொண்டு, சந்திரோதயத்துக்காகக் காத்திருக்கும் ஜாதக பக்ஷிபோல் அகமகிழ்ச்சியுடன் வழியை வழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். மத்தியானம் பதினைந்து நாழிகைக்குப் பல்லக்கு வந்துசேர்ந்தது. உடனே சிவிகையார் தாசில்தாரிடத்தில் வந்து, "எசமான்கள் விரும்பின மாதரசியைப் பல்லக்குடன்கொண்டு வந்து விட்டோம்; நாங்கள் பட்ட பிரயாசைக்குத் தகுந்த சம்மானம் செய்யவேண்டும்" என்று சொன்னார்கள். உடனே தாசில்தார் எழுந்து ஓடி, அதிக ஆவலுடன் பல்லக்கைத் திறந்து பார்க்க உள்ளே ஒருவருமில்லாமல் சுத்த சூனியமாயிருந்தது. அவரும் நாங்களும் பல்லக்கின் மூலைமுடுக்குகளெல்லாம் தேடிப்பார்த்தோம். இந்த அம்மணியை எங்கும் காணோம். பஞ்சரத்தில் இருந்த கிளி பறந்து போனபிற்பாடு பஞ்சரம் வெறுமையாயிருப்பதுபோல், பல்லக்கும் வெறுமையாயிருந்தது. தாசில்தாருடைய அப்பனும் பாட்டனும் தேடிவைத்த பொக்கிஷத்தை நாங்கள் அபகரித்துக்கொண்டதுபோல, எங்கள்மேலே ரௌத்ராகாரமாய்க் கோபிக்க ஆரம்பித்தார். அவர் அடிப்பார் என்று பயந்துகொண்டு, நாங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தூரவிலகினோம். எங்களை அடிக்க அவர்கையில் ஒரு ஆயுதமும் இல்-

லாமல் இருந்ததால், நாங்கள் தெருவிலே கழற்றிவைத்திரு ந்த எங்களுடைய செருப்பை அவர் கையிலே தூக்கிக்கொ ண்டு தூரத்தினார். நாங்கள் அகப்படாமற் சிட்டாய்ப்பறந் தோம், நாங்கள் ஓட, அவர் ஓட இவ்வகையாக வெகுதூர ம் துரத்திவந்த பிற்பாடு அவர்கையில் இருந்த செருப்பை எங்கள்மேலே எறிந்தார். அந்தச்செருப்பு ஒரு மரத்தின் மேலேபட்டு, மறுபடியும் திரும்பித் தாசில்தாருடைய முக த்திலே மோதிற்று. ஔஷதப்பிரயோகத்தினால் விஷம் இற ங்குவதுபோல், செருப்படிபட்ட பிற்பாடு தாசில்தாருக்குக் கோபந்தணிந்து, எங்களை நயமாய்க் கூப்பிட்டுக் காரியங் களை விசாரிக்க ஆரம்பித்தார். போகிகள் "நடுவழியில் ஒரு இடத்தில் கள்ளு குடிக்கிற தற்காகப் பல்லக்கை நிறுத்தி னோம்" என்று ஒப்புக்கொண்டபடியால், அந்த இடத்தில் இந்த அம்மணி தப்பிப் போயிருக்கலாம் என்று உத்தேசி த்து, உடனே தாசில்தாரும் அவருடைய நேசனும் இரண் டு குதிரைகளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு, எங்கள் இருவரையும் கூட அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

நாங்கள் காடுமேடுகளெல்லாம் சுற்றிப்பார்த்துக்கொ ண்டு சூரியாஸ்தமயன சமயத்தில், இந்த அம்மணி ஏறிக் கொண்டுவந்த வண்டியைக்கண்டு மறித்தோம். அப்போது நடந்தயுத்தத்தில் தாசில் தாரும் அவருடைய நேசனும் கு ண்டுகள்பட்டுக் கீழே விழுந்து விட்டார்கள். இந்தமனோன் மணி அப்போது மாறுவேஷம் தரித்திருந்தபோதிலும், மே கத்துக்குள் மறைந்திருக்கிற சந்திர சூரியர்களை அவைக ளின் பிரபை காட்டிவிடுவதுபோல, இந்த உத்தமியை அவ ளுடைய முகக்காந்தி காட்டிவிட்டது. மற்றச்சங்கதிகளெ ல்லாம் அப்போது கூட இருந்த உங்களுடைய மனுஷருக் குத் தெரியுமானதால் நான் சொல்லவேண்டுவதில்லை" என் றான். இதைக்கேட்ட உடனே சம்பந்தி முதலியார் மறுபடி யும் என்னைத்தழுவிக்கொண்டு சொல்லுகிறார். "நீ செய்த உபகாரத்தை நான் ஒருகாலும் மறப்பேனா? என்புத்திரி கை காணாமற்போன உடனே உன்மேலும் சந்தேகம் நினை த்தேன். பிற்பாடு பலகாரணங்களால் அந்தச்சந்தேகம் நிவ

ர்த்தியாகிவிட்டது. என் மகளுக்கும் எங்களுக்கும் பிராண பிக்ஷை கொடுத்துக் காப்பாற்றினாய். உனக்குத் திரிலோகங்களையும் கொடுத்தாலும் நீ அங்கீகரிக்கமாட்டாய். நீ சந்தோஷத்துடன் அங்கீகரிக்கும்படியான ஒரு சம்மானத்தை உனக்குச்செய்ய யோசித்திருக்கிறேன்,'' என்றார். அவரும் மற்றவர்களும் எனக்குச்செய்த ஸ்தோத்திரங்களையெல்லாம் ஞானம்பாளுடைய ஒரு மந்தஹாசத்துக்குச் சமானமாக நான் நினைக்கவில்லை.

௧௫-ம் அதிகாரம்.

ஆண்டிச்சியம்மாள் சரித்திரம்.

மாமிநாத்திகளின் கொடுமை.

என்னுடைய ஸ்தோத்திரம் முடிந்த உடனே ஞானம்பாளுக்குத் துணையாகவந்த ஆண்டிச்சி அம்மாளை எல்லாரும்புகழ ஆரம்பித்தார்கள். அந்த அம்மையை நோக்கி, "அம்மா, நீங்கள்செய்தது பெரிய உபகாரம். ஒருவரும் இப்படிப்பட்ட உபகாரஞ்செய்யமாட்டார்கள். உலகநடை தெரியாத சிறு பெண்ணான ஞானம்பாள் நடுக்காட்டில்உங்களிடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்ததுபோல வேறே யாரிடத்திலாவது அடைக்கலம் புகுந்திருந்தால், அவர்கள் அவளுடைய ஆபரணங்களை இச்சித்து, அவளை ஜீவவதைசெய்திருப்பார்கள். அல்லது அந்தத் தாசில்தாரிடத்தில் அவளை ஒப்பித்திருந்தாலும் அவன் தகுந்த வெகுமானஞ் செய்திருப்பான். அப்படிப்பட்ட ஆபத்துகள் இல்லாமல் ஞானம்பாளை எங்களிடத்தில் நீங்கள் கொண்டுவந்து ஒப்பித்தது பெரிய உபகாரம். இதற்கு நாங்கள் என்ன பிரதி உபகாரஞ்செய்யப்போகிறோம்?'' என்று வாழ்த்தினார்கள். அந்த ஆண்டிச்சி அம்மாள் நல்ல அந்தஸ்திலிருந்து மெலிந்துபோனதாகச் சில குறிப்புகளால் தெரியவந்தபடியால் அவளுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லும்படி வேண்டிக்கொண்டோம். அவள் எங்களைப்பார்த்து, "என்னுடைய சரித்திரம் மகாதுயரத்துக்குரியது. நீங்கள் சந்தோஷமாயிருக்கிற

இந்தச்சமயத்தில் என்னுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லி, உங்களைத் துன்பத்துக் குட்படுத்த எனக்கு மனமில்லை. ஆயினும் உங்கள் வேண்டுகோளின்படி என்னுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன்" என்று சொல்லத்தொடங்கினாள்.

"நான் ஒரு தனவான் வீட்டிலே பிறந்து, தனவான் வீட்டிலே வாழ்க்கைப்பட்டேன். நான் பிறந்த இடம் புதுவைமாநகர். புகுந்த இடம் பொன்னகரி. என்தாயார் இறந்தபிற்பாடு, என் தகப்பனார் இதற்குப் பதினாறு வருஷத்திற்குமுன் இராணுவவகுப்பில் தளகர்த்தராயிருந்த என்னுடைய அத்தைமகனுக்கு என்னைப் பாணிக்கிரகணஞ்செய்துகொடுத்தார். எனக்குக் கலியாணமாகி நான் புருஷன் வீட்டுக்குப் போனஉடனே, தூரதேசத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்த என்னுடைய நாத்தனார் புருஷன் பிராணவியோகம் ஆனதாகச் சமாசாரம் வந்தபடியால் என் மாமியார் அந்த ஊருக்குப்போய்விட்டாள். அவள் திரும்பிவரப் பத்துமாதம் சென்றது. அந்தப் பத்துமாதக் காலமும் நானும் என்னுடைய பர்த்தாவும், தேகமும் சீவனும்போலவும், கருமபும் ரசமும்போலவும் அதிகப் பிரீதியாகவாழ்ந்தோம். எங்களுடைய சந்தோஷம் நீடித்திருந்தால் இந்த உலகமே சதமென்று நாங்கள் எண்ணிவிடுவோம் என்றோ, அல்லது வேறென்ன காரணமோ, எங்களுடைய சந்தோஷத்தைக் கடவுள் மாற்றிவிட்டார்; எப்படி என்றால் பத்துமாதத்துக்குப் பிறகு என்னுடைய மாமியும் அமங்கலியாய்ப்போன அவளுடைய மகளும் வந்துசேர்ந்தார்கள். அவர்கள் எங்களுடைய கிரகத்தில்வந்து பிரவேசித்தது கிரகசாரமேவந்து பிரவேசித்ததுபோல் ஆயிற்று. அவர்கள் வந்து நுழைந்தபோது நானும் என்பர்த்தாவும் அதிக நேசமாகச் சல்லாபித்துக்கொண்டிருந்தோம். அதைக்கண்டவுடனே அவர்களுக்குக் கோபம்பொங்கி, அவர்கள் எங்களைப்பார்த்த கடூரமான பார்வை ஆயிரங்கத்திவெட்டுக்குச் சமானமாயிருந்தது. அந்தப்பார்வையில் நாங்கள் பட்டுப்போகாமற் பிழைத்தது யார்செய்த புண்ணியமோ தெரியவில்லை. நான் அவ

ர்களைக்கண்டவுடனே அவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து அப்பாலே போய்விட்டேன். என் மாமியார் என் பர்த்தாவைநோக்கி, "நான் உன் தகப்பனாரை விவாகஞ்செய்து இருபது வருஷமவரைக்கும் மங்கலிய ஸ்திரீயாயிருந்தேன். அந்த இருபதுவருஷ காலத்திலும் இரண்டு வார்த்தை கூட என்னுடைய நாயகரிடத்தில் நான் பேசி அறியேன். புருஷன் வீட்டில்வந்து அடிவைத்தவுடனே, நாத்தனார்புருஷனைத் தின்றுவிட்டவள் இடத்தில் உனக்குப்பேச்சா?" என்றாள். உடனே என் பர்த்தா "நாத்தனார் புருஷன் இறந்துபோனால் என்பெண்சாதி என்னசெய்வாள்! நான் என் பெண்சாதியிடத்தில் பேசினேனே தவிர அந்நிய ஸ்திரீயிடத்தில் பேசவில்லையே" என்றார். இதைக்கேட்ட உடனே "அந்தச்சிறுக்கி உனக்கு இவ்வளவுபேசக் கற்றுக்கொடுத்துவிட்டாளா?" என்று என் மாமி குதித்த குதிப்பும் ஆடின ஆட்டமும் சதுருக்குவிட்ட தேவடியாள்கூட ஆடமாட்டாள். என்னுடைய நாயகர் மானி ஆதலால் ஊர் சிரிக்கும் என்று பயந்து ஒன்றும் பேசாமல் இருந்துவிட்டார். அன்றுமுதற் பலநாள்வரைக்கும் என் மாமியார் வாயும் நாத்தனார்வாயும் ஓயவேயில்லை. அவர்கள் என்னுடைய கொட்டத்தை அடக்கவேணுமென்று தீட்சித்துக்கொண்டு, வேலைக்காரர்களையெல்லாந் தள்ளிவிட்டுச் சகல வேலைகளையும் நான் செய்யும்படி என் தலைமேலே சுமத்தினார்கள். என் பர்த்தாவுக்கு அமுதுபடைத்தல்; தாம்பூலங்கொடுத்தல், முதலிய வேலைகளையும் நான் செய்கிறதாயிருந்தால் என்னுடைய சிரமங்களுக்கு ஒருபரிகாரமாயிருக்கும். அந்தவேலைகளை எல்லாம் அவர்கள் வகித்துக்கொண்டு, கஷ்டமான வேலைகளைஎல்லாம் என் பங்கில் வைத்துவிட்டார்கள். எல்லாரும் சாப்பிட்டபிறகு அவர்களுடைய உச்சிட்டத்துக்காக நான் காத்திருக்கவேண்டுமே அல்லாது, எனக்குப்பசித்தபோது நான் சாப்பிடக்கூடாது. அந்த உச்சிட்டமும் பாதி வயற்றுக்குக்கூடப் பற்றுகிறதில்லை. என்மாமியும் நாத்தியும் வந்தநாள் முதல் நானும் என்புருஷனும் பேசுவது குதிரைக்கொம்பாகிவிட்டது; நான் ஒரு பக்கத்திலும் அவர்

ஒரு பக்கத்திலும் இருப்பதால் நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கக்கூடாமலும், நயனபாஷைக்குக்கூட இடமில்லாமலும்போய்விட்டது. இராக்காலங்களில் என்னுடைய பர்த்தாவின் படுக்கை அறைக்குள் நான் பிரவேசிக்காதபடி அந்தஅறையின் வாசற்படி ஓரத்தில் தாயும் மகளும் படுத்துக்கொண்டு ஒருவர்மாற்றி ஒருவர் பாராக்கொடுக்கத் தலைப்பட்டார்கள்.

"இவ்வளவு துன்மார்க்கங்களுக்கும் இடங்கொடுத்துக்கொண்டு, என் கணவர் உபேக்ஷையா யிருப்பது எனக்கு மனவேதனையா யிருந்தாலும், அவர்மானத்துக்குப் பயந்து மௌனமாயிருக்கிறாரென்றும், அவருக்கு என்னிடத்திலிருக்கிற அன்பு குறையாதென்றும் எண்ணி, நான் சகலகஷ்டநிஷ்டூரங்களையும் பொறுமையுடன் சகித்தேன். அப்படியிருக்க என்மாமியும் நாத்தியும் சில வியபிசாரிகளை அடிக்கடி வீட்டுக்கு வரவழைத்து, அவர்களுக்கும் என் பர்த்தாவுக்கும் சிநேகத்தை உண்டுபண்ணச் சர்வ பிரயத்தனஞ் செய்தார்கள். என்னுடைய கணவர் சொந்தஸ்திரீயினிடத்திலே பேசக்கூடாதென்று விலக்கி, அந்நிய ஸ்திரீகளுடன் சகவாசஞ்செய்யும்படி முயற்சிசெய்த என்னுடைய மாமியும் நாத்தியும் எப்படிப்பட்ட பொல்லாதவர்களாயிருக்கவேண்டுமென்று நீங்களே உணர்ந்துகொள்ளுங்கள். இந்தக்கொடுமைகளை எல்லாம் தூரதேசத்திலிருக்கிற என் தகப்பனாருக்கு நான் கடிதமூலமாகத் தெரிவித்தால் உடனே எனக்குப் பரிகாரங் கிடைத்திருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. என் பாட்டனார் இறந்தபிறகு என் தகப்பனாரே அவருடைய தங்கையாகிய என் மாமியை வளர்த்து, விவாகஞ்செய்து கொடுத்ததுந்தவிர, அவள் விதந்துவான பிறகும் அவரே அவளையும் அவள் பிள்ளையாகிய என்பர்த்தாவையும் நெடுங்காலம் ஆதரித்துவந்தபடியாலும், அவர் துஷ்டகண்டகர் ஆனபடியாலும், அவரைக்கண்டால் கருடனைக்கண்ட பாம்புபோல் என்னுடைய மாமியும் நாத்தியும் அடங்குவார்களென்பது நிச்சயமே. ஆயினும் புருஷன் வீட்டில் நடக்கிற கொடுமைகளைத் தகப்பனுக்குத் தெரிவி

ப்பது பதிவிரதைகளுக்குத் தகுதி அல்லவென்றும், கலகத்துக்கு ஆஸ்பதம் ஆகுமென்றும் நினைத்து, நான் என் தகப்பனுக்குக் கடிதம் எழுதாமல் இருந்துவிட்டேன். என்னுடைய வருத்தங்களை எல்லாம் என் புருஷனுக்கு எவ்வகையிலாவது தெரிவிக்கிறதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, ஒரு நாள் நடுச்சாமத்தில் எல்லாரும் தூங்கினபிற்பாடு, நான் எழுந்து சத்தஞ்செய்யாமல் என் பர்த்தாவின் படுக்கை அறைக்கு நேரே போனேன். அந்த அறையின் வாசற்படி ஓரத்தில் இரண்டு காவற்காரிகளும் படுத்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய காவலைக்கடந்து, உள்ளே போகிறதற்காக அவர்களிருவரையும் ஒரே தாண்டாய்த் தாண்டினேன். உடனே என் சேலை தடுக்கி அடியற்ற மரம்போல அவர்கள் மேலே விழுந்துவிட்டேன். அப்போது இருட்டாயிருந்ததால் அவர்கள் என்னை கையாலே தடவிப்பார்த்து, நானென்று கண்டுபிடித்துக்கொண்டு, என்னை அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் என்னைப்பிடித்த பிடியை விடாமல் அடித்தபடியால் நான் அடிபொறுக்கமாட்டாமல் நகத்தால் அவர்களை கீறினேன். அவர்கள் தங்களுடைய நகங்களால் தங்களைத் தாங்களே அதிகமாகக்கீறிவிட்டுக்கொண்டு, "கூ! கூ! எங்களை வந்துகொல்லுகிறாள்?" என்றுகூவினார்கள். உடனே என் கணவர் விழித்துக்கொண்டு தீபத்துடன் எங்களிடம் ஓடிவந்தார். என்னைப்பார்த்த உடனே, "உன்னுடைய அறையை விட்டு இங்கே நீ ஏன் வந்தாய்?" என்றுகேட்டார். நான் உண்மையான காரணத்தைச்சொல்ல வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு, கள்ளப்புருஷன் வீட்டுக்குப்போய் அகப்பட்டுக்கொண்டவள்போல விழித்தேன். அந்தநீலிகள் இருவரும் அவர்களுடைய காயங்களை என் புருஷனுக்குக்காட்டி என்னைப்பேய் பிடித்திருக்கிறதென்றும, அல்லது பயித்தியமாவது என்னைப்பிடித்திருக்கவேண்டுமென்றும் சாதித்தார்கள். என் கணவரும் அப்படியே அபிப்பிராயப்பட்டு, என்னைத் தள்ளிக்கொண்டுபோய், என்னுடைய அறைக்குள்ளாகவிட்டுக் கதவை இழுத்துச்சாத்தி, வெளிப்பக்கத்தில் நாதாங்கி போட்டுவிட்டார். நான் புருஷனைப்பார்க்கப்போய் இப்படி

வந்து சம்பவித்ததே என்று நினைத்து, அந்தஇராமுழுதும் நான் அழுதகண்ணீர் அறைமுழுதும் நிறைந்துவிட்டது. மறுநாள் விடிந்த உடனே வைத்தியர்களும், மந்திரவாதிகளும்வந்து கூடிவிட்டார்கள். வைத்தியர்கள் எல்லாரும்எனக்குப் பைத்தியமென்று சாதித்தார்கள். மந்திரவாதிகள்எல்லாரும் எனக்குப் பேய்பிடித்திருக்கிறதென்று வாதித்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் என்னை நூற்றெட்டுப்பேய் பிடித்திருக்கிறதென்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட உடனே என்னை அறியாமலே எனக்குக் கோபம் ஜனித்து, அவ்விடத்திற்கிடந்த ஒரு கல்லை எடுத்து அவன்மேலே எறிந்தேன். என்னைப் பேய்பிடித்திருக்கிறதென்பதற்கு இது பிரத்தியட்சமான ருசு ஆகிவிட்டது. உடனே என்னைப்பிடித்துக் கைவிலங்கு, கால்விலங்கு போட்டு,என் தலையைச்சிரைத்து, வைத்தியர்கள் ஒருபக்கத்திலும்,மந்திரவாதிகள் ஒரு பக்கத்திலும் எனக்குச்செய்த சித்திராக்கினைகளை விவரிக்கஎன்னுடைய ஒருவாய் போதாது. நான் அவர்களைப்பார்த்து, "ஒருஉயிருக்கு இத்தனை எமன்கள் வேண்டுமா? எனக்குப் பைத்தியமுமில்லை, பேயுமில்லை.என்னை வீணாக ஏன் வாதிக்கிறீர்கள்?" என்று அவர்களுக்கு இரக்கமுண்டாகும்படி நான்கற்றவித்தைகளை எல்லாங் காட்டினேன். நான் சொல்லுவதெல்லாம் எனக்குப் பிரதிகூலமாய் முடிந்ததே தவிர யாதொரு அனுகூலத்தையுஞ் செய்யவில்லை.

"நான் புருஷனோடு கூடி யிருந்தகாலத்தில் எனக்குக் கர்ப்பம் உண்டாகி, அப்போது எனக்குத் தெரியாமலிருந்து, இப்போது சில கர்ப்பச்சின்னங்கள் தோன்றின படியால், "கர்ப்பிணியாயிருக்கிற எனக்கு மருந்துகள் கொடுப்பது சரியல்ல" வென்று வைத்தியர்களுக்குத் தெரிவித்தேன். நான் கர்ப்பிணியென்று தெரிந்தமாத்திரத்தில் என்னுடைய மாமியும் நாத்தியும் அவர்களுடைய புருஷர்கள் அன்றைக்குத் தான் இறந்ததுபோற் கரைகாணாத துக்கசாகரத்தில் அமிழ்ந்தி, முன்னையைப் பார்க்கிலும் நூறுமடங்கு அதிகமாக என்னைப் பகைக்க ஆரம்பித்தார்கள். என்னுடைய கர்ப்பம் அழியத்தக்க ஔஷதப்பிரயோகஞ்செய்ய

அவர்கள் யத்தனமாயிருக்கையில், "ராக்ஷதனுக்கும் ஒரு
புரோக்ஷதன் உண்டு" என்பதுபோல, என்னுடைய மாமி
யாரை அடக்கத்தக்க சாமியார் ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார்.
அவர் யாரென்றால் என்னுடைய தகப்பனார்தான். அவர்
என்னுடைய அலங்கோலத்தைப் பார்த்த உடனே உள்ள
ங்கலங்கி, என்னைக் கட்டிக்கொண்டு கதறினார். பிற்பாடு எ
னக்குப் பைத்தியமா அல்லவாவென்று நிச்சயிக்கும்பொரு
ட்டு, என்னைப் பார்த்துப் பலகேள்விகள் கேட்டார். அவை
களுக்கு நான் தகுதியான மறுமொழி சொன்னதுந்தவிர,
நடந்தகாரியங்களை எல்லாம் சுருக்கமாக அவருக்குத் தெரி
வித்தேன். என்மாமி, நாத்திகளின்மேல் அதிகமாக ஒன்று
ஞ் சொல்லாமல், தர்மக்கோளாக அவர்கள்செய்த இரண்
டொரு காரியங்களை வெளிப்படுத்தினேன். எனக்குப் பைத்
தியமுமில்லை, பேயுமில்லை என்று என் தகப்பனார் கண்டு பி
டித்துக்கொண்டு, என் கை விலங்கு கால்விலங்குகளை வெட்
டிவிட ஆரம்பித்தார். உடனே என் மாமியார் ஓடிவந்து,
"அண்ணா, நீங்கள் செய்வதை யோசித்துச் செய்யுங்கள்.
விலங்கை நிவர்த்தி செய்தால் அவள் யாரையாவது உபத்
திரவஞ் செய்வாளே" என்றாள். இதைக்கேட்ட உடனே
என் தகப்பனார் கோபாதிக்கராய் என்மாமியாரை எட்டி
உதைத்தார். அவள் எட்டுக்குட்டிக்கரணம் போட்டுக் கொ
ண்டு கீழேவிழுந்தாள். நான் உடனே என் தகப்பனாருடைய
காலைப் பிடித்துக்கொண்டு, "எய்தவனை நோகாமல் அம்பை
நோவதுபோல், எல்லாங் கடவுள் செயலாயிருக்க, என் மா
மியாரைக் கோபித்துப் பிரயோசனம் என்ன? நான் ஏதோ
துஷ்கிருத்தியஞ் செய்ததற்காகக் கடவுள் என்னைத் தண்
டித்தார், என்னுடைய அத்தையை மோதவேண்டாம்"
என்று பிரார்த்தித்தேன். அவர் உடனே என்னை நோக்கி,
"அவள் ஆதியில் பெண் கேட்டபோது அவளுடைய துர்
குணங்களைப்பற்றியே பெண் கொடுக்க நிராகரித்தேன். அவ
ள் மறுபடியும் ஆயிரந்தரம் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டதி
னாலும், சகோதரபக்ஷத்தினாலும், கிளியை வளர்த்துப் பூ
னைகையிலே கொடுத்ததுபோல உன்னை விவாகம் செய்து

கொடுத்தேன். அதற்கு வந்தலாபம் இதுதான்" என்றார். அந்தச் சமயத்தில் என் கணவர் வந்து, என் தகப்பனருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தார். அவரை என் தகப்பனர் பார்த்து, "நீ சௌரியவானென்று பெயர்வைத்துக்கொண்டு, உன் வீட்டுப்பெண்டுகளை அடக்கத் திறமை இல்லாமல் என்னை வரும்படி பல கடிதங்கள் அனுப்பினாய். இரண்டு துர்ப்பலமுள்ள ஸ்திரீகளை அடக்கச்சக்தி இல்லாத நீ, யுத்தரங்கத்தில் உன்னுடைய சத்துருக்களை எப்படிச் செயிப்பாய்" என்று பரிகாசஞ்செய்தார். என் புருஷன் என் தகப்பனருக்குக் கடிதம எழுதி வரவழைத்ததாக என் தகப்பனருடைய வார்த்தைகளால் வெளிப்பட்டபடியால், என்புருஷன்மீது எனக்குண்டாயிருந்த மனஸ்தாபங்களெல்லாம்ஒரு நிமிஷத்தில் பறந்துவிட்டன. என் தகப்பனரும் பர்த்தாவும் என் விலங்குகளைத் தறித்து, என் மாமியார் எனக்கு நியமித்திருந்த காராகிருகத்தினின்று என்னை விடுதலை செய்தார்கள். உடனே வைத்தியமும் தொலைந்தது, பைத்தியமும் தொலைந்தது. பேயும் பறந்தது, நோயும் பறந்தது. நான் பழையபடி என் பர்த்தாவை அடிக்கடி சந்திக்கவும், அவருடன் சம்பாஷிக்கவும் ஆரம்பித்தேன். இராக்காலங்களில் என் பர்த்தாவினுடைய பள்ளி அறைக்கு என்மாமியும் நாத்தியும் செய்துவந்த காவலும்ஒழிந்தது. என்னுடைய ஆவலும் ஒழிந்தது. அவர்களிருவரும் என் பிதா வந்ததுமுதல், பெட்டிப்பாம்புபோல் அடங்கினார்கள். என்னுடைய கர்ப்பம் நாள்தோறும் முதிர்ந்து, பத்தாமாதத்தில்பாலசூரியன் போல் ஒரு பாலனைப் பெற்றேன். இவ்வகையாகப் புத்திர பாக்கியம், புருஷபாக்கியம், பிதிர்பாக்கியம் முதலிய பாக்கியங்களெல்லாம் பெற்று, நான் மனோரம்மியமா யிருக்கும்போது, மறுபடியும் ஒரு தௌர்ப்பாக்கியம் எனக்கு நேரிட்டது. அஃதென்னவெனில், இராசாங்கத்தாருக்கும் அவர்களுடைய சத்துருக்களுக்கும் தூரதேசத்தில் யுத்தம் நேரிட்டதால் அந்த யுத்தத்துக்கு உடனே போகும்படி என் பர்த்தாவுக்கு உத்தரவு வந்தது. தண்டிலேபோனால் இரண்டிலே ஒன்றுதலால் அந்த உத்தரவைக் கண்டஉடனே எங்

களுக்கெல்லாம் பெரிய இடி விழுந்ததுபோல் இருந்தது. என்னுடைய பர்த்தா சண்டைக்குப்போய்த் திரும்பிவருகிறவரையில் என்னையும் என்பிள்ளையையும் என் தகப்பனார் தம்முடைய ஊருக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சம்ரக்ஷிப்பதாகச் சொன்னார். அதற்கு என் புருஷன் சம்மதித்து அவரும் எங்களோடுகூடப் பிரயாணப்பட்டு, என்னையும் என் பிள்ளையையும் என் தகப்பனார் வசத்தில் ஒப்பித்துவிட்டு, எங்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, யுத்தத்துக்குப்போனார். அவர் போனபிற்பாடு சிலகாலம் வரையில் அவரிடத்திலிருந்து எங்களுக்குக் கடிதங்கள் வந்து, பிற்பாடு என்ன காரணத்தைப் பற்றியோ கடிதம் வராமல் நின்றுபோய்விட்டது. எனக்குப் பிள்ளைமட்டும் இல்லாமலிருக்குமானால் என் பர்த்தா பிரிந்த உடனே என் பிராணனும் பிரிந்து போயிருக்கும். புத்திரவாஞ்சையே என் பிராணன் போகாதபடி தடுத்துவிட்டது. என் பிள்ளை என் பர்த்தாவினுடைய சாயலாக இருந்தபடியால், பிள்ளைமுகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து, புருஷனைப் பிரிந்த சோகத்தை ஒருவாறு மாற்றினேன். என் தகப்பனாருக்குப் புருஷப்பிரஜை இல்லாதபடியால் என் பிள்ளையை அவர் பிள்ளைபோல அதிக பட்சமாக வளர்த்து, இளமைப் பருவத்திலே வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்தார். அந்தப்பிள்ளைக்குப் பத்துவயது நடக்கும்போது, அநேக ஆபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, ஒருநாள் தெருவில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தபிள்ளை வீட்டுக்குத் திரும்பிவரவில்லை. உடனே என் தகப்பனாரும் வேலைக்காரர் முதலானவர்களும் வீதி வீதியாகஓடிப் பிள்ளையைத் தேடினார்கள் பிள்ளையும் அகப்படவில்லை. பிள்ளையைத் தேடிப்போன என் தகப்பனாரும் வரவில்லை. வேலைக்காரர்கள் பலநாள் வரையில் பல இடங்களில் தேடிப்பார்த்தும் என்பிள்ளையும்தகப்பனாரும் அகப்படவில்லை. நான் பிள்ளையும் இழந்து, பிதாவையுமிழந்து, தாமரை இலைத்தண்ணீர்போல் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, என்புருஷனும் சண்டையில் காயப்பட்டு இறந்துபோனதாகச் சமாசாரம் வந்தது. நான்உடனேசெ

ருப்பில் விழுந்த புழுப்போல் துடித்துக் கீழேவிழுந்து புல ம்பி அழுதேன். அன்றுமுதல் நெடுநாள்மட்டும் நான்சித்த ஸ்வாதீன மில்லாமலிருந்து, பிறகு என்பந்துக்களுடையமு யற்சியால் சித்தப்பிரமை தீர்ந்து பிழைத்துக்கொண்டேன் நான் என்னுடைய புருஷனைப்பிரிந்து இப்போது பதினைந் துவருஷம் ஆகிறது. என் பிள்ளையையும் பிதாவையும் பிரி ந்து ஐந்து வருஷம் ஆகிறது. எனக்குப் பிராணபதமானஅ ந்த மூவரும் இறந்துபோயும், இறவாமலிருக்கிற என்னு டைய உயிர் எவ்வளவு வல்லுயிராயிருக்கவேண்டும்? நானே என்னை மாய்த்துக்கொள்ளலாமென்று பல சமயங்களில் நி னைத்தேன். ஆனால் தற்கொலைசெய்வது பரமபாதகமென்று ம், அதைச் செய்கிறவர்களுக்கு நரகப் பிராப்தியென்றும் பெரியோர்கள் சொல்லுகிறபடியால் நான் என் பிராணனை விடாமல் தாங்கிக்கொண்டு திரிகிறேன். என் மாதாபிதாக் களும், புருஷனும், பிள்ளையும் தர்மிஷ்டர்களானதால் அவ ர்கள் மோக்ஷசாம்பிராச்சியம் அடைந்திருப்பார்களென்ப து நிச்சயமே. அந்த இடத்துக்கு நானும்போய்ச் சேரவே ண்டுமென்று சார்வதாக் கடவுளைப் பிரார்த்திக்கொண்டி ருக்கிறேன் உலகத்தில் எனக்கு ஒரு அபேக்ஷையும் இல் லாதபடியால், என்னையும் ஒருவரும் விரும்பாதபடி, ஆண் டிச்சிபோல் வேஷம் பூண்டுகொண்டு, இதற்குப் பத்துநாழி கைவழி தூரமான என்சிறியதாயார் வீட்டில் வந்திருக்கி றேன். அதற்குச் சமீபமான ஒரு தனிமண்டபத்தில் நான் கடவுளை நோக்கித் தியானம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கும் போது, மாதர் சிரோமணியாகிய ஞானம்பாள்வந்துஅடை க்கலம் புகுந்தாள். இதுதான் என்சரித்திரம்" என்றாள்.

ஆண்டிச்சியம்மாளுடைய சரித்திரத்தைக்கேட்டு அநு தாபப்படாதவர்கள் ஒருவருமில்லை.

கஎ - ம் அதிகாரம்.

போர்வீரர்களின் வரவு,

குற்றவிசாரணை.

ஆண்டிச்சியம்மாள் ஆர்வலனைக் காணுதல்.

ஞானம்பாள் தப்பிவந்த சமாசாரம் என்னுடைய தாய்தந்தையர் கேள்விப்பட்டு, அவளைப் பார்க்கும்பொரு ட்டு மறுநாள் உதயநேரத்துக்குப் பனம்பள்ளிக்கிராமத்து

க்கு வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டவுடனே, சம்பந்திமுதலியார் சந்தோஷசித்தராய்ச்சொல்லுகிறார்: "உங்களுடைய புத்திரசிரோமணியால் எங்களுடைய அருமைக்குமாரத்தியை நாங்கள் மறுபடியும் கண்டோம். அவனை இன்னும் இரண்டுநாள் வரைக்குங் காணாம லிருப்போமானால் எங்களுடைய உயிரைக் காணமாட்டோம். நாங்கள் குடும்பத்துடன் மாண்டுபோயிருப்போம். உங்கள் குமாரனெங்களுக்குக் குடும்பப் பிரதிஷ்டை செய்வித்தான். ஞானாம்பாளுடைய சரீரம் அவனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டபடியால் அந்தச் சரீரத்தை அவனுக்கே தத்தம்செய்ய யோசித்திருக்கிறேன். இதற்கு நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்," என்று கேட்டார் "உங்களுடைய இஷ்டப்படி நடக்கக் காத்திருக்கிறோம்" என்று என்னுடைய தாய் தந்தைகள் சொன்னார்கள். கலியாணத்தை இனித் தாமதப்படுத்தக் கூடாதென்றும, சீக்கிரத்தில் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றும் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது வீட்டுக்கு வெளியில் யுத்தம் நடப்பதுபோல், பெரிய இரைச்சலும் சப்தமுங் கேட்டு, நாங்கள் உடனே வெளியே ஓடிப்பார்த்தோம் அனேக சிப்பாய்களும் சேவகர்களும் உருவின கத்திமுதலிய ஆயுதங்களுடனே வந்து எங்கள் வீட்டை வளைத்துக் கொண்டார்கள். அவர்களுடன் கூட ஒருபெரிய குதிரையின்மேல் ஏறிக்கொண்டுவந்த சுதேசியான ஒரு உத்தியோகஸ்தர் அதிக கோபத்துடன் பிரதாபமுதலி யென்பவன் யாரென்று கேட்க, நான்தானென்று அவருக்கு எதிரே போனேன். என்னைப் பிடித்துக் கட்டும்படி உத்தரவு கொடுத்தார். உடனே என் தகப்பனாரும் சம்பந்திமுதலியாரும் ஓடிவந்து, "அந்தப் பிள்ளையைக் கட்டவேண்டிய காரணம் என்ன? அவன் என்ன குற்றம் செய்தான்?" என்று கேட்டார்கள். உடனே எங்கள் பந்துக்கள், வேலைக்காரர்கள், அந்தக் கிராமத்துக் குடிகள் முதலான இருநூறு ஜனங்கள் கூட்டங்கூடினதை அந்த உத்தியோகஸ்தர் கண்டு பயந்து, என்னைக் கட்டவேண்டாமென்று உத்தரவு கொடுத்து, தெருத்திண்ணைமேல் உட்கார்ந்து கொண்டு, என்னைப்பார்த்து, "ஒரு பெரிய உ-

த்தியோகஸ்தனுகிய தாசில்தாரை நிஷ்காரணமாய் நீர் கொலைசெய்து விட்டதால், அதைப்பற்றி விசாரிக்க வந்திருக்கிறோம். நீர் என்ன சொல்லுகிறீர்?'' என்று கேட்டார். இதைக்கேட்டவுடனே எனக்குத் தைரியம் உண்டாகி, ஞானம்பாள் விஷயத்தில் அந்தத்தாசில்தார் செய்த அக்கிரமங்களை எல்லாம் ஆதியோடந்தமாகத்தெரிவித்தேன். உடனே அவர் "நீர்சொல்வதற்குச் சாக்ஷிகள் உண்டா?''என்றுவினவினார். சாக்ஷிகள் இருக்கிறார்களென்று சொல்லி, நான்பிடித்துவைத்திருந்த இரண்டுசேவகர்களையும் அவர் முன்னேகொண்டுவந்து விட்டேன். அவர்கள் ஒரு காரியத்தையும் மறைக்காமல், சகல சங்கதிகளையும் விவரமாய்ச் சொல்லி வாக்குமூலம் எழுதிவைத்தார்கள். பிற்பாடு ஞானம்பாளைத் திரைமறைவில் இருக்கச்சொல்லி, அவளையும் அவளுடன் கூட வந்த ஆண்டிச்சி அம்மாளையும் விசாரித்தார். கடைசியாய் அவர் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு, என்னை நோக்கிச் சொல்லுகிறார், "தாசில்தாரையும் அவருடைய நேசனையும் நீர் நிர்நிமித்தியமாய்க் கொலை செய்ததாக மட்டும் பிரஸ்தாபமே தவிரத் தாசில்தார் செய்த அக்கிரமங்களை ஒருவரும் தெரிவிக்கவில்லை. இப்போது தான் உண்மை வெளியாயிற்று. தகுந்த அந்தஸ்துள்ள ஒரு கன்னிப்பெண்ணை அந்தத் தாசில்தார் பலவந்தமாய்க் கொண்டுபோனதும், பிற்பாடு அந்தப் பெண் தப்பி ஓடும்போது மறுபடியும் அவன் தொடர்ந்து, பலாத்காரம் செய்ய யத்தனப்பட்டதும் பெரிய அக்கிரமம். அந்தப்பெண்ணைத் தேடிக்கொண்டுபோன உம்மை அவனும் அவனுடைய நேசனும் கத்தி உருவி வெட்ட வந்தபடியால் உமது பிராணனை ரக்ஷித்துக் கொள்ளும்பொருட்டு, அந்தத் துஷ்டர்களைக் கொலைசெய்ய வேண்டியது அகத்தியமாயிருந்தது. ஆகையால் இந்த விஷயத்தில் உம்மிடத்தில் யாதொரு குற்றமு மில்லை. ஜனங்களுடைய க்ஷேமத்துக்காகத் தாசிலாக நியமிக்கப்பட்ட அந்தக்கொடியன் அவனுடைய அதிகாரத்தை துர்விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்தினபடியால் அவன் ராஜதண்டனைக்கும் தெய்வதண்டனைக்கும் பாத்திரனாக இருக்கிறான். தெய்வதண்டனை முந்

திக்கொண்டபடியால், ராஜதண்டனைக்கு இடமில்லாமற் போயிற்று. ஆகையால் நீர் நிர்த்தோஷியென்று மேலான அதிகாரிகளுக்கு விஞ்ஞாபிக்கப்படும்,” என்றார். இதைக்கேட்டவுடனே எங்களுக்கெல்லாம் தேகத்தைவிட்டுப் பிரிந்துபோன உயிர் மறுபடியும் திரும்பிவந்தது போல் ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. உடனே அந்தக் கனவான் விசாரணையான விவரங்களைக் கண்டு, ஒரு விஞ்ஞாபனப்பத்திரிகையெழுதி, அதைச் சில சேவகர்கையிலே கொடுத்துக் கலெக்டரிடத்திற் கொடுக்கும்படி அனுப்பினார்.

அதற்குப் பிறகு அந்தக் கனவான் அவருடன் வந்த போர்வீரர்களை நோக்கி, “நீங்கள்போய்க் கூடாரத்தில் இருங்கள். நான் சீக்கிரத்தில் வருகிறேன்” என்று சொல்லி, அவர்களை அனுப்பிவிட்டார். அவர்கள் போனபிற்பாடு அவர் ஏதோ பெருந்துயரத்தைக் கொண்டிருப்பதாக அவருடைய முகக்குறியினால் விளங்கிற்று. அவர் எங்களைப்பார்த்து, “திரைமறைவில் விசாரிக்கப்பட்ட இந்த வீட்டு அம்மா மார்களை நான் கண்ணாலே பார்க்கவேண்டியது முக்கியமாயிருக்கிறது. அவர்களை நான் பார்க்கலாமா?” என்று கேட்டார். உடனே சம்பந்திமுதலியார் அவரைநோக்கி “உங்களைப் பார்த்தால் மகா உத்தமபுருஷராகக் காணப்படுகின்றது. நீங்கள் எங்களுடைய பெண்டுகளைப் பார்க்கத் தடையில்லை” என்றுசொல்லி, ஞானம்பாளையும் ஆண்டிச்சிஅம்மாளையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்து, அவர் முன்பாகவிட்டார். அவர் ஞானம்பாளை அதிகமாய்க் கவனிக்கவில்லை. ஆண்டிச்சி அம்மாளைமட்டும் அதிக கவனமாக உற்றுப்பார்த்தார். அந்த அம்மாளும் அவரைச் சற்றுநேரம் உற்றுப்பார்த்து, “ஆ! என் பிராண நாயகரே” என்று அலறிக்கொண்டு, அவருடைய பாதத்தில்விழுந்தாள். உடனே அவர் அவளை வாரித்தூக்கி, “இந்தப் பஞ்சைக்கோலத்தோடு உன்னைப் பார்க்கவாவந்தேன்” என்று கண்ணீர் மழைசொரிந்தார். அவர்களுடைய துக்கம் சிறிது மாறின பிற்பாடு அவர் எங்களைப்பார்த்து “இவள் என்னுடைய பத்தினி. இவளை நான் திரைமறைவில் விசாரித்தபோது

என் பெண்சாதியினுடைய குரலாயிருந்தபடியால், அவளை நான் பார்க்கவேணுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன். இவள் என் பெண்சாதி என்பது நிச்சயந்தான். எங்களுடையசரித்திரத்தைக் கேள்விப்பட்டீர்களா?'' என்றார். நாங்கள் கேள்விப்பட்டோம் என்றோம். அவர்எங்களைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறார். "நான் இவளைப்பிரிந்தபிறகு பலதேசங்களுக்குப்போய், சத்துருக்களுடன் யுத்தஞ்செய்தேன். ஆரம்பத்திலே கொஞ்சம் அபஜயம் நேரிட்டாலும், அந்தத்தில் விஜயலட்சுமி எங்கள்பங்கில் இருந்தாள். நான் சிலநாள்வரைக்கும் இவளுக்குக் கடிதங்கள் அனுப்பிக்கொண்டு வந்தேன். மத்தியில் நான் குண்டுபட்டு, நெடுநாள் வைத்திய சாலையில் இருந்தபடியால், கடிதம் எழுதத் தப்பிப்போய்விட்டேன். அப்போது நான் பிழைப்பேனென்று ஒருவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை நான் இறந்துபோனதாகவும் எங்கும்பிரஸ்தாபமாகிவிட்டது. நான் அந்தத்தடவை பிழைத்தது புநர்ஜன்மந்தான். நான் சண்டைமுடிந்து திரும்பிவந்தவுடனே கவர்ன்மெண்டார் என்னுடைய சௌரியத்தை மெச்சிக்கொண்டு, எனக்குச் சேனாதிபதி உத்தியோகங்கொடுத்தார்கள். என்னுடையபெண்சாதி பிள்ளைகளைப் பார்க்கும்பொருட்டு நான் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, புதுச்சேரிச்குப் போனேன். அங்கே என்பிள்ளை காணமற் போனதாகவும், அவனைத் தேடிக்கொண்டுபோன என்னுடைய மாமனாரும் திரும்பி வரவில்லையென்றும், அந்தச்சமயத்தில் நான் இறந்துபோனதாகச் சமாசாரம் வந்தபடியால் இவள் சித்தம் பேதித்து, நெடுநாள் வியாதியாயிருந்ததாகவும், பிற்பாடு இவள்போன இடம்தெரியவில்லையென்றும் கேள்விப்பட்டு, நான் பட்டதுயரம் இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. நான் சண்டையில் மாண்டுபோகாமல் இந்தத்துக்கங்களை அனுபவிக்கவா வந்தேனென்று புலம்பிக்கொண்டு, பல ஊர்களைத் தேடிப்பார்த்து வரும்போது, வழியில் எனக்கு இஷ்டமான ஒரு கலெக்டரைப் பார்க்கப்போனேன். அவர் தம்முடைய தாசில்தாரை நீங்கள் கொலைசெய்துவிட்டதாகவும், நீங்கள் பலவான்களானதால் அநேகம்

போர்வீரர்கள் சகிதமாய்ப்போய், உங்களைப்பிடித்து விசாரித்துச் சங்கதிகளைத் தெரிவிக்கும்படியாகவும், உத்தரவு கொடுத்தார். அதற்காக நான் வந்த இடத்தில், தேடிப்போனமருந்து காலில் அகப்பட்டதுபோல் என் பெண்சாதி அகப்பட்டாள். அவள் அகப்படுகிறதற்குமுன், யார்போனாலும்போகட்டும் பெண்சாதி அகப்பட்டாற் போதுமென்று நினைத்தேன். அவள் அகப்பட்டபிறகு பிள்ளையும் மாமனாரும் அகப்படவில்லையே என்கிறஏக்கம்பெரிதாயிருக்கிறது. மனுஷனுடைய புத்தி ஒன்றிலும் திர்ப்தி அடைகிறதில்லை என்பதற்கு நாமே சாக்ஷியாயிருக்கிறேன்" என்றார்.

கஅ-ம். அதிகாரம்.

ஆண்டிச்சியம்மாளுக்கு அதிர்ஷ்டத்தின்மேல் அதிர்ஷ்டஞ் சம்பவித்தல்.

ஆண்டிச்சியம்மாளுடைய புருஷனும் நாங்களும் பேசிக்கொண் டிருக்கும்போது ஒரு பெரியவரும் ஒரு யௌவனமான குமாரனும் உள்ளே வந்து நுழைந்தார்கள். அவர்கள் யாரென்றால் ஆண்டிச்சி அம்மாளுடைய தகப்பனும் பிள்ளையுந்தான். அந்த நால்வரும் சந்தித்த உடனே அவர்கள் பட்டகிலேசமும் ஆனந்தமும் இப்படிப்பட்டதென்று விவரிக்க ஒருவராலும் கூடாது. இதுவரையில் பிரிந்திருந்த துக்கமும், பிறகு எப்படியாவது சந்தித்தோமே என்கிற ஆனந்தமும் கூடி, ஒரு வீட்டில் ஒரு காலத்தில் துக்கமும், கலியாணமும் நடப்பதுபோல் ஆயிற்று. நாங்கள் அவர்கள் அழும்போது அழுகிறதும், அவர்கள் சந்தோஷிக்கும்போது சந்தோஷிக்கிறதுமா யிருந்தோமே தவிர, வேறுசெயல் அற்றவர்களாயிருந்தோம். அந்த ஆதாளி அடங்கின பிற்பாடு நாங்கள் அந்தப் பெரியவரைப்பார்த்து, "ஐயா நீங்கள் பிள்ளையைத் தேடிக்கொண்டு போனபிற்பாடு நடந்த காரியம் என்ன?" என்று வினவ, அவர் சொல்லுகிறார். "நான் என்னுடைய ஊரிலே பிள்ளையைத் தேடிக்கொண்டு போனபோது ஒருவன் என்னைக்கண்டு, "கடலோரத்தில்

ஒரு பிள்ளையை ஒருவன் கப்பலுக்கு வரும்படி இழுத்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பிள்ளை போகமாட்டேனென்று அழுதுகொண்டிருந்தது" என்று எனக்குத்தெரிவித்தான். நான் உடனே சமுத்திரக்கரைக்கு ஓடினேன். அவ்விடத்திலே பிள்ளையைக் காணுமையினால் ஒரு தோணியில் ஏறிப் போய்க் கப்பல்மேலே ஏறினேன். அங்கே இவன் என்னைப் பார்த்த உடனே ஓடிவந்து என்னைக்கட்டிக்கொண்டு அழுதான். அந்தக் கப்பல் திருட்டுக்கப்பலென்று பல அனுமானங்களால் நிதானித்துக்கொண்டேன். கப்பலில் இருந்தவர்களைப் பார்த்து, "இந்தப்பிள்ளையை ஏன் கொண்டுவந்தீர்கள்" என்று நான்கேட்க; அவர்கள் நேரான மறுமொழி சொல்லாமல் என்னை நிராகரித்துப்பேசினார்கள். நான் அவர்களைப்பார்த்து, "இந்தப்பிள்ளை தரித்திருக்கிற ஆபரணங்களை யெல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். பிள்ளையைமட்டும் என்வசத்தில் விட்டு விடுங்கள்" என்று தொழுதேன். என்பேச்சு முடிவதற்கு முன்னமே கப்பல் ஓட ஆரம்பித்தது. உடனே அந்தக் கப்பலின் கேப்டனிடத்தில் ஓடி அழுதேன். அந்தப்பாவிக்கும் இரக்கம் வரவில்லை. அந்தக்கப்பலில் இன்னும் அனேகர் பலவந்தமாக ஏற்றப்பட்டிருந்தார்கள். நாங்கள் அழுத கண்ணீர்ச் சமுத்திரம் அந்தத்தண்ணீர்ச் சமுத்திரத்தை ஒத்தது. அவர்கள் பிள்ளைமேல் இருந்த ஆபரணங்களைக் கழற்றிக்கொண்டு பல தீவாந்தரங்களுக்குப்போய்க் கடைசியாய் அமெரிக்காவில் எங்களை அடிமைகளாக விற்றுப்போட்டார்கள். அவ்விடத்தில் நாங்கள் பலபேர்களுக்கு அடிமைகளாகி நாங்கள் பட்ட கஷ்டங்களை நீங்கள் கேள்விப்பட்டால் அழாமல்இருக்கமாட்டீர்கள். கடைசியாய் ஒரு ஐரோப்பிய துரையை அநுசரித்து, அவருடைய உத்தியோகசாலையில் நான் ஒரு தகுந்த உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து, இந்தப்பிள்ளையையும் சம்ரக்ஷித்து, அவனுக்கு வித்தியாப்பியாசமுஞ் செய்வித்தேன். அந்தத்துரையினுடைய தயவினாலே நாங்கள் மறுபடியும் கப்பலேறி, புதுச்சேரித் துறைமுகத்தில் இறங்கி,வீட்டுக்குப் போனோம், அங்கே என்மகளைக் காணுமையால் நாங்கள் உடனே புறப்

பட்டுப் பல ஊர்களிலே தேடிக்கொண்டு, அவளுடைய சிறியதாயாருடைய வீட்டுக்குவந்தோம். என்னுடைய மகள் உங்களுடைய பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு இந்தவூருக்கு வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு, நாங்களும் இவ்விடம் வந்தோம். யுத்தத்துக்குப்போன என்மருமகன் திரும்பி வந்துவிட்டதாக நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருந்தாலும் இங்கே அவரைக்காண்போம் என்று நாங்கள் நினைத்து வரவேயில்லை. கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்ததுபோல் என்னுடைய மகளையும் மருமகனையும் உங்களுடைய வீட்டிலே பார்க்கும்படி லபித்ததால் என்னைப்போல் பாக்கியசாலிகள் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்கள்" என்றார். உடனே அவருடைய மருமகன் குதூகலிப்புடனே எங்களைப்பார்த்து "ஐயா, என் மாமனார்மீது எனக்கு ஒரு வழக்கு இருக்கின்றது. அது என்னவெனில், அதிகரூபமும் யவ்வனமுமுடைய ஒரு ஸ்திரீயையும் பால்குடிக்கிற பருவமுள்ள அருமையான ஒரு சிசுவையும் என்மாமனார் வசத்தில் நான் ஒப்புவித்துப்போயிருக்க அவர் ஒரு ஆண்டிச்சியையும் ஒரு பெரிய பிள்ளையையும் எனக்கு கொடுக்க வைந்திருக்கிறார். இது தர்மமா?" என்று சிரித்தார் இவ்வகையாக அவர்மாமனாரைப் பரிகாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஆண்டிச்சி அம்மாளை என்தாயார் கூப்பிடுவதாக ஒரு தாதி வந்து அழைத்துக்கொண்டுபோனாள். உடனே என்தாயாரும் ஞானம்பாள் முதலான ஸ்திரீகளும் ஆண்டிச்சி அம்மாளைப் பலவந்தமாய் ஸ்நான கட்டத்துக்குக் கொண்டுபோய்க் குளிப்பாட்டி, பரிமளதிரவியங்களைப் பூசி, திவ்யமான ஆடை ஆபரணங்களைத் தரிப்பித்து, புருஷன் முன்பாகப் போகும்படி அவளை உள்ளேயிருந்து தள்ளிவிட்டார்கள். அவளுக்கு முன்போல அழகு உண்டாகிவிட்டபடியால், அவள் இன்னாளென்று ஒருவருக்கும் அடையாளம்தெரியவில்லை. அந்த விருத்தர் மட்டும் தம்முடைய மகள் தான் என்று கண்டுபிடித்துக்கொண்டார். அவருடைய மருமகன் எங்களைப் பார்த்து, "இந்த அம்மா யார்" என்று வினவினார். உடனே அந்தக் கிழவனார் "என் மாய்

பிள்ளை வெட்கமில்லாமல் தன் பெண்சாதியை அம்மா என்கிறார்" என்று கைகொட்டிச் சிரித்துப் பரிகாசஞ்செய்தார். பிற்பாடு அவர் எழுந்து தம்முடைய மகள் கையைப் பிடித்து மருமகன்கையில் வைத்து, 'இப்போது இந்தப்பெண் உமக்குச்சம்மதமா? இல்லையா?' என்றார். அவருடைய மருமகன் "பூரண சம்மதம், பூரணசம்மதம்" என்றுபெண்சாதிகையைப் பற்றிக்கொண்டார். இவ்வகையாக ஒரு கலியாண மகோற்சவம்போற் கொண்டாடிச் சந்தோஷித்தார்கள். அவர்களுக்கு நாங்கள் அன்றைத்தினம் அறுசுவை பதார்த்தங்களுடனே விருந்து முதலிய உபசரணைகள் செய்து, அவர்களுடையசிநேகத்தையும் சம்பாதித்துக்கொண்டோம். அந்த விருத்தரும் அவருடைய மருமகனும் எங்களைநோக்கி, "நீங்கள் மகா புண்ணியசீலர்களாகையால் உங்களுடையவீட்டில் நாங்கள் நுழைந்த உடனே எங்களுடைய துக்கங்களெல்லாம் நீங்கி, நாங்கள் ஒருவரைஒருவர் சந்திக்கும்படியான அதிர்ஷ்டசாலிகள் ஆனோம். நாங்கள் கப்பலைவிட்டு இறங்கின உடனே எங்கள் வீட்டுக்காரியங்களைப்பற்றி யாதொரு ஒழுங்குஞ் செய்யாமல் ஒருவரை ஒருவர் தேடிக்கொண்டு சடுதியிற் புறப்பட்டு வந்துவிட்டதால் எங்களுடைய காரியங்கள் எல்லாம் அலங்கோலமாயிருக்கின்றன. நாங்கள் ஊருக்குப்போய்ச் சகலகாரியங்களையுஞ் சீர்ப்படுத்திக்கொண்டு, கூடுமானால் மறுபடி ஒரு பயணம்வந்து, உங்களைத் தரிசிக்க அபேக்ஷிக்கிறோம்" என்று சொல்லி, எங்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

கக-ம். அதிகாரம்.

பிரதாபமுதலியின் விவாக மகோற்சவம்.

"குணரந்தம் என்னும் பெண்ணின் சரித்திரம்.

முடபத்தி.

அவர்கள் போன பிற்பாடு எனக்கும் ஞானம்பாளுக்கும் அதி சீக்கிரத்தில் விவாகம் முடிக்கவேண்டுமென்று ச

ம்பந்திமுதலியார் அவசரப்பட்டார். அவருடைய துரிதத்தைப்பார்த்தால் அன்றையதினமே கலியாணம் முடிந்தாலும் அவருக்குச் சந்தோஷமாயிருக்குமென்று தோன்றிற்று. என்னுடைய மனோபீஷ்டமும் அப்படியே இருந்தது. ஆனால் என் தாய் தந்தைமார்கள் தூரத்திலிருக்கிற பந்துஜனங்களும் தேவராஜபிள்ளை, கனகசபை முதலானவர்களும் கலியாணத்துக்கு வரும்படியான சாவகாசத்தையோசித்து முகூர்த்தம் நியமித்ததினால், கலியாணம் இருபதுநாள் பிந்திப்போய்விட்டது. அந்த இருபதுநாளும் இருபதுயுகங்களைப்போல்இருந்தன. அந்தக்காலத்தைத்தொலைக்க என்னாலே கூடியவரையில் பிரயாசப்பட்டுந்தொலையவில்லை. தன்னுடைய இஷ்டப்படி கண்ட இடமெல்லாம் ஓடித்திரிகிற துஷ்டக்காளை, பண்டியிற் கட்டின உடனே படுத்துக்கொள்வதுபோல், அதற்குமுன் அதிதுரிதமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த காலமானது, இப்போது சுத்தமாய் அசையாமல் நின்றுவிட்டது. கடைசியாய் அந்தக்காலமும் முடிந்தது ஞானம்பாளுக்கும் எனக்கும் கலியாணமு முடிந்தது. அந்தக்கலியாணமகோற்சவ வைபவத்தைப் பிறர்சொல்லவேண்டுமே அல்லாது நான் சொல்லிக்கொள்வது தற்புகழ்ச்சியாய்முடியும். அன்றியும், ஞானம்பாளை நான் மாலைசூட்டப்பெற்ற பாக்கியத்தைப் பார்க்கிலும் மற்றைக் கலியாணசம்பிரமங்கள் விசேஷமல்ல. ஆகையால் அவைகளை விவரிக்காமல் விட்டுவிடுகிறேன். தேவராஜபிள்ளையும் கனகசபைமுதலானவர்களும் என் கலியாணத்திற்கூட வந்திருந்து, எண்ணிக்கை இல்லாத ஆடை ஆபரணங்களும், பாத்திர சாமான்களும் சம்மானம் செய்தார்கள். நாங்கள் அவர்களுக்குப் பதில் மரியாதையும் செய்தோம். நாங்கள் செய்தது அணுவாகவும், அவர்கள் எங்களுக்குச்செய்தது மலையாகவும் போய்விட்டது. அதனால் எங்களுக்கு வெட்கமுண்டாகி, அவர்கள் செய்ததற்கு இரட்டிப்பாகக் கனகசபை கலியாணத்தில் மரியாதைசெய்கிறதென்று சங்கற்பித்துக்கொண்டோம். கனகசபைக்கு எப்போது விவாகமென்றும், எங்கே பெண் பார்த்திருக்கிறீர்களென்றும் தேவராஜபிள்ளையை என் தகப்பனார் கேட்க, அவர் சொல்லுகிறார்.

"என் தங்கை பெண்ணைக் கனகசபைக்கு மணஞ்செய்கிறதென்று நிச்சயித்திருக்கிறோம். அந்தப் பெண்பெயர் குணரத்தினம். அந்தப்பெண்ணுடைய சரித்திரம் கனகசபை சரித்திரம்போல் ஆச்சரியப்படத் தக்கதாயிருக்கின்றது. என் தங்கை புருஷன் மாணிக்கம்பிள்ளை பெரியதனவான். எங்கள் ஊருக்கு நாற்காதவழி தூரத்திலிருக்கிற சிங்கனூர் அவருடைய வாச்ஸ்தலம். குணரத்தினத்தைத் தவிர வேறே பிள்ளையில்லாதபடியால், அந்தப் பெண்ணைக் கண்ணுக்குக் கண்ணாகவும் உயிருக்கு உயிராகவும் வளர்த்தார்கள். அந்தப்பெண் சிறு குழந்தையாயிருக்கும்போது, ஒரு அமாவாசை இராத்திரியில் அநேக ரத்நாபரணங்களுடன் தொட்டிலிலே படுத்துத் தூங்கிற்று. ஒரு திருடன் நடுச்சாமத்தில் எவ்வகையாகவோ உள்ளே நுழைந்து, அந்தப்பெண் தரித்திருந்த நகைகளைக் கழற்றப் பிரயாசப்பட்டுங் கூடாமலிருந்ததால் வெளியிலே கொண்டுபோய் நகைகளைப் பறித்துக்கொள்ளலாமென்று நினைத்து அந்தப்பிள்ளையை மிருதுவாய்த் தூக்கிக்கொண்டு, தெருக்கதவைத் திறந்து வெளியே ஓட ஆரம்பித்தான். அந்த அரவங்கேட்டு என் மைத்துனரும் மற்றவர்களும் விழித்துக்கொண்டு தொட்டிலில் பிள்ளையைக் காணாமையால், உடனே திருடனைத் தொடர்ந்துகொண்டு ஓடினார்கள். அந்தத்திருடன் வெகு தூரமுன்னும், இவர்கள் பின்னுமாக ஓடும்போது, அந்தத் திருடன் பயந்துகொண்டு, சமீபத்திலிருந்த ஐயனார் கோயிலுக்குள்ளே நுழைந்து, பிள்ளையை விக்கிரகத்தின் பாதத்தில் வைத்துவிட்டு, அந்த விக்கிரகத்தின் பின்னாலே மறைந்துகொண்டான். என் மைத்துனர் முதலானவர்கள் நக்ஷத்திர வெளிச்சத்தில் ஒருவன் கோயிலுக்குள் நுழைந்ததைப் பார்த்தபடியால், அவர்களும் கோயிலுக்குள்ளே புகுந்தார்கள் அந்தத்திருடன் 'இனிமேல் எப்படியும் அகப்பட்டுக்கொள்ளுவோம். ஆயினும் ஒரு உபாயஞ் செய்து பார்ப்போம் என்று நினைத்து, அந்த ஐயனார் பேசுவதுபோல் தன்குரலை வேறுபடுத்திக்கொண்டு சொல்லுகிறான். "ஓகோ, துஷ்டர்களே, இந்தப் பிள்ளைமேல் நமக்குக் கிருபை

உண்டாகி, அதை ஆசிர்வதித்துச் சகல வரப்பிரசாதங்களையுங் கொடுத்து அனுப்பலாமென்று யோசித்து, நான் அந்தப்பிள்ளையைக் கொண்டுவந்திருக்க, அந்த உபகாரத்தை நீங்கள் எவ்வளவும் யோசிக்காமலும், தேகசுத்தி, இருதயசுத்தி இல்லாமலும், என்னுடைய ஆலயத்தில் வந்து பிரவேசித்தீர்களே. ஒரு நிமிஷத்தில் உங்கள் குடலைப் பிடுங்கி மாலையாய்ப் போட்டுக்கொள்ளுவேன். ஆனால் அந்தப் பிள்ளைமேலிருக்கிற கருணையால் உங்கள் குற்றத்தை க்ஷமிக்கிறேன். அந்தப் பிள்ளையை இந்த இராத்திரிமட்டும் நீங்கள் விட்டுவிட்டுப் போவீர்களானால், அதற்குச்சகல அனுக்கிரகமும் செய்துவைத்திருக்கிறேன். நீங்கள் பிராதக்காலத்தில் வந்து பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு போகலாம். இதற்கு நீங்கள் சம்மதிக்காவிட்டால் அந்தப்பிள்ளையையுங்கொன்று, உங்களையுங் குலநாசஞ்செய்வேன்" என்றான். என் மைத்துனர் மூடபக்தியுள்ளவரானதால், அந்தத்திருடன் சொன்னதை தெய்வவாக்காகவேயெண்ணி, அந்தவிக்கிரகத்தைச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் பண்ணி, 'சுவாமீ தங்கள் சித்தப்பிரகாரம் அந்தக்குழந்தைக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தருளல்வேண்டும்' என்று மொழிந்து, தன்னுடைய ஆட்களையும் அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்.

"அவர்கள் போனபிற்பாடு அந்தத்திருடன் நகைகளையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றிக்கொண்டு, குழந்தையைக் கோயிலில் வைத்துவிட்டு, வெளியே ஓடினான். அந்தச் சமயத்தில் அந்தக் கோயிற்பூசாரி வழக்கப்படி விடியற்காலத்திலே கோயிலுக்குவந்து யாரோ திருடன் ஓடுகிறானென்று துரத்தினான். அந்தத்திருடன் பெரிய கற்களை எடுத்து வீசினபடியால், அந்தக் கல்லடிபட்டுப் பூசாரி வேசாரி நின்றுபோனான். பிற்பாடு கோயிலுக்குள் அழுகிற குழந்தையைப்பார்த்து, இது யாருடைய குழந்தையோவென்று பூசாரி ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், என் மைத்துனர் முதலானவர்கள் குழந்தைக்கு இதுவரையில் அனுக்கிரகமாயிருக்குமென்று நினைத்துக்கோயிலுக்கு வந்து, பூசாரியைக்கண்டு, இராத்திரி ஐயனார் திரு

வாய் மலர்ந்தருளியதைச் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்ட வுடனே. "கோயிற்பூனை தேவர்க்கஞ்சாது" என்பதுபோல் அந்தப் பூசாரிக்குக் அடக்கக்கூடாத பெருஞ்சிரிப்பு வந்து விட்டது. அவன் சிரிப்பு முடிந்த பிற்பாடு,என் மைத்துன ரைப் பார்த்து, தான் வரும்போது கோயிலுக்குள்ளிருந்து திருடன் வெளியே ஓடினதும், தான் துரத்திக்கொண்டு போனதும், அவன் கல்லால்வீசித் தன்னைக் காயப்படுத்தி னதும் பரிஷ்காரமாய்த் தெரியப்படுத்திப் பின்னும் பூசாரி சொல்லுகிறான்: 'உங்களைப்போலவே நானும் சிலகாலத்து க்குமுன் மோசம்போனேன். ஒருநாள் சுவாமிக்குப் படை த்த அன்னம், பழம்,தேங்காய்முதலானபிரசாதங்களை வழ க்கப்படி எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு, நான்வீட்டுக்குப்போ கயத்தனப்பட்டபோது ஐயனார் விக்கிரகத்தினின்று ஒரு அசரீரிவாக்கு புறப்பட்டது. அஃதென்னவெனில் 'அடா பாதகா, தினந்தோறும் எனக்குக் கொஞ்சமாவது வையா மல் பிரசாதங்கள் முழுதும் நீகொண்டுபோய்விடுகின்றாயே நான் எத்தனைநாளைக்குப் பசிபொறுப்பேன். இனி நீ பிர சாதங்களைக் கொண்டுபோவாயானால் உன்னையே எடுத்துப் புசித்துவிடுவேன்' என்றது. நான் இதைத் தெய்வவாக்காக நினைத்து, அன்றுமுதல் பிரசாதங்களைக் கொண்டுபோகா மல் சுவாமிமுன்பாக வைத்துவிட்டுப் போகிறது வழக்கம். மறுநாட் காலையில் அந்தப்பிரசாதம் இல்லாமலிருந்ததால், ஐயனார் புசித்துவிட்டதாக நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு பிச்சைக்காரன் விக்கிரகத்துக்குப் பின்னே இருந்து கொண்டு, ஐயனார் பேசுவதுபோற் பேசிப் பிரசாதங்களை யும் தினந்தோறும் சாப்பிட்டுவந்ததாகச் சிலநாளைக்குப் பி றகு தெரிந்து, அவனையும் பிடித்துத் தகுந்த சிட்சையுஞ் செய்தோம். அப்படியே ஒரு திருடன் உங்களையும் மோச ஞ்செய்திருக்கிறான்' என்று பூசாரி சொன்னபிற்பாடு, என் மைத்துனருக்குப் புத்திவந்தது. இந்தச் சமாசாரங்களெல் லாம் பிற்பாடு நான் கேள்விப்பட்டேன். அந்தக்குழந்தை வெகுநேரமாய்ப் பால் குடியாமலிருந்ததால், மிகுந்த பசி உண்டாகிக் களைத்துப்போய்விட்டது. அந்தக் குழந்தைக்

குப் பால்கொடுத்து, அது பிழைப்பதே அரிதாய்விட்டது. இதற்குச் சில வருஷங்களுக்குப் பின்பு என் மைத்துனர் இறந்துபோனார். என் தங்கைக்குப் புருஷகா பந்து இல்லாததினாலே அவள்கையிலிருந்த சொத்துக்களுடன் அவளும் அவளுடைய பெண்ணும் என் கிருகத்துக்கு வந்துவிட்டார்கள். அவளுடைய பூஸ்திதிகளையெல்லாம் நானே பராமரித்து வருகிறேன். கனகசபை ஜீவித்திருப்பது எனக்குத் தெரியாமலிருந்த காலத்தில் அந்தப் பெண்ணுக்குத் தகுந்தவரன் தேடி விவாகம்செய்ய நினைத்திருந்தேன். செங்கற்பட்டு ஜில்லாக் கலெக்கட்டர் கச்சேரி சிரெஸ்ததார் அந்தப்பெண்ணைக்கொள்ள விரும்பி, எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தார், நான் யோசித்து முடிவு சொல்லுகிறேனென்று மறுமொழி எழுதியிருந்தேன். காணுமற்போன திரவியம் அகப்பட்டதுபோல், கனகசபை என்னிடம் வந்து சேர்ந்தபிற்பாடு அவனுக்கே அந்தப் பெண்ணைச் சுயம்வரஞ்செய்கிறதென்று நினைத்திருக்கிறேன். கனகசபையினுடைய கருத்தும் அந்தப்பெண்ணினுடையகருத்தும் அப்படியேயிருப்பதாகப் பலகுறிப்புகளாலே தெரிந்துகொண்டேன். இந்த விவரங்களெல்லாம்கண்டு மேற்படி சிரெஸ்ததாருக்கு கடிதம்அனுப்பினேன். அவனுக்குப்பெண் கொடுக்கவில்லையென்கிறகோபத்தினால், அவன்எனக்கு எவ்வகையிலாவது தீங்கு செய்யவேண்டுமென்று நினைத்திருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். எனக்கு ஒரு புத்திரன் பிறந்து இறந்துபோனதாகவும், வேறே பிள்ளை இல்லையென்றும், நான் சந்ததி இல்லாமல் இறந்துபோனால் என் பாளயப்பட்டைக் கவர்ன்மெண்டார் கட்டிக்கொள்வார்களென்று பயந்து, ஒரு பிள்ளை காணுமற்போயிருந்து அகப்பட்டதுபோல் நான் மாறுபாடு பண்ணுவதாகவும், அந்தச் சிரெஸ்ததார் கலெக்டருக்குப்போதித்து, என்னுடைய பாளயப்பட்டை ஜப்தியில் வைக்கப் பிரயாசப்படுகிறானும். இதற்கெல்லாம் நான் எவ்வளவும் பயப்படவில்லை. நியாயமும் சத்தியமும் நம்முடைய பக்ஷத்தி லிருக்கும்போது, நமக்கு யார் என்னசெய்யக்கூடும்? நான் சீக்கிரத்தில் கனகசபைக்கு முகூர்த்தம் பார்த்

துத் தெரிவிக்கிறேன். நீங்கள் விஜயஞ்செய்து தம்பதிகளை ஆசீர்வதிக்கவேண்டும்” என்றுசொல்லிக் கனகசபை தகப்பனும் மற்றவர்களும் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

௨௦-ம். அதிகாரம்.

இல்லறம்.

குண அழகு அழகே யன்றி
முக அழகு அழ கல்ல.

கெட்டஸ்திரீகளும் நல்லஸ்திரீகளும்.

விக்கிரமாதித்தன் காட்டில் ஆறுமாதமும் நாட்டில் ஆறுமாதமும் வசித்ததுபோல, நானும் ஞானம்பாளும் அவள் தகப்பனர் கிருகத்தில் ஆறுமாதமும், என்கிருகத்தில் ஆறுமாதமும்; மாறி மாறி வசிக்கிறதென்று என் தகப்பனும் ஞானம்பாள் தகப்பனும் நிபந்தனை செய்துகொண்டார்கள். அந்தப் பிரகாரம் நாங்கள் முந்தின ஆறுமாதம் சம்பந்தி முதலியார் வீட்டிலும், பிந்தின ஆறுமாதம் என் தகப்பனர் வீட்டிலுமிருந்து வந்தோம். என்தாயாரும் ஞானம்பாளும், தாயும் மகளும்போல அதிகநேசமும் பிரியமுமாக ஒத்து வாழ்ந்தார்கள். ஞானம்பாள் வருகிறதற்கு முன் என்தாயார் தங்களுடைய தேகசௌக்கியத்துக் கடுத்த காரியங்களைக் கவனிப்பதற்குக் கூட நேரமில்லாமல் குடும்பயோகக்ஷேம காரியங்களை ஏகதேசத்திற் பார்த்துப் பரிசிரமப்பட்டார்கள். ஞானம்பாள் வந்ததுமுதல் அவளுங் கிருககிருத்தியங்களை வகித்துப் பார்த்துவந்ததுந் தவிர, என்தாயாருடைய தேகபோஷணைக் கடுத்த காரியங்களையும் அவளுடைய கையாலே செய்துவந்தபடியால் என் தாயாருக்குப் பெரிய ஆறுதலும் சிரம பரிகாரமுமாயிருந்தது. அன்றியும் எனக்கு வேலைசெய்யப் பல வேலைக்காரர்களிருந்தாலும், கலியாணத்துக்குப் பிற்பாடு என்னுடைய வேலைகளையும் ஞானம்பாளே செய்து வருவாள். நான் ஒருநாள் அவளைப் பார்த்து “நாமென்ன ஏழைகளா? நமக்கு வேலை

செய்ய வூழியக்காரர்கள் இல்லையா? நீ உன் கையாலே வேலைசெய்வது எனக்குத் திருப்தியில்லை" யென, அவள் சொல்லுகிறாள், "எளிய ஸ்திரீகள் கைப்பாடு பட்டு, ஜீவனத்துக்கு வேண்டிய காரியங்களையும் சம்பாதித்துக் கொண்டு, சமையல் முதலிய வீட்டு வேலைகளையும் செய்து வருகிறார்கள். எனக்கு அப்படிப்பட்ட வேலைகள் யாதொன்றுமில்லை. உங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளையாவது நான் செய்யக்கூடாதா?" என்றாள். "இதற்கு முன் ஒருநாளும் நீ வேலைசெய்ததை நான் பார்த்ததில்லையே. இப்போது இந்த வேலைகளை யெல்லாம் எப்படிக் கற்றுக்கொண்டாய்? என்று நான் கேட்க; அவள் "பக்ஷிகளுக்குப் பறக்கவும், மீன்களுக்கு நீந்தவும் யார் கற்பித்தார்கள்? அப்படியே நானும் வேலைசெய்யப் பயின்றேன்" என்றாள்.

ஞானம்பாள் வேலைசெய்கிற நேரம்போக மற்றநேரங்களில் நானும் அவளும் பல விஷயங்களைப் பற்றிச் சம்பாஷிக்கிறது வழக்கம். ஒரு நாள் அழகைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபம் வந்தபோது அவள் சொல்லுகிறாள், "குண அழகும், புத்தியின் அழகும் அழகே யல்லாமல், முக அழகு அழகல்ல. ஒரு ஸ்திரீயினுடைய அழகையாவது புருஷனுடைய அழகையாவது அழகென்று எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களா? ஒருவருடைய முகம் அழகென்று சிலர் ஒப்புக்கொண்டாலும் அநேகர் அதை விகாரமென்று சொல்லுகிறார்கள். "காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு" என்பது போல் அவரவர்களுடைய பிரியத்துக்குத் தகுந்தபடி அவலக்ஷணத்தையும் லக்ஷணமென்று சொல்லுகிறார்கள். குணத்தையும் புத்தியையும் சிலாகிக்காதவர்கள்யார்? ஒருவன் குணவானாயும் கல்விமானாயும் இருப்பானானால் அவனால் உலகத்துக்கு எவ்வளவோ பிரயோஜனமுண்டு. அழகினால் யாருக்கு என்ன பிரயோஜனம்? யௌவன காலத்தில் அழகுக்கு விசேஷமே தவிர, வயது செல்லச்செல்ல அழகும் குறைந்துபோகின்றது. மேலும் அம்மைமுதலிய பல வியாதிகளால் அழகு விகாரமாய் மாறிவிடுகின்றது. ஞானமும் விவேகமும் எந்தக்காலத்திலும் எந்த இடத்திலும்

ாறுமல் ஒரே தன்மையாயிருக்கின்றது. புலி அழகாயிரு ந்தும் அதன் செய்கை கொடுமையாயிருக்கின்றது. அழகி லாத ஆடுமாடுகள் உலகத்துக்கு உபகாரிகளாயிருக்கின் றன. காஞ்சிரங்கனி அழகாயிருந்தும் காரியமென்ன? அழ கை மின்னலுக்குச் சமானமாக வித்வான்கள் வர்ணிக்கிரு ர்கள். மின்னல் இடியை உண்டுபண்ணுவதுபோல் அழகும் காமவிகாரமுதலான பல தீமைகளை விளைவிக்கின்றது" எ ன்று பிரசங்கித்தாள்.

என் தாயாரையும் ஞானம்பாளையும் அவளுடைய தா யாரையும் தவிர வேறே ஸ்திரீகளை நான் அறியாதபடியால், ஸ்திரீகளெல்லாரும் நல்லவர்களென்று பூஷிக்கிறதும், புரு ஷர்களெல்லாரும் துஷ்டர்களென்று தூஷிக்கிறதும் என க்கு வழக்கமாயிருந்தது. ஒருநாள் ஞானம்பாள் என்னை நோக்கி "ஸ்திரீகளில் நல்லவர்களும் இருக்கிருர்கள். கெட் டவர்களும் இருக்கிருர்கள். அப்படியே புருஷர்களிலும் சிஷ்டர்களும் துஷ்டர்களுமிருக்கிருர்கள். (Milton) மில்ட் டன் என்னும் இங்லீஷ் மகாவித்வான் அந்தகனானபிற்பாடு விவாகஞ்செய்த பெண்சாதி எவ்வளவோ கொடுமையுள்ள வளென்று அந்த வித்வானே முறையிடுகிருர். அவளை ஒரு பெரிய பிரபு ரோசாப்புஷ்பமென்று வர்ணித்தபோது, அந் தமகாவித்வான் அவரை நோக்கி "நான் குருடனானதால் அவள் அழகினுடைய சமாசாரம் எனக்குத் தெரியாது; ஆனல்என்மேலே படுகிறதெல்லாம்முட்கள்தான்" என்ருர்.

(Socrates) சோக்கிராட்டிஸ் என்னும் ஞானசாஸ் திரிக்கு வாய்த்த பெண்சாதி எவ்வளவு பொல்லாதவளெ ன்று சகலருக்கும் தெரிந்தகாரியமே. அவள்செய்த கொடு மைகளையெல்லாம் அவர் எவ்வளவோ பொறுமையுடன் சகித்தார். ஒருநாள் அவள்சொன்ன தூஷணங்களைச் சகி க்கமாட்டாமல் அவர் வெளியேபோய் வாசற்படிக்கு முன் பாக உட்கார்ந்தார். அவள்கோபாவேசத்துடன் மேல்மெ த்தைமேல் ஓடி, அங்கேயிருந்த அசுத்தநீர் நிறைந்த பானை யை எடுத்து, அவர் தலைமேலே கவிழ்த்தாள். அவர் சிரித்

துக்கொண்டு "முன்னே இடிஇடித்தது, இப்போது மழை பெய்கிறது" என்று சொல்லிப் பொறுமையாயிருந்தார்.

ஒரு புருஷன் வடைதின்ன ஆசைகொண்டு, உளுந்து வாங்கிப் பெண்சாதியிடத்திலே கொடுத்து வடை சுடும்படி ஆக்ஞாபிக்க, அவள் நூறுவடைசுட்டு தொண்ணூற்றொன்பது வடைகளையும் அவளே தின்றுவிட்டு, ஒரு வடைமட்டும் புருஷனுக்கு வைத்தாள். அவன் "அத்தனை வடைகளையும் எப்படித்தின்றாய்;என்று கேட்க, அவள் "இப்படித் தான் தின்றே"னென்று அந்த ஒரு வடையையும் எடுத்துத்தின்றுவிட்டாள். இவள் எப்படிப்பட்ட அரக்கியாயிருக்கவேண்டும்?

பின்னும் ஒரு பெண்சாதிக்கும் புருஷனுக்கும் வாக்குவாதமுண்டாகி, அவன் பெண்சாதியைப் பழிவாங்குவேனென்று சொல்ல, அவள் "என்னபழிவாங்குவா"யென்று கேட்க; "கொல்லையிலிருக்கிறகுளத்தில் விழுந்துவிடுவேன்," என்று புருஷன்சொல்ல; அவள் "நீ விழுகிறதை நான்கண்ணாலே பார்க்கவேண்டும், வா" என்று திட்டி, மடியைப்பிடித்து இழுக்க: அவன் குளத்தில் விழுகிறதற்காக ஓரோட்டமாக ஓடினவன்பிற்பாடுபயந்துகொண்டு, குளத்தோரத்தில் நின்றுவிட்டான். உடனே அவனை அவன் பெண்சாதிவாயில் வந்தபடி தூஷித்து, "வெட்கம் கெட்டவனே, ஏன் குளத்தில் விழவில்லை?" என்றுகேட்க, அவன் எனக்குமனந்துணியவில்லை, பின்னும் எனக்கு நீச்சுத் தெரியுமானதால் நான் தப்பிவந்தாலும் வந்துவிடுவேன், நான்தப்பிவராதபடி என்னுடைய இரண்டு கைகளையும் நீபின்கட்டுமுறையாய்க் கட்டிவிட்டு, நீ தூரத்திலிருந்து ஓடிவந்து, என்னைக் குளத்திலே தள்ளிவிடு" என்று சொல்லிக் குளத்து ஓரத்தில் நின்றான். அந்தப் பிரகாரம் பெண்சாதி பர்த்தாவினுடைய இரு கைகளையும் பின் புறமாய்க் கட்டிவிட்டு, அவள் வெகுதூரம் பின்னிட்டுப்போய், அவனைத் தள்ளுவதற்காக அதி வேகமாக ஓடிவந்தாள். அவள் தனக்குச் சமீபத்தில் வரும்போது, அவன் திடீரென்று அ

ப்பால் விலகிவிட்டான். அவள் ஓடிவந்த விசையினால் அவ ளே ஒரு நிமிஷத்திற் குளத்தில் விழுந்து விட்டாள். உட னே தன்னைத் தூக்கிவிடும்படி கத்தினாள். "நீயே என் கை களைக் கட்டி விட்டாயே, நான் என்னசெய்வேன்" என்று புருஷன் சும்மா இருந்து விட்டான். அவள் ஸ்வயங்கிருத அபராதத்தால் தண்ணீரில மூழ்கி இறந்துபோனாள்" என் றாள்.

மேற்படி திர்ஷ்டாந்தங்களை ஞானம்பாள் சொன்ன வுடனே, ஸ்திரீகள் நல்லவர்களென்பதற்கு நானும் சில திர் ஷ்டாந்தங்கள் சொன்னேன்.

(Conrad) கொன்ராட் என்னும் சக்கரவர்த்தி ஒரு ப ட்டணத்தைப் பிடித்தபோது அதிலிருந்த புருஷர்களை யெ ல்லாம் வெட்டிப் போடும்படியாகவும், ஸ்திரீகளையெல்லாம் அவர்கள் தூக்கக்கூடுமான ஆஸ்திகளை எடுத்துக்கொண்டு பட்டணத்தை விட்டுப் போய்விடும்படியாகவும் உத்தரவு கொடுத்தார். அநேக ஸ்திரீகள் தங்களுடைய புருஷர்களை முதுகின்மேலே தூக்கிக்கொண்டு நகரத்துக்கு வெளியே போவதை அந்தச் சக்கரவர்த்தி பார்த்து, "ஆஸ்திகளை எ டுத்துக்கொண்டு போகும்படி நாம் உத்தரவுகொடுத்திருக் கப் புருஷர்களை ஏன் கொண்டுபோகிறீர்கள்?" என்றுகே ட்க; புருஷர்கள் தான் எங்களுக்கு ஆஸ்தி" யென்று அந் த ஸ்திரீகள்சொல்ல; அந்தச் சக்கரவர்த்திக்கு இரக்கமுண் டாகி, அந்த நகரத்துப் புருஷர்களை யெல்லாம் கொலைசெ ய்ய வேண்டாமென்று உத்தரவுகொடுத்தார்.

இராணுவ வகுப்பைச்சேர்ந்த ஒரு உத்தியோகஸ்தர் அழகும் மேன்குலமுமுள்ள ஒரு ஸ்திரீயை விவாகஞ்செய் கிறதென்று நிச்சயித்த பிற்பாடு, அவர் திடீரென்று யுத்த த்துக்குப்போகும்படி நேரிட்டது. அவர் திரும்பிவந்த பிற் பாடு கலியாணஞ்செய்வதாக வாக்குத்தத்தஞ்செய்து, யுத் தத்துக்குப் போய்விட்டார். அந்தச் சண்டையில் அவர் துண்டுபட்டு நொண்டியாய்ப்போனதுந் தவிர, தேகத்தில் காயங்களுண்டாகி, அவர் சர்வவிகாரமாய்ப்போனார். இப்

படிப்பட்ட ஸ்திதியில் அந்த ரூபவதி தன்னைக் கலியாணஞ்செய்யச் சம்மதியாளென்று, அவர் மிகவும் துயரத்தை அடைந்திருந்தார். அவர் ஊருக்குத் திரும்பிவந்தவுடனே அந்த ஸ்திரீயைப் பார்க்கிறதற்குக்கூட வெட்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்து, பிற்பாடு ஒருநாள் அவளிடம்போய்த் தன்னை அந்த ஸ்திதியிற் கலியாணஞ்செய்யச் சம்மதமாவென்றுகேட்க; அவள் அவரைப்பார்த்து, "ஆடவர்களுக்குச்சௌரியமே அழகு. நீங்கள் சுத்த வீரர் என்பதற்கு உங்களுடைய காயங்களே சாக்ஷிகளாயிருப்பதால், உங்களை விவாகஞ்செய்ய ஒருதடையுமில்லை" என்று உடனே சம்மதித்தாள்.

ஒரு திரவியவந்தர் நெடுநாள் வியாதியாயிருந்து, எழுந்திருக்கக்கூடாமல் அசக்தியாயிருந்தகாலத்தில், அவருக்கு விரோதிகளான அநேக திருடர்கள் அவரைக் கொலைசெய்யவும் சொத்துக்களைத் திருடவும் எண்ணங்கொண்டு, ஒருநாள் நடுச்சாமத்திற் பெருங்கூட்டமாய் வந்து, அவர் வீட்டுத் தெருவாசற் கதவுகளைக் கோடாலியாற் பிளந்தார்கள். அவர்கள் திருடர்களென்று அவருடைய பெண்சாதி தெரிந்துகொண்டு, புருஷன் படுத்திருக்கிற இடந்தெரியாமல் மறைத்துவிட்டு, புருஷனுடைய உடுப்புகளைத் தான் தரித்து ரூபமாறிக்கொண்டு, திருடர்களுக்கெதிரேபோய், "உங்களுக்குப் புதையல் இருக்கிற இடத்தைக் காட்டிவிடுகிறேன், என்னை உபத்திரவஞ் செய்யவேண்டாம்" என்று சொல்ல, அவர்கள் "புதையலைக்காட்டு, காட்டு" என்று பின்தொடர்ந்தார்கள். அவள் அவர்களை வெகுதூரம் அழைத்துக்கொண்டுபோய், ஒரு பெரிய அறைக்குள் நுழைந்து, அதில் விரித்திருந்த ரத்னக்கம்பளத்தைத் தூக்கி அதற்கடியில் தரையோடு தரையாகப் பூட்டப்பட்டிருந்த ஒரு இரும்புக் கதவைக்காட்டி, அதைத்தூக்கி நிமிர்த்தும்படியாகச்சொன்னாள். திருடர்கள் பலபேர்கூடி அந்த இரும்புக்கதவைத்தூக்கி நிறுத்தினார்கள். அதற்கு அடியிலிருந்த படிகளின் வழியாய் அந்த ஸ்திரீயை முன்னே இறங்கச்சொல்லித் திருடர்கள் தீபங்களுடன் பின்தொடர்ந்து போனார்கள். அந்த நில அறையில் பூட்டப்பட்டிருந்த அ

நகம் இருப்புப்பெட்டிகளைக்காட்டி, அவைகளுக்குள்ளா
த் திரவியங்களெல்லாம் இருப்பதாகத் தெரிவித்தாள்.
அவர்கள் "திறவுகோல் எங்கே" யென்றுகேட்க: அவள்
"இதோ ஒரு நொடியிற் கொண்டுவருகிறேன்" என்றுசொ
ல்லி, மான் ஓடுவதுபோல் அதி வேகமாய்ப் படிகளில் ஏறி,
வெளியேவந்து, நிறுத்தப்பட்டிருந்த அந்த இருப்புக் கத
வைக் காலாலே எட்டி உதைத்தாள். உடனே அந்தக்கதவு
படீரென்று கீழேவிழுந்து மூடிக்கொண்டது. அதன் பூட்
டை ஒரு நிமிஷத்திலே பூட்டிவிட்டாள். திருடர்களெல்லா
ரும் நில அறைக்குள்ளே அகப்பட்டுககொண்டார்கள். அ
வள் உடனே வீட்டுக்கு வெளியே ஓடிவந்து, திருடர்களா
லே கட்டப்பட்டிருந்த தன்னுடைய வேலைக்காரர்களை அ
விழ்த்துவிட்டுக் கொஞ்சதூரத்திற் குடியிருந்த தன் குடி
யானவர்களை அழைத்துவரும்படி ஆக்ஞாபித்தாள். அந்தப்
பிரகாரம் இருநூறு குடியானவர்கள் வந்து, திருடர்களைப்
பிடித்துக் கட்டிக் குட்டையில் அடித்தார்கள். பிறகு அவர்
களுக்குத் தகுந்த சிக்ஷையும் கிடைத்தது. அந்த ஸ்திரீ
அவ்வளவு சாமர்த்தியம் செய்யாவிட்டால் திருடர்கள் அவ
ளுடைய புருஷனையுங்கொன்று, சர்வகொள்ளை அடித்திரு
ப்பார்கள்.

இன்னும் அநேக ஸ்திரீகள் அந்நியபுருஷர்கள்கையில்
அகப்பட்டுக்கொண்டு, தப்புகிறதற்கு வேறுமார்க்கம் இல்
லாமையினால், தங்கள் நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டும், கிண
ற்றில் விழுந்தும், கத்திகளாற் கழுத்தை அறிந்துகொண்
டும், இவ்வகையாகப் பிராணனைக் கொடுத்துக் கற்பைக்கா
ப்பாற்றினார்களே. புருஷர்களோடுகூட உடன்கட்டை ஏறி
மாண்டுபோன பதிவிரதைகளுக்குக் கணக்குண்டா?" என்
றேன்.

௨க - ம் அதிகாரம்.

துஷடப் புருஷனைத் திருத்தும் விதம் அடங்காப்பாரிபை அடக்கும்வகை.

நான் ஞானம்பாளைப்பார்த்து, "உனக்கு ஒரு துஷ்
டப்புருஷன் வந்து வாய்த்தால், நீ என்னசெய்வாய்?" எ

ன்று கேட்க, அவள் என்னைநோக்கி, "இதற்குமுன் ஒரு புண்ணியவதி நடந்து வழிகாட்டி யிருக்கிறாள் நானும் அந்தப்பிரகாரம் நடப்பேன்" என்றாள். "அது என்ன" வென்று கேட்க; ஞானம்மாள் சொல்லுகிறாள்:—

"ஒரு தனவானும் அவனுடைய பத்தினியும் ஒரு உயிரும் இரண்டு உடலும்போல ஒருவர்கொருவர் அதிக நேசமாகவும்,பிரியமாகவும்நடந்துவந்தார்கள். கலியாணமாகிப் பத்துவருஷம்வரைக்கும் இவர்களைப்போல ஸ்திரீ புருஷர்கள் உண்டாவென்று யாவரும் சொல்லும்படியாக அவ்வளவு அந்நியோந்நியமாகவும், மைத்திரமாகவும்வாழ்ந்தார்கள். பிற்பாடு சிலதுஷ்டர்களுடைய சகவாசத்தால் அந்த தனவானுடைய புத்திமாறி, ஒரு சோரஸ்திரீயினிடத்தில் ஸ்நேகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தான். அவனுடைய ஸ்நேகம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, பத்தினியினிடத்தில் அவனுக்கிருந்தபிரியம் குறையத்தலைப்பட்டது. அவன்போஜனத்துக்குமட்டும் வீட்டுக்கு வருகிறதேதவிர,மற்றநேரமெல்லாம் வைப்பாட்டிவீடே அவனுக்கு வாசஸ்தலமாய் விட்டது. 'வேண்டாப் பெண்சாதி கால்பட்டாற் குற்றம் கைபட்டாற் குற்றம்' என்பதுபோல வைப்பாட்டியினுடைய கோளைக்கேட்டுக்கொண்டு, சொந்தப் பெண்சாதியைத் தாறுமாறாக நடத்தவும் ஆரம்பித்தான். அவன் என்ன கொடுமைசெய்தாலும் அதையெல்லாம் சகித்துக்கொண்டு, அவனுடைய பிரியத்தைப் பொறுமையினாலும் வணக்கத்தினாலும் மறுபடியும் சம்பாதிக்க அவளாற் கூடியமட்டும்பிரயாசப்பட்டும் அநுகூலசித்தியாகவில்லை. பிற்பாடு அந்த உத்தமி கடவுளே கதியென்று அவரிடத்திலே சகல நம்பிக்கையும்வைத்து, புருஷன் வரும்போது அவனுடைய பணிவிடைகளில் ஒருகுறைவும் இல்லாமல் சர்வ ஜாக்கிரதையாய் நடந்துவந்தாள்.

"புருஷனுக்கும் பெண்சாதிக்கும் ஒரு சம்பந்தமுமில்லாமற் செய்துவிடவேண்டுமென்று அவனுடைய வைப்பாட்டி கருதி, அவள் மேலே இல்லாத தோஷங்களையெல்லாம் உண்டுபண்ணிச் சொன்னதுந் தவிர அந்தப் பதிவிரதையினுடைய கற்புக்கும் பழுதுசொல்ல ஆரம்பித்

தாள். அதை அவன் நம்பவில்லையென்று கண்டு, அவனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும்படியாக அந்தச் சோர ஸ்திரீ ஒரு அபாண்டமான கற்பனை செய்யத்தொடுத்தாள். எப்படியென்றால் அந்த உத்தமி கள்ளப்புருஷர்களுக்குக் கடிதம் எழுதி, அவர்கள் அதற்குப்பதில் எழுதினதுபோலஅந்தச் சோரஸ்திரீ இரண்டு கடிதங்களை உற்பத்திசெய்து; அதை அந்த உத்தமியினுடைய வேலைக்காரி கையிற் கொடுத்து, அவளுடைய மேசைக்குள்ளாக வைத்துவிடும்படி ஜாக்கிரதைசெய்தாள். அந்த வேலைக்காரி தன்னுடைய எஜமானிச்சிக்குத் துரோகஞ்செய்யமாட்டேனென்று முந்திஆக்ஷேபித்தாலும், பின்பு பணப்பிசாசின் ஏவுதலால் அந்தக்கடிதங்களைத் தன்னுடைய தலைவியின் பெட்டியில் ஒருவருக்குந்தெரியாமல் வைத்துவிட்டாள். இது நடந்த பிற்பாடு அந்தச்சோரஸ்திரீ அந்தத்தனவானைப்பார்த்து, "உங்களுடைய பெண்சாதிமேலே தோஷஞ்சொன்னால் நீங்கள் நம்புகிறதில்லை, உங்கள் கௌரவத்துக்குக் குறைவுவரக் கூடாதென்று நான் சொல்லுகிறேனே தவிர, எனக்கு ஏதாவது லாபமுண்டா? உங்கள் பத்தினியும் அவளுடைய சோரநாயகனும் ஒருவர்க்கொருவர் அடிக்கடி கடிதம் எழுதிக்கொள்வதாகவும் கேள்விப்படுகிறேன். அவளுடைய பெட்டிமுதலானவைகளைச் சோதித்தால், கடிதங்கள் அகப்பட்டாலும் அகப்படலாம். நீங்கள் எப்படியாவது உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்' என்றாள். உடனே அந்தத் தனவான், 'நீ யார் மூலமாகக் கேள்விப் பட்டாய்?' என, அந்தத்துஷ்டை, 'நான்அவர்களை இப்போது காட்டிக்கொடுக்கமாட்டேன். நீங்கள் உங்கள் வீட்டைப் பரிசோதித்துப்பாருங்கள்' என்றாள்.

"அவன் இதையும் நம்பாமல், போஜனத்துக்காகத் தன் வீட்டுக்குப்போனான். அவன் போஜனஞ்செய்த பிற்பாடு, அவனுடைய பத்தினிவந்து, உள்ளூரிலிருக்கிற தன்னுடைய தகப்பனார் வியாதியாயிருப்பதாகத் தான்கேள்விப்பட்டதாகவும், அவரைப் போய்ப் பார்த்துக்கொண்டு, உடனே திரும்பி வருவதாகவும் சொல்லி உத்தரவு கேட்

டான். அவன் நிராடங்கமாய் உடனே உத்தரவு கொடுத்தான். அவள் போனபிற்பாடு, அவளுடைய பெட்டியைச் சோதிக்கும்படி வைப்பாட்டி சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்து, அவன் உடனே பெட்டியைத் திறந்து பார்வையிட்டான். அதில் அந்த இரண்டு கற்பனைக்கடிதங்களும் அகப்பட்டன. அவைகளை அவன் படித்துப் பார்த்தவுடனே பெண்சாதிமேலே கோபாக்கினி மூண்டுவிட்டது. அவள் அந்தச்சமயத்தில் இருந்திருப்பாளானால், தப்பாமற் பிராணபாயம் சம்பவித்திருக்கும். அந்தக்கடிதங்களில் ஒன்றில் அன்றைத்தினம் இராத்திரி பத்துமணிக்குக் கள்ளப்புருஷன் தன் பெண்சாதியிடத்துக்கு வருவதாக எழுதியிருந்தபடியால், அவனும் வந்தபிற்பாடு இருவரையும் ஒரேமுகூர்த்தத்திலே கொன்றுவிடுகிறதென்று நிர்ணயித்து, தன்னுடைய கோபத்தையும் அடக்கிக்கொண்டிருந்தான். தகப்பனைப் பார்க்கப்போயிருந்த அவனுடைய பாரி அஸ்தமிக்கிற சமயத்தில் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தாள். அவளை அவன் வாயில்வந்தபடி நிஷ்காரணமாய்த் தூஷித்துக்கொண்டிருந்தான். சிலநாளாய்த் தூஷிப்பது அவனுக்கு வழக்கமாயிருந்தபடியால், அவள் எதிர் வார்த்தை ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் மௌனமாயிருந்தாள். அவன் இராப்போசனஞ் செய்தபிற்பாடு, வழக்கப்படி வைப்பாட்டி வீட்டுக்குப்போகிறவன்போலப் புறப்பட்டு வெளியேபோய், சற்றுநேரங் கண் மறைவாயிருந்து, ஒன்பதுமணி நேரத்துக்கு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் தன் வீட்டுத் தோட்டத்துக்குள்ளாக வந்து, படுக்கை அறைப் பலகணி ஓரத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த பண்டிக்குள்ளாக நுழைந்து, ஆயுதபாணியாய் உட்கார்ந்திருந்தான். அந்த இடம் எந்தப்பக்கத்திலிருந்து யார்வந்தாலும் தெரியக்கூடியதாகவும், அறைக்குள்ளாக என்ன நடந்தாலும் பார்க்கக்கூடியதாகவும் இருந்தது. அந்த அறையிலிருந்த கடிகாரம் பத்துமணி அடித்ததை இவன் கேட்டவுடனே, கள்ளப்புருஷன் வருவானென்று, நாலுபக்கத்திலும் திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஒருவரும் வரவில்லை. அந்தக் கடிகாரம் பதினொருமணி

யும் அடித்தது. அப்போதும் ஆண்பிள்ளையென்கிற காற்றுக்கூட வீசவில்லை. அவனுடைய பத்தினியோ வென்றால் அவன் வெளியேபோன நிமிஷமுதல் அந்தப்படுக்கைஅறைக்குள் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய்க் கடவுளைநோக்கி ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் இருந்த கோலத்தைப் பார்த்தால், தெய்வபக்தி மேலிட்டு, தேக பரவசமாக இருந்தாளே தவிரக் 'கள்ளப்' புருஷனுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருப்பவளாகக் காணப்படவில்லை.

"அவள் நெடுநேரம் தியான நிஷ்டையில் இருந்த பின்பு, நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த தன் பிள்ளையை எழுப்பிச் சாதம் ஊட்ட ஆரம்பித்தாள். அந்தப் பிள்ளை சாப்பிடும்போது, 'ஏன், அம்மா, அழுகிறீர்கள்?' என்றுகேட்க, அவள் ஒன்றுஞ்சொல்லாமலே சாதம் ஊட்டினாள். அந்தப் பிள்ளை மறுபடியும் சும்மா இராமல், 'ஐயா போய்விட்டார்களென்றோ அழுகிறீர்கள்? அவர்கள் தான் உங்களை அடிக்கடி திட்டுகிறார்களே. அவர்கள் போனால் போகட்டுமே. நம்மை இரக்ஷிக்கிறதற்கு என் பாட்டனாராகிய உங்கள் ஐயா இல்லையா? மாமா இல்லையா?' என்றது. அவள் உடனே பிள்ளையைப்பார்த்து; 'அப்படி எல்லாம் பேசாதே. உன்னுடைய ஐயா போய்விட்டால் நம்மை ஒருவருந் தாங்கமாட்டார்கள். உன்னுடைய ஐயா ஒருகுறைவுமில்லாமல் க்ஷேமமாயிருக்கவேண்டுமென்று சுவாமியைப்பார்த்துப் பிரார்த்தனைசெய்' என்றாள். இதைக்கேட்டவுடனே வண்டியிலிருந்தவனுடைய மனம் இளகவும் அவனுடைய கண்ணில் ஜலம் பெருகவும் ஆரம்பித்தன. அந்தப்பிள்ளை சாப்பிட்டு முடிந்தவுடனே, வேலைக்காரி அந்த அறைக்குள்ளாக ஏதோ காரியமாக வந்து நுழைந்தாள். அவளைக் கண்டவுடனே அந்தப்பிள்ளை தன் தாயாரைப்பார்த்து, 'இவள் நேற்றைத்தினம் உங்களுடைய பெட்டியைத்திறந்தாள். நான் வெளியே இருந்து ஜன்னல்வழியாய்ப் பார்த்தேன்' என்றது. அவள், 'நான் பெட்டியைத்திறக்கவேயில்லை' என்றாள். உடனே அந்தப்பிள்ளை, 'நீ பெட்டியைத் திறக்கவில்லை

யா? ஏதோ சில கடிதங்களை அந்தப் பெட்டிக்குள் வைக்க
வில்லையா?' என்றது. இதைக்கேட்டவுடனே அவளுடைய
மனோசாட்சியும் குற்றஞ்சாட்ட ஆரம்பித்தபடியால் முன்
னுக்குப் பின்விரோதமாகவாயில் வந்தபடி உளறினாள். அவ
ளுடைய தலைவிக்குக் கடிதவிஷயமொன்றுந் தெரியாதான
படியால், காசு திருடத் திறந்திருப்பாளென்று நினைந்து,
'இனிமேல் நீ பெட்டியைத்திறந்தால் உன்னுடைய வேலை
யை இழந்துபோவாய், ஜாக்கிரதையாயிரு' என்று கண்டி
த்தாள். கொலைக்கு ஆயத்தமாகப் பண்டியிலிருந்த தலைவன்
இந்தசம்பாஷணைகளெல்லாம் கேட்டவுடனே, அவனுடை
ய சந்தேகம் ஓடவும் அவனுடைய கத்தி உறைக்குள் நு
ழையவும் ஆரம்பித்தது. ஆயினும் உண்மையை நன்றாக அ
றியவேண்டுமென்று, அவன் சப்தப்படாமல், பண்டியை
விட்டுக் கீழேகுதித்து, அந்தத்தோட்டத்தில் ஒரு மூலையி
லே தனிமையாயிருந்த வேலைக்காரி வீட்டுக்குப்போனான்.
அவள் அப்போது தான் உள்ளே நுழைந்து, அந்தப்பிள்
ளையால் வெளியான தன்னுடைய துன்மார்க்கத்தை நினை
த்து நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தாள். எச
மான் அவளைக்கண்டவுடனே கத்தியை உருவிக்கொண்டு,
'நீ ஏன் என்பெண்சாதி பெட்டியைத்திறந்தாய்? உண்மை
யைச் சொல்லாவிட்டால் இந்தக்கத்திக்கு இரையாவாய்?'
என்று பயமுறுத்தினான். அவள் உடனே கீழேவிழுந்து, அ
வனுடைய இரண்டுகாலையும் பிடித்துக்கொண்டு, அவனு
டைய வைப்பாட்டி இரண்டு கடிதங்களைக் கொடுத்ததாக
வும், அவைகளைத்தான் தன்னுடைய தலைவியின் பெட்டி
யில் வைத்ததாகவும் ஒப்புக்கொண்டாள். இதைக் கேட்ட
வுடனே அவனுடைய சந்தேகம் நிவாரணமாகி, பத்தினியி
டம்போய், அவளைக் கட்டித்தழுவிக்கொண்டு, நடந்தகாரி
யங்களையும், தான் அவளைக்கொல்ல நினைத்ததையும் சொ
ன்னான். உடனே ஸ்திரீ புருஷர்கள் சமாதானமாகி முன்
னிருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகப் பிரீதியாய் வாழ்ந்தார்க
ள். அன்றுமுதல் அந்தத் தனவான் சோரநாயகியினுடைய
ஸ்நேகத்தை விட்டு விட்டான். அந்தப் பதிவிரதா விசேஷ

ணியைப்போல நற்குணங்களாலும் தெய்வ பக்தியினாலும் புருஷனுடைய பிரியத்தைச் சம்பாதிக்கப் பிரயாசப்படுவதே உத்தமம்" என்றாள்.

பிறகு ஞானம்பாள் என்னைப்பார்த்து, "உங்களுக்கு ஒரு கெட்டபெண்சாதி வாய்த்தால் நீங்கள் என்னசெய்வீர்கள்?" என்றுகேட்டாள். "அவளை என்னாலே கூடியவரையில்சாந்தமாகவும் நயமாகவும் பேசித் திருத்தப் பிரயாசப்படுவேன். அவள் திருந்தாமல் முரட்டுத்தனஞ்செய்வாளானால், அரபிதேசத்து ஆயிரம் இராத்திரிக்கதைகளில் ஒன்றிற் சொல்லுகிறபிரகாரஞ்செய்வேன்" என்றேன். அந்தக் கதையின் சுருக்கத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று ஞானம்பாள்கேட்க: நான் சொல்லத்தொடங்கினேன்.

"ஒரு ஆஸ்திவந்தனான வியாபாரிக்கு நாட்டுப்புறத்தில் அநேகம் வீடுகளும், கால் நடைகளும் இருந்தன. அவன் குடும்ப சகிதமாக ஒரு கிராமத்துக்குப்போய் அவ்விடத்திலே சிலநாள் வசித்தான். அவனுக்கு மிருகங்களின் பாஷை நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் அதை வெளிப்படுத்தினால் அவன் இறந்துபோவானென்கிற ஒரு சங்கேதமுமிருந்தது. ஒருநாள் ஒரு காளைமாடும் கழுதையும் கட்டப்பட்டிருந்த கொட்டத்துக்குச் சமீபத்தில் அந்த வியாபாரி உட்கார்ந்திருந்தான். அப்போது அந்தக் காளைமாடு கழுதையைப்பார்த்து, 'என்னைப் பகல்முழுதும் ஏரிலே கட்டிக்கொல்லுகிறார்கள். நீ அதிர்ஷ்டசாலியானதால் சௌக்கியத்தை அனுபவிக்கிறாய்' என்று முறையிட்டது. 'இனிமேல்உன்னைஏரிலேகட்டவந்தால், கழுத்தைக்கொடாமல் முட்டித்தள்ளு' என்று மாட்டுக்குக் கழுதை துர்ப்போதனைசெய்தது. அந்தப்படி மறுநாட்காலையில் மாடு வசப்படாமல் முரட்டுத்தனம் செய்தபடியால் அதைப்பற்றி வேலைக்காரன் எசமானுக்குத் தெரிவித்தான். முந்தினநாள் கழுதை செய்த உபதேசம் எசமானுக்குத் தெரியுமானதால், மாட்டுக்குப் பதிலாகக் கழுதையை ஏரிலேகட்டி உழும்படி ஆக்ஞாபித்தான். அந்தப்படி கழுதை அன்றைத்தினம் ஏரிலே கட்டப்பட்டு, அது பட்டபாடு சாமானியமல்ல. கழுதை

பாதிப்பிராணனுடன் அஸ்தமனத்துக்குக் கொட்டத்துக்கு வந்தவுடன், மாட்டைப்பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டு, 'நாளைத்தினம் நீ என்னசெய்யப்போகிறாய்?' என்றுகேட்க 'இன்றைத்தினஞ் செய்ததுபோலவே நாளைத்தினமும் செய்யப்போகிறேன்' என்று மாடுசொல்ல, உடனே கழுதை, 'அப்படிச் செய்யாதே, ஏனென்றால் எசமான் நீ வியாதியாயிருப்பதாக நினைத்து, உன்னைக்கொன்றுவிடும்படி ஆளுக்கு உத்தரவு கொடுத்ததை நான் காதினாலே கேட்டேன். நாளைத்தினம் உன்னை ஏரிலே கட்டும்போது, நீ முரட்டுத்தனஞ் செய்யாமலிருந்தால் பிழைத்தாய். அப்படியில்லாமல், சண்டித்தனஞ் செய்வாயானால் உன் பிராணன் உனக்குச்சொந்தம் அல்ல' என்றது. இதை வியாபாரி கேட்டுக்கொண்டிருந்ததால், அவனுக்குப் பெருஞ்சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அப்போது கூட இருந்த அவன் பத்தினி 'ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?' என்றுகேட்க: 'மாடுங் கழுதையுஞ் செய்துகொண்ட சம்பாஷணையைக்கேட்டுச் சிரித்தேன். அதை உனக்குச்சொன்னால் என் பிராணன்போய்விடும்' என்றான். அவள் 'நீங்கள் அதைச் சொல்லாவிட்டால் என்பிராணன்போய்விடும்' என்று சொல்லி, அன்னம் ஆகாரமில்லாமல் ஒரு அறைக்குள்ளே போய்ப் படுத்துக்கொண்டு அழுதாள். புருஷன் என்ன நியாயஞ்சொல்லியும் அவள் கேட்கவில்லை. அவளுடைய தாய் தகப்பன் முதலானவர்கள் வந்து, அவர்களாலே கூடியவரையிற் புத்திசொல்லியும் அவள் கேளாமற் பிடிவாதஞ்செய்தாள். அப்போது அந்தவீட்டிலிருந்த ஒரு சேவலும் ஐம்பது பெட்டைக்கோழிகளும் கூடிக்கொஞ்சிக்குலாவிக்கொண்டு திரிவதைப்பிரமாணிக்கமுள்ள ஒரு நாய் பார்த்து, 'சேவலே, சேவலே, நம்முடைய எஜமானும் எசமானிச்சியும் மனஸ்தாபப் பட்டுக்கொண்டு வருத்தப்படுகிறகாலத்தில், நீ உன் பெண்சாதிகளுடனே கூடிக்கொண்டு கொட்டம் அடிக்கிறாயே! இது அழகா?' என்றுகேட்க அந்தச் சேவல் நாயைப்பார்த்து, 'நம்முடைய எசமான் முழுமூடன். ஒரு பெண்சாதியை அடக்கி ஆள அவனுக்குத்திறமையில்லை. நான் ஐம்பது பெண்சாதிகளை அடக்கி

ஆளில்லையா? எசமான் செய்யவேண்டியது என்னவென்றால், ஒரு கழியை எடுத்துக்கொண்டு பெண்சாதிக்குத் தகுந்தபடி பூசை கொடுத்தால் அவள் உடனே அடங்குவாள்' என்று சொல்லிற்று. அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எசமான் இது நல்ல உபாயமென்றெண்ணி, ஒரு பெரிய கழியை எடுத்துக்கொண்டு பெண்சாதி படுத்துக்கொண்டிருந்த அறைக்குள்ளேபோய்க் கதவை மூடிக்கொண்டு, மர்த்தனஞ்செய்ய ஆரம்பித்தான். "அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும்" என்பதுபோல் உடனே பெண்சாதிக்குப் புத்திவந்து, அவளுடைய பிடிவாதமான துர்க்குணத்தை விட்டுவிட்டாள்," என்றேன்.

இந்தக்கதையைக் கேட்டவுடனே ஞானம்பாள் சிரித்தசிரிப்பை இப்போது நினைத்தாலும் எனக்குஞ் சிரிப்பு வருகிறது.

உஉ - ம். அதிகாரம்.

பிறவாக்குழந்தையை ஸ்வீகாரங்கேட்டுப் பிரமாதம் விளைதல்.

முந்தின அதிகாரத்திற் சொல்லியபடி ஞான சல்லாபங்களிலும், கிருகஸ்தாச்சிரம தர்மங்களிலும் சந்தோஷமாகக் காலம்போக்கிக் கொண்டு வந்தோம். கலியாணத்துக்கு முன்பு பிடரியைப்பிடித்துத் தள்ளினாலும் போகாமலிருந்தகாலம், இப்போது வாயுவேகம் மனோவேகமாக ஓடத்தலைப்பட்டது. கலியாணத்துக்குப் பின்பு ஒன்றரை வருஷம் ஒன்றறை நிமிஷம்போற் பறந்துவிட்டது. நாங்கள் இரண்டாவது தடவை சம்பந்திமுதலியார் வீட்டில் இருக்கவேண்டிய ஆறுமாசமும் கடந்துபோய் விட்டதால், ஞானம்பாளை என் வீட்டுக்கு வரும்படி உத்தரவுசெய்து, நான் முந்திப் போய்விட்டேன். அதற்குச்சற்றுநேரத்துக்குப் பின்பு சம்பந்திமுதலியார் என் தகப்பனாரிடத்திற்குவந்து, "ஞானம்பாள் கர்ப்பவதியா யிருப்பதாக அவளுடைய தாயார் சொல்லுகிறாள். அவளுக்கு முதற்பிரசவத்தில் ஆண்

குழந்தை பிறக்குமென்று அவனுடைய ஜாதகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பிள்ளையை எனக்கு நீர் ஸ்வீகாரம் கொடுக்கவேண்டும். அதற்கென்ன சொல்லுகிறீர்?" என்றார். என் தகப்பனார் சிரித்துக்கொண்டு, "கர்ப்பமே நிச்சயமென்று தெரியவில்லை. அது நிச்சயமாயிருந்தாலும் ஆண்பிள்ளைதான் பிறக்குமென்று எப்படி நிச்சயிக்கக் கூடும்? பின்னும் ஜேஷ்டபுத்திர ஸ்வீகாரமும் புத்திரிகா புத்திரஸ்வீகாரமும் செல்லாதென்று தர்மசாஸ்திர வசனமும் இருக்கின்றதே" என்றார். சம்பந்திமுதலியார் என் தகப்பனாரைப் பார்த்து, "உம்மை நான் தர்மசாஸ்திரம் கேட்கவில்லை. நீர் அந்தப்பிள்ளையை ஸ்வீகாரம் கொடுப்பீரா? மாட்டீரா? இரண்டிலொன்று சொல்லும்" என்றார். உடனே என் தகப்பனார், "எனக்குப்பௌத்திரன் வேண்டாமா! உமக்கெப்படி ஸ்வீகாரம்கொடுப்பேன்?" என்றார். இதைக் கேட்டவுடனே சம்பந்தி முதலியாருக்கு ஆக்கிரகம் உண்டாகி, அவர் வீட்டுக்குப்போய், ஞானம்பாளைக் கூப்பிட்டு, "உனக்கு, நான் வேண்டுமா? புருஷன் வேண்டுமா?" என்றுகேட்க, அவள், "இருவருந்தான் வேண்டும்" என்றுளாம். "இருவரிலும் யார் விசேஷம்" என்று அவர் மறுபடியும் கேட்க, அவள் புருஷன் தான் விசேஷமென்று நேரே உத்தரவுசொன்னால் தகப்பனாருக்குக் கோபம் வருமென்று நினைத்து, "என் தாயாருக்குத் தன் தகப்பனைப்பார்க்கிலும் நீங்கள் விசேஷமல்லவா?" என்று விநயமாகவும் மறைபொருளாகவும் மறுமொழிசொன்னாள். அதற்குச் சற்றுநேரம் அவருக்குப் பயன்தெரியாமலிருந்து, பிற்பாடு தெரிந்துகொண்டு, ஞானம்பாளை வாயில்வந்தபடி தூஷித்து, "இனிமேல் நீ உன் புருஷன் வீட்டுக்குப் போகிறதைப்பார்க்கலாம். அவனும் இங்கே வருகிறதைப் பார்க்கலாம்" என்று சொன்னாராம். தூஷணையான வார்த்தைகளை அவள் ஒரு நாளும் கேளாதவளானபடியால் அவளுக்கு உடனே நடுக்கனும் சுரமுங்கண்டு கர்ப்பத்துக்கு அபாயம் வந்துவிட்டது.

இந்தச் செய்திகளெல்லாம் என் தகப்பனார் கேள்விப்பட்டு, அவர் என்னை அழைத்து, "உனக்குத் தகப்பனே

ண்டுமா ? பெண்சாதிவேண்டுமா?" என, நான், "இருவருந் தான் வேண்டு" மென்றேன். அவர், "அதுகூடாது; நான் வேண்டுமானால் உன்பாரியைத் தள்ளி விடவேண்டும்" என்றார். நான் என் தகப்பனாரைப்பார்த்து, "பிதுர்வாக்கியம்; நியாயத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் ஒத்திருக்கிற பக்ஷத்தில் நான் அந்தப்படி நடக்கவேண்டியது தான். சகலசாஸ்திரங்களுக்கும் வேதவாக்கியங்களுக்கும் விரோதமாகவும், நிஷ்காரணமாகவும் என்பாரியைத் தள்ளி விடும்படிசொல்லுகிறீர்கள். அந்த உத்தரவை எப்படி நான் அநுஷ்டிக்கக்கூடும்?" என்றேன். உடனே அவருக்குக் காலாக்கினிபோல் கடுங்கோப முண்டாகி, "அடா பயலே, இதற்குத்தானா உன்னை நான்பெற்றேன் ? வளர்த்தேன் ? நேற்றுவந்தவளைப் பொருளாயெண்ணி என்னை அலக்ஷியஞ்செய்தாயே. இனிமேல் அவளும் இங்கேவரக்கூடாது. நீயும் அங்கேபோகக்கூடாது. இனி நீ அவளிடத்தில் பேசினால் எனக்கு நீ பிள்ளையுமல்ல; நான் உனக்குத் தகப்பனுமல்ல, என்னுடைய ஆஸ்தியும் உனக்கு நாஸ்திதான்" என்றார். இதைக் கேட்டவுடனே எனக்கு எவ்வளவு துயரமுண்டாயிருக்குமென்பதை இதை வாசிக்கிறவர்கள் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டுமேயல்லாது, அதை விவரிக்க நான் சக்தியுள்ளவனல்ல. இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை இதற்கு முன் ஒருநாளும் நான் கேட்டதில்லையானதால், அந்தவார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் பாணம்போல் என் இருதயத்தைப்பிளந்தது. சம்பநதி முதலியார் வீட்டுக்கு நானும் போகக்கூடாது, என்வீட்டுக்கு ஞானம்பாளும் வரக்கூடாதென்று சம்பந்திமுதலியாரும் என் தகப்பனாரும் ஆணையிட்டு மறித்தபிற்பாடு இனிமேல் அவளை எப்போது காணப்போகிறோமென்று, நான் துக்காக்கிராந்தனாயிருக்கும்போது, என் தாயார் பரிதாபமுகத்துடன் என்னிடம் வந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டவுடனே, "அம்மா, நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் கேள்விப்பட்டீர்களா?" என்று சொல்லி அழுதேன். அவர்களும் சற்றுநேரம் என்னுடன்கூட விசனப்பட்டபிற்பாடு, என் கண்ணீரைத் துடைத்துச் சொல்லுகிறார்கள்.

"அப்பா, நீ கிலேசப்படவேண்டாம். பெரியோர்களாயிருக்கிறவர்களுக்கு ஒவ்வொரு சமயத்தில் கோபம் வருகிறதும் பிற்பாடு தணிகிறதும் வழக்கந்தான். இப்போது உன் தந்தையார் ஏதோ சொன்னார்களென்று நீ துக்கிக்கவேண்டாம். நீ பிறந்ததுமுதல் இந்நாள்மட்டும் உன்னை உயிர்க்குயிராய் வளர்த்தவர்கள் இப்போது கோபமாய் ஒருவார்த்தை சொன்னால் அதற்காக மனஸ்தாபப்படலாமா? அதற்குமுன் அவர்கள்செய்த நன்மையைமறந்துவிடலாமா? அவர்கள் கோபத்திலே சொன்ன வார்த்தைகளையெல்லாம் நிசமென்று நினைத்து, நீ மனம வருந்தாதே. ஞானம்பாளை நீ சீக்கிரத்திலே பார்ப்பாய்" என்று பலவிதமாக என் தாயார் எனக்குத் திடஞ்சொன்னார்கள். அவர்கள் என்னுடன்கூட இருந்தவரையில், எனக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாகவிருந்தது. அவர்கள் போனவுடனே அந்த ஆறுதலும் போய்விட்டது. என்னுடைய வியாகுலத்தை அதிகப்படுத்துவதற்கு இன்னொரு காரணமும் கூடச்சேர்ந்தது. அஃது என்னவென்றால் சம்பந்திமுதலியாருக்கும் என் தகப்பனாருக்கும் உண்டான சண்டை நிமித்தம், ஞானம்பாளுக்கு வியாதி அதிகரித்து, அவளுடைய கர்ப்பமும் அழிந்துபோனதாக நான் கேள்விப்பட்டு, வேல் தொளைத்த புண்ணிலே கொள்ளிக்கட்டையைச் சொருகினதுபோல் பெருந்துயரத்தை அடைந்தேன். அந்தச் சண்டைக்குக் காரணமாயிருந்த கர்ப்பம் அழிந்துபோயும்; அதனால் விளைந்த கலகம் தீரவில்லை. குதிரை கீழே தூக்கிப்போட்டதுமல்லாமல் மேலே ஏறியுமிதித்ததுபோல், என் தகப்பனார் மறுபடியுஞ் சும்மாவிராமல் எனக்கு வேறே பெண் விசாரித்து, கலியாணம் செய்விக்கவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டதாக நான் கேள்விப்பட்டு, இப்படிப்பட்டவர்களுடைய முகத்தில் விழிக்காமல் ஞானம்பாளையும் அழைத்துக்கொண்டு எங்கேயாவதுபோய்விடலாமென்கிற எண்ணம் உண்டாயிற்று. ஆனால் ஞானம்பாள் வியாதியாயிருப்பதினாலே அவளை அழைத்துக்கொண்டுபோவது தகுதியல்லவென்றும், நான் முந்திப்போய், ஒரு இடத்தில் நிலைத்திருந்துகொண்டு, பிற்பாடு அவளை

அழைத்துக்கொள்ளலாமென்றும் எனக்குள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டேன். ஆனால் அவளுக்குத் தெரிவிக்காமற் போனால் அவளுடைய வியாதி அதிகரிக்குமென்று பயந்து, சகல விவரங்களையும் ஒரு அந்தரங்கக் கடிதமூலமாக அவளுக்குத் தெரிவித்தேன். அதற்கு உடனே மறுமொழி அனுப்பினாள். அதில் நான் தேசாந்தரம் போகக்கூடாதென்றும் சிலவிசை நான் தேசாந்தரம் போகிறபக்ஷத்தில் தன்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போகவேணுமென்றும் எழுதியிருந்தாள். நான் அவளை அழைத்துக்கொண்டு போவதற்குள்ள அசந்தர்ப்பங்களை விவரித்து, இரண்டாவது கடிதம் அனுப்பினேன். அதற்கு ஒரு பதிலும் வராதபடியால், நான் சொன்ன நியாயங்களை அவள் ஏற்றுக்கொண்டாளென்று ஊகித்துக்கொண்டேன். அவளுக்கு நான் புறப்படப்போகிற தினத்தையும் தெரிவிக்கவில்லை.

உரு - ம். அதிகாரம்.

பிரதாபமுதலியார் பிரயாணம், பிரிந்தவர் கூடல், இரண்டு தாரக்காரன் பட்டபாடு.

ஒருநாள் இராத்திரி எல்லாரும் தூங்குகிற சமயத்தில் எனக்கு விசுவாசமுள்ள இரண்டு வேலைக்காரர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு, வழிக்குவேண்டிய சாமான்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, எங்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு யாத்திரை வண்டியின்மேலேறிக்கொண்டு, கிழக்கு ரஸ்தாவழியாகப் பிரயாணம் புறப்பட்டேன். எல்லாரும் தாங்கள் போகிற ஊரை நிச்சயித்துக்கொண்டு, அந்த ஊருக்குப் போகிறமார்க்கமாய்ப் போவார்கள். நான் இன்ன ஊருக்குப் போகிறதென்கிற நிச்சயமில்லாமல், கிழக்கு ரஸ்தாவைப் பிடித்துக்கொண்டு, அதி துரிதமாய்ப் போனேன். நான் போகும்போது என்னுடைய தேகமட்டும் கூடவந்ததே தவிர என்மனம் கூடவராமல் என் தாயாரிடத்திலும் ஞானம்பாளிடத்திலும் தங்கிவிட்டது. வழியில் என்ன அ

திசயமென்று யாராவது கேட்டால் எனக்கு இன்னதென்று தெரியாது. மறுநாள் மத்தியானம் எங்கே தங்கியிருந்தோம், என்ன ஆகாரம் செய்தோமென்பதை என் வேலைக்காரர்களைக் கேட்கவேண்டுமே தவிர, எனக்கு யாதொன்றும் தெரியாது. என் பிராணன், மனம் முதலியவைகளையெல்லாம் சத்தியபுரியிலே வைத்துவிட்டு, நான் ஒரு சஞ்சாரப்பிரேதம்போல் சென்றேன். அன்றைத்தினம் ஐந்து காதவழி நடந்து, இராத்திரிப் பத்துமணிக்கு நல்லூர் என்னும் கிராமத்தை அடைந்தோம். அந்த ஊர்ச்சத்திரத்தில் ஒரு தனிமையான இடத்தில் பஞ்சணையை விரித்துப் படுத்துக்கொண்டேன். என்னுடைய வேலைக்காரர்கள் சமையல்செய்வதற்காகப் போய்விட்டார்கள். நான் முகமறைய முக்காடிட்டுப் படுத்துக்கொண்டு, இனிமேல் ஞானம்பாளைப் பார்க்கும்படியாயிருக்குமோ, அல்லது அவளைப் பார்க்கக்கூடாதென்று என் பிதாசொன்ன வாக்கியமே நிறைவேறிப்போகுமோ என்று மனங்கலங்கி, எண்ணுதெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டு படுத்திருந்தேன். நான் படுத்தச் சற்றுநேரத்திற்குப் பின்பு யாரோவந்து என்னைத் தட்டினார்கள். நான் உடனே என் முக்காட்டைத் திறந்துபார்க்க; ஞானம்பாள் வந்து நிற்பதுபோலத் தோன்றிற்று. இது கனவோ அல்லது உருவெளித் தோற்றமோ என்று நான் மயங்கிக்கொண்டிருக்கையில், அவளுடைய கண்ணீர்ப் பிரவாகம் என் முகத்தின்மேல் விழுந்து, என் மயக்கத்தைத் தெளிவித்தது. உடனே அவள் என்னைத் தழுவிக்கொண்டு, "நான் உங்களுக்கு என்ன அபராதம்செய்தேன்; என் முகத்தில் விழிக்காமல் வந்து விட்டீர்களே" என்று கண்ணீர்விட்டுப் பொருமினாள். நானும் சற்றுநேரம் கண்கலங்கின பிற்பாடு, அவளைப்பார்த்து, "நான் இன்றைத்தினம் புறப்படுகிறேனென்பதும் இந்த வழியாய்ப்போகிறேனென்பதும் உனக்கெப்படித் தெரியும்? நீ இவ்வளவு தூரம் எப்படிவந்தாய்?" என்று கேட்க; அவள் சொல்லுகிறாள். "நீங்கள் பிரயாணம் புறப்படுகிறது நிச்சயமென்று உங்கள் கடிதங்களால் அறிந்துகொண்டேன். நீங்கள் எங்கேபோனாலும் உங்களுக்

குப் பிரியமான ஊழியக்காரர்களாகிய கந்தசாமி, வினைதீர்த்தான் இவர்களைக்கூட அழைத்துக் கொண்டு போவீர்களென்பதும் எனக்குத்தெரியும். அவர்களுடைய பெண்சாதிகள் எனக்குத் தாதிகளானதினாலே அவர்களுடைய புருஷர்களை விசாரித்து, நீங்கள் புறப்படுகிற நிச்சயமான தினத்தை அறியும்படி சொல்லி யிருந்தேன். நீங்கள் உங்களுடைய பெண்சாதிக்கு உண்மையை மறைத்தாலும் உங்களுடைய வேலைக்காரர்கள் அவர்களுடைய பெண்சாதிகளுக்கு உண்மையை மறைக்கவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் மூலமாக நீங்கள் புறப்படுகிற தினத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, நானும் புறப்படுகிறதற்கு முஸ்திப்பாயிருந்தேன். என்னுடைய தாதிகளும் தங்கள் புருஷர்களைப் பிரிந்திருக்க மனமில்லாதவர்களாய், தங்களை அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி பிரார்த்தித்தார்கள். அவர்களும் நானும் நீங்கள் புறப்பட்டுச் சற்றுநேரத்திற்குப் பின்பு ஒருவருக்குந் தெரியாமல், ஒரு வண்டியின்மேலே ஏறிக்கொண்டு, உங்களுடைய கண்ணிலே படாமல், கொஞ்சதூரம் பின்னிட்டு, உங்களுடைய வண்டியைத் தொடர்ந்துகொண்டு வந்து சேர்ந்தோம்" என்றாள்.

ஞானம்பாளைக் கண்டவுடனே சூரியனைக் கண்டபனி போல் என்னுடைய துக்கமெல்லாம்விலகிவிட்டது. ஆனால் அவள் வியாதிப்பட்டு மெலிந்திருந்தபடியால், "இப்படிப்பட்ட பலவீனமான ஸ்திதியில் நீ யாத்திரை செய்யக்கூடுமா?" என்று கேட்டேன். அவள் தனக்குப் பூரண சௌக்கியமாய்விட்டதால் யாத்திரை செய்யலாமென்று சொன்னாள். நான் அவளைப்பார்த்து, "என்னை நீ கலியாணம் செய்த நிமித்தம் உன்னுடைய உற்றார் பெற்றாரையும் சகல சுகங்களையும் இழந்து, வனாந்தரத்தில் சஞ்சரிக்கும்படி நேரிட்டதே" என்றேன். அவள் என்னைப்பார்த்து, "நான் சொல்ல வேண்டியதை நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். என்னாலேதான் உங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட கதி வாய்த்தது. பின்னும் நீங்கள் இல்லாத இடம் நாடாயிருந்தாலும், அதுதான் காடு. உங்களுடன் கூடியிருக்கிற காடே எனக்கு நாடு" என்று

சீதை இராமருக்குச் சொன்னதுபோல் எனக்குச் சொன்னாள். அவள் மறுபடியும் என்னைப்பார்த்து, "எனக்குத் தங்கை எப்போது வருவாள்?" என்றுகேட்டாள். அதற்கு நான் அர்த்தந் தெரியாமல் மயங்கினேன். அவள் சிரித்துக்கொண்டு, "என்னுடைய மாமா, உங்களுக்கு வேறே பெண் தேடி விவாகம் செய்ய யோசித்திருப்பதாக நான்கேள்விப்பட்டேன்" என்றாள். அதற்கு நான், "என்னுடைய ஸ்நேகன் ஒருவன் இரண்டுதாரம் கலியாணஞ்செய்து பட்டபாடுகளை நினைக்கும்போது எனக்குத் தலை நடுக்கமாயிருக்கின்றது. நான் சந்திர சூரியர் தெற்கு வடக்கானாலும் இரண்டு தாரம் கொள்ளச் சம்மதியேன்" என்றேன். அவள் "உங்களுடைய சிநேகிதர் என்னபாடுகள் பட்டார்" என்றுகேட்டாள். அதற்கு நான் சொன்னதாவது; "இரண்டு தாரம் கொண்ட ஒருவன் என்னிடத்திலே பேசும்போது தூங்கித்தூங்கி விழுந்துகொண்டு பேசினான். நான் "ஏன் தூங்கி விழுகிறாய்" என்று கேட்க, அவன் என்னைப்பார்த்து, எனக்கு இராமுழுதும் தூக்கமேயில்லை. என்னுடைய இரண்டு தாரங்களில் ஒருத்தியை ஒரு பக்கத்திலும், மற்றொருத்தியை மற்றொரு பக்கத்திலும் படுக்கவைத்து, நான் நடுவே படுத்துக்கொள்ளுகிறது வழக்கம். அவள் பக்கத்தில் நான் திரும்பினால் இவள் திட்டுகிறாள்; இவள் பக்கத்திலே திரும்பினால் அவள் திட்டுகிறாள். ஒருத்தியையும் பாராமல் மல்லாக்காய்ப் படுத்துக்கொண்டால்இருவரும்திட்டுகிறார்கள். பின்னும் இருவரும் கூடி என் தலையை மொட்டையாக்கிவிட்டார்கள். எப்படியென்றால் அவளுடைய பக்கத்தில் நான் திரும்பி யிருக்கும்போது இவளும், இவள்பக்கத்தில் திரும்பியிருக்கும்போது அவளும் கோபத்தினால்தனித்தனியே என் தலைமயிரைக் கத்தரித்து, முண்டிதம் ஆக்கிவிட்டார்கள்" என்று சொல்லித் தன்னுடைய மொட்டைத் தலையைச் சாக்ஷிகாட்டினான்" என்றேன் இவ்வகையாக விநோத சல்லாபத்தில் நானும் ஞானம்பாளும் அந்த இராவைப்போக்கினோம்.

உச - ம். அதிகாரம்.

சோரபயம்.

களவருக்கும் உளவருக்கும் நடந்த சண்டை.

புண்ணியகோடி செட்டி சரித்திரம்.

மறுநாள் விடியுமுன் எழுந்து மழுபடியும் பிரயாணம் ஆரம்பித்தோம். பகல்முழுதும் யாத்திரை செய்கிறதும், இரவில் எந்த ஊர் நேருகிறதோ அந்த ஊரில் தங்குகிறதும், இவ்வகையாக நாங்கள் பயணஞ் செய்துகொண்டு போகும்போது, ஒருநாள் அஸ்தமிக்கிறவரையில் நாங்கள் தங்கும்படியாகச் சத்திரமாவது ஊராவதுதென்படவில்லை அன்றைத்தினம் அமாவாசை இருட்டானதால் எங்கேதங்கலாமென்று யோசித்துக்கொண்டு போகையில், வழிக்குக் கொஞ்சதூரத்தில் ஒரு சாவடி காணப்பட்டது. அந்தச்சாவடியில் தங்கலாமாவென்றுஅவ்விடத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த ஆட்களை விசாரித்தோம். அவர்கள் அது தகுதியான இடமென்று சொன்னதினால் நாங்கள், பண்டியைநிறுத்தி, அந்தச்சாவடியில் தங்கி,நானும் ஞானம்பாளும்வழியில்வந்த களையினால்முன்னேரத்தில் படுத்துத்தூங்கினோம் வேலைக்காரர்கள் சுயம்பாகஞ் செய்து, எங்களைஎழுப்பி, அன்னம் படைத்தார்கள்.போஜனம் முடிந்த வுடனே எங்கள் வேலைக்காரர்களில் ஒருவன்எங்களைப்பார்த்து, "ஐயா, நான்ஜலம்கொண்டுவரக் குளத்துக்குப்போனபோது ஒருமனுஷன் என்னைக்கண்டு, இந்த இடம் கள்ளர்கள் வசிக்கிற இடமென்றும், இந்தச் சாவடியில் அநேகம் விசை கொள்ளையுங் கொலையும் நடந்திருப்பதாகவும் சொன்னான். அந்தச்சாவடி தங்குவதற்குத் தகுந்த இடமென்று சிலஆள்கள் சொன்னதை நம்பி, நாங்கள் தங்கினோமென்று நான் தெரிவித்தேன். அப்படி யாராவது உங்களுக்குத் தெரிவித்திருந்தால் அவர்கள் திருடர்களாகவே இருப்பார்கள். நீங்கள் சர்வஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும் என்று அந்த மனுஷன் எச்சரிக்கைசெய்து போய்விட்டான்" என்றான். இதைக் கேட்டவுடனே எனக்கு அடிவயிற்றில் இடிவிழுந்ததுபோ

யிருந்தது. ஞானம்பா ளில்லாமலிருந்தால் நான் பயப்பட
மாட்டேன். அவள்கூட இருப்பதால் என்ன அவமானம்
நேரிடுமோ வென்கிற பயம் அதிகரித்தது. அவளை எங்கே
யாவது ஒளித்துவைக்கலாமென்று பார்த்தால் எங்கும் வெ
ட்டவெளியா யிருந்ததால் தகுந்த இடம் அகப்படவி
ல்லை. அவள் பயந்து நடுங்குவதைக் கண்டு, "ஞானம்பாள்!
நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே. நானும் வேலைக்காரர்களும்
பண்டிக்காரர்களும் உட்பட ஆறுபேர்கள் இருக்கிறோம்.
நமக்குவேண்டிய ஆயுதங்களும் இருக்கின்றன. திருடர்கள்
எத்தனைபேர்கள் வந்தாலும் ஒருகைபார்க்கிறோம்" என்று
ஞானம்பாளுக்குப் பயம் நீங்கும்படியான வார்த்தைகள்
சொன்னேன். அவள் என்னைப்பார்த்து, "நான் பயப்படு
கிறதெல்லாங் கூட, திருடர்கள் வந்தால் நீங்கள் சும்மா
இருக்கமாட்டீர்கள். அவர்களை எதிர்த்துச் சண்டைசெய்
வீர்கள். அப்போது என்ன அபாயம் நேரிடுமோவென்று
தான் அஞ்சுகிறேன். என் பயத்தை உங்களுடைய வார்த்
தை ஸ்திரப்படுத்துகிறது. நம்முடைய பலத்தையும், எதிரி
யினுடைய பலத்தையும் இடம் காலம் முதலிய பலாபலங்
களையும் யோசிக்காமல் யுத்தத்துக்குப் புறப்படுவது உசித
மல்ல. சொத்துக்களைத் திருடுவதற்காகவே திருடர்கள் வரு
கிறார்கள். அவர்களுடைய எண்ணத்துக்கு யாதொரு விக்
கினம் நேரிட்டால், அவர்கள் கொலைபாதகத்துக்கு அஞ்சு
வார்களா? அடியாளுக்குத் தோன்றுவதெல்லாங்கூட, கள்
ளர்களுடைய கூட்டம் அதிகமா யிருக்கிறபக்ஷத்தில் அவர்
களை எதிர்க்காமல் நம்முடைய கையில் உள்ள சொத்துக்
களை அவர்களிடத்தில் கொடுத்து மரியாதையையும் பிரா
ணனையுங் காப்பாற்றிக்கொள்வதே விவேகமென்று தோன்
றுகிறது. பின்னும் இந்தச்சமயத்தில் கடவுளைத்தவிர வே
றுதுணை இல்லாதபடியால் அவரை நம்பினால் கைவிடமாட்
டார்" என்றாள்.

இவ்வாறாக நாங்கள் பேசிக்கொண் டிருக்கும்போது
மேற்குத் திசையில் வெடிச் சப்தங்கேட்டு, நான் சாவடித்
திண்ணையை விட்டுக் கீழேகுதித்து, அந்தத்திசையைப்பார்

தேன். சிறிது தூரத்தில் வெளிச்சங்களுடனே திருடர்கள் பெருங்கூட்டமாய் வருகிறதைக் கண்டு, திண்ணைமேலேறி நாங்கள் வைத்திருந்த தீபம் வெளியிலே தெரியாதபடி மறைவாக வைத்துவிட்டு, சுவாமிமேல் சகல பாரத்தையும் போட்டுவிட்டு, திருடர்கள் வந்தவுடனே, அவர்களிடத்தில் கொடுக்கவேண்டி யதற்காகப் பணப்பெட்டியையும் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, மரணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்கள்போலப் பயந்து, நடுநடுங்கிக்கொண்டு இருந்தோம். ஞானாம்பாள் ஒரு மூலையில், கண்ணீர்ப்பிரவாகத்துடனே கடவுளைத் தியானித்துக்கொண் டிருந்தாள்.

மேற்கே யிருந்துவந்த திருடர்கள் ரஸ்தாவில் வந்து சேர்ந்து, நாங்கள் இருந்த சாவடிக்கு நேரே திரும்பிவந்தார்கள். அவர்கள் வரும்போது அவர்களுக்குநேரே கிழக்கேயிருந்து ஒரு பெருங்கூட்டம்வந்து, அவர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் ஆரடா?" என்று வினவ, அவர்கள் "நீங்கள் ஆரடா?" என்று எதிர்த்துக் கேட்டார்கள். உடனே கிழக்கேயிருந்து வந்தவர்களுக்குக் கோபம் உண்டாகி, மேற்கேயிருந்துவந்தவர்கள் மேலேவிழுந்து, கத்திகளாலும் கழிகளாலும் யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் அடித்துக்கொள்ளுகிற அடிகள் எங்கள் தலைமேலே அடிக்கிறது போலே கேட்டு நாங்கள் விடவிடென்று நடுங்கிக்கொண்டிருந்தோம். அவர்கள் சண்டைசெய்கிற காரணம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. ஆனால் எனக்குத் தோன்றின தெல்லாங்கூடி அன்றையத்தினம் திருடவேண்டிய முறை இன்னாருடைய தென்று ஸ்தாபித்துக் கொள்வதற்காக அவர்கள் சண்டை செய்வதாக அநுமானித்தேன். அந்த இருபக்ஷத்தாரும் சமானகக்ஷியா யிருந்தமையால் ஒருகக்ஷிக்காவது தோற்பு கெலிப்பு இல்லாமல் நெடுநேரஞ் சண்டை செய்தார்கள். ஆனால் கிழக்கேயிருந்துவந்த கூட்டத்தாருக்கு மறுபடியும் மறுபடியும் உபபலம் சேர்ந்துகொண்டிருந்தபடியால் அவர்கள்பக்ஷத்தில் ஜயம் உண்டாகி மேற்குத்திசையார் ஓட ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களைக் கிழக்குத்திசையார் வெகுதூரம்வரையில் தொடர்ந்துபோய்ப் பிற்

பாடு நாங்கள் இருந்த சாவடியைநோக்கித்திரும்பினார்கள் அவர்கள்வருவதைப் பார்த்தவுடனே எங்களிடத்திலகொஞ்சம் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த அற்பப்பிராணனும் மேற்குத் திசையார்போல ஓட ஆரம்பித்தது.

அந்தக்கூட்டத்தார் சிறிதுதூரம்வந்து பிறகுநின்றுவிட்டார்கள். அவர்களில் இரண்டுபேர்மட்டும் எங்களை நோக்கி வந்தார்கள். அவர்களை யமதூதர்களாகவே எண்ணினோம். அவர்கள் தூரத்தில்வரும்போதே என்பெயரைச் சொல்லி மரியாதையாய்க் கூப்பிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். " ஐயா, பிரதாபமுதலியாரே, திருடர்கள் ஓடிப்போய்விட்டார்கள். இனிமேல்நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம். நாங்கள்உங்களுக்குச் சகாயமாய் வந்தவர்களேதவிர நாங்கள் திருடர்கள் அல்ல" என்று சொல்லிக்கொண்டு எங்களை நெருங்கி வந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவரை எங்கள் வேலைக்காரன் பார்த்து; "ஐயா, நான் குளத்துக்கு ஜலம்மொள்ள வந்தபோது நாங்கள் ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டு மென்று சொன்னவர்கள் நீங்கள்தானா? "என்றுவினவ, அவர் "ஆம்" என்று சொல்லிக் கொண்டு, என்னிடம் வந்து நமஸ்காரஞ் செய்தார். அவருடைய முகக்குறியால் அவர் யோக்கியரென்றுதெரிந்துகொண்டு; நானும் அவருக்குநமஸ்காரஞ்சொல்லி, ஆசனத்திலிருத்தி, "நீங்கள்யார்?" என்றுவினவ; அவர்சொல்லுகிறார். "நான் இதற்கு இரண்டு நாழிகைவழி தூரத்திலிருக்கிற பொன்னூரில் வசிக்கிறவன். என்பெயர் புண்ணியகோடி செட்டி. என் தகப்பனாராகிய ஞானிசெட்டி சத்தியபுரியில்தங்கள் தகப்பனாரிடத்தில்அநேக வருஷகாலம்காரியம்பார்த்துவந்து, நான்அதிபால்லியமாயிருக்கும்போது இறந்துபோனார். அதுமுதல் என்னையும், என் தாயாரையும் தங்களுடைய தாயாரும், தகப்பனாரும் அன்னவஸ்திரங் கொடுத்து ஆதரித்ததுமல்லாமல், எனக்கு வித்தியாப்பியாசமும் செய்துவைத்தார்கள். இதுநீங்கள் பிறக்கிறதற்குச் சிலகாலத்துக்கு முன் நிகழ்ந்தசங்கதி யானதால் தாங்கள் அறியமாட்டீர்கள். சத்தியபுரியில் தங்களுக்குச் சொந்தமான ஒருவீட்டில் நானும் என்தாயாரும் குடியிருந்துகொ

ண்டு, மேற்சொன்னபடி தங்களுடைய தாய்தந்தைமார்களால் சம்ரக்ஷிக்கப்பட்டுவந்தோம். எனக்குப் பன்னிரண்டு வயது நடக்கும்போது ஒருநாள் அந்தவீட்டுக்கொல்லையில் மரம்வைக்கவேண்டியதற்காக ஒருசிறிய மண்வெட்டியால் பள்ளம்பறித்துக்கொண்டிருந்தோம். அந்தப் பள்ளத்தில் மண்வெட்டி பட்டு வெண்கல ஓசைபோல் கணீரென்று சப்தங்கேட்டது. அது என்னவென்று மறுபடியும் தோண்டிப்பார்க்க; தோலினால் வாய்மூடப்பட்ட ஒரு வெண்கலத்தோண்டியிருந்து அகப்பட்டது. அதை என்தாயார் வீட்டுக்குள்ளே கொண்டுபோய்த் தெருக்கதவைமூடிவிட்டு வெண்கலத்தோண்டியைத் திறந்துபார்க்க; அறுநூறு பூவராகனும் அநேக ரத்நாபரணங்களும் அடக்கஞ்செய்யப்பட்டிருந்தன. அவ்வளவுபொருளை நாங்கள் ஒருநாளும் பாராதவர்களானபடியால் அந்தச்சங்கதியை வெளிப்படுத்தவேண்டாமென்று என்தாயார் எனக்குச்சொன்னாள். நான் உடனே என்தாயாரைப்பார்த்து 'இந்தவீடுங் கொல்லையும்நம்மை இரக்ஷிக்கிற கனகாசலமுதலியாருக்குச் சொந்தமானதால் அதில் அகப்பட்ட நிக்ஷேபமும் அவருக்குத்தானே சொந்தம். இந்தச்சங்கதியை அவர்களுக்குச் சொல்லாமலிருப்பதுகிரமமா?' என்று சொல்லிக்கொண்டு, கதவைத்திறந்தேன். உடனே என்தாயார் நான்வெளியிலேபோகாதபடி என்னைக் கட்டிப்பிடித்தாள். நான் திமிறிக்கொண்டு உங்கள் வீட்டிற்குப்போவதற்காக வெளியே ஓடினேன். என்தாயாரும் கதவைப்பூட்டிவிட்டு வெகுதூரம் வரையில் என்னைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடிவந்தாள். நான் அகப்படாமல் ஓடிவந்து, உங்கள்வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்துவிட்டேன். என்தாயார் இனிமேல் காரியமில்லையென்று வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போய்விட்டாள். நான் ஓடிவந்த ஓட்டத்தினால் மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு விட்டுக்கொண்டு, உள்ளேவந்து நுழைந்ததைத் தங்கள் தாய் தந்தையர் கண்டு, 'ஏன் அப்பா இப்படி ஓடிவந்தாய்?, என்று கேட்டார்கள். நான் ஓடிவந்த சிரமம் நீங்கினவுடனே புதையல் அகப்பட்டவிவரமும் மற்றச்சங்கதிகளும் அவர்களுக்கு விக்ஞாபித்தேன். அவர்கள்,

'உன்னைப்போல நல்ல பிள்ளைகள் உண்டா?' என்று என்னைப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, என் தாயார் இனிமேல் மறைக்கக் கூடாதென்று நினைத்து, வெண்கலத்தோண்டியுடனே வந்து புதையல் அகப்பட்ட விவரத்தை உண்மையாகவே தெரிவித்தாள். அவள் முந்தி மறைக்க யத்தனப்பட்டதை உங்கள் தாய் தந்தையர்கள் காட்டிக்கொள்ளாமலே அவளையும் புகழ்ந்தார்கள்.

"பிற்பாடு உங்கள் தாய் தந்தைமார்கள் அறைக்குள்ளேபோய், சற்றுநேரம் ஆலோசித்துக்கொண்டு, வெளியே வந்து என்னைப்பார்த்து; 'பொய்யும், சூதும், வஞ்சனையும் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் உன்னைப்போல யோக்கியமான பிள்ளை அகப்படுவது அருமையானதால் உன்னுடைய நற்குணத்திற்குத்தகுந்த சம்மானமாக அந்தப்புதையலைக் கடவுள் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அந்தத் திரவியத்தை நீயே வைத்துக்கொண்டு சுகமாயிரு' என்றார்கள். இதைக்கேட்டவுடனே நானும் என் தாயாரும் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிந்துகொண்டு, அவர்களுடையபாதங்களில் விழுந்து விழுந்து அநேகந்தரம் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தோம். அவர்கள் நாங்கள் மறுபடியும் விழாதபடி எங்களைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டார்கள். இப்போது நான் வசிக்கிற பொன்னூர்க்கிராமத்தை அவர்களே என்பெயரால் கிரயம்வாங்கி எனக்குத்தகுந்த பிராயம் வருகிறவரையில் என் தாயுடன் பிறந்த அம்மானைக் காரியதுரந்தரனாக நியமித்து, என்னைக் குடும்பப்பிரதிஷ்டைசெய்தார்கள். நான் இப்போது சாப்பிடுகிறது உங்களுடைய அன்னந்தான், எரிகிறது உங்களுடைய விளக்குத்தான். தண்ணீர்த்துறையில் உங்களுடைய வேலைக்காரனைப்பார்த்தபோது நீங்கள் வந்திருக்கிற சமாசாரம் தெரிந்துகொண்டேன். திருடர்களை உங்களை ஏமாற்றி இந்தச்சாவடியில் தங்கும்படி செய்ததாக எனக்குத் தோன்றினபடியால் அந்த ஆபத்தைத்தீர்க்க என்ன உபாயஞ் செய்யலாமென்று நான் பலவகையில் யோசித்தேன். என்னுடைய கிராமத்துக்கு உங்களை அழைத்துக்கொண்டு போகலாமென்றால் பண்டிபோகும்படியான மார்க்கமில்லை. நீங்கள்

வயல்வழியாக நடக்க மாட்டீர்களானதால் நானே என் கிராமத்துக்குப்போய் ஆட்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு வருவதுநலமென்று நினைத்து, அந்தப்படி ஆட்களைக்கூட்டிக்கொண்டு, அதிசீக்கிரமாக வந்தேன். நாங்கள் வந்தசமயமும் திருடர்கள் வந்தசமயமும் ஒத்துக் கொண்டபடியால், திருடர்கள்உங்களைக் கிட்டாதபடி அவர்களை அடித்துத் துரத்திவிட்டோம். அதோ அங்கே நிற்கிற கூட்டம் நம்முடைய கூட்டந்தான். அவர்கள் எல்லாரும் இங்கே வந்தால் திருடர்களென்று நினைத்து நீங்கள் பயப்படுவீர்களென்று கருதி, நாங்கள் இருவர் மட்டும் வந்து உங்களைக் கண்டோம், கண்குளிர்ந்தோம். நாங்கள் செய்த பூஜாபலம் இப்போதுதான் எங்களுக்குப் பிராப்தமாயிற்று. உங்களுடைய தர்மபத்தினியின் உத்தமகுணங்களை இதற்குமுன் கேட்டு நாங்கள் சுரோத்திராநந்த மடைந்தோம். இப்போது அந்த உத்தமியைத்தரிசித்து, நேத்திராநந்தத்தை அடைகிறோம். எங்களுடைய கண்ணுக்கும் காதுக்கும் இருந்த விவாதம் இன்றோடே தீர்ந்துவிட்டது" என்றார். நான் அவரைப்பார்த்து, "என் தாய்தந்தையர் உங்களுக்குச்செய்த உபகாரம் ஒரு பாக்காகவும், நீங்கள் எங்களுக்குச்செய்த உபகாரம் தோப்பாகவுமாகி விட்டது. நீங்கள் சமயத்தில் வந்து எங்களை ரக்ஷிக்காவிட்டால் எங்களுடைய யாத்திரை பரலோக யாத்திரையாக முடிந்திருக்கும்.

"காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது."

சமயத்திற்செய்த ஒரு சிறிய உதவி பூமியினும் பெரிதென்று திருவள்ளுவர் சொல்லுகிறார். அப்படியானால் நீங்கள் சமயத்திற்செய்த பேருதவிக்கு யாதை ஒப்பிடுவேன்? என்று பலவகையாக என்னுடைய நன்றியறிதலை வெளிப்படுத்தினேன். அவர் பொழுதுவிடிந்தவுடனே தம்முடைய ஊருக்கு வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். நாங்கள் திரும்பிவரும்போது அகத்தியம் வருவதாகச்சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் பிரயாணம் ஆரம்பித்தோம்.

உரு-ம். அதிகாரம்.

புலியென்னுங்கலி, அழையாவிருந்து, பிரயாணமுடிவு.

ஒருநாள் மத்தியானத்தில் இரண்டுபக்கமும் மலைகள் அடர்ந்த கானகத்தின் வழியாக நாங்கள் யாத்திரை செய்துகொண்டிருக்கையில் திடீரென்று வானம் இருண்டு, பெருங்காற்றுடனே மழையும் துவக்கிற்று. நாங்கள் இருந்த வண்டியில் நாலுபக்கமும் சாவானம் அடித்து, நாங்கள் நனையும்படியான ஸ்திதியில் இருந்தபடியால், மழைவிடுகிறவரையில் மலைக்குகைகளுக்குள்ளே இருக்கலாமென்று நினைத்து, வண்டியினின்று கீழே இறங்கி, நானும் ஞானம்பாளும் வேலைக்காரர்களும் அவர்களுடைய பெண்சாதிகளும் மலை அடிவாரத்துக்குப்போனோம். வண்டிக்காரர்கள் வண்டிகளுக்குக் காவலாக இருந்தார்கள். நாங்கள் மலை அடிவாரத்தில் இருள் அடைந்த ஒரு கெபியைக்கண்டு, அதற்குள்ளே நுழைந்து, வாசற்படியோரத்தில் உட்கார்ந்தோம். மழை நின்று கொஞ்சம் வெளிச்சம் கண்டவுடனே அந்தக் கெபிக்குள்ளாகப் பார்த்தோம். எங்களுக்குக் கொஞ்சதூரத்தில் அந்தக் குகையில் இரண்டு புலிகளைக்கண்டு, நாங்கள் திகிலடைந்து, ஒருவர்மேல் ஒருவர்விழுந்து ஓட ஆரம்பித்தோம். எங்கள் வேலைக்காரர்கள் எங்களையும் அவர்களுடைய பெண்சாதிகளையும் விட்டு விட்டு, ஒரு நிமிஷத்தில் போன இடம் தெரியாமல் ஓடி ஒளிந்துகொண்டார்கள். நான் ஞானம்பாளையும் வேலைக்காரிகளையும் முன்னே ஓடச்சொல்லிப் பின்னே ஓடினேன். ஓடச் சக்தியில்லாத அந்த ஸ்திரீகளும் நானும் சேற்றிலே சறுக்கி விழுந்துகொண்டு தள்ளாடித்தள்ளாடி ஓடும்பொழுது பின்னே திரும்பிப்பார்த்தேன். அந்தப்புலிகள் குகையைவிட்டு ஓடி வருகிறதைக் கண்டு, அந்த ஸ்திரீகளைப்பார்த்து, "புலிகள் தொடர்ந்து வருகிறபடியால் சீக்கிரமாய் ஓடுங்கள்" என்றேன். இதைக் கேட்டவுடனே அந்த வேலைக்காரிகள் கிலிபிடித்துக் கீழே விழுந்து, உதைத்துக் கொண்டார்கள். அவர்களை அந்த

ஸ்திதியில் விட்டு விட்டு எப்படிப்போகிறதென்று நானும் ஞானம்பாளும் மலைத்து நின்றோம். புலிகள் சமீபித்தவுடனே அவைகளைச் சுடலாமென்று, என் கையிலிருந்த துப்பாக்கியில் குண்டுபோட்டுக் கெட்டிக்க ஆரம்பித்தேன். ஞானம்பாள் சற்றுநேரம் அந்தப்புலிகளை உற்றுப்பார்த்து, "அவைகள் நாலுகாற் பிலிகளாயிராமல் இரண்டுகாற் புலிகளாய்க் காணப்படுகின்றன; அவைகளை நன்றாய்ப் பாருங்கள்" என்றாள். நான் திரும்பிப்பார்க்க ஆரம்பித்த உடனே, அந்தப் புலிகளிடத்தினின்று ஒரு வாக்கியம் புறப்பட்டது. என்னவென்றால், "ஐயா எங்களைச் சுடவேண்டாம். நாங்கள் புலிகள் அல்ல. நாங்கள் வேஷக்காரர்கள்" என்பதுதான். சற்றுநேரத்தில் நெருங்கிவந்து, எங்களைப்பார்த்து "நாங்கள் அல்லாப் பண்டிகைக்காகப் புலிவேஷம்போட்டுக்கொண்டு பல ஊர்களுக்குப்போய், யாசகம் வாங்குகிறதற்காகப் புறப்பட்டோம். மழையினால் எங்களுடைய வேஷம் கலைந்துபோமென்று நினைந்து, அந்தக் குகைக்குள்ளாக உங்களுக்கு முன்பாகவந்து உட்கார்ந்திருந்தோம். இதுதான் நடந்த வாஸ்தவம்" என்றார்கள். அவர்கள் புலி அல்லவென்றும் வேஷக்காரர்களென்றும் எங்களுக்குப் பிரத்தியட்சமாய்த் தெரிந்தவுடனே, எங்களுடைய பயம் நீங்கிவிட்டது. கீழேவிழுந்துகிடந்த அந்த வேலைக்காரிகளுடைய நடுக்கம் தீரவேயில்லை. அவர்கள் எழுந்திருக்கும் படியாக நாங்கள் பட்டபாடு கொஞ்சமல்ல. அவர்களுடைய புருஷர்கள் போனவழி தெரியாமையினால் அவர்களை நாலுபக்கமுந்தேட ஆரம்பித்தோம். சற்றுநேரத்துக்குப்பின்பு சாமான் வண்டிக்குள்ளாகச் சத்தம்கேட்டுச் சாமான்களை விலக்கிப்பார்த்தோம். அந்தவேலைக்காரர்கள் சாமான்வண்டிக்குள் நுழைந்து, சாமான்களை வாரிமேலேபோட்டு மறைத்துக்கொண்டு படுத்திருந்தார்கள். அவர்களை எழுப்பி வெளியே விட்டு, "ஆபத்துவரும்போது நாங்கள் முன்னின்று தலைகொடுப்போம் என்று சொல்லிவந்த நீங்கள் இப்படிச் செய்யலாமா?" என்று கேட்டேன். அவர்கள் என்னைப்பார்த்து, "சுவாமீ, எங்கள்மேலே தோஷமில்லை. ஆபத்து இ

ல்லாதகாலத்தில் நாங்கள் பூரணதைரிய சாலிகளாயிருக்கிறோம். ஆபத்தைக் கண்டவுடனே எங்களுடைய கால் நிலை கொள்ளாமல் எங்களையும் இழுத்துக்கொண்டு ஓடுகின்றன. நாங்கள் என்னசெய்வோம்," என்றார்கள். இப்படிப்பட்ட சுத்த வீரர்களைக் கோபிப்பதில் பிரயோசனம் என்ன? அவர்களுடைய பெண்சாதிகளே ஆபத்துவேளையில் கைவிட்டு ஓடினதற்காக அவர்களே புருஷர்களைக் கோபிப்பார்களென்று நினைத்து, நான் சும்மா இருந்துவிட்டேன். அந்தமூடப்பெண்சாதிகள் புருஷர்களைக் கோபிப்பதற்குப் பதிலாய் அவர்களைப்பார்த்து, "நீங்கள் ஓடும்போது உங்கள் பாதங்களில் கல்லும் முள்ளும் தைத்திருக்குமே; சாமான்களைத் தூக்கி மேலேபோட்டுக் கொண்டபோது, தேகத்தில் காயம்பட்டிருக்குமே," என்று அனுதாபப் பட்டார்கள். பக்ஷத்துக்குக் கண் இல்லை என்பது அப்போதுதான் எனக்குத் தெரிந்தது.

இவ்வகையாகச் சிலநாள் யாத்திரை செய்தபின்பு ஒருநாள் எங்களுக்கு நேரே ஒரு நகரம் குறுக்கிட்டது. அது என்ன ஊரென்று விசாரிக்க; தேவராஜபிள்ளையினுடைய ஊராகிய ஆதியூரென்று கேள்விப்பட்டோம். உடனே எங்களுக்குப் பெரிய ஆச்சரியம் உண்டாகி, ஒளியப்போயும் தலையாரிவீட்டில் ஒளித்ததுபோல், நாம் ஒருவரும் காணாத பரதூரதேசத்துக்குப்போக உத்தேசித்துப்போகும்போது, இந்த ஊர்வந்து குறுக்கிட்டதே. இந்த ஊருக்கு வருகிறதென்றும் நாம் நினைக்கவே இல்லையே. நாம் இவ்வளவு சமீபத்தில் வந்தும் அவர்களைப்பார்க்காமல் போனால், பிற்பாடு அவர்களுக்கு உண்மை தெரியும்போது மனஸ்தாபப் படுவார்களே. இந்தத்தருமசங்கடத்துக்கு என்ன செய்கிறதென்று நானும் ஞானம்பாளும் வண்டியை நிறுத்தி ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, ரஸ்தாவில் எங்களுக்கெதிரே நாலு குதிரைகள் கட்டின இரண்டு ரதங்கள் ஓடிவந்தன. முன்னே வந்த ரதத்தில் யார் இருக்கிறார்களென்று எட்டிப்பார்த்தேன். அதில் தேவராஜபிள்ளையும் அவருடைய மகன் கனகசபையும் இருந்தார்கள். அவர்கள் என்னைப்பா

ர்த்தவுடனே ரதத்தை நிறுத்திக் கீழே குதித்தார்கள். நானும் கீழே குதித்தேன். அவர்கள் முகமலர்ச்சியோடும் அகமகிழ்ச்சியோடும் என்னைக் கட்டிக்கொண்டு, "நீங்கள் வர இந்த ஊர் என்ன தவஞ்செய்ததோ? நாங்கள் செய்த புண்ணியபலன் இன்றைக்குத்தான் எங்களுக்குக் கிடைத்தது" என்று பலவாருக உபசரித்தார்கள். மற்ருெரு ரதத்திலிருந்து தேவராஜபிள்ளை பத்தினியும் அவருடைய தங்கையும் கீழே இறங்கி, ஞானம்பாளைத் தழுவிக்கொண்டு, பலவகையாக முகமன் கூறினார்கள். தேவராஜபிள்ளையும் கனகசபையும் ஞானம்பாளுக்கும் தக்கபடி இனியவசனம் கூறி, அவளை அந்த ஸ்திரீகள் வந்த ரதத்தில் ஏற்றுவித்து, என்னைத் தங்களுடைய ரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு ஊருக்குத் திரும்பினார்கள்.

நாங்கள் வழியிலே போகும்போது தேவராஜபிள்ளை என்னைநோக்கி, "இன்றைத்தினம் உங்கள் தந்தையாரிடத்திலிருந்து தபால்மார்க்கமாக வந்த கடிதத்தில் நீங்கள் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் ஊரைவிட்டுப்போய் விட்டதாகவும், இன்ன ஊருக்குப் போனீர்களென்று தெரியவில்லையென்றும், தாங்கள் பல ஊர்களுக்கு மனுஷர்களும் கடிதங்களும் அனுப்பி இருப்பதாகவும், நீங்கள் இந்த ஊருக்கு வந்தால் உடனே தெரிவிக்கவேண்டு மென்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது. நீங்கள் இந்த ஊருக்கு வராமல் வேறே எங்கேபோகிறீர்களோ என்று, நாங்கள் மிகவும் கவலைப்பட்டுக்கொண் டிருந்தோம். உங்களை எங்கள் தெய்வம் தான் கொண்டுவந்து விட்டது. நாங்கள் கிருதார்த்தர்களானோம்" என்றுசொல்லிப் பின்னும் என்னைப்பார்த்து, "நீங்கள் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் ஏழைகளைப்போல ஊரைவிட்டு வெளிப்பட்டதற்குக் காரணம் என்ன" வென்று வினவினார். என் தகப்பனுருடையவும் மாமனுருடையவும் வீணனசண்டையை வெளிப்படுத்த எனக்கு மனமில்லாமலிருந்தாலும் பொய்யான காரணத்தைச் சொல்லக்கூடாதென்று நினைத்து, ஞானம்பாளுக்குக் கர்ப்பசின்னங்கள் தோன்றினதும், அந்தக் கர்ப்பக்குழந்தையை என்

மாமனார் ஸ்வீகாரம் கொடுக்கும்படிகேட்டு அது மூலமாகச் சண்டை விளைந்ததும் நான் சங்க்ஷேபமாகத் தெரிவித்தேன். அதைக்கேட்டவுடனே அவருக்குஉண்டான பெருஞ்சிரிப்பு எப்படிப்பட்டதென்றால் அவர் அவ்வகையாக இன்னும் சற்றுநேரம் சிரித்திருப்பாரானால் அவர் மரித்திருப்பாரென்பதும், கனகசபை தகப்பன் இல்லாப் பிள்ளையாகி இருப்பான் என்பதும் நிச்சயமே. பிறகு எனக்கு வருத்தமா யிருக்குமென்று அவர் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு சொல்லுகிறார்: "தாய் தகப்பன்மார்களுடைய சண்டைகளெல்லாம் பிள்ளைகளின்மேல் இருக்கிற பக்ஷத்தினால் விளைகின்றனவே அல்லாமல் மற்றப்படி அல்ல. உம்முடைய மாமனார் தம்முடைய மகள் பிள்ளை தமக்குப் பிள்ளையாயிருக்க வேணுமென்று அபேக்ஷித்து,அந்தப்பிள்ளையைத் தமக்கு ஸ்வீகாரம் கொடுக்கும்படிகேட்டார். உமது தகப்பனார் தம்முடைய பேரப்பிள்ளையைப்பிரிய இஷ்டமில்லாமல் ஆக்ஷேபித்தார். ஆகையால் உங்கள்மேலும் உங்கள் சந்ததிகளின் மேலும்அவர்களுக்குஉண்டாயிருக்கிற பக்ஷத்தினால்அந்தச் சண்டை விளைந்ததென்பது பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கின்றது. அனேக சமயங்களில் பொல்லாங்கிலிருந்து சுவாமி நன்மையைவிளைவிப்பதுபோல இந்தச் சண்டையினாலெனக்குஒரு நன்மையைச் செய்திருக்கிறார். இந்தச்சண்டை நேராவிட்டால் உங்களை இப்போது தரிசிக்கும்படியான பாக்கியம் எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்குமா;" என்றார். இவ்வகையாகச் சல்லாபித்துக்கொண்டு அவருடைய அரண்மனையிலே போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கே எங்களுக்கு நடந்த உபசாரங்களும் மரியாதைகளும் இப்படிப்பட்டவையென்று விவரிப்பது எளிதல்ல. தேவராஜபிள்ளையும் கனகசபையும் என்னை விட்டு ஒரு நிமிஷமாவது பிரிகிறதில்லை. அவருடைய பத்தினியும் தங்கையும்; தங்கை மகளும் ஞானம்பாளை விட்டுச் சற்றும் பிரிகிறதில்லை. ராஜோபசாரங்களும் விருந்துகளும் வேடிக்கை விநோதங்களும் செய்து எங்களைச் சந்தோஷிப்பித்தார்கள்.

உகூ - ம். அதிகாரம்.
தாய்தந்தையர் செய்த உபகாரம்.
நல்லபிள்ளைகளின் சரித்திரம்.

நாங்கள் வந்துசேர்ந்த மறுதினமே எங்களுடைய க்ஷேமலாபங்களைக் குறித்து, தேவராஜபிள்ளை என் தகப்பனுருக்கும் மாமனுருக்குந் திருமுகங்கள் அனுப்பினுர். காலம் போகப்போக எங்கள் தாய் தந்தைகளை விட்டுப் பிரிந்த துக்கம் பெரிதாயிருந்தது. எங்கள் தந்தையர்களிடத்தில் எங்களுக்கிருந்த அற்ப மனஸ்தாபமும் நாளாவட்டத்தில் தீர்ந்துபோய் விட்டது. ஒருநாள் நானும் ஞானும்பாளும் அடியிற் கண்டபடி சல்லாபித்துக் கொண்டோம்.—

"தாய் தகப்பனைப்போல நமக்கு உபகாரிகள் யாரிருக்கிருர்கள். மற்றவர்கள் எல்லாரும் ஏதாவது அற்ப உதவி செய்வார்கள். தாய் தகப்பன்மாரோ வென்ருல் தேகத்தையும் பிராணனையும் பூலோகவாழ்வையும் நமக்குக்கொடுத்த பரம தாதாக்களா யிருக்கிருர்கள். அவர்கள் நம்மைப் பெற்று, வளர்த்து, பெயரிட்டு, பாலூட்டி, தாலாட்டி, நீராட்டி, சீராட்டிச் சம்ரக்ஷித்தார்கள். மற்றவர்கள் எல்லாரும் யாதொரு பிரதி உபகாரத்தை விரும்பி உதவி செய்வார்கள். தாய் தந்தைகள் யாதொரு பிரதிபலனையும் வேண்டாமல் நம்முடைய சுகமே அவர்களுடைய சுகமாகவும், நம்முடைய துக்கமே அவர்களுடைய துக்கமாகவும் எண்ணி, நாம் அழும்போது கூட அழுதும், நாம் சந்தோஷிக்கும்போது கூடச் சந்தோஷித்தும், அத்தியந்த அன்பு பாராட்டினுர்கள். நாம் வியாதியில்லாமலிருக்கும் பொருட்டு, அவர்கள் மருந்துகளை உண்டு பத்தியம் பிடித்தார்கள். நாம் க்ஷேமமா யிருக்கும்பொருட்டுப் பல விரதங்களை அநுஷ்டித்து, தேவதா பிரார்த்தனை செய்தார்கள். நாம் தூங்கும்போது அவர்கள் தூங்காமல் நம்மைப் பாதுகாத்தார்கள். நாம் வியாதியாயிருக்கும்பொழுது அவர்கள் அன்னம் ஆகாரம் நித்திரையைத் துறந்து விட்டார்கள். நம்முடைய வாந்தி மலஜலாதி அசுத்தங்களையுஞ் சகித்தார்கள். நம்மை

சௌக்கியத்தில் வைக்கும் பொருட்டு அவர்களுடைய சௌக்கியங்களைக்குறைத்துக்கொண்டார்கள். துக்கங்களை எல்லாம் அவர்கள் தாங்கிக்கொண்டு, சுகங்களை நமக்குக் கொடுத்தார்கள்'' என்று, பலவாறாக நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, தேவராஜபிள்ளையும் கனகசபையும் எங்களிடத்துக்கு வந்தார்கள். நாங்கள் தாய்தகப்பன்மார்கள் செய்த நன்மைகளைக் குறித்துச் சம்பாஷிக்கிறோமென்பதை தேவராஜபிள்ளை தெரிந்துகொண்டு, அவர் எங்களைப் பார்த்து, "கொடுமையான தாய்தகப்பன் மார்களுக்குக்கூடச் சில நல்ல பிள்ளைகள் எவ்வளவோ நன்மைகள் செய்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சில சரித்திரங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்'' என்று சொல்லுகிறார்.

சில காலத்துக்குமுன் தஞ்சை நகரத்திலே சுப்பையனென்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு இரண்டுபுத்திரர்கள். அவர்களில் மூத்தவனுடைய ஜாதகபலன் தகப்பனுக்கு ஆகாதென்று ஜாதகத்தில் குறிக்கப்பட்டிருந்தபடியால், அவனைத் தகப்பன் சத்துருபாவமாக எண்ணத் தலைப்பட்டான். அந்தப்பிள்ளையை அவன்கண்ணாற் பார்க்கிறதுமில்லை. கையால் தொடுகிறதுமில்லை. மூத்தபிள்ளை அவனுக்கு வேம்பாகவும் இளையபிள்ளை கரும்பாகவும் போய்விட்டார்கள். மூத்தபிள்ளை நன்மை செய்தாலும் அது தகப்பனுக்குத் தீமையாகத்தோன்றும். இளையபிள்ளை செய்கிற தீமையெல்லாம் நன்மையாகத் தோன்றும். மூத்தபிள்ளையிடத்தில் தகப்பனுக்கு உண்டாயிருக்கிற துவேஷத்தைப் பரிகரிக்கிறதற்கு அந்தப்பிள்ளையின் தாயார் அவளாற்கூடியமட்டும் பிரயாசப்பட்டும் நிஷ்பிரயோஜனமாய்ப் போய்விட்டது. ஆயினும் மாதா உள்ளவரைக்கும் மூத்தபிள்ளைக்கு ஒரு குறைவுமில்லாமலிருந்தது. அந்தப்பிள்ளைக்குப் பத்தாம் வயதும், இளையபிள்ளைக்கு ஒன்பதாம் வயதும் நடக்கும்பொழுது மாதா பரலோகப்பிராப்தி ஆனாள். அதுமுதல் மூத்தபிள்ளைக்குக் கஷ்டகாலம் ஆரம்பித்தது. அந்தப்பிள்ளையைத் தகப்பன் திரும்பிப்பார்க்கிறதேயில்லை. தகப்பனுக்கு ஒரு அற்பத் துன்பம் நேரிட்டாலும் மூத்தபிள்

ளேயினுடைய ஜாதகபலன் என்று நினைத்து, அந்தப்பிள்ளையைத் தகப்பன் விரோதித்து வந்ததுந்தவிர, இளையபிள்ளையுந் தமயன்மேலே கோளுங் குறளையுஞ்சொல்லித் தகப்பனுடைய துவேஷம் அதிகரிக்கும்படி செய்தான். மூத்தபிள்ளை இன்னுஞ் சிலநாள் வரைக்குந் தகப்பன்வீட்டில் இருந்திருப்பானானால் அவனுடைய ஆயுசுமுடிந்து, தாய்போன இடத்துக்குப் போயிருப்பான் என்பது சத்தியம். அவன் படுகிற கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை அவன் தாயுடன்பிறந்த அம்மான் கேள்விப்பட்டு, அவன் வந்து, அந்தப் பிள்ளையைத் தன் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சம்ரக்ஷித்துவந்தான். அவன் எப்படியாவது தொலைந்தானேயென்று தகப்பன்சந்துஷ்டியடைந்து, தன்னுடைய பிரியத்தையெல்லாம் இளையபிள்ளைக்கே தத்தஞ் செய்துவிட்டான். மூத்தபிள்ளைக்கு இருபத்திரண்டு வயது நடக்கும்போது தகப்பனுக்குக் கபவாதசுரங்கண்டு அநேகமாசம் வரைக்கும் அவஸ்தைப்பட்டான். அந்த வியாதியும் மூத்தபிள்ளையினுடைய ஜாதகவிசேஷத்தால் நேரிட்டதென்று தகப்பன் எண்ணி, அந்தப்பிள்ளைக்கு ஒன்றும் வைக்காமல் சகல சொத்துக்களுக்கும் இளையபிள்ளையைப் பாத்தியப்படுத்திப் பிரசித்தமாக ஒரு மரணசாதனம் எழுதிவைத்தான். மூத்தபிள்ளை நற்குணசம்பன்னன் ஆகையால் தகப்பன் என்ன கொடுமை செய்தாலும் அதைப் பாராட்டாமல் வியாதியாயிருக்கிற தன் தகப்பனை அடிக்கடிபோய்ப் பார்த்துகொண்டு வருவான்; அவனைக்கண்ட போதெல்லாந் தகப்பன் பாம்புபோல் சீறிவைது துரத்திக்கொண்டுவந்தான். ஒருநாள் விழலினால் மேயப்பட்டிருந்த மேல்மாடியில் தகப்பன் வியாதியுடன் படுத்திருக்கும்போது அந்த மேல்மாடிக்குப்போகிற படிகளில் நெருப்புப் பிடித்துக்கொண்டு, மேல்மாடியிலுந்தாவ ஆரம்பித்தது. படிகளில் நெருப்புப் பற்றிக்கொண்டபடியால் வியாதியஸ்தனை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு மேல்மாடியில் ஏறுவதற்கு மார்க்கமில்லாமற் போய்விட்டது. இவ்வகையாகத் தகப்பனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தை மாமன்வீட்டிலிருந்த மூத்தபிள்ளை கேள்வியுற்று, உடனே ஓடிவந்து, படிவ

ழியாய்மேல்மாடிக்குப்போக யத்தனித்தான். அவனுடைய பிரயத்தனத்துக்கு அக்கினிச்சுவாலை இடங்கொடுக்கவில்லை. அந்த ஜேஷ்டபுத்திர துரோகிக்கு மகன்செய்யுமுபகாரம் அக்கினிக்குச்சம்மதம் இல்லாததுபோலவழிமறித்துக்கொண்டது. மேல்மாடியின் பின்புறத்திலிருக்கிற பலகணிகளின்வழியாய் உள்ளேநுழைந்து, தகப்பனைவெளிப்படுத்துகிறதென்று மூத்தபிள்ளை நிச்சயித்துக்கொண்டு, அந்தப் பலகணிகள்ஒருதென்னைமர உயரத்திலிருந்தபடியால், இரண்டுபெரியஏணிகளைச் சேர்த்துக்கட்டி, ஜன்னலுக்கு நேராக நிறுத்தி, அவைகளின்வழியாக ஏறி, ஜன்னலின் மரக்கம்பிகளை அரிவாளால்வெட்டிப் பிளந்துகொண்டு, உள்ளே பிரவேசித்து, தகப்பனைமிருதுவாகத்தூக்கி, ஜன்னல்வழியாகஇறக்கி, ஏணியின்மேல் நிறுத்திக் கைலாகுகொடுத்துப் படிப்படியாய் நடத்திக்கொண்டுவந்து, பூமியிலே சேர்த்தான். அப்படிச்செய்யாமல் சிறிதுநேரந் தாமதப்பட்டிருக்குமானால் தகப்பனுடைய சரீரமும், அவனுடைய ஓரவஞ்சகமும், அவன் இளையபிள்ளைக்கு எழுதிவைத்த மரண சாதனமும், அக்கினியில் வெந்து படுசூரணமாய்ப்போயிருக்குமென்பதற்கு அந்த அக்கினியே சாட்சி. ஒரு காலத்திலும் மூத்தபிள்ளையைத் தொடாமலிருந்த தகப்பன் அன்றைத்தினம் மார்போடிறுகக் கட்டித்தழுவிச் சொல்லுகிறான்: “என் புத்திரபாக்கியமே! என் குலவிளக்கே! என் கண்மணியே! உன்னைப்போலே தர்மிஷ்டர்களும் என்னைப்போலே பாபிஷ்டர்களும் இந்த உலகத்தில் இருப்பார்களோ? நான் உனக்குச் செய்ததெல்லாங் கொடுமை. நீ எனக்குச் செய்ததெல்லாம் நன்மை. நான் உன்னுடைய க்ஷேமத்தை ஒருநாளும் நினைத்ததேயில்லை. நீ என்னுடைய க்ஷேமத்தை எந்நாளும் மறந்ததேயில்லை. உன்னுடைய குணத்தையும், என்னுடைய குணத்தையும் யோசிக்குமிடத்தில் நான் உனக்குத்தகப்பனாயிருக்க எவ்வளவும் யோக்கியன் அல்ல. நான் உனக்குச் செய்த துரோகமே நெருப்பாகவந்து விளைந்ததேதவிர வேறல்ல. அந்த நெருப்பினின்று நீ என்னை ரக்ஷித்தபடியால் நீயே என்னைப்பெற்ற தாயுந்தகப்பனும் ஆனாய்” என்றபல

வகையாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்தது மன்றி, தான் செய்த கொடுமைகளை நினைத்து நினைத்து; மனம் உருகி அழுதான். அன்றுமுதல் மூத்தபிள்ளையே தனக்குச் சகல பாக்கியமுமென்று நினைத்து, அவன் வசத்தில் ஆஸ்திகளை யெல்லாம் ஒப்புவித்துத் தானும் இளையகுமாரனும் அவனால் போஷிக்கப்பட்டு வாழ்ந்தார்கள்.

வெகுகாலத்துக்கு முன்பாக யூரோப்பிலே சிசிலிநாட்டிலே யிருக்கிற அக்கினிமலை அக்கினியைக்கக்கி, அநேக ஊர்களைச் சுட்டு நிர்மூலமாக்கினபோது ஜனங்கள் எல்லாரும் அதிக விலைபெற்ற சொத்துக்களை எடுத்துக்கொண்டு தப்பி ஓடினார்கள். அவர்களில் அநப்பியாஸ், அம்பிநோமஸ் என்கிற இரண்டு வாலர்கள் யாதொரு ஆஸ்தியையுந் தொடாமல் வயோதிகர்களான தங்களுடைய தாய்தந்தைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்று, அவர்களுடைய பிராணனை ரக்ஷித்துப் பிரக்கியாதி அடைந்தார்கள்.

ரோமாபுரியை மூவேந்தர் கூடி அரசாக்ஷிசெய்துவந்தகாலத்தில், பெயர்பெற்ற பிரசங்க வித்துவானாகிய சிசரோ என்பவரையும், அவருடைய சகோதரராகிய குவின்றஸ் என்பவரையும், இன்னும் அநேகரையும் கொன்றுவிடும்படி அந்த மூவேந்தர்கள் தீர்மானித்தார்கள். இந்தச்சமாசாரங் கேட்டவுடனே, சிசரோவும் அவர் சகோதரரும் தப்பி ஓட ஆரம்பித்தார்கள். பிறகு சிசரோ தம்முடைய சகோதரனைப்பார்த்து, "நான் கடற்கரைக்குப்போய்ப் பிரயாணக்கப்பல் திட்டஞ்செய்கிறேன். நீ வீட்டுக்குப்போய் வழிச்செலவுக்குப் பணங்கொண்டுவா" என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். அந்தப்பிரகாரம் குவின்றஸ் என்பவர் வீட்டுக்குப் போனார். அவர் வீட்டுக்குவந்திருக்கிற சமாசாரந்தெரிந்து, அவரைப்பிடித்துக் கொல்வதற்காக அநேகம் போர்வீரர்கள் வீட்டுக்குள்ளே பிரவேசித்து, அவரைத்தேடினார்கள். அவர் அகப்படாதபடி வீட்டுக்குள் ஒருபக்கத்தில் ஒளிந்துகொண்டார். அந்தச் சேவகர்களுக்கு ஆக்கிரகம் உண்டாகி, அவருடைய மகனைப்பிடித்து, தகப்பன் ஒளிந்திருக்கிற இடத்தைக் காட்டும்படி அந்தப்பிள்ளையை அடித்துப் பல

விதமாக உபத்திரவஞ் செய்தார்கள். தாங்கக்கூடாத உப த்திரவங்களையெல்லாம் அந்தப் பிள்ளையாண்டான் சகித் துக்கொண்டு, தகப்பன் ஒளிந்திருந்த இடத்தைக் காட்டா மலிருந்தான். குவின்றஸ் என்பவருக்குத் தமது மகன்படு கிற உபத்திரவந் தெரிந்தவுடனே மனஞ்சகியாமல் வெளி யே ஓடிவந்து, அந்தக்கொலைஞரைப்பார்த்து, "நிர்தோஷி யான அந்தப்பிள்ளையை ஏன் உபாதிக்கிறீர்கள்? என்னைக் கொல்லுங்கள்" என்று சொல்லி அழுதார். உடனே அவ ருடைய மகன், "என்னைக் கொல்லுங்கள், தகப்பனுரைக் கொல்லவேண்டாம்" என்று பிரார்த்தித்தான். அந்தப் பர மசண்டாளர்கள் சற்றும் இரக்கமில்லாமல் தகப்பனையும் மகனையும் ஒரேகாலத்தில் வெட்டிக் கொன்றார்கள்.

பெருமையிற் சிறந்த அலெக்சான்றர் என்னும் அரச னுடைய தாயாராகிய ஒலிம்பியாஸ் என்பவள் அதிகாரப் பிரியம் உள்ளவளாய் ராஜரீககாரியங்களிற் பிரவேசித்து, மகனுக்கு ஓயாத சஞ்சலத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு வந் தாள். அப்படியிருந்தும் அந்த அரசனுக்கு மாதாவின்மீது ள்ள அன்பு குறையாமல், அவர் திக்குவிஜயஞ் செய்யப் போன இடங்களில் அகப்பட்ட அபூர்வ வஸ்துக்களைத் தா யாருக்கு அனுப்பி வந்தார். அவரால் நியமிக்கப்பட்ட கவ ர்னராகிய அன்றிப் பாற்றர் என்பவரே தேசகாரியங்களை நடப்பிக்க வேண்டுமென்றும் அந்தக் காரியங்களில் தாயார் பிரவேசிக்கவேண்டாமென்றும் அலெக்சான்றர் எழுதிய க டிதத்துக்கு அவருடைய தாயார் கடுங்கோபமாய் மறுமொ ழி எழுதியும், அந்த அரசனுக்கு மாதாமேலே எவ்வளவும் கோபம் உண்டாகவில்லை. அவளுடைய உபத்திரவத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அன்றிப் பாற்றர் என்னும் கவர்னர் அலெக்சான்றருக்கு அநேக கடிதங்கள் அனுப்பினார். அத ற்கு அலெக்சான்றர் சொன்னதாவது: "அன்றிப் பாற்றர் அறுநூறுகடிதங்கள் அனுப்பினாலும் அத்தனை கடிதங்களை யும் என் தாயாருடைய ஒரு கண்ணீர்த்துளி அழித்து, அ பலமாக்கி விடுமென்பதை அன்றிப் பாற்றர் அறியவில்லை" என்றார்.

புருசியாதேசத்து அரசராகிய பிரதரிக் என்பவர்ஒரு நாள் வேலைக்காரனை அழைப்பதற்காக வழக்கப்படி மணியை ஆட்டினார். ஒருவரும் வராதபடியால் அவர் வேலைக்காரனிருக்கிற இடத்தைப்போய்ப்பார்க்க, வேலைக்காரன் ஒரு கட்டிலின்மேலேபடுத்து நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தான். அவனுடைய சட்டைப்பையில் ஒருகடிதம் நீட்டிக்கொண்டிருந்தபடியால், அவனை எழுப்பாமல் அரசர் அந்தக்கடிதத்தை எடுத்துப்பிரித்து வாசித்தார். அது அந்த ஊழியக்காரனுக்கு அவனுடைய தாயாரால் எழுதப்பட்டகடிதமாயிருந்தது. அதில், "மகனே! உன்னுடைய சம்பளத்தில் மிச்சம்பிடித்து என்னுடைய கஷ்டகாலத்துக்கு உதவும் படியாக அனுப்பிக்கொண்டுவருகிறாயே, இந்த உபகாரத்திற்காகக் கடவுள் உனக்குக் கிருபைசெய்வார்" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. உடனே அரசர் சில தங்கநாணயங்களை அந்தக்கடிதத்துடன் சேர்த்து, வேலைக்காரனுடைய சட்டைப்பையில் மிருதுவாக வைத்துவிட்டு, மறுபடியும் அவருடைய அறைக்குள்ளேபோய் மணியை அதிகபலமாக ஆட்டினார். வேலைக்காரன் விழித்துக்கொண்டு அரசருடைய சமுகத்துக்கு ஓடினான். அரசர் அவனைப்பார்த்து, "நீ நல்ல தூக்கந்தூங்கினாய்" என; அவன், "க்ஷமிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். பிறகு தன் சட்டைப்பை கனமாயிருக்கிறதைக்கண்டு, உள்ளே கையை விட அந்தத் தங்கநாணயங்கள் அகப்பட்டன. அந்தத் தங்கநாணயங்கள் வந்தவிவரந் தெரியாமல், அவன் மதிமயங்கி அழுதுகொண்டு, அரசனுடைய காலில் விழுந்து, "மகாராஜாவே! யாரோ என்குடியைக்கெடுக்க இந்த நாணயங்களை என் சட்டைப்பையில் வைத்துவிட்டார்கள்" என்றான். உடனே வேந்தர் அவனைப்பார்த்து, 'கடவுள் சில சமயங்களில் நித்திரையில் நமக்கு நன்மையை அனுப்புகிறதும் உண்டு. நீ என்னுடைய வந்தனத்துடன், அந்த நாணயங்களை உன்தாயாருக்கு அனுப்புகிறதும் அன்றி, உன்னையும் உன் தாயாரையும் கைவிடமாட்டேன் என்று உன்மாதாவுக்குத் தெரிவி" என்றார்.

ஆஸ்திரியாதேசத்தின் ராஜதானியாகிய வியன்னா நகரத்தில் ஒரு எளிய கைம்பெண்சாதி இருந்தாள். அவளுடைய புருஷன் இறந்தபிற்பாடு காலக்ஷேபத்துக்கு மார்க்கமில்லாமல் அவளும் அவளுடைய பிள்ளையும் மகாகஷ்டப்பட்டார்கள். அவளுடைய வறுமையினிமித்தமே அவளுக்கு வியாதியுந் துர்ப்பலமும் அதிகரித்தன, சிலநாளளவும் படுத்தபடுக்கையிலே யிருந்தாள். அவளுடைய புத்திரன் அதிபால்லியனா யிருந்ததால், அவன் யாதொரு கைத்தொழில்செய்ய அசக்தனாயிருந்தான். அந்தச்சிறுவன் பல வைத்தியர்கள் வீட்டுக்குப்போய்த் தன்னுடைய தாயாருக்கு வைத்தியம் பார்க்க வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவர்கள் எல்லாரும் முன்பணமில்லாமல் வரமாட்டோமென்று சொல்லிவிட்டார்கள். அந்தப்பையன் அவர்களுக்கு இரக்கம் உண்டாகும்படி, அவர்களுடைய காலில் விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, அவனாற்கூடியமட்டும் இரந்து மன்றாடியும் அந்தப்பாவிகளுக்கு இரக்கம் உண்டாகவில்லை. அந்தப்பாலன் அழுதுகொண்டு தெருவிலே போகும்பொழுது, அந்தத் தேசத்துச்சக்கிரவர்த்தியாகிய இரண்டாவது ஜோசேப் என்பர் ஒரு சாதாரணமான பண்டியின் மேலே ஏறிக்கொண்டு, சாரிபோய்க்கொண்டிருந்தார். அவர் சக்கரவர்த்தியென்பது அந்தப்பையனுக்குத் தெரியாதானபடியால், அவன் அவருக்கு முன்பாகப்போய், வியாதியாயிருக்கிற தன் மாதாவுக்கு வைத்தியம் பார்ப்பதற்காகப பொருளுதவிசெய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். அவன் மாதாவுக்காகப் படும் பரிதாபத்தைப் பார்த்துச் சக்கரவர்த்திக்கு இரக்கம் உண்டாகி, “நான் உன்னுடைய மாதாவுக்கு வைத்தியஞ்செய்கிறேன். உன்னுடைய வீட்டைக்காட்டு” என்றுசொல்லி, அவனையும் பண்டியின்மேல் ஏற்றுவித்துக் கொண்டுபோனார். அவர் அந்த வீட்டுக்குப்போனவுடனே, அந்தஸ்திரீ பசியினால் வாடிக் கண்ணிருட்டிக், காதடைத்து, மெலிந்துபோயிருக்கிறதைப்பார்த்து, அவளுக்குத் தரித்திரத்தைத் தவிர வேறு வியாதியில்லையென்றும், அதற்கு ஔஷதம் பொருள்தானென்றுந் தெரிந்துகொ

ண்டு அந்தப் பையனைப்பார்த்து, "உன்னுடைய தாயார் வியாதிக்குத் தருந்த ஔஷதம் இன்னதென்று எழுதிக் கொடுக்கிறேன், மைக்கூடும் இறகும் காகிதமுங் கொண்டு வா" என்றார். அவன் அந்தப்பிரகாரங் கொண்டுவந்துகொடுத்தான். அவர் அந்தப்பாலனுக்கு நூறுவராகன் கொடுக்கும்படி தம்முடைய பொக்கிஷசாலை உத்தியோகஸ்தனுக்கு உத்தரவு எழுதி அனுப்பினார். அந்தப்பிரகாரம் அவர்களுக்கு நூறுவராகன் கிடைத்து அவர்களுடைய தரித்திர வியாதியை அதஞ்செய்தது.

௨௭-ம். அதிகாரம்.

எதிர்பாராநல்வரவு.

ஒருநாட் சாயரட்சை நானும், தேவராஜபிள்ளையும் கனகசபையும் வேடிக்கையாக உரையாடிக்கொண் டிருந்தோம். அப்பொழுதுஎன்னுடன் சத்தியபுரியிலிருந்துவந்த பண்டிக்காரன் ஒருவன் வெளியேயிருந்து மேல்மூச்சுக்கீழ்மூச்சுடன் ஓடிவந்து உள்ளே நுழைந்து, எங்களைப்பார்த்து "சந்தோஷசமாசாரம்! சந்தோஷ சமாசாரம்!" என்றுசொல்லிக்கொண்டு, ஆனந்த நிர்த்தனஞ்செய்தான். நாங்கள் "அந்தச்சமாசாரம்என்ன?" என்றுகேட்க; அவன், "சுவாமிகளே! நான் இரண்டுநாழிகை வழிதூரம் ஓடிவந்ததால் எனக்கு இரைக்கின்றது, இரைப்பு அடங்கின உடனே சொல்லுகிறேன்" என்று மறுபடியுங் குதித்துக் கூத்தாடினான். நான் அவனைப்பார்த்து, "இப்பொழுது நீ எத்தனையோ வார்த்தைகள் பேசினாய். சந்தோஷச்செய்தி இன்னதென்று ஒரு வார்த்தையிலே சொல்லக்கூடாதா?" என்று உறுக்கினேன். அவன் மறுபடியும் காரியம்இன்னதென்று தெரிவிக்காமல் சம்பந்தமில்லாத காரியங்களைச் சொல்லி நேரம்போக்கினான். எனக்குக் கோபம் ஜனித்து, அவனை அடிக்கிறதற்காகக் குதிரைச் சவுக்கைக் கையிலே எடுத்தேன். அவன் கத்திக்கொண்டு, "நான் சந்தோஷ சமாசாரங் கொண்டுவந்ததற்கு இதுதானா சம்மானம்? நான் இன்

று நேற்று வந்தவனா? நான் எத்தனையோ காலமாக உங்களுக்கு ஊழியஞ் செய்துவருகிறேன். பெரிய ஐயா, அம்மா கூட என்னை ஒருவார்த்தை சொன்னதில்லை; ஒரு அடி அடித்ததில்லையே. நேற்றைப் பிள்ளையாகிய நீங்கள் என்னை அடிக்கலாமா? வையலாமா?" என்று பல அசங்கதமான காரியங்களைப் பேசினானே தவிரச் சங்கதி இன்னதென்று தெரிவிக்கவில்லை. உடனே எனக்குக் கோபாக்னி மூண்டு, குதிரைச்சவுக்கை அவன் மேலே பிரயோகிக்க ஆரம்பித்தேன். அவன் இருபது அடி வாங்கின பிற்பாடு எங்களை நோக்கி "சத்தியபுரியிலிருந்து ஐயா அம்மாஎல்லாரும்வருகிறார்கள். நான் ஆற்றுக்குப்போனபோது அவர்களை வழியிலே கண்டு, சந்தோஷ சமாசாரஞ் சொல்வதற்காக இரண்டு நாழிகைவழிதூரம் குடல்தெறிக்க ஓடிவந்தேன்." என்றான். இதைக்கேட்டவுடனே தேவராஜபிள்ளை பெருங்களிப்புடனே எழுந்து, பெட்டியைத்திறந்து, இரண்டுகோடிவஸ்திரங்களை எடுத்து, சந்தோஷ சமாசாரங் கொண்டுவந்ததற்காக அந்தப் பண்டிக்காரனுக்கு வெகுமானஞ் செய்தார். அவன் அத்தனை அடிபட்டும் எங்களுக்குச் சங்கதியைப் பூரணமாய்த் தெரிவிக்கவில்லை. அவன் சொன்னதைக்கொண்டு என் தாய் தகப்பனார் வருவதாகமட்டும் எண்ணிக்கொண்டோமே தவிரச் சம்பந்திமுதலியாரும் அவருடைய பத்தினியும் வருவதாக ஊகிப்பதற்கு இடமில்லாமலிருந்தது. ஆனால் அவன் ஞானம்பாள் இடத்திலேபோய், அவளுடைய தாய் தந்தை வருவதாகமட்டுஞ் சொல்லி, என் தாய் தந்தையருடைய வரவைப்பற்றி ஒன்றும் பிரஸ்தாபிக்காமலிருந்துவிட்டான். நானும் ஞானம்பாளும் சந்தித்தபோதுதான் அவளுடைய தாய்தந்தை வருவதாக எனக்கும், என்னுடைய தாய்தந்தைகள் வருவதாக ஞானம்பாளுக்கும், வெளியாயிற்று. ஞானம்பாள் என்னை நோக்கி "அந்தப் பண்டிக்காரனுடைய குதுகுலிப்பையும் ஆனந்தத்தையும் யோசிக்குமிடத்தில், நம்முடைய தாய்தந்தையர் வரவையன்றி வேறுகாரணமும் இருக்கவேண்டும். அதை இப்போது நான் அறிகிறேன்" என்று சொல்லி, அந்தப்ப

ண்டிக்காரனை அழைத்து, அவனைப் பார்த்து, "எல்லாரும் வருகிறதாகச் சொன்னாயே. அவர்களுடன்கூட உன்பெண் சாதியும் வருகிறாளா?" என்று கேட்டாள். அவன், "ஆம் அம்மா, ஆம் அம்மா" என்று சொல்லி மறுபடியும் நடனஞ்செய்யத் தொடங்கினான். அவனுடைய ஆனந்த நடனத்துக்கும் அவன் பாதிச்சமாசாரஞ் சொல்லிப் பாதியைச் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டதற்கும் இப்போதுதான் காரணந்தெரிந்தது.

அவன் வந்த உடனே காரியத்தைத் தெரிவித்திருப்பானானால், நானும் தேவராஜபிள்ளை முதலானவர்களும் என் தாய் தந்தைமார்களை வழியிலே எதிர்கொண்டு அழைப்பதற்காகப் போயிருப்போம். அவன் காரியத்தைச்சொல்லாமற் கால விளம்பனஞ் செய்தபடியால் நாங்கள் எதிர்கொண்டுபோக அவகாசம் இல்லாமற்போய்விட்டது. பிறகு சற்றுநேரத்துக்குள் அநேகம் பண்டிகள் பலலக்குகள் முதலிய வாகனங்கள் வருகிற ஓசைகேட்டு, நாங்கள் வெளியே ஓடினோம். என் தகப்பனாரும் சம்பந்திமுதலியாரும் இரண்டு குதிரைகள் பூண்ட ரதத்தினின்று கீழே இரங்கினார்கள். உடனே, தேவராஜபிள்ளை அஞ்சலியஸ்தராய், அவர்களிடஞ்சென்று, கைலாகுகொடுத்து அழைத்துக்கொண்டுவந்து, அவர்களைத்தக்க ஆசனங்களில் இருத்தி, உபசரித்தார். அவருடைய பத்தினிமுதலிய ஸ்திரீகள் என் தாயார் மாமியார் முதலியோர்களை எதிர்கொண்டு அழைத்து வந்து, மரியாதை செய்தார்கள். நான் என் தாய்தந்தையரைக்கண்டவுடனே, பூமியில்விழுந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, அவர்களுடைய திருப்பாதங்களை என்கண்ணீராற் கழுவினேன். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் என்னைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, நெட்டுயிர்ப்புடன் பொருமி அழுது, அவர்களுடைய கண்ணீரால் என்னை ஸ்நாநஞ்செய்வித்தார்கள். என்னுடைய பிரிவின் நிமித்தம் அவர்கள் பாதி உடம்பாய் மெலிந்துபோயிருந்தபடியால், இப்படிப்பட்ட பக்ஷமுள்ள தாய்தந்தைமார்களைவிட்டுப் பிரிந்தோமே யென்று நினைத்து நினைத்து நெடுநேரம் விம்மி அழுதேன்.

பிறகு என் தந்தையார் ஒரு பிரகாரம் அவருடைய பொரு
மலை அடக்கிக்கொண்டு, தேவராஜபிள்ளையைப் பார்த்து,
"ஐயா! இந்தப்பிள்ளை பிறந்தநாள் முதல் ஒரு நாளாவது
நான் பிரிந்திருந்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட என்னை இத்தனை
நாளாகப் பிரிந்திருக்கும்படி செய்துவிட்டான். எங்களுக்
குப் பிராணன் இவனையன்றி வேறு பிராணன் இல்லை. இ
வன் பிரிந்தநாள்முதல் நாங்கள் பிராணன் இல்லாத சரீரம்
போலிருந்தோமேயல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. "பெற்றமனம்
பித்து பிள்ளைமனங்கல்" என்கிற பழமொழியை மெய்யாக்
கிவிட்டான். ஆயினும் இவன்மேலே தோஷஞ் சொல்
வதற்கு இடமில்லை. நான் இவனையும், ஞானம்பாளையும்
நிஷ்காரணமாய்த் தூஷித்து, ஒரு நாளுஞ் சொல்லாத
கடுஞ் சொற்களைப் பிரயோகித்தபடியால், அவர்கள் எங்க
ளைப் பிரியும்படி நேரிட்டது. என்னுடைய குற்றத்தை
இப்போது நன்றாக உணருகிறேன். இனி ஒரு காலும்
இவனையும், ஞானம்பாளையும் நான் தூஷிக்கிறதில்லையெ
ன்று உங்கள் முன்பாக நான் பிரமாண பூர்வமாகச் சொல்
லுகிறேன். இவனும் என்னை ஒரு நாளும் பிரிகிறதில்
லையென்று பரவசஞ்செய்ய வேண்டும்" என்றார். பக்ஷம்
நிறைந்த இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே, நான் ம
னம் உருகி, என் தகப்பனார் பாதத்தில் விழுந்து, "ஐயா!
உங்களுக்குச் சொல்லாமல் நான் வெளிப்பட்டது என்மே
லே குற்றமேயன்றி உங்கள்மேலே அணுவளவுங் குற்றமில்
லை நீங்கள் எனக்குச் செய்த எண்ணிறந்த உபகாரங்களுக்
குப் பிரதியாக என்னுடைய தேகத்தை உங்களுக்குச் செ
ருப்பாய்த் தைத்துப்போட்டாலுந் தகும். இனி ஒருநாளு
ம் உங்களுடைய உத்தரவில்லாமல் உங்களைப்பிரிகிறதில்லை
யென்று நான் நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறேன்" என்றேன்.
இந்தச் சமயத்தில் சம்பந்திமுதலியாரும் வந்து கலந்து
கொண்டார். அவர் என்னை ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்
டு, வெகுநேரம் என்னை விடாமற் பொருமினார். என்னை வி
ட்டு விட்டால் நான் மறுபடியும் அவருடையமகளை அழை
த்துக்கொண்டு, தேசாந்தரம் போய்விடுவேனென்று பயக்

து, அவர் பிடித்த பிடியை விடாமல் என்னை ஆலிங்கனஞ் செய்ததாகத் தோன்றிற்று. கடைசியாக அவருடைய ஆலிங்கனமும் நின்றது; என்னுடைய மூச்சுத் திணறலும் அடங்கிற்று.

பிறகு என் தகப்பனாரும் மாமனாரும் தேவராஜபிள்ளையை நோக்கி, "ஐயா! எங்கள் பிள்ளைகள் முகம் அறியாத தேசத்திலே போய், என்ன துன்பம் படுகிறார்களோ வென்று நாங்கள் சிந்தாக்கிராந்தர்களா யிருந்தோம். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போல அவர்கள் உங்களிடத்தில் வந்து சேர்ந்திருக்கிற சமாசாரந் தெரிந்த பிறகு தான் எங்களுக்கு ஆறுதல் உண்டாயிற்று. பூவோடுசேர்ந்த நாரும் மணம் பெற்றது போல் உங்களிடத்தில் வந்து சேர்ந்த பிற்பாடு அவர்களுக்கு என்ன குறைவு இருக்கின்றது? ஆனால் அவர்கள் வெளிப்பட்ட பிறகு எங்களுடைய கிருகங்கள் தாமரையில்லாத தடாகம் போலவும், சந்திரனில்லாத இரவு போலவும், சூரியனில்லாத ஆகாயம் போலவும், இருள் அடைந்திருக்கின்றன. ஆகையால் அவர்களை நாங்கள் சீக்கிரத்தில் அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி தாங்கள் உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும். கனகசபைக்குக் கலியாணம் நடக்கும்போது நாங்கள் அகத்தியம் வருகிறோம். அவனுடைய கலியாணத்தை நிறைவேற்றாமல் ஏன் தாமசஞ் செய்கிறீர்கள்?" என்று வினவ; தேவராஜபிள்ளை சொல்லுகிறார்: "கனகசபை கலியாணத்தை எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முடிக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேனோ அவ்வளவுக்கு அது பிந்திப் போகின்றது. பாளயப்பட்டுச் சம்பிரதாயம் என்னவென்றால், எங்களுக்குள் கலியாணம் நடக்கிறதற்குமுன் கலெக்டர், ரிவினியூபோர்ட் முதலான அதிகாரஸ்தர்களுக்கு எழுதி உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு கலியாணஞ் செய்கிறது வழக்கம். நான் அந்த அதிகாரஸ்தர்களுக்குப் பல மனுக்கள் அனுப்பியும், யாதொரு மறுமொழியும் வரவில்லை. அந்தக் கலெக்டர் கச்சேரி சிரஸ்ததார் கேட்டுக்கொண்டபடி என் தங்கை மகளைத் தனக்குக் கலியாணஞ் செய்து கொடுக்க வில்லையென்கிற ஆங்காரத்தி

னால், கனகசபை கலியாணம் நிறைவேறாதபடி, அவன் ஏதேதோ விகற்பங்கள் செய்து வருகிறான். அவனுடைய துர்ப்போதனைகளுக்குச் செவிகொடுத்துக் கலெக்டர் என்னுடைய பாளயப்பட்டை ஜப்தியில் வைக்கவேண்டிய முயற்சிகள் செய்கிறார். நான் ஜப்தி செய்யக்கூடாதென்பதற்குள்ள நியாயங்களைக் கண்டு, கவர்ன்மெண்டாரவர்களுக்கு விண்ணப்பம் அனுப்பியிருக்கிறேன். அதற்கு அனுகூலமான மறுமொழி கிடைக்குமென்று தினந்தோறும் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். கனகசபை எனக்குப் பிள்ளையல்லவென்றும், கவர்ன்மெண்டாரை வஞ்சிக்கிறதற்காக நான் அவனைப் பிள்ளைபோல் பாவிப்பதாகவும், அந்தச் சிரஸ்ததார் கலெக்டர் முதலான அதிகாரிகளுக்குப் போதித்து வருகிறான். என் தம்பி செய்த மாறுபாடு இவ்வளவு பிரமாதமாய் வந்து விளைந்திருக்கிறது. ஆயினும் சத்தியத்தை அசத்தியம் வெல்லுமா? புண்ணியத்தைப் பாவம் ஜயிக்குமா? சுத்த நிர்த்தோஷியான என்னைக் கடவுள் கைவிடுவாரா? எப்படியும் சில தினத்துக்குள் கனகசபையின் கலியாணத்துக்கு உத்தரவு வருமென்று நிச்சயமாக நம்பியிருக்கிறேன். அதுவரையுந் தாங்களிருந்து அந்தக் கலியாணத்தைச் சிறப்பிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்” என்றார். அந்தப் பிரகாரம் என் தகப்பனாரும், மாமனாரும் சம்மதித்துப் பயணத்தை நிறுத்தினார்கள். அவர்களுக்கு நடந்த உபசாரங்களும், மரியாதைகளும் அரசர்களுக்குக் கூட நடவா. போக பூமியில் வசிப்பவர்கள் போல நாங்கள் எங்களுடைய ஊரையுங் கிருகங்களையும் சுத்தமாய்மறந்து விட்டோம்.

இந்த அதிகாரத்தின் துவக்கத்திலே சொல்லியபடி, என் தாய்தந்தையர் வரவைப்பற்றி முந்தி வந்து சமாசாரந் தெரிவித்த அந்தப் பண்டிக்காரன் மறுபடியும் என்னிடத்தில் வந்து, “ஐயா, நான் சந்தோஷசமாசாரந் தெரிவித்ததற்காக நீங்கள் ஒரு வெகுமானமுஞ் செய்யவில்லையே. இப்போது நான் கேட்கிறபடி உத்தரவு செய்ய வேண்டும்” என்று என்காலில் விழுந்து வணங்கினான். “நீ கேட்கிற கா

ரியம் கிரமமாயிருந்தால் அந்தப்படி செய்கிறேன். அது இ ன்னதென்று சொல்லு" என்றேன். அவன், "அது கிரம மா யிருந்தாலும், அக்கிரமமாயிருந்தாலும் அகத்தியம் செ ய்யவேண்டும்" என்றான். நான் அவனைப் பார்த்து, "யுக்தா யுக்தம் பாராமல் ஒரு காரியத்தையும் முந்தி வாக்குத் தத் தஞ் செய்யக்கூடாது அலெக்சான்றர் மகாராஜனிடத்தில் ஒருவன் வந்து, "மகாராஜாவே, நீங்கள் யார் என்ன கேட் டாலும் ஆக்ஷேபியாமற் கொடுக்கிறீர்களென்கிற பிரக்கி யாதி பெற்றிருக்கிறீர்கள். எனக்கு ஒருகாசு கொடுக்க வே ண்டும்" என்று கேட்டான். உடனே அந்த அரசர், "அவ் வளவு அற்பப்பொருளைக் கொடுப்பது என்னுடைய அந்த ஸ்துக்குத் தகாது" என்றார். அவன், "அப்படியானால் என க்கு ஒரு ராஜியங் கொடுங்கள்" என்றான். அவர் அவனைப் பார்த்து, "அவ்வளவு பெரிய காரியத்தைக் கேட்பது உன் னுடைய அந்தஸ்துக்குத் தகாது" என்றார். அப்படிப் போ ல உன்னுடைய அந்தஸ்துக்கும் என்னுடைய அந்தஸ்துக் குந் தக்க காரியத்தை நீ கேட்டுக்கொண்டால்செய்கிறேன்" என்றேன். அவன் என்னை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: "நா ன் உட்கார்ந்திருக்கும்போதே தூங்கி விழுகிறேனென்று அடிக்கடி என்னைக் கோபிக்கிறீர்கள். தூக்கத்தை யடக்க என்னாலே சக்கியப்படவில்லை. நான் சந்தோஷ சமாசாரங் கொண்டுவந்ததற்காக நான் கேட்கும் வெகுமானம் ஏதெ ன்றால், நான் தூங்கிவிழும்படியாக உத்தரவு கொடுக்க வே ண்டும்" என்றான். இதைக்கேட்டவுடனே எனக்கும் அப் போது கூடவிருந்த தேவராஜபிள்ளை முதலானவர்களுக்கு ம் பெருநகைப்பு வந்து விட்டது. தேவராஜபிள்ளை என்னை பார்த்து, உங்கள் பண்டிக்காரனுடைய பிரார்த்தனையான து நான் வாசித்த ஒரு கதையை எனக்கு நினைப்பூட்டுகின் றது. அஃதென்னவெனில், ஒரு அரசனுக்கு இஷ்டனாயிரு ந்த ஒரு கல்விமான் அடிக்கடி தன்னுடைய தாடியைத் த டவுவதும் அதில் மயிர் பிடுங்குவதும் வழக்கமாயிருந்தது. அதை ஒருநாள் அரசன் கண்டு அந்த வித்துவானைப் பார் த்து, "இனிமேல் நீ தாடியில் மயிர்பிடுங்கினால் உன்னைத்

தண்டிப்பேன்" என்று உத்தரவு கொடுத்தான். அந்த உத்தரவு வித்துவானுக்குப் பெரிய பிராண சங்கடமா யிருந்தது. சில தினங்களுக்குப் பின்பு அந்த அரசனுக்கு அந்தக் கல்விமான் ஒரு பெரிய உபகாரஞ் செய்தபடியால், அரசனுக்குச் சந்தோஷ முண்டாகி, அவனைப் பார்த்து, "நீ என்ன வெகுமதி கேட்டாலும் கொடுக்கச் சித்தமா யிருக்கிறோம். நீ வேண்டியதைக் கேள்" என்றான். உடனே அந்த வித்துவான், "நான் முன்போல் தாடியில் மயிர் பிடுங்க உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும். இதைத்தவிர வேறு சம்மானம் வேண்டாம்" என்றான். அரசன் சிரித்துக்கொண்டு, அந்தப்படி உத்தரவு கொடுத்தான். அப்படியே நீங்களும் உங்களுடைய பண்டிக்காரன் தூங்கி விழும்படி உத்தரவு கொடுக்க வேண்டும்" என்று தேவராஜபிள்ளை அவனுக்காகப் பரிந்து பேசினார். அந்தப்படி நானும் உத்தரவு கொடுத்தேன். அவனுந் தூங்கிவிழ ஆரம்பித்தான்.

உஅ-ம் அதிகாரம்.

சகோதர பக்ஷம்.

நல்ல சகோதரனும், கெட்ட சகோதரனும்.

தேவராஜபிள்ளையினுடைய பாளயப்பட்டின் எல்லைக்குள்ளாக என்ன குற்றம் நடந்தாலும் அதைவிசாரித்துத் தீர்மானிக்கிற அதிகாரம் கவர்ண்மெண்டாரால் அவருக்குக்கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அவர் ஒருநாள் அதிகாலையில் ஏதோ சில விசாரணை செய்வதற்காக வெளியே போனவர் சூரியாஸ்தமன காலம்வரையில் வீட்டுக்கு வரவில்லை. அவர் திரும்பிவந்தவுடனே எங்களைப்பார்த்து "பெருந்தயரத்திற்குரிய சில சங்கதிகள் இன்று நடந்தன. அவைகளை நினைக்கும்போது எனக்கு மயிர்க் கூச்சடுகின்றது; மனம் உருகுகின்றது; கண்ணீர் பெருகுகின்றது. அந்தச் சங்கதிகளைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்" என்றுசொல்லத்தொடங்கினார்.

கும்பகோணத்தில் வைசியர் குலத்திலே இரண்டுசகோதரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் போதுமான பூஸ்திதிகளும், நிதி, நிக்ஷேபம், நகை, பாத்திரமுதலிய ஜங்கமங்களும் இருந்தன. அவர்களில் மூத்தவன் பொய், வஞ்சகம், பேராசை முதலிய துர்க்குணபுஞ்சமாயும், இளையவன் சற்குண சம்பன்னனாயு மிருந்தார்கள். அவர்களுடைய தகப்பன் லோகாந்தரஞ்சென்ற பிறகு, மூத்தவனே குடும்ப வியாபகனாய் மேல்விசாரணை செய்துவந்தபடியால் சகலஸ்திதிகளும் கணக்குகளும் அவன் கைவசமாகவேயிருந்தன. இளையவன் தமையனே கதியென்று நம்பியிருந்தபடியால், தங்களுக்கு இவ்வளவு ஆஸ்தியென்பதும் இனனின்ன ஆஸ்தியென்பதுமே இளையவனுக்குப் பரிச்சேதந் தெரியாது. இளையவனுக்குக் கலியாணப்பருவம் வந்து வெகுநாளாகியும், அவனுக்குக் கலியாணஞ் செய்விக்காமல் மூத்தவன் காலங்கடத்திவந்தான். அவர்களுடைய தாயுடன்பிறந்த அம்மானுக்கு இநத ஊர் வாசஸ்தலமானபடியால், அவன் ஷெ இளையபிள்ளையை இந்த ஊருக்கு வரவழைத்து, தன்னுடைய மகளைக் கன்னிகாதானஞ்செய்வித்து, மகளையும் மருமகனையும் கும்பகோணத்துக்கு அனுப்பினான். அவர்களுக்கு அன்னவஸ்திரங் கொடாமல மூத்தவன் அநாதரவு செய்தபடியால், இளையவன் தமயனைப்பார்த்து "அண்ணா, குடும்பஸ்திதிகளில் ஏதாவது தங்களுக்கு இஷ்டமானதைக் கொடுத்தால் நான் எங்கேயாயினும் போய்ப் பிழைத்துப்போகிறேன். தேவரீர் கிருபைசெய்யவேண்டும்" என்று மிகுந்த பயபக்தியுடன் இரந்துமன்றாடினான். அந்தமன்றாட்டையெல்லாம் மூத்தவன் ஆற்றிற்கரைத்த புளியாக்கி, இளையவனையும் அவன் மனைவியையும் புறக்கணித்துத்தள்ளிவிட்டான். அவர்கள் இருவரும் பட்டினியும் பசியுமாக இந்த ஊருக்குவந்துவிட்டார்கள். தமயன் அவ்வளவு கொடுமைசெய்தும், அவன்மேலே பாகவியாஜியஞ்செய்ய இளையவன் அநிஷ்டனாயிருந்தான். ஆயினும் அவனுடைய மாமனார் முயற்சியினாலே கும்பகோணத்தில் பாகவழக்குச்செய்யப்பட்டது. மூத்தவன் தன்கையிலிருந்த திரவியங்களையெ

லாம் பலபேர் கையில் ரகசியமாய்க் கொடுத்துவிட்டு, தன்னிடத்தில் பூஸ்திதிகளைத் தவிர வேறொருபொருளுங் கிடையாதென்றும், பூஸ்திதிகள் பல பெயர்களிடத்தில் வாங்கப்பட்ட கடன்களுக்கு உத்தரவாதமா யிருப்பதாகவும், தனக்கு ஒருவருங் கடன்கொடுக்க வேண்டியதில்லை என்றும் எதிர்வழக்காடி, அந்தப்படி பொய்க் கணக்குகளைக்கொண்டும் தப்பு சாக்ஷிகளைக்கொண்டும் நிரூபணஞ் செய்தான். அன்றியுந் தன் தம்பியினுடைய சாக்ஷிகளைப்பொருள்மூலமாகக் கலைத்து, அவர்கள் தன்தம்பி பக்ஷத்தில் சாக்ஷிசொல்லாதபடி அழிம்பு செய்தபடியால் தம்பிவழக்கு அபஜயமாய்ப் போய்விட்டது.

இவ்வண்ணம் இளையவன் பிதுரார்ஜிதத்தை இழந்து பரதேசிக் கோலமாய் மாமனார்வீட்டில் வந்து சேர்ந்தான். மாமனாரிடத்தில் அவன் சில தொகை கடன்வாங்கி, சத்தியந்தவறாமல் வர்த்தகஞ் செய்தபடியால் அவனுடைய யோக்கியதை எங்கும் பரிமளித்தது. புஷ்பத்தை நாடிவரும் வண்டுகள் போலச் சகலரும் அவனிடத்திலே கொள்ளல் விற்றல்செய்யவும், பரபத்தியங்கள் பண்ணவும் ஆரம்பித்தபடியால் அவனுக்குச் செல்வம் அமோகமாய்ப் பெருகிப் பெரிய திரவியவான் ஆனான். இளையவனை அவனுடைய தர்மந்தலைகாத்ததுபோல், மூத்தவனை அவனுடைய மோசமே நாசஞ்செய்துவிட்டது. எப்படியெனில் அவன் தம்பிக்குப் பயந்துகொண்டு யாராரிடத்தில் பொருள்களை அந்தரங்கமாய்க் கொடுத்துவைத்தானோ அவர்கள் எல்லாரும் அந்தத் தனங்களை அபகரித்துக்கொண்டு, அவனுக்கு நம்பிக்கைத்துரோகஞ் செய்துவிட்டார்கள். தனக்கு யாதொரு சொத்துங் கிடையாதென்று அவனே நியாயசபையார் அறியச் சொல்லிவிட்டபடியால் அந்த நம்பிக்கைத்துரோகிகள்மேல் அவன் வழக்குத் தொடர மார்க்கம் இல்லாமற் போய்விட்டது. பூஸ்திதிகள் பல பெயர்களுடைய கடன்களுக்குப் பாத்தியமாயிருப்பதாக அவனே தன் தம்பிவழக்கில் ஒப்புக்கொண்டபடியால், அந்தப் பொய்யான கடன்காரர்களெல்லாருந் தங்களுக்கு மெய்யாகக் கடன் வரவே

ண்டியதுபோலத் துர்வழக்குகள் செய்து, அந்தப்பூஸ்திதிகளையெல்லாம் ஏலம்போட்டுக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டார்கள். அவனுக்கு வரவேண்டிய கடன்களை யெல்லாம் நியாயஸ்தலத்தில் மறைத்தபடியால் கடன் கொடுக்கவேண்டியவர்களெல்லாரும் அவனை மோசஞ்செய்துவிட்டார்கள். அவனும் அவர்கள்மேல் வழக்கிடக்கூடாமற் போய்விட்டது. இவ்வாறு கைப்பொருள்களை யெல்லாம் இழந்து, கன தரித்திரனாய்ப் போய்விட்டான். மூத்தவன் வீட்டில் மூத்தவளே வந்து குடியிருக்கத் தலைப்பட்டதால், பிக்ஷைத்தொழிலைத்தவிர ஜீவனத்துக்கு வேறு வழியில்லாமற்போய்விட்டது. அவன் கனிஷ்ட துரோகியென்று ஊரெங்குந் தெரியுமானபடியால், அவனுக்கு இரங்குவாருமில்லை; பிக்ஷை யிடுவாரும் இல்லை. அவன் தம்பியிடத்துக்குப் போகலாமென்றால் அவனுடைய மனச்சாக்ஷி இடங்கொடுக்கவில்லை.

மூத்தவனும், அவன் பெண்சாதி, பிள்ளைகளும் கஷ்டம்படுகிறதை இளையவன் கேள்வியுற்று, அவர்களைத் தன்னிடத்துக்கு வரும்படி அவன் கடிதம் அனுப்பினதுமல்லாமல், அவர்களுடைய வழிச்செலவுக்காகப் பணமும் அனுப்பினான். உடனே மூத்தவன் சமுசார சகிதமாய்ப் புறப்பட்டுத் தம்பியிடம்வந்து சேர்ந்தான். தம்பியைப்பார்த்த உடனே தமயன் கட்டிக்கொண்டு "தம்பீ, பிறருக்கு வெட்டின குழி தனக்கேவந்து லபிப்பதுபோல், உனக்கு நான் செய்த தீங்கு எனக்கே வந்து லபித்துவிட்டது. உன்னுடைய பாகசொத்தை உனக்கு நான் கொடுத்திருப்பேனானால் மற்ற ஸ்திதிகளை வைத்துக்கொண்டு நான்க்ஷேமமாய் வாழ்ந்திருப்பேன். உன்னுடைய பாகத்தை வஞ்சிக்க நினைத்து, சொத்துக்களையெல்லாம் நான் பராதீனஞ்செய்தபடியால், அந்தப் பராதீனமே நிலைத்து, என்னுடைய ஸ்வாதீனம் மாறிப்போய்விட்டது. "ஆடவன் செத்தபிறகு அறுதலிக்குப் புத்திவந்தது" என்பதுபோல்சொத்துக்களெல்லாம் போனபிறகு எனக்குப் புத்திவந்ததப்பா"என்று சொல்லிஅழுதான். தமயன்செய்த துரோ

கங்களைத் தப்பி என்னவும் நினையாமல் அவனுக்குச் சர்வோபசாரங்களுஞ் செய்து, தாசாதி தாசனாக நடந்தான். ஆனால் அவனுடைய இல்லாள் கொழுந்தனிடத்தில் துன்பப்பட்டவளானதால், அவள் தன்புருஷனுக்குத் தெரியாமல், கொழுந்தனைக் காணும்போதெல்லாம் கடுகடுத்துக் கொண்டு வந்தாள்.

சில நாளாயின்பின், தமயன் ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்று உத்தரவு கேட்டபடியால், கனிஷ்டன் தன் பத்தினிக்குத் தெரியாமல் பெட்டியைத் திறந்து, நூறு தங்க நாணயங்களை யெடுத்துத் தமயன்கையிற் கொடுத்து, அவற்றை மூலதனமாக வைத்துக்கொண்டு வியாபாரஞ் செய்யும்படியாகவும் இன்னும் வேண்டுங் காரியங்களுக்கு வழுதும்படியாகவுஞ் சொல்லி, தமயன் பத்தினிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் வஸ்திராபரணங்கள் கொடுத்து அனுப்பினான். அவர்கள் போனபிறகு இளையவனுடைய பெண்சாதி பெட்டியைத் திறந்துபார்க்க, தங்கமோராக்களைக் காணாமையினால், புருஷன் தன் தமயனுக்குக் கொடுத்திருப்பானென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, அவள் கோபசன்னதத்துடன் புருஷனுக்குத் தெரியாமல் வெளியே புறப்பட்டு, கொழுந்தனைத் தொடர்ந்துகொண்டு ஓடினாள். கொழுந்தனும் அவன் பத்தினி முதலானவர்களும் சிறிது தூரம்போய், வெயிலுக்காக ஒரு பாழ்மண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவள் கொழுந்தனைக் கண்டவுடனே அவன் செய்த கொடுமைகளையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லிக்காட்டி அவனை வாயில்வந்தபடி ஏசினாள். அவன் அந்தத் தூஷணங்களைச் சகிக்கமாட்டாதவனாய், அந்தக் கொடியவளைப்பார்த்து "இந்தப் பணத்துக்காகத்தானே இவ்வளவு பேச்சும்பேசுகிறாய். இந்தா உன்பணம்" என்று சொல்லி, அவன் கையிலிருந்த மோராப்பையை அவள் முன்பாக எறிந்துவிட்டான். அவள் "நல்லகாரியம்" என்று மோராப்பையை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். அவள் சொன்ன தூஷணங்களும், தன்னுடைய சொந்த மனஸ்தாபமும், இனிச் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வோமென்கிற ஏ

க்கமுங்கூடி, அவனுக்குச் சித்தவிகாரத்தை உண்டு பண்ணினபடியால், அவன் தன் பெண்சாதி பிள்ளைகளையுங் கொன்று தன் உயிரையும் மாய்த்துக் கொள்ளுகிறதென்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டான். அந்தச் சமயத்தில் அவனுடைய பெண்சாதி, பிள்ளைகள் "தாகத்துக்குத் தண்ணீர்வேண்டும்" என்று சொன்னபடியால் அவன் "ஜலங்கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லி, குளத்துக்குப்போய், ஒருபாத்திரத்தில் தண்ணீர் மொண்டு, அதில் விஷத்தைக்கலந்து, தன்னுடையபெண்சாதிக்கும் பிள்ளைகளுக்குங் கொடுத்து, தானும் விஷபானம் பண்ணினன். சற்றுநேரத்துக்குள் விஷந்தலை மண்டைகொண்டு, அவர்கள் கால்மாடு தலைமாடாய்க் கீழேவிழுந்து, இறந்துபோய் விட்டார்கள்.

மூத்தவன் எறிந்துவிட்ட மோராப்பையை எடுத்துக்கொண்டு, இளையவன் பெண்சாதி வீட்டிற்குள் வந்து நுழைந்தாள். அவள் கையில் மோராப்பையைக் கண்டவுடனே அவளுடைய நாயகனுக்குக் கோபம் உண்டாகி, அவளைத் திட்டியடித்து, அந்தப்பையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, அதைத் தமயனிடத்தில் மறுபடியுங் கொடுப்பதற்காக ஓடினன். தமயன் முதலானவர்கள் வெயிலுக்காகப் பாழ் மண்டபத்தில் நுழைந்ததாக இளையவன் வழியிலே கேள்வியுற்று, அவனும் அந்தப் பாழ்மண்டபத்துக்குப் போனன். அங்கே எல்லாரும் இறந்து கிடக்கிறதைக் கண்டு, அவர்கள்மேலே விழுந்து, கோ கோவென்று கத்தி அழுதான். பிறகு அவர்கள் சமீபத்திலிருந்த விஷ ஜலபாத்திரத்தைக்கண்டு, அவர்கள் விஷபானம் பண்ணி இறந்துபோனதாக அறிந்துகொண்டு, அதில் மிஞ்சியிருந்த விஷ ஜலத்தைத் தானுங்குடித்து, மரணத்துக்கு ஆயத்தமாய்த் தமயனுடைய பிரேதத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, படுத்துக்கொண்டான். அவன் விஷநீர் அருந்தினது சிலவழிப்போக்கர்களுக்குத் தெரிந்து, அவர்கள் என்னிடத்தில் ஓடிவந்து, அறிக்கையிட்டார்கள். நான் உடனே வைத்தியர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஓடினேன். மூத்தவனும் அவனுடை

மபெண்சாதி பிள்ளைகளும் இறந்து வெகுநேரம் ஆகிவிட்டதால், அவர்களுக்கு வைத்தியஞ் செய்வது நிஷ்பிரயோசனமென்று வைத்தியர்கள் தெரிவித்தார்கள். இளையவன் எல்லாருக்கும் பின்பு விஷம் உண்டபடியால் அவன் இறவாமற் குற்றுயிரா யிருந்தான். அவனுக்கு வைத்தியர்கள் ஔஷதப் பிரயோகஞ் செய்து, அவன் உண்ட விஷத்தை வெளிப்படுத்தி, அவனைப் பிழைப்பித்தார்கள். அவனெழுந்த உடனே தன் தமயன்முதலானவர்களைப் பிழைப்பிக்கும்படி வைத்தியர்களை வேண்டிக்கொண்டான். அவர்கள் பிழைப்பது சாத்தியம் அல்லவென்று அவனுக்குத் தெரிந்த உடனே, அவன் கீழேவிழுந்துபுரண்டு அழுதபரிதாபத்தை ஒருவருங் கண்கொண்டு பார்க்கக்கூடாது. அவனுடைய தமயனும் மனைவியுங் குழந்தைகளும் மாண்டுகிடப்பதையும், அவர்கள் மேலே அவன் விழுந்து விழுந்து அலறி அழுவதையும், பார்த்தவர்களுடைய மனங் கல்லாயிருந்தாலுங் கரையாமலிருக்குமா? இரும்பாயிருந்தாலும் இளகாமலிருக்குமா? இளையவனுடைய மனைவியோ என்றால் தன்னுடைய தௌஷ்டியத்தினால் இவ்வளவு பிரமாதம் வந்து விளைந்ததென்று தெரிந்தவுடனே அவள் மதிமயங்கிக் கீழே விழுந்து, இன்னமுஞ் சித்தஸ்வாதீனம் இல்லாமல் இருக்கிறாள். மூத்தவன் ஆதியில் தன் தம்பியை மோசஞ்செய்யாமல் அவனுடைய பாகத்தைக் கிரமப்படி கொடுத்திருப்பானானால் மூத்தவனுக்கு இப்படிப்பட்ட கதி வாய்த்திராதென்பது உறுதிதான். என்றைக்கிருந்தாலும் துன்மார்க்கர்களைக் கடவுள் இந்த உலகத்திலுந் தண்டிக்கிறாரென்பதற்கு, இந்தச் சரித்திரமே போதுமான சாக்ஷியமாயிருக்கிறது. மேற்படி சங்கதிகளை யெல்லாம் நான் ஜாக்கிரதையாய் விசாரணைசெய்து, இறந்து போனவர்களை யெல்லாந் தகனஞ்செய்யும்படி உத்தரவு கொடுத்தவை இக்கோரஞ்சென்றது" என்றார்.

தேவராஜபிள்ளை அந்தச் சரித்திரத்தைச் சொல்லி முடித்த உடனே என் தகப்பனார் என்னைப்பார்த்து "நீகல்வி பயிலும்போது இரண்டு நல்ல சகோதரர்களுடைய ச

ரித்திரத்தை நீ வாசிக்கக்கேட்டிருக்கிறேன். அந்தச்சரித்திரத்தை இப்போது சொல்லு" என்று உத்தரவுகொடுத்தார்கள். தேவராஜபிள்ளையும் அதைக் கேட்க விரும்பினபடியால் நான் சொல்லத்தொடங்கினேன்.

"பதினாறும் நூற்றாண்டில் போர்த்துகல் தேசத்திலிருந்து கோவைப்பட்டணத்துக்குப் புறப்பட்டுவந்த ஒரு கப்பலில் ஆயிரத்து இருநூறு ஜனங்கள் ஏறியிருந்தார்கள். அந்தக் கப்பல் ஒரு மலையில் மோதி, உடைந்துபோனதால் இருபதுபெயர்கள் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாரும் சமுத்திரத்தில் முழுகி இறந்துபோனார்கள். அந்த இருபது ஜனங்களும் ஒரு சிறு படவிலேறித் தப்பிக்கொண்டார்கள். அவர்களுக்குப் போதுமான புசிகரணங்கள் இல்லாமல் இருந்தபடியால் திருவுளச் சீட்டுப்போட்டு, தங்களிற் சிலரைக் கடலில் தள்ளிவிடுகிறதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார்கள். அவர்களுக்குள்ளாக இரண்டு சகோதரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவனைக் கடலிலே தள்ளும்படி திருவுளச்சீட்டு விழுந்தது. அவனை இளையவன் மிகுந்த அன்போடு கட்டித்தழுவி அழுதுகொண்டு, மற்றவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். "என் தமயனுக்குப் பெண்சாதியும் பிள்ளைகளும் மூன்று சகோதரிகளும் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் போஷிக்கிறதற்குளன் தமயனைத்தவிர வேறு கதியில்லை. நானோ ஏகாங்கியாயிருக்கிறேன். நான் இறந்துபோவதினால் ஒருவருக்கும் நஷ்டமில்லை. ஆகையால் என்னுடைய ஜேஷ்டருக்குப்பதிலாய் என்னைச் சமுத்திரத்தில் தள்ளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். தம்பியினுடைய பக்ஷமிகுதியைக்கண்டு, தமயன் ஆச்சரியம் அடைந்து "இப்படிப்பட்ட உத்தம சகோதரனை எனக்காக இறக்கும்படிசெய்வது அநீதியானதால் என்னையே தள்ளிவிடவேண்டும்" என்று மன்றாடினான். மூத்தவனைக் கடலில் தள்ளாதபடி இளையவன் அவனைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டான். அவன் எவ்வளவு பலமாகத் தமயனைக் கட்டிக்கொண்டானென்றால் அவர்கள் இருவரையும் வெவ்வேறாய்ப் பிரிப்பது அசாத்தியமா

யிருந்தது. இறுதியில் இளையவனுடைய தொந்தரவைப் பொறுக்கமாட்டாமல், அவனுடைய இஷ்டப்படி அவனை ச்சமுத்திரத்தில் தள்ளிவிட்டார்கள். அவன் நல்ல நீச்சுக் காரனானதால் அவன் நீந்திக்கொண்டுவந்து, 'அந்தப்படகின் சுக்கானை ஒருகையாலே பிடித்தான். அந்தக்கையை ஒரு மாலுமி வாளாலே வெட்டிவிட்டான். அவன் உடனே சமுத்திரத்தில் விழுந்து எழுந்து, படகை மற்றொரு கையாற் பிடித்தான். அந்தக்கையையும் அந்தப் பாவிப்பயல் தறித்துவிட்டான். அவன் இரண்டு கைகளையும் இழந்தும் தண்ணீரில் முழுகாமல், இரத்தப் பிரவாகத்துடன் காலினால் நீந்திக்கொண்டு, தண்ணீரில் நிற்கிற பரிதாபமான காட்சியும், அவனுடைய சகோதரபக்ஷமும் படகிலிருந்தவர்களுக்கு இரக்கத்தை உண்டுபண்ணினபடியால், அவர்கள், "இந்த ஒரு பிராணனை ரக்ஷிப்பதினால் நமக்கு என்ன நஷ்டம் சம்பவிக்கக்கூடும்" என்று சொல்லி, அவனைப் படகின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு, அவனுடைய காயங்களைக் கட்டி, சொஸ்தப்படுத்தினார்கள். அவர்கள் சிலநாள் யாத்திரைசெய்து, தெய்வசகாயத்தினால் குறித்த இடத்துக்குச் சித்தாக்கிரையாய்ப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்" என்றேன்.

உ௯-ம். அதிகாரம்.

படித்துக்கெட்டவன்.

ஒருநாள் தேவராஜபிள்ளை என்னையுங் கனகசபையையும் பார்த்து, "இங்கிலீஷில் சகல சாஸ்திர பண்டிதராகிய பேக்கன் என்பவர் 'அற்பப்படிப்பு ஆபத்து' என்று சொல்லுகிறார். அதற்கு அநுகுணமாக எனக்குத் தெரிந்த ஒரு அற்பப் படிப்பாளியின் சரித்திரத்தைக் கேளுங்கள்" என்று செப்பலுற்றார்.

சென்னை நகரத்தில் சப்பையன் என்று பெயர்கொண்ட ஒரு ஏழைப்பிராமணன் இருந்தான். அவன் ஒரு தர்மசத்திரத்தில் குடியிருந்துகொண்டு, அதில் வந்து இறங்குகிற வழிப்போக்கர்களுக்குச் சாதம் சமையல் பண்ணி

விற்றுக் காலக்ஷேபஞ் செய்துவந்தான். அவனுடைய பிள்ளை அனந்தையனைத் தர்மப்பள்ளிக் கூடங்களில் விட்டு, தமிழும் இங்கிலீஷும் அப்பியசிக்கும்படி செய்வித்தான். அனந்தையன் இங்கிலீஷில் அதிக கவனமுள்ளவனாய், அந்தப்பாஷையைக் கூடியவரையில் எழுதவும் பேசவுங் கற்றுக்கொண்டு, பாடசாலையை விட்டு விட்டான். இங்கிலீஷில் அவனுக்குத்தெரிந்த அற்பப்படிப்பைக்கொண்டு அந்தப்பாஷையில் தான் பூரண விற்பத்தி யடைந்து விட்டதுபோல் அகம்பிரமம் அடைந்தான். தமிழ்ப்பாஷையை அவன் எவ்வளவுங் கவனிக்காமையினால் அந்தப்பாஷையின் நெடுங்கணக்குக்கூட அவனுக்குப் பூரணமாய்த் தெரியாது. தமிழ்ப்பாஷையை வாசிப்பதும் பேசுவதும் தனக்குக் கௌரவக்குறைவாக எண்ணி விட்டான். அவனுடைய தயவு யாருக்காவது வேண்டியிருந்தால் அவன் இங்கிலீஷில் பூரணவித்வானென்றும், தமிழில் ஒன்றுந் தெரியாதவனென்றும் யாராவது சொன்னால் அவர்களிடத்தில் அத்தியந்த விசுவாசம் வைப்பான். அவனுக்குச் சுதேச பாஷாஞானம் எப்படி இல்லாமற் போய்விட்டதோ அப்படியே தேசாபிமானமும் போய்விட்டது. இந்தத்தேசத்தையும் தேசாசாரங்களையும் நிந்திப்பதும், ஐரோப்புதேசத்தைப் புகழுவதுமே அவனுக்கு நித்திய காலக்ஷேபம். அவன் தமிழ்ப்பாஷை பேசுகிற வழக்கத்தைக் கட்டோடே விட்டு விட்டு, எப்போதும் இங்கிலீஷ் பாஷையிலே சம்பாஷிப்பதால், அந்தப் பாஷை தெரியாத அவனுடைய தாய்தந்தை சுற்றத்தார் முதலானவர்களுடைய சல்லாபத்தையும் நேசத்தையும் இழந்துபோனான். அவன் அவர்களிடத்தில் பேசும்படியான அகத்தியம் நேரிட்டால் இங்கிலீஷுந் தமிழுந்தெரிந்த துவிபாஷிகள் மூலமாய்ப் பேசுகிறதே தவிர அவன் நேரே ஒருவார்த்தையும் பேசுகிறதில்லை. தொப்பி ஒன்று தவிர மற்ற விஷயங்களில் ஐரோப்பியருடைய நடை, உடை, பாவனைகளையெல்லாம் அநுசரிக்கத் தலைப்பட்டான். அவனுடன் எப்போதும் இங்கிலீஷ் பேசத்தகுந்த மனுஷர்கள் அகப்படாமையினாலும், இ

ங்கிலீஷ் துரைமார்களுடைய சல்லாபம் அவனுக்குக் கிடைப்பது அரிதாகையாலும் அவர்களுடைய பரிசாரகர்கள், சுயம்பாகிகள், எளிய சட்டைக்காரர்கள் முதலானவர்களுடைய சகவாசமே அவனுக்கு நிலைத்துவிட்டது. அவர்கள் தினந்தோறும் பல் விளக்காமையினால் இவனும் பல் விளக்கிறவழக்கத்தை விட்டு விட்டான். அவர்கள் ஸ்நானஞ் செய்யாமையினால் இவனும் ஸ்நானத்தை விட்டு விட்டான். அவர்கள் சுருட்டுக்குடிக்கிறது, வாயில் புகையிலை போட்டுக்கொள்ளுகிறது, கள்ளு, சாராயம் அருந்துகிறது முதலான வழக்கங்களை அநுசரிப்பதால் இவனும் அந்தத் துர்வழக்கங்களை ஆசரிக்கத் தொடங்கினான். அவர்களிடத்தில் துர்ப்பாஷைகளையும் கற்றுக்கொண்டான். அவர்களுடைய ஸ்திரீகள் அந்நிய புருஷர்களிடத்தில் சங்கோசம் இல்லாமல் சம்பாஷிப்பது சகஜமானபடியால் அந்த வழக்கத்தை இவனுடைய பத்தினி முதலான ஸ்திரீகளுக்குத்தானே பிரயாசப்பட்டுக் கற்பித்தான். தன்னுடைய இஷ்டர்கள் சந்திக்க வரும்போது தன்னுடைய பத்தினியைக் கூடவைத்துக்கொண்டு பேட்டி கொடுப்பதும், தான் யாரையாவது காணப் போகும்பொழுது ஸ்திரீசகிதமாய்ப்போய்க் காணுகிறதும் அவனுடைய வழக்கம். அந்த வழக்கத்தை நிறுத்தவேண்டுமென்று அவனுடைய பத்தினி முதலானவர்கள் பிரயாசப்பட்டும் அவர்களுடைய ஜம்பம் நடக்கவில்லை.

இங்கிலீஷில் சன்மார்க்கமான புஸ்தகங்கள் எத்தனையோ இருந்தாலும் அவைகளை அனந்தையன் வாங்குகிறதும் இல்லை. படிக்கிறதும் இல்லை. Lecky, L. Stephen, Bain, Darwin. Comte, S. Mill. Herbert Spencer, Huxley. Hume, Collins, Tyndall, Voltaire, முதலான வேதவிரோதிகளுடைய கிரந்தங்களை அவன் படித்ததினால், தெய்வம் இல்லை, வேதம் இல்லை, பாப புண்ணியங்கள் இல்லை, நரகம் மோட்சம் இல்லை, உலக சுகமே சுகம் என்கிற சித்தாந்தம் உள்ளவனானான். மேற்சொல்லிய சமயவிரோதிகள் உலகத்துக்கு ஒரு சமயம் அவசியமானதென்றும் அப்படி

ல்லாதவரையில் அக்கிரமம் நடக்குமென்றும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். அப்படியே Voltaire ஒரு தேவாலயம் கட்டினுன். Hume, சில சமயங்களில் கோவிலுக்குப் போனுன். Collins தன்னுடைய வேலைக்காரர்கள் தன்னைக் கொலை செய்யாமலும் திருடாமலும் இருக்கவேண்டியதற்காக அவர்கள் கோவிலுக்குப் போகும்படி கட்டாயஞ்செய்தான். Huxley பைபிள் என்னும் சுவிசேஷகத்தைப் பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகள் படிக்கவேண்டுமென்று முயற்சிசெய்தான். Tyndall தன்னை யாராவது சமயவிரோதியென்று சொன்னுல் சண்டைக்கு வருவான். இவ்வகையாக மேற்படி வித்வான்களுடைய நூல்கள் ஒருவிதமாகவும் நடை வேறு விதமாகவும் இருந்தன. ஆனுல் அனந்தையருடைய வார்த்தையும் நடையும் ஒரே தன்மையாயிருந்தன. தெய்வம் இல்லை, பாப புண்ணியம் இல்லை, யென்கிற சித்தாந்தத்தைத் தனக்குள்ளே வைத்துக்கொள்ளாமல் தன் பெண்சாதி பிள்ளைகள் முதலானவர்களுக்கு உபதேசிக்கவும் தானே துன்மார்க்கங்கள்செய்து அவர்களுக்கு வழிகாட்டவும் ஆரம்பித்தான். பணமே தெய்வமென்றும் அதைச் சம்பாதிக்கிறதற்கு ரகசியத்தில் எந்த அக்கிரமம் வேண்டுமானுலுஞ் செய்யலாமென்றும், ஆனுல் யோக்கியனைப்போல வேஷம்போடுவது, உத்தியோகத்தையும் பணத்தையும் சம்பாதிக்கிறதற்கு மார்க்கமாயிருப்பதால் அந்தப்படி செய்ய வேண்டியது அகத்தியமென்றும் நினைத்து, அவன் வெளிவேஷம் போட்டுக்கொண்டு வந்ததால் அவனுக்கு ஒரு தாலூகாமுன்சீப் உத்தியோகங் கிடைத்தது. அந்த உத்தியோகங் கிடைத்த உடனே இந்திரப்பட்டங் கிடைத்தது போல் அவன் சுத்தமாய்த் தன்னை மறந்துவிட்டான். தன்னுடைய எளியதகப்பனைத் தகப்பனென்று சொல்லவே அவனுக்குச் சங்கோசம் வந்துவிட்டது. பெரிய பணக்காரர்களைப் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டுத் தான் அவர்களுக்குப் பிள்ளையாயிராமற் போனதற்காக ஓயாமல் மனஸ்தாபப்படுவான். யாராவது ஒரு திரவியவந்தனைத் தனக்குப் பிதாவென்று சொல்லிக்கொள்ள அவனுக்குச் சம்மத

ந்தான். ஆனால் அந்தத் திரவியவந்தர் கேள்விப்பட்டால் சண்டைக்கு வருவாரென்று பயந்து சும்மா இருந்துவிட்டான்.

அனந்தையன் தன் தகப்பனைத் தகப்பனென்று சொல்வதற்குக்கூட வெட்கப்படுகிறானென்று பல பெரியமனுஷர்களுக்குத் தெரியும். அவர்களிற் சிலர் அனந்தையனைக் கண்டுகொள்வதற்காக அவனுடையவீட்டுக்குவந்தார்கள். அவர்கள் வருகிற சமாசாரங்கேள்விப்பட்டு, அனந்தையன் எதிர்கொண்டுபோய், அவர்களுக்குக் கைலாகுகொடுத்து, அழைத்துக்கொண்டுவந்தான். அப்போது தெருத்திண்ணையில் அவனுடைய தகப்பனார் சுப்பையர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவருடைய முகச்சாயலும் அனந்தையனுடைய சாயலும் ஒரே தன்மையாயிருந்தபடியால் அவர் ஆரென்று அந்தப் பெரியமனுஷர்கள் அனந்தையனை இங்கிலீஷ்பாஷையில் கேட்க; அவன் தன்னுடைய வேலைக்காரனென்று அனந்தையன் இங்கிலீஷில் மறுமொழிசொல்லி, அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு உள்ளேபோய், அவர்களுக்குத் தக்கமரியாதைசெய்து சம்பாஷிக்கத்துவக்கினான். அவர்கள் இவன் தகப்பனையே வேலைக்காரனென்றுசொல்லுகிறானென்று அநுமானித்துக்கொண்டு, அவனை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன், "உம்முடைய தாயையுந் தந்தையையும் நாங்கள் பார்க்கக்கூடாதா? அவர்களை நாங்கள்பார்த்துச் சந்தோஷிக்கும்பொருட்டு, அவர்களை அழைத்துக் கொண்டுவரவேண்டும்" என்று பிடிவாதஞ் செய்தார்கள். அனந்தையன் திருடன்போலச் சற்றுநேரம் பரக்கப் பரக்க விழித்தபிற்பாடு, "தகப்பனார் வியாதியாயிருக்கிறார். தாயாரைமட்டும் அழைத்துவருகிறேன்" என்று சொன்னான். உடனே அவர்கள் எழுந்து, "உம்முடைய தகப்பனார் வியாதியாயிருந்தால் அவரை அகத்தியம் நாங்கள் பார்க்கவேண்டும்; அவர் இருக்கிற இடத்தைக் காட்டும்" என்று அனந்தையனுடைய கையைப் பிடித்து, இழுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அவன் கொலைக்களத்துக்குப் போகிறவன் போல் போகும்

போது அவனுடைய தாயார் எதிரே வந்தாள் அவளை காண்பித்து விட்டால் பிறகு தன்தகப்பனைத் தேடமாட்டார்க ளென்று நினைத்து இவள் தன் தாயென்று அனந்தையன் காட்டினான். உடனே "அவர்கள் "அம்மா உங்களைப் பார்த்தோம், அக மகிழ்ந்தோம்; உங்கள் பர்த்தாவையும் நாங்கள் பார்க்க விரும்புகிறோம்; அவர் இருக்கிற இடத்தைக் காட்டவேண்டும்" என்றுசொல்ல, அந்த அம்மணி கபடம் இல்லாமல் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தெருத்திண்ணையிலிருந்த தன் பர்த்தாவைக் காட்டிவிட்டாள். உடனே அவர்கள் அனந்தையர் முகத்தைப்பார்த்தார்கள். அனந்தையர்வெட்கத்தினால் பூமிதே விமுகத்தைப்பார்த்தார். அந்தக் கனவான்கள் அனந்தையரைப்பார்த்து, "உமது தகப்பனாரைவேலைக்காரனென்று சொன்னீரே, இது தர்மமா" என்று கேட்டார்கள். இதைக்கேட்டவுடனே சுப்பையருக்குத் தன்பிள்ளைமேலே பிரமாதமான கோபசன்னதம் உண்டாகி, அந்தக்கனவான்களைநோக்கி, "ஐயா இந்தப்பையனுக்கு நான்வேலைக்காரன் தான்.இவனுடைய தாயார்வேலைக்காரனுடன் தேகசம்பந்தப்பட்டு,இவனைபெற்றாள் அது உண்மையா பொய்யாவென்று அவனுடைய தாயாரையே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்" என்று சரமாரியாகக் கடுஞ்சொற்களைப்பிரயோகித்தார்உடனே அனந்தையர் அனந்தலோகத்துக்கேபோய்விட்டாற்போல எந்த மூலையிலோ ஓடி ஒளிந்து கொண்டார், அந்தக்கனவான்கள், "இந்தப் பிதுர்துரோகி வீட்டில் இருந்தாலும்பாவம்"என்றுசொல்லிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். சுப்பையரும் அவருடைய பத்தினியும் இனிமேல் இந்தச்சண்டாளன் வீட்டில் இருப்பதுமரியாதையல்லவென்றுநினைந்து, பிரத்தியேகமாக ஒருசத்திரத்துக்குக் குடிபோய்விட்டார்கள். அவர்கள் சிலமத்தியஸ்தர்கள்மூலமாக, "நாங்கள் உன்னுடன் சேர்ந்திருப்பதுதான். உனக்கு அவமானமாயிருக்கிறதே, நாங்கள்சத்திரத்திலே குடியிருக்கிறோம், எங்களுக்குச் சாப்பாட்டுக்கு மார்க்கஞ் செய்யவேண்டும்" என்றுமகனுக்குச் சொல்லியனுப்பினர்

கள். அவன், "நான் ஒன்றுங்கொடுக்க மாட்டேன், ஊரில் பிக்ஷையெடுத்துச் சாப்பிடுங்கள்" என்று கோபமாய் மறுமொழி சொல்லியனுப்பினான். அதைக்கேட்டவுடனே சுப்பையரும் அவர்பாரியும் கந்தைத்துணிகளை உடுத்துக்கொண்டு, கையில் ஓடுகளை யெடுத்துக்கொண்டு, "நாங்கள் இந்த ஊர் முன்சிப்தாருடைய தாய் தந்தைகள்; எங்களை ஆதரிக்காமல் பிக்ஷையெடுக்கும்படி விட்டுவிட்டான். எங்களுக்குப் பிக்ஷையிடுங்கள்" என்று வீடுவீடாகச் சொல்லி அனந்தையனை லச்சைக்கெடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதை அவன் கேள்வியுற்று, அவமானத்தையடைந்து, "ஒரு சக்கிலியத்தொழிலாவது செய்து பிழைக்கக்கூடாதா? பிக்ஷையெடுக்க வெட்கமில்லையா?" என்று சொல்லியனுப்பினான். உடனே சுப்பையர், "நான் முன்சிப்தாருடைய தகப்பன், நான் சக்கிலியத்தொழில் செய்கிறபடியால் செருப்பு, ஜோடு முதலியவைகள் வேண்டியவர்கள் என்னிடத்தில் வாங்கிக்கொள்ளலாம்" என்று ஒரு விளம்பரம் எழுதி தான் குடியிருக்கிற சத்திரத்தின் வாசற்படியில் ஒட்டிவைத்தார். இந்தச் சமாசாரங்கள் ஊரெங்கும் பிரசித்தமாகி, அனந்தையனைக் காரித்துப்பாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. அவன் நிரீச்சுரவாதியென்றும், பாபபுண்ணியம்பாராத பரமசண்டாளனென்றும், பிதுர் த்ரோகியென்றும் துரைமார்கள் கேள்விப்பட்டு, அந்தக்காரணத்துக்காகவே அவனை உத்தியோகத்தினின்று நீக்கிவிட்டார்கள். அவனுக்கு உத்தியோகம்போனபிற்பாடு அவனை மதிக்கிறவர்கள் ஒருவருமில்லை. அவன் எல்லாருக்குந் தீங்கு செய்தபடியால் உத்தியோகம் போனபிறகு அவனுக்கு எல்லாருந் தீங்குசெய்யத் தொடுத்தார்கள். தெய்வம் இல்லை, பாபபுண்ணியம் இல்லையென்று அவன் எப்பொழுதுஞ் செய்துவந்த பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக் கேட்டு, அவனுடைய பெண்சாதி பிள்ளைகள் துர்மார்க்கத்திற் பிரவேசித்து, அவனை அலட்சியஞ்செய்து வந்தார்கள்.

அவனுக்கு உத்தியோகம்போன விசனத்தினால் வியாதிநேரிட்டு, அவன் படுத்த படுக்கையில் இருக்கும்போது, அவனுடைய பெண்சாதி, பிள்ளைகள் சற்றும் இரக்கமில்லா

மல் அநேகம் பொருள்களை யெடுத்துக்கொண்டு, அவனை அந்தரத்தில் விட்டுவிட்டு ஓடிப்போனார்கள். அவனுடைய வேலைக்காரர்களும் அவர்களுடைய கையில்அகப்பட்டதைக் கிரகித்துக்கொண்டு சொல்லாமற் புறப்பட்டு நடந்துவிட்டார்கள். அவன் இப்படிப்பட்ட நிராதரவான ஸ்திதியிலிருக்கும்போது திருடர்கள் வந்து பிரவேசித்து, வியாதியாயிருந்தவனைத் தூணிலே சேர்த்துக் கட்டி, புதையலைக்காட்டும்படி கணக்கில்லாத அடிகள் அடித்தார்கள். அவன் கதறிக்கொண்டு, "இப்படி அக்கிரமஞ் செய்யலாமா" வென்றுகேட்க, அவர்கள், "நீதான் தெய்வம் இல்லை, பாபபுண்ணியம் இல்லையென்று உபதேசிக்கிறாயே;அப்படியிருக்க அக்கிரமம் ஏது"என்று மறுபடியும் அடித்தார்கள். அவன், "ராஜதண்டனை இல்லையா"என,அவர்கள்,"சாட்சியில்லாவிட்டால் ராஜதண்டனை ஏது? உனக்குச் சாட்சிசொல்லயார் இருக்கிறார்கள்" என்றுமீளவும் அடித்தார்கள். அவன்அடி பொறுக்கமாட்டாமல், புதையலைக் காண்பித்தான். அவர்கள் உள்ளதெல்லாம் வாரிக்கொண்டு வெளியேபோகும்போது, அனந்தையன் அவர்களைப்பார்த்து, "இப்படி அநியாயஞ்சேய்தீர்களே, உங்களுக்கு ராஜதண்டனை யில்லாவிட்டாலும் தெய்வதண்டனை யில்லாமற்போகுமா ? என்றான். அவர்கள் உடனே கைகொட்டிச் சிரித்துக்கொண்டு,"எங்களால் நீ தெய்வத்தின் உண்மையை அறிந்தாய்; உனக்கு மதிவந்தது, எங்களுக்கு நிதிவந்தது; உனக்குக் குணம் வந்தது, எங்களுக்குப் பணம் வந்தது" என்று மொழிந்துகொண்டு, ஓட்டம் பிடித்தார்கள் அன்றுமுதல் அவன் தெய்வம் இல்லையென்கிற வார்த்தையை விட்டுவிட்டபடியால் அவனுடைய தாய்தந்தை, ஆசாரியர்களைப் பார்க்கிலும் அந்தத்திருடர்களே அவனுக்குப் போதக குருவென்று சொல்லலாம். அவர்கள் குருதட்சணையைப் போல அவனுடைய பொருளையெல்லாம் கவர்ந்துகொண்டபடியால், "பழைய குருடி கதவைத்திறவடி" என்பதுபோல அவனுடையபூர்வதரித்திர தசையில் வந்துவிட்டான். அவன் பொருளையும் இழந்து பிணியினால் வருந்துவதை அவனுடைய தந்தைதா

ய் கேள்வியுற்று, அவன்செய்த துரோகங்களையெல்லாம் மறந்துவிட்டு, அவன் வீட்டுக்குப்போய் வேண்டிய காரியங்களைச் செய்து, அவனைச் சௌக்கியப்படுத்தினார்கள். அந்தச்சமயத்தில் அவர்கள் உதவிசெய்யாவிட்டால் அவன் பிராணவியோகம் ஆயிருப்பானென்பதில் சந்தேகமில்லை. அவன் ஒரு ஆண்டு முழுமையும் தீர்க்கரோகமா யிருந்தமையால் அவனுடைய தாய்தந்தையர் யாசகஞ்செய்து அவனைக் காப்பாற்றினார்கள். அவன் சவுக்கியம் அடைந்தபிறகு யாசகத் தொழிலைத்தவிர அவன் ஜீவிக்கிறதற்கு மார்க்கமில்லை. அவனுடைய தாய்தகப்பனுக்கு இரங்கி, யாசகங்கொடுக்கிறார்களே தவிர, அவனுக்கு இரங்குகிறவர்கள் ஒருவருமில்லை. நான் ஒருநாள் அவனிடத்தில் தெய்வத்தைக் குறித்துப் பேசினேன். அவன் தனக்குத் துரோகஞ்செய்து ஓடிப்போன தன் பெண்சாதி பிள்ளைகளும் வேலைக்காரர்களும் திருடர்களும் இந்த உலகத்தில் ராஜநீதியைத் தப்பிக்கொண்டபடியால் அவர்களைத் தண்டிக்கிறதற்கு ஒருதெய்வமும், அவர்களை உபாதிப்பதற்கு நரகமும் அவசியமென்றும், தான்செய்த துரோகங்களை க்ஷமித்துத் தன்னைக்காப்பாற்றின தாய் தந்தைகளுக்குத் தகுந்த சம்மானம் இந்த உலகத்தில் இல்லாதபடியால் அவர்களுக்காக ஒரு மோக்ஷமும் அகத்தியம் வேண்டியதென்றும், ஆகையால் தெய்வமும் நரகமும் மோட்சமும் உண்டென்பது சத்தியமென்றும் ஒப்புக்கொண்டான்.

௩௰-ம். அதிகாரம்.

தேவராஜபிள்ளைக்குக் கனகசபை சோர்தப் புத்திரனா என்னும் விசாரணை.

சிரித்தவர் அழுவார், அழுதவர் சிரிப்பார்

கவர்ன்மெண்டாருக்குத் தேவராஜபிள்ளை எழுதிய மனுவுக்கு எப்போது உத்தரவு வருமோவென்று நாங்கள் சதா எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். ஒருநாள் குதிரைத் தபால்வழியாகக் கவர்ன்மெண்டாருடைய உத்தரவு வந்து

சேர்ந்தது. அதைத் தேவராஜபிள்ளை ஆவலாக வாங்கிப்பி ரித்து வாசித்தார். அவருக்குக் கனகசபை சொந்தப்பிள் ளையா அல்லவாவென்று விசாரிக்கும்படி மூன்று துரைமா ர்களை விசாரணைக் கர்த்தர்களாக நியமித்திருப்பதாகவும், அவர்கள் முன்பாகச் சாக்ஷி சாதகங்களுடன் போய்ச் சங் கதிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும்படியாகவும், அந்த விசா ரணைக் கர்த்தர்களுடைய அபிப்பிராயப்படி தீர்மானஞ்செ ய்ய அவர்களுக்குப் பூரண அதிகாரங் கொடுத்திருப்பதாக வும், கவர்ன்மென்ருருடைய உத்தரவினால் தெரியவந்தது. அதைப் பார்த்தவுடனே இனிமேல் எப்படியும் நியாயங்கி டைக்குமென்று நாங்கள் எல்லாரும் ஆனந்த பரிதர்கள் ஆனோம். பிற்பாடு மேற்படி விசாரணைக்கர்த்தர்கள் இடத் திலிருந்து வந்த உத்தரவில், வேதபுரிஎன்னும் ஊரில் விசா ரணை நடக்குமென்றும், சகலசாக்ஷி சாதகங்களுடன் அவ் விடத்துக்கு வரும்படியாகவும் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டிருந்த து. அந்தப்பிரகாரம் ஆதியூரிலும் பக்க ஊர்களிலும் வசிக் கின்ற தகுந்த கௌரவமுள்ள பெரிய பிரபுக்களும், நா னும், என் தகப்பனும், சம்பந்தி முதலியாரும், சாந்தலி ங்கபிள்ளையும் சந்நியாசியாரும் உட்பட நூறு சாக்ஷிகள் சகிதமாக, தேவராஜபிள்ளையும் கனகசபையும் பயண சந் நாகமாய்ப் புறப்பட்டு வேதபுரிக்குப் போனோம். அந்த மூ ன்று விசாரணைக்கர்த்தர்களில் இருவர் கலெக்ட்டர் வீட் டில் இறங்கியிருப்பதாகக் கேள்வியுற்று, நாங்கள் குறுவி சாரம் அடைந்தோம். ஆயினும் மூன்று துரைமார்கள் கூடி அநியாயஞ்செய்ய மாட்டார்களென்று நாங்கள் எங்களைத் தைரியப்படுத்திக் கொண்டோம். விசாரணைக்கர்த்தர்கள் தேவராஜபிள்ளையை முந்தி விசாரித்தார்கள். அவர் கனக சபை பிறந்ததுமுதல் நடந்த ஒவ்வொரு சங்கதியையும் வி டாமல் பரிஷ்காரமாய் வாக்குமூலம் எழுதிவைத்தார். பிற் பாடு சந்நியாசியாரையும், கனகசபையையும், அவனை வளர் த்த தகப்பனையும், என்னையும், என் தகப்பனையும், சம்பந்தி முதலியாரையுந் தனித்தனியே விசாரித்தார்கள். நாங்கள் எங்களுக்குத்தெரிந்த ஒவ்வொரு விஷயத்தையும்

பூரணமாகத் தெரிவித்தோம். பிற்பாடு நாங்கள் கொண்டு போன பெரிய மனுஷர்களையும், பின்னும் அந்த விசாரணைக்கர்த்தர்களுடைய இஷ்டப்படி வரவழைக்கப்பட்ட நூறு பிரபுக்களையும் பிரத்தியேகம் பிரத்தியேகமாய் விசாரித்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் ஒரேவாக்காய்த் தேவராஜபிள்ளைபட்சத்தில் சாக்ஷிசொன்னார்கள். விசாரணைக்கர்த்தர்கள் அவர்கள் கையிலிருந்த ஒரு கடிதத்தைத் தேவராஜபிள்ளைக்குக்காட்டி, அது முழுதும் யார் கையெழுத்து என்று கேட்டார்கள். அவர் மேல்விலாசமட்டும் தம்முடைய கையெழுத்தென்றும், உள்ளே யிருக்கிற கடிதம் தமது கையெழுத்து அல்லவென்றும் தம்முடைய லிகிதம்போல் யாரோ எழுதி யிருப்பதாகவுஞ் சொன்னார்.

மூன்று விசாரணைக்கர்த்தர்களும் ஒரு அறைக்குள்ளே போய் ஆலோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நெடுநேரம் சம்வாதஞ் செய்துகொண்டு, பிற்பாடு வெளியேவந்து, சிம்மாசனாரூடர் ஆனார்கள். அவர்களில் கலெக்ட்டர் வீட்டில் இறங்கி யிருந்த இரண்டு விசாரணைக்கர்த்தர்களும், அநேக சிப்பாய்கள் உருவின கத்திகளுடனே எங்களைச் சுற்றிக் காவலாயிருக்கும்படி செய்வித்துத் தீர்மானஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்: "இந்த விஷயத்தில் நாங்கள் இருவரும் ஒரே அபிப்பிராயமா யிருக்கிறோம். ஒரு விசாரணைக்கர்த்தர் மட்டும் எங்கள் அபிப்பிராயத்துக்கு இசையவில்லை. அப்படி யிருந்தாலும் அந்த ஒரு விசாரணைக்கர்த்தருடைய அபிப்பிராயத்தைப்பார்க்கிலும் இருவருடைய அபிப்பிராயம் விசேஷமானதால் எங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகிறோம். இந்த விஷயத்தில் சாக்ஷிசொன்ன ஒருவருடைய வார்த்தையையாவது நாம் நம்பவில்லை. எல்லாருமாய்க்கூடிப் பெரிய பொய்க்கோட்டை கட்டியிருக்கிறார்கள் என்பது சத்தியமே. சந்ததி இல்லாமல் பாளையதார் இறந்துபோனால் பாளயப்பட்டு கவர்ன்மென்றுக்குச் சித்தித்துப்போமென்று யோசித்து, கவர்ன்மென்றாரை மோசஞ்செய்வதற்காக இப்படிப்பட்ட அபாண்டமான பொய்யை உண்டுபண்ணி யிருப்பதாக அபி

ப்பிராயப் படுகிறோம். ஏழைகளா யிருந்து பொய்சொன்னு லும் அதை க்ஷமிக்கலாம். பெரிய பிரபுக்களென்று பேர் வைத்துக்கொண்டு பொய்ச் சத்தியஞ்செய்து, பொய்ச்சா ட்சியுஞ் சொல்லியிருப்பது பெரிய அக்கிரமமாகவும், பிர பலமான துன்மார்க்கமாகவும் இருக்கின்றது. இந்தியாதே சமுழுதுந் தெரியும்படிக்குப் பொய்ச்சத்தியஞ் செய்தவர் களுக்குத் தகுந்த சிட்சை செய்யவேண்டியது முக்கியமா யிருக்கிறது. ஆகையால் பாளயதார் உள்படச் சகலசாக்ஷி களையும் அவர்களுடைய ஆயுசுபரியந்தம் தீபாந்தரத்துக்கு அனுப்புகிறதென்றும், அவர்களுடைய சொத்துக்களை யெ ல்லாம் பறிமுதல்செய்து, கவர்ன்மென்ருரைச் சேருகிற தென்றும் தீர்மானஞ் செய்திருக்கிறோம்" என்று சொல்லி எங்களுக்குக் கைவிலங்கு கால்விலங்கு மாட்டிக் காவலில் வைக்கும்படி உத்தரவு செய்தார்கள்.

இந்தத் தீர்மானத்தைக் கேட்டவுடனே எங்களுடை ய நிலைமை எப்படி இருந்திருக்குமென்று நான் சொல்ல வும் வேண்டுமோ? உடனே, ஐயோ தெய்வமே என்னசெய் வோம்!" என்கிற கூக்குரலும், அழுகைக்குரலும் எங்கும் கிளம்பிற்று. பெண்சாதிகளை நினைத்து அழுகிறவர்களும், பிள்ளைகளைநினைத்து அழுகிறவர்களும், தாய் தந்தை சுற் றத்தாரை நினைத்து அழுகிறவர்களும், ஆஸ்திகளை நினைத் து அழுகிறவர்களும், இவ்வகையாக எங்கும் அழுகைக்குர லேதவிர வேறொரு சப்தமுமில்லை. தேவராஜபிள்ளை எழுந் து மற்றவர்களைநோக்கி, "ஐயையோ! உங்கள் எல்லாருக் கும் நான் ஒருவன் கூற்றுவனாயிருந்தேனே; என்னாலே உ ங்கள் ஆஸ்திகளை இழந்தீர்களே; பெண்சாதி பிள்ளைகளை இழந்தீர்களே; ஆயுசுவரையில் தண்டனையும் அடைந்தீர்க ளே: நீங்கள் எனக்கு உபகாரஞ் செய்யவந்து பெருந்துன் பத்தை அடைந்தீர்களே. இந்தத்துக்கத்தைநான் எப்படிச் சகிப்பேன்?" என்றுசொல்லிப்புலம்பினார். பிறகு அவர் எ ன்னையும், என் தகப்பனாரையும், என் மாமனாரையும் நோ க்கி, "இந்தத் துன்பத்தை அநுபவிக்கத்தானா நீங்கள் உங் கள் ஊரைவிட்டு இவ்வளவுதூரம் வந்தீர்கள்? நீங்களும் உ

ங்கள் உத்தமபத்தினிகளுஞ் செய்த தர்மங்கூட உங்களைத் தலை காக்காமற் போய்விட்டதே. அந்த மகா உத்தமிகள் இந்தச் செய்தியைக் கேட்டுச் சகிப்பார்களா? பிராணனை வைத்திருப்பார்களா? நீங்களாவது தப்பியிருந்தால் எங்களுக்காகச் சர்வ பிரயத்தனஞ் செய்வீர்களே. இப்போது அந்த நம்பிக்கையையும் இல்லாமற் போய்விட்டதே. நான் என்ன செய்வேன்?" என்றுசொல்லிக் கீழேவிழுந்து புரண்டு புரண்டு அழுதார். அப்படியே ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய துயரத்தைச்சொல்லிப் பொருமினார்கள். அப்போது மண்ணும், விண்ணும், மரமும், மலையும், சகலமும் அழுவதுபோல் தோன்றின. அந்த இரண்டு பாவிகளாகிய விசாரணைக் கர்த்தர்களுடைய மனமட்டும் இரங்கவில்லை.

புருஷர்களாகிய எங்களுடைய கதியே இப்படியிருக்கும்போது எங்களுடைய ஸ்திரீ ஜாதிகள் பட்டதுக்கங்களை நான் எப்படி விவரிக்கப்போகிறேன். அப்போது நான் கூட இராவிட்டாலும் நான் கேள்விப்பட்டதை எழுதுகிறேன். இந்தச் சமாசாரம் அவர்களுக்குத் தெரிந்த உடனே பட்டணம் அல்லோல கல்லோலமாய்ப் போய் விட்டது. எல்லாஸ்திரீகளும் பாளயதார் அரண்மனையில்வந்து கூட்டங்கூடித் தலைமயிர்களைப் பிச்சுக்கொண்டும், வஸ்திரங்களைக் கிழித்துக்கொண்டும், முகத்தில் அறைந்துகொண்டும், வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டும் கீழேவிழுந்து புரண்டுஅழுதார்கள். அவர்களுடைய கூந்தல்கள் மேகங்கள் போலவும், அவர்களுடைய தேகங்கள் மின்னல்போலவும், அவர்களுடைய கூக்குரல் இடியோசைபோலவும், அவர்களுடைய கண்ணீர் மழை பொழிவதுபோலவும் இருந்தன. "ஐயோ எங்கள் நாயகர்களை இழந்துபோனோமே. இனிமேல் அவர்களை ஒருநாளும் பார்க்கமாட்டோமே: எங்களுடைய ஆஸ்திபாஸ்திகளையுந் தோற்றோமே. நாங்களும் எங்கள் பிள்ளைகளும் என்னசெய்வோம்? எந்தத்தெருவிலே நிற்போம்?" என்று புலம்பினார்கள். அவர்களுடன் அழுது புலம்பிக் கொண்டிருந்த என்தாயார் திடீரென்று எழுந்து, மற்ற ஸ்திரீ ஜனங்களைப் பார்த்து, "தங்கைமாரே; தமக்கைமாரே.

அழுது பிரயோசனமில்லை. வெள்ளந் தலைக்குமேல் ஓடிவி ட்டது. இனிமேல் சாண் ஓடினால் என்ன ? முழம் ஓடினால் என்ன? நம்முடைய புருஷர்கள் எல்லாரும் அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள். அவர்களில் யாராவது ஒருவர் தப்பி யிரு ந்தால் மற்றவர்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு அவர்களால் கூ டியவரையில் முயற்சி செய்வார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதால், இனிமேல் நம்மைத்தவிர நம்முடைய புருஷர்களுக்காகப் பிரயாசப்படத்தக்கவர்கள் யார்? இனிமேல் நாம் செய்யத்தக்கது ஒன்றும் இல்லையே யென்றுநினைத்து நாம் முயற்சிசெய்யாமலிருக்கலாமா? கப் பல் உடைந்து கடலில் முழுகுகிறவர்களும் ஏதாவது ஒரு பலகையைப் பிடித்துக்கொண்டு கரைஏற முயலுகிறார்கள். விஷம் சாப்பிட்டவர்களுக்குக்கூடத் தகுந்த வைத்தியஞ் செய்து, அவர்களைப் பிழைப்பிக்க வகைதேடுகிறார்கள். பி ராணன் போனபிற்பாடுகூட மூச்சு அடங்கியிருக்குமென் று நினைத்துப் பிரேத வைத்தியஞ் செய்கிறார்கள். அப்படிப் போல் நாமும் பிரயத்தனஞ் செய்வது அத்தியாவசியமா யிருக்கின்றது. ஆனால் காரியம் மலையாய் வளர்ந்துபோயிரு ப்பதால் அதற்குத்தகுந்த முயற்சி செய்யவேண்டுமேதவிர அற்பப்பிரயத்தனத்தால் அநுகூலம் உண்டாகாது. வியாதி எவ்வளவுபெரிதோ அதற்குத்தகுந்த ஔஷதங்களைப் பிர யோகிக்கவேண்டும். சென்னபட்டணம் கவர்னர் அவர்கள் மகாநீதிமானென்றுந் தர்மிஷ்டரென்றுங் கேள்விப்படுகிறே ன்அவருக்குநாம்மனு அனுப்பினால்கிரமப்படி உத்தரவாகக் காலதாமசம் ஆகும். உத்தரவு வருகிறதற்குமுன் நம்முடை யநாயகர்களைக் கப்பல்வழியாய்த் தீபாந்தரம் அனுப்பிவிடு வார்கள். ஆகையால் இப்போதே நாம் எல்லாருமாய்க்கூடி ச்சென்னபட்டணம்போய்க் கவர்னர் அவர்கள் பாதத்தில் விழுந்து, நம்முடைய நாயகர்களுக்காக மன்றாடுவோம். இ த்தனை ஸ்திரீகளுடையவும், பாலகர்களுடையவும் பிரார்த் தனை வியர்த்தம் ஆகாதென்று நினைக்கிறேன். அந்தப்புர ஸ்திரீகளாகிய நாம் எப்படி வெளியே புறப்பட்டு, அதிகா ரிகளிடம் போகிறதென்று யோசிப்பீர்கள். நமக்குத் தகப்

பனுக்குச் சமானமான கவர்னர் அவர்களிடத்திற்சென்று, நம்முடைய குறையைச் சொல்லுவதினால் நமக்கு என்ன அவமானம்? நம்முடைய பிரயத்தனத்தால் நம்முடைய பர்த்தாக்கள் விடுதலையானால் அதைவிடப் பெரியபாக்கியமும் கீர்த்தியும் வேறென்ன இருக்கிறது? ரோம்பட்டணத்தைச் சத்துருக்கள் வளைத்துக்கொண்டபோது, அந்தப்பட்டணத்து ஸ்திரீகளுடைய பிரயத்தனத்தால் அவர்களுடைய புருஷர்கள் பிழைத்தார்களே. அப்படிப்போல் நாமும்முயற்சிசெய்வோம்; புறப்படுங்கள், புறப்படுங்கள்" என்றார்கள். இதைக்கேட்டவுடனே எல்லாருக்கும் தைரியம் உண்டாகி, என் தாயாரைப்புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

ஒரு ஸ்திரீமட்டும் என் தாயாருடைய அபிப்பிராயத்தை அங்கீகரிக்காமல், குதர்க்கம்பேசினாள். அவள் சொன்னது என்னவென்றால், "இந்தச்சீமாட்டி சொல்வது எலிகள்கூடிப் பூனையைத் தப்புகிறதற்குச் செய்த உபாயம் போலிருக்கிறது ஒரு காலத்தில் எலிகளெல்லாஞ்சேர்ந்து ஆலோசனைச் சபை கூடி, பூனைக்குத்தப்புகிறதற்கு என்ன உபாயஞ் செய்யலாமென்று ஆலோசிக்கத் தொடங்கின. பல எலிகள் பல பல அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டாலும், அந்த அபிப்பிராயங்கள் அயுக்தமென்று தள்ளப்பட்டன. ஒரு சுண்டெலி எழுந்து வாசகதாட்டியாகவும், அலங்காரநயமாகவுந் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டது. எப்படியெனில், "காலங்கண்ட பெரியோர்களும், ஞாதாக்களும் நிறைந்த இந்தச்சபையில் சிற்றறிவையுடைய சிறியேன் வாய்திறக்க அபாத்திரனாயிருந்தாலும், தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து என்னுடைய அபிப்பிராயத்தையும் சிரவணஞ்செய்யவேண்டும். பூனை நம்மை நெருங்கிவருகிற சமயந்தெரியாமையினால் நாம் அதன் வாய்க்கு இரையாகிறோம். பூனையின் கழுத்தில் ஒரு மணியைக் கட்டிவிட்டால் அது வருகிற ஓசைகேட்டு, உடனே நம்முடைய வளைகளில் நுழைந்து தப்பிக்கொள்ளலாம்" என்றது. இதைக்கேட்டவுடனே எலிகளெல்லாஞ் சந்தோஷித்து, அந்தச் சுண்டெலியைப் புகழ்ந்து கொண்டாடின. அப்போது ஒரு மூலை

யில் மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்த நரை திரையுள்ள ஒரு கிழ எலி எழுந்து சொன்னதாவது, "அந்தச் சுண்டெலி மகாசதுரனே. அது சொல்லுகிற உபாயமும் நல்ல உபாயந்தான். ஆனால் நமக்குள் யார் பூனையின் கழுத்தில் மணியைக் கட்டுகிறதென்று அந்தச் சுண்டெலியைக்கேட்டுத் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்றது. இதைக்கேட்ட உடனே எலிகளெல்லாம் நாணம் அடைந்துஓடிப்போய்விட்டன. அந்தக் கிழ எலி கேட்டதுபோல நானும் இந்த அம்மையை ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். கவர்னர் நமக்குத் தரிசனங்கொடாத பட்சத்தில் நாம் என்னசெய்கிறது" என்றாள். உடனே என்தாயார், "கவர்னர் பேட்டி நமக்குக் கிடைக்காத பக்ஷத்தில், நாம் ஒரு விண்ணப்பம் எழுதி, அவர் வெளியிலேவரும்போது கொடுக்கலாம்" என்றார்கள். இதைக்கேட்டவுடனே எல்லாருஞ் சரியென்று ஒப்புக்கொண்டு பிரயாணம் ஆரம்பித்தார்கள். தூய்மையான வஸ்திரங்களையும், முக்கியமான சில ஆபரணங்களையுந் தரித்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய பிள்ளைகளுடனே வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு,பிரஸ்தானப்பட்டுச் சென்னைநகரம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அந்த நகரத்திலும் மார்க்கங்களிலும் உள்ள அநேக பிரப்புகளுடைய வீட்டு ஸ்திரீகள் இந்த அதிசயத்தைக் கேள்விப்பட்டு, அவர்களும் வாகனாரூடராய்ப் பின் தொடர்ந்தார்கள். எல்லாங்கூடி ருா-வாகனங்களுக்கு மேற்பட்டுக் கவர்னர் அவர்களுடைய அரண்மனைத் தோட்டத்தின் வெளிவாசலுக்கு முன்னே வந்துநிறைந்து நின்றன. அப்போது தோட்டத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தகவர்னரவர்கள் வாகனங்களின் சப்தத்தைக் கேட்டு அதிசயப்பட்டு, என்னவென்று விசாரிக்க, எண்ணிக்கையில்லாத ஸ்திரீகள் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய்த் தங்களுடைய குறையை விக்ஞாபனம் பண்ண வந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொண்டு, தம்முடைய சபாமண்டபத்துக்கு வரும்படி உத்தரவு கொடுத்தார். அந்தப்பிரகாரம் எல்லாஸ்திரீகளும் வாகனத்தை விட்டு இறங்கி, சபாமண்டபத்திலே பிரவேசித்தார்கள் அவர்கள்எல்லாரும் பிரபுக்கள்வீட்டுஸ்திரீகள் என்று அவர்

களுடைய முகவிலாசத்தால் கவர்னர் அவர்கள் அறிந்து கொண்டு, அவர்களை எல்லாம் ஆசனத்தில் உட்காரச்செய்து, தாமும் தம்முடைய தேவியாரும் பீடத்தில் இருந்துகொண்டு, "நீங்கள் உங்களுடைய துன்பத்தைத் தெரிவிக்கலாம்" என்று இனிமையாக மொழிந்தார். வேறொருவரும் பேசத் துணியாமையினால் என் தாயார் எழுந்து நின்றுகொண்டு, அடியிற் கண்டபடி விக்ஞாபனம் செய்தார்கள்.

"இந்தத் தேசத்தை ஆளாநின்ற மகாப்பிரபுவே, சிஷ்டபரிபாலனமும் துஷ்ட நிக்கிரகமும் உங்களுடைய வேலையானதால், அந்த வேலையை உங்களுக்குக் கொண்டுவந்திருகிறோம். ஒரு துஷ்டன் ஒரு பெண்ணைக் கொள்ள அபேக்ஷித்து அந்த ஆசை நிறைவேறாமையால் இருநூறு பெண்கள் தங்கள் நாயகர்களையும் ஆஸ்திகளையும் இழந்துபோகும்படி செய்து விட்டான். தான் ஒரு ஸ்திரீக்குப் புருஷன் ஆகாத நிமித்தம் இருநூறு புருஷர்களுக்குத் தாரங்கள் இருந்தும் இல்லாதவர்களாகச் செய்து விட்டான்.

பாளையபட்டுச் சங்கதியை விசாரிக்கும்படி தங்களால் நியமிக்கப்பட்ட விசாரணைக் கர்த்தர்கள் முன்பாக இருநூறு பெரிய பிரபுக்கள் அந்தப் பாளையதார்பக்ஷத்தில்சாட்சி சொல்லியிருக்கிறார்கள் அவர்களுடைய சாக்ஷியத்தை நம்பாமல் அந்த விசாரணைக்கர்த்தர்களில் இருவர் அந்த இருநூறு பிரபுக்களையும் பாளையதாரையும் ஆயுசுமுழுதும் தண்டித்து, அவர்களுடைய ஆஸ்திகளையும் பறிமுதல் செய்யும்படி தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அந்தச்சாட்சிகளில் நூறு சாட்சிகள் பாளையதார் கொண்டுபோன சாட்சிகளாகவும் மற்றவர்கள் விசாரணைக்கர்த்தர்களால் நேரேவரவழைத்து விசாரிக்கப்பட்ட சாட்சிகளாகவும் இருக்கிறார்கள். இத்தனை பிரபுக்கள் கூடித் தங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாத பாளையதார் விஷயத்தில் தப்புப் பிரமாணம்பண்ணிப் பொய்சொல்லத் துணிவார்களா? நம்பிக்கையான ஏக சாட்சியினுடைய ருசு போதுமானதென்று சாட்சிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்க, நம்பிக்கையும் கௌரவமும் உள்ள இருநூறு சாட்சிகளுடைய ருசுவை அவமதிப்பது எவ்வ

ளவு பெரிய அநியாயம்? கலெக்ட்டர் கச்சேரிச் சிரஸ்த
தாரும் அவனுடைய துர்ப்போதனைகளுக்கு உட்பட்டிருக்
கிற கலெக்ட்டருமே பாளையதாருக்கு எதிரிகளாயிருக்க,
அந்தக்கலெக்ட்டர் வீட்டில் இரண்டு விசாரணைக்கர்த்தர்
கள் வாசஞ்செய்துகொண்டு, விசாரித்தது தர்மமா? கலெ
க்ட்டர்வீட்டில் தங்காமல் தனியே கூடாரம் அடித்துக்
கொண்டிருந்த மற்றொரு விசாரணைக் கர்த்தர் பாளையதார்
பக்ஷத்தில் அபிப்பிராயப்பட்டது. அவருக்குப் பெரிய அ
நுகூலம் அல்லவா? அந்த இருநூறு சாட்சிகளும் பொய்
சொல்லி யிருந்தாலுங்கூட, யாவத் ஜீவபரியந்தம் அவர்க
ளைத் தேசாந்தரம் அனுப்பும் படியான அவ்வளவு பெரிய
குற்றமாகுமா? அவர்களுடைய ஆஸ்திகளையும் பறிமுதல்
செய்வது ஒரு குற்றத்துக்கு இரண்டு தண்டனை செய்ததற்
குச் சமானமல்லவா? விசாரணைக் கர்த்தர்கள் சொல்லுகி
றபடி எங்கள் புருஷர்கள்தான் குற்றஞ் செய்தார்கள்; நா
ங்களும் எங்கள் பிள்ளைகளும் ஆஸ்திகளை இழப்பதற்கு
நாங்கள் என்ன குற்றம் செய்தோம்! இப்போது நான்சொ
ல்வதைக்கொண்டு எங்கள் புருஷர்களைப் பார்க்கிலும் ஆஸ்
திகளை விசேஷமாக எண்ணியிருக்கிறோமென்று தாங்கள்
நினைக்காமலிருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நாங்கள்
மங்கிலியப் பிக்ஷை கேட்கவந் திருக்கிறோமே அல்லாது,
ஆஸ்திப் பிக்ஷைகேட்க வரவில்லை. எங்களுக்கு மங்கிலி
யப் பிட்சை கிடைக்காத பட்சத்தில், எங்களுக்கு ஆஸ்தி
களும் வேண்டியதில்லை. தங்கள் சமுகத்தில் எல்லா விஷய
ங்களையும் நேரே விசாரித்து, எங்கள் பட்சத்தில் நியாய
மிருந்தால் செய்யும்படி பிரார்த்திக்கிறோமே யல்லாது,
எங்களுடைய அழுகைக்கும் பிரலாபத்துக்கும் இரங்கிப்
பட்சபாதஞ் செய்யும்படி நாங்கள் கேட்கவில்லை. இங்கி
லீஷ் கவரன்மென்று பூமண்டல முழுதும் எவ்வளவோ
கெடி பெற்றதாயிருக்கின்றது. உங்கள் உத்தியோகஸ்த
னும் எங்கள் தேசத்தானுமான ஒரு பரமதுஷ்டன் உங்
களுடைய கீர்த்தியையும் எங்களுடைய நன்மையையும்
அழிக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். அவனைச்

சிக்ஷித்து எங்களை ரக்ஷிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம். சகலமுந்தெரிந்த மகாப்பிரபுவாகிய உங்களுக்குப் புருஷர்களை இழந்த இந்தத்தேசத்து ஸ்திரீகளுடைய நிர்ப்பாக்கியங்களை விவரிக்கவேண்டுவதில்லை. ஆகையால் எங்களுக்கு நாயகர்களையும் எங்களுடைய பிள்ளைகளுக்குத் தந்தைமார்களையும் கொடுத்தருளுங்கள். நாங்கள் சொல்வது பொய்யென்று தாங்கள் அபிப்பிராயப்படுகிற பக்ஷத்தில் அந்தக்குற்றத்துக்காக எங்களையும் தண்டித்து, எங்கள் நாயகர்களுடனே எங்களையுந் தீபாந்தரத்துக்கு அனுப்பிவிடுங்கள்" என்று மிருதுவாகவும் நயமாகவும் வணக்கமாகவும் விக்ஞாபித்துக்கொண்டார்கள். இதைக்கேட்கும்போது கவர்னர் அவர்களுக்கும் அவருடைய தேவியாருக்கும் கண்ணீர்பெருகி அடிக்கடி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டார்கள். பிறகு கவர்னர் என் தாயாரையும் மற்றஸ்திரீகளையும்நோக்கி, "இது பெரியவிஷயமானதால் நாம் உங்கள் ஊருக்கே வந்து விசாரித்து, நியாயப்படி தீர்மானிக்கிறோம். அதுவரையில் விசாரணைக்கர்த்தர்கள் செய்த தீர்மானத்தை நிறைவேற்றாமல் நிறுத்திவைக்கும்படி இப்பொழுதே உத்தரவு அனுப்புவோம் நீங்கள் ஊருக்குப்போகலாம்" என்று உத்தரவுகொடுத்தார். உடனே என் தாயார் முதலிய ஸ்திரீகள் புறப்பட்டுக் கவர்னரவர்களுடைய உத்தியானத்தைத் தாண்டி, வெளியேவந்தார்கள். அந்த உத்தியானவாசற்படிக்கு வெளியே பட்டணத்து ஸ்திரீபுமான்களெல்லாம் திரண்டு மொய்த்து, என்தாயாரையும் ஞானம்பாளையும் மற்றஸ்திரீகளையும் பார்த்துப்பரிதாபப் படுகிறவர்களும் என்தாயாரைப்புகழ்ந்து கொண்டாடுகிறவர்களும் அவர்களைத்தங்கள் வீட்டுக்கு வரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறவர்களுமாயிருந்தார்கள். அவர்களில் எங்களுக்கும் பாளையதாருக்கும் பந்துக்களும் பரிசயமானவர்களும் அநேகர் இருந்தபடியால் அவர்கள் கிருகங்களுக்குப்போய், போஜனம் செய்தபிற்பாடு, எங்களுடைய ஸ்திரீகள் வாகனரூடராய்ப்புறப்பட்டுப்போய்த் தங்கள் ஊரை அடைந்தார்கள். மறுநாளே கவர்னர் அவர்கள் அவருடைய பரிவாரங்களுடன் வே

தபுரிஎன்னும் ஊருக்குவந்து கூடாரங்களில் இருந்துகொண்டு பரிசீலனை பண்ணித்தொடங்கினர். பாளையதாரும் சாக்ஷிகளும் எழுதிவைத்த வாக்குமூலங்களையும் இரண்டு விசாரணைக்கர்த்தர்கள் செய்த தீர்மானத்தையும் அதற்கு விரோதமாய் மற்றொரு விசாரணைக்கர்த்தர்கொடுத்த அபிப்பிராயத்தையும் இன்னம் மற்ற லிகிதங்களையும் வாசித்துப்பார்த்து, உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டார். பாளையதார் தனக்குப் பிள்ளையில்லையென்று சிரஸ்ததாருக்கு எழுதினதாகச் சொல்லப்பட்ட கடிதம் ஒன்றுதான் பாளையதார் கக்ஷிக்குக் கொஞ்சம் பாதகமாயிருந்து. பாளையதார் சிரஸ்ததாருக்கு எழுதியிருந்த ஒரு வாஸ்தவமான கடிதத்தைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு, அது வைத்திருந்த உறைக்குள்ளே சிரஸ்ததார் ஒரு பொய்யான கடிதத்தை எழுதிவைத்துக்கொண்டு, மாறுபாடுசெய்ததாக அநேக சாக்ஷிகளாலும் அனுமானங்களாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டபடியால், கவர்னர் அவர்களுக்கு உண்டாயிருந்த அற்ப சந்தேகமும் நிவிர்த்தியாய்விட்டது. உடனே கவர்னர் அந்த இரண்டு விசாரணைக்கர்த்தர்களுடைய தீர்மானத்தைமாற்றி, பாளையதார் கக்ஷியை ஸ்தாபித்து, அவரும் நான் முதலானசாக்ஷிகளும் நிரபராதிகளென்று சித்தாந்தஞ்செய்தார். அந்த இரண்டு விசாரணைக்கர்த்தர்களையும் கலெக்டரையும் உத்தியோகத்தை விட்டுநீக்கி, அவர்கள் எங்களைத் தீபாந்தரம் அனுப்பவைத்திருந்த கப்பலில் அவர்களையேற்றிச் சீமைக்கு அனுப்பிவிட்டார். அந்தச் சிரஸ்ததார் பொய்க்கடிதத்தை உண்டுபண்ணிப் பாளையதார் முதலானவர்களுக்குப் பல துன்பங்களைச் செய்தபடியால் அவனை உத்தியோகத்தினின்று விலக்கி, அவன் எங்களுக்கு நியமித்திருந்த தீபாந்தரத்துக்கு அவனையே அனுப்பி, அவனைத் தேசப்பிரஷ்டன் ஆக்கினர்.

௩௧-ம். அதிகாரம்.

கனகசபையின் கலியாணம்.

கலியாணச்சந்தடியில்தாலிகட்ட மறந்துவிட்டது.

முந்தின அதிகாரத்திற் சொல்லியபடி தீர்மானஞ் செய்தபிறகு கவர்னர் எங்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார் "இப்போது விசாரணையான சங்கதியில் அசம்பாவிதமென்று

நினைக்கும்படியான சில்விஷயங்கள் கலந்திருந்தாலும், அந்த விஷயங்களெல்லாம் வாஸ்தவமென்றும் பாளையதார் கக்ஷி உண்மையானதென்றும் நிர்த்தாரணஞ் செய்திருக்கிறோம். பாளையதார் பிள்ளை இறவாமலிருக்க அந்தப்பிள்ளை இறந்ததுபோல அவருடைய சகோதரன் மாமாலம் பண்ணி, அந்தப்பிள்ளைக்கு வதிலாகப் பாற்காரிபிள்ளையை அடக்கஞ் செய்ததும், அந்த மாறுபாடு பாளையதார் குடும்பத்தில் ஒருவருக்கும் தெரியாமற்போனதும், பாளையதார் தம்பி கொலைசெய்வதற்காக முத்துவீரனிடத்திற் கொடுத்தபிள்ளையை அவன் கொலைசெய்யாமல் சாந்தலிங்கம் பிள்ளை வசத்தில் ஒப்புவித்து, சாந்தலிங்கம்பிள்ளை தன்சொந்தப பிள்ளையைப்போல் வளர்த்ததும், அந்தரகசியம் அநேக வருஷகாலம் பாளையதார் முதலானவர்களுக்குத் தெரியாம லிருந்ததும் சாதாரணமாய் நடக்கக்கூடுமான காரியங்கள் அல்ல. ஆயினும் அவைகளெல்லாம் வாஸ்தவமென்று உங்களுடைய பத்தினிகளின் ஊக்கமான முயற்சியினால் நாம் கண்டு பிடித்துக்கொண்டோம். முக்கியமாகச் சத்தியபுரிச் சுந்தரத் தண்ணிக்கு நீங்கள் எல்லாரும் கிருதக்ஞர்களா யிருக்கவேண்டும். வசன சாதுரியமாயும் மாதுரியமாயும் மிருதுபாஷிதமாயும் சாரசங்கிரகமாயும் சுந்தரத்தண்ணி நியாயங்களை எடுத்துக்காட்டினபடியால் நாம் உண்மையைக் கண்டுகொள்வது அதி சுலபமாயிருந்தது. இப்படிப்பட்ட நியாயவாதினி உங்களுக்குக் கிடைத்தது உங்களுடைய அதிர்ஷ்ட விசேஷந்தான். ஐரோப்பாவிற் கூடச் சுந்தரத்தண்ணியைப்போல் ஆயிரத்தில் ஒருஸ்திரீ அகப்படுவது அருமை. சுந்தரத்தண்ணியைத் தாரயாகப்பெற்ற புருஷன் புருஷனே யல்லாமல் மற்ற ஆண்மக்களெல்லாரும் வீண்மக்கள்தான். அழகும் அடக்கமும் உருவெடுத்து வந்ததுபோல உங்களுடைய ஸ்திரீகள் குழந்தைகள் சகிதமாய் நம்மிடத்தில் வந்து அபயப்பிரதானங் கேட்டதும் அவர்களின் மத்தியில் சுந்தரத்தண்ணி எழுந்து நின்றுகொண்டு நியாயவாதஞ் செய்ததும் நம்முடைய புத்தியிலும், அப்போது கூட இருந்தவர்களுடைய புத்தியிலும் நன்றாய்ப்

பதிந்துபோயிருக்கிறது. அந்தப்பிரகாரம் ஒரு படம் எழு
தும்படி உத்தரவு செய்திருக்கிறோம். அது முடிந்த உட
னே உங்களுக்குஞ் சில படங்கள் கொடுக்கப்படும்" என்
றார். பிறகு அவர் தேவராஜபிள்ளையை நோக்கி "உம்முடை
ய புத்திரன் கலியாணத்தை இனி நீர் தாழ்க்காமல் உட
னே நிறைவேற்றவேண்டிய கிருஷி செய்யலாம்" என்று
உத்தரவு கொடுத்துவிட்டுச் சென்னை நகரத்துக்குப் போய்
விட்டார்.

கவர்னர் போனபின்பு விடுதலையான எல்லாப்பிரபுக்
களும் அவர்களுடைய குடும்பங்களும், ஆதியூரிலும் சுற்
றுக்கிராமங்களிலும் வசிக்கிறவர்களும் சமுத்திரக்கரை பு
ரண்டுவருவதுபோற் கூட்டங் கூட்டமாய்த் தேவராஜபிள்
ளை வீட்டுக்குவந்து சந்தோஷங் கொண்டாடினார்கள். அவ
ர்களுடைய கொண்டாட்டமே ஒரு பெரிய திருவிழாவாக
வும் அந்தத் திருவிழாவுக்குத் தேவராஜபிள்ளை கிருகமே
ஆலயமாகவும் அந்த ஆலயத்துக்கு என் தாயாரே தெய்வ
மாகவும் இருந்தாற்போலச் சகலரும் என்தாயாரை வாழ்
த்தி வணங்கினார்கள். அந்நியபுருஷர்களுக்கு என்தாயாரு
டைய தரிசனங் கிடைக்காமையினால் அவர்கள் எல்லாரும்
என்னுடைய தாயாருடைய ஸ்தானத்தில் என்னையும் என்
தகப்பனாரையும் வைத்து, எங்களை அபரிமிதமாகப் புகழ்
ந்தார்கள். தேவராஜபிள்ளையும் மற்றவர்களுஞ் செய்த ஸ்
தோத்திரங்களினால் என் தாயாருக்குச் சலிப்புஞ் சங்கோ
சமும் உண்டாகி, தேவராஜபிள்ளையைப் பார்த்துச் சொல்
லுகிறார்கள்: "ஐயா நமக்கு இன்பம் வந்தாலும் துன்பம்
வந்தாலும் சகலமும் கடவுளது செயலேயன்றி நம்முடை
யசெயல் ஒன்றுமில்லை. மேகத்திலிருந்து விழுகிற மழை
த்துளிகள் இத்தனையென்றும் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும்
இருக்கிற அணுக்கள் இத்தனையென்றும் அவர் கணக்கு
வைத்திருக்கிறார். அவருக்குச் சித்தமானால் அணுவை ம
லையாக்குவார். மலையை அணுவாக்குவார். அவருடைய கிரு
பாகடாக்ஷம் இல்லாமல் நமக்கு யாதொரு அநுகூலம் உ
ண்டாகக் கூடுமா? நானும் மற்ற ஸ்திரீகளும் கடவுள்கொ

டுத்த வாக்கைக் கொண்டும், அவர் கொடுத்த புத்தியைக் கொண்டும் ஏதோ சில முயற்சிகள் செய்தோம். உங்கள் பக்ஷத்தில் நியாயம் இல்லாமலும், தெய்வானுக்கிரகம் இல்லாமலும் இருக்கிற பக்ஷத்தில் நமக்கு ஜயமுண்டாகுமா? ஆகையால் கடவுளே ஸ்தோத்திரத்துக்குப் பாத்திரரா யிருக்கிறார். அந்த ஸ்தோத்திரத்தை நான் பெற்றுக்கொண்டால்,கடவுளுக்குரிய ஸ்தோத்திரத்தை நான் கவர்ந்துகொண்டதுபோல் ஆகுமல்லவா? அன்றியும் எனக்குப்பலருஞ் சொல்லுகிறபுகழ்ச்சியானது,என்னிடத்தில்ஆணவத்தையும், இறுமாப்பையும், ஆத்மஸ்தௌத்தியத்தையும்விளைவிக்குமென்றுபயப்படுகிறேன். ஆகையால் எனக்குப் பிதா ஸ்தானமாகிய நீங்கள் கிருபைகூர்ந்து இனி என்னை ஒருவரும் புகழாதபடி செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்" என்றார்கள். உடனே தேவராஜபிள்ளை என் தாயாரை நோக்கி, "அம்மா, நீங்கள் சொல்லுகிறபடி எல்லாங் கடவுள் செயல்தான். அவர் அசையாமல் அணுவும் அசையாதென்பது நிச்சயமே, ஆனால், கடவுள் அனேக நன்மைகளை மனுஷர்களைக்கொண்டு செய்விக்கிறபடியால் அவர்களுக்கும் நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்யவேண்டியது முக்கியம். ஆனால் அந்த ஸ்தோத்திரம் தங்களுக்கு அப்பிரியமா யிருக்கிறபடியால் இனிமேல் எங்களுடைய நன்றியறிதலை வாயினால் வெளிப்படுத்தாமல் மனதுக்குள்ளே வைத்துக்கொள்வோம்" என்றார். அவர் என்ன சொல்லியும், இதர ஜனங்கள் கேளாமல் அநேக நாள் அளவும் அவர் வீட்டுக்கு வருகிறதும், என் தாயாரைப் பரோக்ஷமாயும் அபரோக்ஷமாயும் வாழ்த்துகிறதுமே மணியமாயிருந்தார்கள்.

கனகசபையின் கலியாண விஷயத்தில் நேரிட்ட சகல விக்கினங்களும் நிவாரணம் ஆகிவிட்டதால், அந்தக்கலியாணத்துக்கு வேண்டிய கிருஷிகளெல்லாஞ் செய்து, அதுவும் நிறைவேறிற்று. எப்படியெனில், ஊர்முழுதும் மகரதோரணங்கள்கட்டி, வாழை கமுகுகள் நாட்டி, பந்தல் அலங்கரித்து, மணமகனையும் மணமகளையும் சுகந்த பனிநீரால் திருமஞ்சனம் ஆட்டி, திவ்யமான வஸ்திராபரணங்கள் பூ

ட்டி, ஸ்வர்னமயமாயும் நவரத்தினகஜிதமாயும், அலங்கரிக்கப்பட்ட கலியாண மண்டபத்தில், கோடிசூரியர்கள்போல் தீபகோடிகள் பிரகாசிக்க, சமுத்திரகோஷம்போல் நானுபேத மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க, மயிற் கூட்டங்கள் போல் நாட்டியப்பெண்கள் நடனஞ்செய்ய, குயிற் கூட்டங்கள்போற் பாடினிகள் சுபசோபனம் பாட, கோதானம் பூதானம் முதலிய மாதானங்களுடன் கனகசபையின் கலியாணம் நடந்தேறியது. நாங்கள் செய்யவேண்டிய சீர் வரிசைகளெல்லாம் ஏராளமாகச் செய்தோம்.

தேவராஜபிள்ளை கிருகத்தில் கனகசபையின் கலியாணத்துடன் இன்னும் மூன்று கலியாணங்கள் நடந்தன. அந்த நாலு கலியாணங்களும் ஓரேமுகூர்த்தத்தில் நடந்தபடியால், புரோகிதப் பிராமணர் நாலு மங்கலியங்களையும் வைத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொன்ருக எடுத்து, அபிமந்திரித்து, ஆசீர்வதித்து, மாப்பிள்ளைகள் கையில் கொடுக்க, அவர்கள் வாங்கிப் பெண்கள் கழுத்திலே கட்டினார்கள். இந்தப்பிரகாரம் கனகசபை உட்பட மூன்று மாப்பிள்ளைகள் மங்கிலியஞ் சூட்டினார்கள். ஒரு மாப்பிள்ளையினுடைய மங்கிலியத்தைப் புரோகிதர்மடியிலே வைத்துக்கொண்டு மறந்துபோய்விட்டதால், அந்த மாப்பிள்ளை தாலிகட்டவில்லை. அதை அந்த மாபிள்ளையாவது பெண்ணுவதுமற்றவர்களாவது கவனிக்கவில்லை. இராமுகூர்த்தம் ஆனதால்எல்லாக்காரியங்களுஞ் சரியாய் நடந்திருக்குமென்று நினைத்துக்கொண்டார்கள். அன்றைக்கு நடக்கவேண்டிய கலியாணச்சடங்குகளெல்லாம் முடிந்து, புரோகிதர் வீட்டுக்குப் போன பிறகு, ஒரு மங்கிலியந் தன்னுடைய மடியிலிருப்பது அவருக்குத் தெரிந்து, அவர் உடனே திடுக்கிட்டு, "ஐயையோ! இந்த விஷயம் விடிந்த உடனே கலியாணக்காரர்களுக்குத் தெரிந்தால் அவர்கள் என்னைச் சும்மாவிடமாட்டார்களே. நான் என்ன செய்வேன்" என்று அவர் ஆலோசித்து, கடைசியாய் கலியாண வீட்டுக்குப் போய்த் தாமும் படுத்திருந்து, நடுச்சாமத்தில் எல்லாரும் உறங்குகிற சமயத்தில் அந்தத் தாலியைப் பெண் கழுத்திற் கட்டிவிடுகிறதென்று

நிர்த்தாரணஞ் செய்துகொண்டார். அவர் வீட்டில் இராப்
போஜனஞ் செய்தபிறகு, புறப்பட்டு முகூர்த்தவீட்டுக்குப்
போய்த் தாமும் ஒரு பக்கத்திலே படுத்துக்கொண்டார்.
அவர் அர்த்த சாமத்தில் நிசப்தமாக எழுந்து கலியாண
ப்பெண்கள் படுத்துத் தூங்குகிற அறைக்குள் நுழைந்து,
யாருடைய கழுத்தில் தாலியில்லாமல் வெறுங்கழுத்தா யி
ருக்கிறதென்று நிச்சயிக்கும் பொருட்டு எல்லாப்பெண்க
ளுடைய கழுத்துகளையும் ஒவ்வொன்றாகத் தடவிப்பார்த்
துக் கொண்டுவந்தார். அந்தப் பெண்களுடனே கூட விதந்
துவாய்ப்போன ஒரு பெண்ணும் படுத்துத் தூங்கினாள்.
அவள் கழுத்தில் தாலியில்லாமலிருந்ததால் அவள் தான்
அந்தக்கலியாணப் பெண்ணென்று புரோகிதர் நிச்சயித்து
க்கொண்டு, அவளுடைய கழுத்தில் தாலியைக்கட்டி, அம
ங்கலியைச் சுமங்கலியாக்கிவிட்டார். விடிந்த உடனே வித
ந்து கழுத்தில் தாலியிருப்பதையும், கலியாணப்பெண்கழு
த்துத் தாலியில்லாமல் வெறுமையா யிருப்பதையும் எல்லா
ரும் பார்த்து, ஆச்சரியம் அடைந்து, இது வெளியானால்
வெட்கக்கேடு என்று நினைத்து, சில பெண்டுகள் அந்த வி
தந்து கழுத்திலிருந்த தாலியை அவிழ்த்து மணப்பெண்
கழுத்திலே கட்டிவிட்டார்கள். புரோகிதர்செய்த மாறபா
ட்டை அவர் என்னிடத்தில் ஒப்புக்கொண்டபடியால் அ
ந்த ரகசியம் எனக்குமட்டுந் தெரியும்; வேறொருவருக்குந்
தெரியாது. இந்த விஷயத்தில் எனக்கு இரண்டு சாஸ்திர
சங்கைகள் இருக்கின்றன. முதலாவது, சாஸ்திரப்படிக்கும்
தேசாசாரப்படிக்கும் பெண்ணுக்குமாப்பிள்ளை தாலிகட்ட
வேண்டியது அநிவாரியமானபடியால் அந்தப்படி தாலிகட்
டப்படாத மேற்படிக் கலியாணம் செல்லுமா? செல்லா
தா? அது செல்லாமலிருக்கிற பட்சத்தில், அநேக புத்திரப்
பௌத்திரர்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, இப்போது க்ஷேம
மாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற அந்தஸ்திரீயையும் புருஷ
னையும் அவர்களுடைய சந்ததிகளையும் இனிமேல் என்ன
செய்கிறது? இரண்டாவது அந்தப் புரோகிதர் விதந்து
கழுத்தில் தாலிகட்டினபடியால், அது பிரமசமாஜத்தார்

பிரசங்கித்துவருகிற புநர்விவாகம் ஆகுமா? இந்தக்கேள்விகளுக்குத் தர்மசாஸ்திர பண்டிதர்கள் தக்கவிடை கூறுவார்களென்று நம்புகிறேன்.

கனகசபையின் சுயம்வரம் முடிந்து சிலநாட் சென்றபின்பு, என் தந்தையாரும் மாமனாரும் ஊருக்குப்போக உத்தரவுகேட்டார்கள். உடனே தேவராஜபிள்ளை, அவர்களைப்பார்த்து, "ஐயா, நீங்கள் இங்கே யிருந்தது எங்களுக்குப்பெரிய அரணுங்கவசமும்போல் இருந்தது. உங்களுடைய பிரிவைநினைக்கும்போது எனக்குமனசு பகீரென்கிறது. அந்த விசாரணைக் கர்த்தர்கள் அநியாயத் தீர்மானஞ் செய்த காலத்தில் நீங்களும் சுந்தரத்தண்ணியாரும் இவ்விடத்தில் இல்லாமலிருந்தால் எங்களுடைய கதி எப்படி முடிந்திருக்கும்? நீங்கள் போனபிற்பாடு நாங்கள் காவல் இல்லாத நகரம்போலவும், இறகில்லாத பக்ஷிகள்போலவும் மனம் வருந்துவோம்" என்றார். உடனே என் தகப்பனார் அவரைநோக்கி, "இனிமேல் கடவுள் உங்களுக்கு ஒரு ஆபத்தும் வர ஒட்டார். நாங்கள் எங்கள் ஊரை விட்டு வந்து வெகுநாள் ஆகிறபடியால் தாங்கள் கிருபை செய்து உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்" என்றார். உடனே கனகசபை எழுந்து, என் தகப்பனார் பாதத்தில் விழுந்து, "ஐயா, நீங்கள் இங்கே விஜயஞ்செய்த பிற்பாடு நான் இரண்டு ஆட்டில் ஊட்டினகுட்டிபோல எவ்வளவோ மனமகிழ்ச்சியா யிருந்தேன். இப்போதுநீங்கள் எல்லாரும் ஒருமிக்கப்போய்விட்டால் நான் எப்படிச்சகிப்பேன்? அண்ணனும் அண்ணியுமாவது இன்னுஞ் சிலநாள் இவ்விடத்தில் இருக்கும்படி உத்தரவு செய்யவேண்டும். ஒரு மாசத்துக்குள் நாங்கள் எல்லாருஞ்சத்தியபுரிக்கு வந்து உங்களைக் கண்டுகொள்ளுகிறோம்" என்றான். தேவராஜபிள்ளையும் அந்தப்படி வேண்டிக்கொண்டபடியால், அவர்களுடைய பிரார்த்தனையை நிராகரிக்கமாட்டாமல், நானும் ஞானம்பாளும் இன்னும் ஒருமாசம்வரைக்கும் ஆதியூரில் இருக்கும்படி நிரம்மியமாக உத்தரவு கொடுத்து விட்டு, என் தாய் தகப்பனார் மாமனார் மாமியார் முதலானவர்கள் சத்தியபுரிக்குப் போய்விட்டார்கள்.

௩௨ - ம். அதிகாரம்.

இராக்கொள்ளைக்காரன் பகற்கொள்ளைக்காரர்களை வெளிப்படுத்தியது.

ஒருநாள் இரவில் ஒரு தையற்காரன் அவனுடைய மேல் வேஷ்டியில் ஒரு ரூபாவை முடிந்து தோளிற்போட்டுக்கொண்டு, தெருவீதிவழியாகப் போனான். அதை நிலா வெளிச்சத்தில் ஒரு திருடன் கண்டு, அந்தத் தையற்காரனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். திருடன் தொடர்ந்து வருவதைத் தையற்காரன் கடைக்கண்ணாற் கண்டும், காணாதது போல் நடந்தான். திருடன் அரவஞ் செய்யாமற் கிட்ட நெருங்கி, அந்த முடிச்சைக் கத்தரிக்கோலினாற் கத்தரித்தான். உடனே தையற்காரன் திரும்பி, அவன் கையிலிருந்த கத்திரியினால் திருடன் காதைக் கத்தரித்து விட்டான். அந்த உபத்திரவம்பொறுக்கமாட்டாமல் திருடன், "கூகூ, கொலை,கொலை" என்றான். உடனே தையற்காரன்,"கூகூ,கொள்ளை, கொள்ளை" என்றான்.பிறகு,கள்ளன் தையற்காரனைப்பார்த்து,"இந்தாஉன்பணம்" என்றுஅவன்முன்பாக விட்டெறிந்தான். உடனே தையற்காரன், "இந்தா உன்காது" என்று விட்டெறிந்தான். பிறகு அந்தத் தையற்காரன் திருடனைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, தேவராஜபிள்ளை முன்பாக விட்டான். திருடன் தேவராஜபிள்ளை முன்பாகக் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு, சொல்லுகிறான். "ஐயா, நான் ஒரு பெரிய குடும்பி, எனக்கு ஒரு பெண்சாதியும், பல பிள்ளைகளும், அதிக விருத்தாப்பியமான தாய் தந்தைகளும், விதந்துவாய்ப்போன இரண்டு சகோதரிகளும் இருக்கிறார்கள். அவர்களைச் சம்ரக்ஷிப்பதற்கு என்னைத் தவிர வேறே நாதன் இல்லை. நான் தேகபிரயாசப்பட்டு அவர்களை ஆதரித்து வந்தேன். இப்போது பஞ்சகாலமானதால் எனக்கு எங்கும் வேலை அகப்படவில்லை. யாசகங் கொடுப்பாரும் இல்லை. நான் ஒருவன் மட்டும் பட்டினியா யிருந்தால் எப்படியாவது சகித்துக் கொள்வேன். அதி விருத்தர்களான என் தாய் தந்தையர்களும் சிறுபிள்ளைகளும் மற்றவர்களும்

பலநாட் பட்டினியாயிருப்பதைப் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டாமல் நான் இந்தத் திருட்டுத் தொழிலிற் பிரவேசித்தேன். ஆனால் பெண்டுகளிடத்திலும், பிள்ளைகளிடத்திலும், நல்லவர்களிடத்திலுந் திருடுகிறதில்லையென்றும், லோபிகளிடத்திலும் பாபிகளிடத்திலும் மட்டுந் திருடுகிறதென்றும், நான் பிரதிக்ஞை செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

இப்போது நான் ஒரு ரூபா திருடினதற்காக என்னைத் தண்டிக்கப்போகிறீர்கள்; நான் அந்தத் தையற்காரனிடத்தில் ஒரு ரூபா கடன்வாங்கிக் கொண்டு, பிறகு அதைக் கொடாமல் மோசஞ்செய்திருப்பேனானால் என்னைத் தண்டிப்பீர்களா? பிரதிதினமும் ஆயிரம், பதினாயிரம், லக்ஷம் பொன் கடன் வாங்கிக்கொண்டு, அந்தக் கடனைக் கொடாமல் மாறுபாடு செய்கிறவர்களுக்குக் கணக்குண்டா? இவர்கள் எல்லாரும் எங்களுக்கு அண்ணன்மார்கள் அல்லவா? எங்களுடைய திருட்டுக்கும் அவர்களுடைய திருட்டுக்கும் பேதம் என்னவென்றால், நாங்கள் பொய்யும் புரட்டும் பேசாமல் எங்கள் கையில் அகப்பட்டதைக் கவர்ந்து கொள்ளுகிறோம், அவர்கள் ஆயிரம்பொய் சொல்லிக் கடன் வாங்கிக்கொண்டு, பிறகு அதைக் கொடாமல் தக்க வைத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு, எத்தனையோ சூதுகளும், வாதுகளும், பொய்ச்சத்தியங்களுஞ் செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய திருட்டில், பொய்யும் புரட்டும் நம்பிக்கைத் துரோகமு ருணபாதகமுங் கலந்திருக்கின்றன. எங்களுடைய திருட்டில் அப்படிப்பட்ட தோஷங்கள் கலக்கவில்லை. ஒரு ரூபா திருடின என்னை ஒரு மாசங் காவலிலிருக்கும்படி நீங்கள் தீர்மானித்தால், பெருங் கொள்ளைக்காரர்களாகிய அந்த ருணபாதகர்களை யாவத் ஜீவபரியந்தந் தண்டிக்கவேண்டாமா?

நான் திருட ஆரம்பித்ததற்கு என்னுடைய தரித்திரத்தைக் காரணமாகச் சொல்லி யிருக்கிறேன் அல்லவா? அப்படிப்பட்ட யாதொரு காரணமும் இல்லாமல், அநேக அரசர்கள் அந்நியராஜாக்களுடன் யுத்தத்துக்குப்புறப்பட்டு, வழிகளிலிருக்கிற கோட்டை, கொத்தளங்கள், மாளிகை

களை யெல்லாம் இடித்து, கோடானுகோடி ஜனங்களை மாய்த்து, அகப்பட்ட பொருள்களை யெல்லாம் சர்வகொள்ளை அடிக்கிறார்களே. அந்த அரசர்களும் எங்களுடைய வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லவா? அலக்ஜான்டர் முதலிய சில சுத்தவீரர்கள் தாங்கள் பிடித்த தேசங்களை மறுபடியுங் கொடுத்துவிட்டதாக அவர்களுக்குப் புகழ்ச்சியாகச் சரித்திரக்காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். புருஷர்களையெல்லாங் கொலை செய்து, அவர்களுடைய மாடமாளிகைகளை யெல்லாம் இடித்து நாசஞ்செய்து, ஆஸ்திபாஸ்திகளை யெல்லாங் கொள்ளையிட்ட பிறகு, நிராதரவான கைம்பெண்சாதிகளும், சிறுபிள்ளைகளும் நிறைந்த தேசத்தைமறுபடியும் பழைய அரசனுக்குக் கொடுப்பதினால் என்ன பிரயோஜனம்? அப்படிக் கொடுப்பது பெருமையாயிருக்குமானால், நானுந் திருடின ஒரு ரூபாவை மறுபடியும் அந்தத் தையற்காரன் முன்பாக எறிந்துவிட வில்லையா? அலெக்சான்றர் முதலிய சுத்தவீரர்கள் தங்கள் சத்துருக்களுடைய பெண்சாதி பிள்ளைகளை உபத்திரவஞ் செய்ததில்லை யென்று சரிதாசிரியர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பெண்டுகளையும் பிள்ளைகளையுந் திருடுகிறதில்லை யென்று நானும் பிரதிக்ஞை செய்து கொள்ளவில்லையா? ஒரு கொலை செய்தவனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கிறீர்கள். அப்படியானால், லக்ஷாதிலக்ஷங் கொலைகளுங் கொள்ளைகளுஞ் செய்கிற அந்த அரசர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட தண்டனை விதிக்கவேண்டும்? பின்னும் ஜனங்கள் தாங்கக்கூடாத பலவரிகளைச் சுமத்திக்கொடுமை செய்கிற அரசர்களும் பெருங்கொள்ளைக்காரர்கள் தானே? ஒரு கொடுங்கோல் மன்னன் அநியாயவரிகள் வாங்கினபடியால் ஒரு எளியவன் தனக்கு 'வரிகொடுக்க நிர்வாகமில்லையென்று அரசனுக்கு அறிவித்தான். அரசன், "நீ வரி கொடாவிட்டால் நம்முடைய தேசத்திலிருக்கக் கூடாது" என்றான். எளியவன், "நான் எங்கே போவேன்?" என்று சொல்ல; அரசன் "சீரங்கபட்டணத்துக்குப் போ" என்றான். எளியவன், "சீரங்கபட்டணத்தை உம்முடைய அண்ணன் ஆளுகிறபடியால் நான் அங்கே போகமாட்டேன்"

என்றான். அரசன், "தஞ்சாவூருக்குப்போ" என, எளியவன், "அங்கேயும் உம்முடைய சிற்றப்பன் ஆளுகிறானே" என்றான். "அப்படியானால் நரகத்துக்குப்போ" என்று அரசன் கோபத்தோடு சொல்ல; "அங்கே உம்முடைய தகப்பன், பாட்டன் முதலானவர்கள் நிலைபெற்றிருப்பதால் நான் அங்கேயும் போகமாட்டேன்" என்று எளியவன் மறுத்துவிட்டான். இப்படிப்பட்ட கொடுங்கோல் மன்னர்களைப் பார்க்கிலும் நாங்கள் பொல்லாதவர்களா?

நியாயாதிபதிகள் முதலிய அதிகாரிகள் பரிதானத்தை அபேக்ஷிக்காதபடி அவர்களுக்குத் துரைத்தனத்தார் போதுமான சம்பளங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் அந்த அதிகாரிகள் பிரதிவழக்கிலும் உபயவாதிகளிடத்திலும் கைலஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு அதைச் சீரணிப்பிக்கும்பொருட்டு, இருபக்ஷத்தாருக்கும் சிறிது சாதகமும் சிறிது பாதகமும் பண்ணுகிறார்கள். ஒருவனுக்கு முழுதுஞ் சாதகஞ்செய்யக்கூடாத பக்ஷத்தில் அவனிடத்தில் வாங்கின லஞ்சத்தைத் திருப்பிக்கொடாமல், இனிமேல்வரும் வழக்குக்கு அச்சாரமாக வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அன்றியும் அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் வருஷத்துக்கு வேண்டிய வஸ்திரங்களை வஸ்திரவியாபாரிகள் கொடுக்கிறார்கள். தானியதவசங்களைப் பூபாலர்கள் கொடுக்கிறார்கள். அப்படியே உப்பு முதற் கற்பூரம்வரையில் உள்ள பல சரக்குகளையும் பலவியாபாரிகள் இலவசமாகக்கொடுக்கிறார்கள். நாங்கள் அமாவாசையில் மட்டுந் திருடப்போகிறோம். அந்த அதிகாரிகள் அகோராத்திரங் கொள்ளையடிக்கிறபடியால் அவர்களுடைய கொள்ளைகளுக்கு எங்களுடைய கொள்ளைகள் உறைபோடக்காணுமா? நாங்கள் திருடப்போன இடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, அந்த அதிகாரிகள் முன்பாக விசாரணைக்கு வரும்போது, "குயவனுக்குப் பலநாள்வேலை, தடியடிக்காரனுக்கு ஒரு நிமிஷவேலை" என்பதுபோல் நாங்கள்வெகுகாலம் பிரயாசப்பட்டுத் திருடிவைத்த பொருள்களை அவர்கள் ஒரு நிமிஷத்தில் தட்டிப்பறித்துக்கொள்ளுகிறா

ர்கள். திருடர்கள் இடத்திலுந் திருடுகிற திருடர்கள் எப்படிப்பட்ட திருடர்களாயிருக்கவேண்டும்? சில புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்வதினால் தோஷபரிகாரம் ஆவதாகச் சில சமயிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அதை நாம் திருஷ்டமாகக்கண்டதில்லை. இந்த அதிகாரிகளுக்கு யார் கொடுக்கிறார்களோ அவர்கள் பெருங் குற்றவாளிகளாயிருந்தாலும் குற்ற நிவர்த்தி அடைகிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொடாதவர்கள் மாசற்றவர்களாயிருந்தாலும் குற்றவாளிகள்போலத் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். சில அதிகாரிகள் ஒவ்வொருவழக்கிலும் லஞ்சம்வாங்கினால் பெயர்கெட்டுப்போகுமென்று பயந்து, தங்கள் கிருகங்களில் நடக்கிற சுபாசுபமுதலான விசேஷதினங்களில் சகலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுடைய கிருகங்களில் அடிக்கடி கலியாணங்களும், ருதுசாந்திகளும்; உபநயனங்களும், பிதுர் சிரார்த்தங்களும் வருகிறவழக்கம். ஒவ்வொரு அதிகாரியினுடைய குடும்பத்திலும் நூறு பெயர்களிருந்தால் எத்தனை சுபாசுபங்கள் நடக்குமோ அத்தனை சுபாசுபங்கள் ஒவ்வொருத்தருடைய வீட்டிலும் நடக்கின்றன. இதற்குக் காரணம் வருமானமேயன்றி வேறல்ல. அதிகாரியாயிருந்தாலும் யாராயிருந்தாலும், ஒவ்வொருத்தனுக்கு ஒரு தகப்பன்மட்டும் இருந்து, இறந்துபோயிருக்கவேண்டும். அப்படியிருக்க ஒவ்வொரு வருஷத்திலுந் தகப்பனுக்குப் பல சிரார்த்தங்கள் வருகிறது எவ்வளவு ஆச்சரியம்?

இரண்டு பூனைகளின் வியாஜ்யத்தைக் குரங்கு எப்படித் தீர்த்துவிட்டதோ அப்படியே சில நியாயாதிபதிகள் தீர்த்துவிடுகிறார்கள். ஒரு பணிகாரத்தைப் பிரித்துக்கொள்ளுகிற விஷயத்தில் இரண்டு பூனைகளுக்குள் விவாதம் நேரிட்டு, அதைச்சமபாகமாகப் பிரித்துக்கொடுக்கும்படி, அந்தப்பூனைகள் ஒரு குரங்கை வேண்டிக்கொண்டன. அந்தக்குரங்கு அந்தப் பணிகாரத்தை இரண்டாகப் பிட்டு, ஒரு தராசில்வைத்து நிறுத்தது ஒரு பக்கந்துக் கட்டுக் கனமாயிருந்தபடியால் அதைச் சமன் செய்வதற்காக அந்

தத் தட்டிலிருந்த பணிகாரத்தில் ஒரு துண்டைக் குரங்கு வாயினாற்கவ்வி விழுங்கிவிட்டது. பிறகு மற்றொருதட்டுக்கீழேயிழுத்தபடியால் அதிலும் ஒருதுண்டைக்குரங்கு வாயினாற் கவ்வித் தின்றுவிட்டது. இதைப் பார்த்த உடனே பூனைகளுக்குப் பயம் உண்டாகி, "ஐயா, நீங்கள் நிறுத்ததுபோதும்; நாங்கள் திர்ப்தி ஆகிவிட்டோம்; எங்களுடைய பாகங்களை எங்களுக்குக் கொடுங்கள்" என்றுபிரார்த்தித்துக்கொண்டன. உடனே குரங்கு பூனைகளைப்பார்த்து, "நீங்கள் திர்ப்தி அடைந்தாலும் நாம்திர்ப்தி அடையவில்லை. இப்படிப்பட்ட சிக்கலான வியாச்சியத்தை ஆய்ந்தோந்து பாராமல் அவசரமாகத் தீர்மானிக்கக்கூடாது" என்று சொல்லிக்கொண்டு, தராசைத்தூக்கி நிறுத்துநிறுத்துப் பக்ஷணத்தைத் துண்டு துண்டாகக் கடித்துக் கடித்துப் பக்ஷிக்க ஆரம்பித்தது. பூனைகள் குரங்கை நோக்கி, "ஓ நியாயாதிபதியே, இனிமேல் நீங்கள் சிரமம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டாம். சேஷமாயிருக்கிற பணிகாரத்தையாவது எங்களுக்குக் கொடுத்துவிடுங்கள்" என்றதுகள். உடனே குரங்கு, "நான்பட்ட சிரமத்துக்குக் கூலிவேண்டாமா? சம்பளம் இல்லாமல் யாராவது உத்தியோகஞ்செய்வார்களா?" என்று சொல்லி, மிச்சப் பணிகாரத்தையும் பக்ஷித்துவிட்டது. அந்தக்குரங்கு செய்ததுபோல் விவாதப்படுகிற சொத்தைத் தாங்கள் அபகரித்துக்கொண்டு, வழக்காளிக்கு ஒன்றுங்கொடாமல் துரத்திவிடுகிற நியாயாதிபதிகளும் உலகத்தில் இருக்கிறார்களே.

"கல்லுளிச்சித்தன் போனவழி காடுமேடெல்லாந்தூ விடுபொடி" என்பதுபோல மாமிசபக்ஷணிகளான சிலபெரிய அதிகாரிகள் அவர்களுடைய அதிகார எல்லைக்குள் ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்குப் போகும்போது, அக்கம் பக்கங்களில் உள்ள ஆடுமாடுமுதலிய மிருகங்களும், கோழி கொக்கு முதலிய பக்ஷிகளும், அதமாய் விடுகின்றன. நூறுபுலிகள் புறப்பட்டாலும் அத்தனை பிராணிகளை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் பக்ஷியா. நவதானியங்களும், வைக்கோல், புல், விறகு முதலியவைகளும் பல கிராமங்க

லிருந்து சமை சமையாய் வருகின்றன. அந்தப் பெரிய
அதிகாரிகளுக்கு உபயோகமான சாமான்கள் போக மீந்
தவைகளை இல்லறை அதிகாரிகளாகிய அர்த்தேவதைகள்
பங்கிட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். பின்னும் அவர்களுக்காகப்
பந்தல் அலங்கரிக்கவும், தோரணங்கள் கட்டவும், வாழை,
கமுகு, தென்னை முதலிய விருக்ஷங்களெல்லாம் வெட்ட
ப்படுகின்றன. அவர்களுடைய சாமான்களைக் கொண்டு
போவதற்காக ஊரில் உள்ள சகல வண்டிகளும் பலவந்த
மாய்ப் பிடிக்கப்படுகின்றன. மேற்சொல்லிய தானியம் மு
தலியவைகளின் கிரயமும் வண்டி வாடகையும், உடைய
வர்களுக்குக் கிடைக்கின்றனவா அல்லவா வென்பது கட
வுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

பசுவுக்குப் புலியையும் கிளிக்குப் பூனையையுங்காவல்
வைத்தது போல் ஜனங்களுக்குப் பாதுகாவலாகச் சிலஉத்
தியோகஸ்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களு
டைய அந்யாயார்ஜிதங்கள் வாசாமகோசரமாயிருக்கின்
றன. ஆனால் அவர்களுடைய செய்கைகளைத் திருடர்களா
கிய நாங்கள் வெளிப்படுத்தினால் எங்களைப்போல நன்றி
கெட்டவர்கள் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்கள். ஏனென்
றால் அவர்களுடைய சகாயத்தால் நாங்கள் ஜீவிக்கிறோம்;
எங்களால் அவர்கள் ஜீவிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நாங்
களே துணை; எங்களுக்கு அவர்களே துணை. எங்களுடைய
அந்தரங்களையெல்லாம் அவர்கள் அறிவார்கள்; அவர்களு
டைய அந்தரங்கங்களையெல்லாம் நாங்கள் அறிவோம். எங்
களுடைய ரகசியங்களை அவர்களும் வெளியிடார்கள்; அ
வர்களுடைய ரகசியங்களை நாங்களும் பிரசித்தஞ்செய்
யோம். அவர்களுடைய கிருபை இல்லாவிட்டால் எங்க
ளில் அநேகர் தூக்குமரத்தில் மாண்டுபோயிருப்பார்கள்.
அநேகர் காவற்கூட வாசிகளாயிருப்பார்கள். நாங்கள் தி
ருடுகிற சொத்தில் அவர்களுக்கும் பங்கு கொடுக்கிறபடி
யால் அவர்கள் ஒருகாலும் எங்களைக் காட்டிக்கொடார்
கள். குற்றம் அற்றவர்களையுந் தங்களுக்குத் தொடாதவர்
களையும் அவர்கள் பிடிக்கிறதேயன்றி எங்கள் ஜோலிக்கு

வருகிறதில்லே. ஆகையால், அவர்களுடைய செய்கைகளே வெளிப்படுத்தாமல் ஆகாயத்தைப் படல்கொண்டு மறைப்பதுபோல் மறைத்து விடுகிறேன்.

வஸ்திர வியாபாரிகளுடைய புரட்டுகள் சர்வலோகப் பிரசித்தமானதால் அவைகளே நான் விவரிக்க வேண்டுவதில்லே. அவர்களுடைய வஸ்திரங்களின் இழைகளே எண்ணினும் அவர்கள் செய்யுங் குத்திரங்களே எண்ணுவது அசாத்தியம். அவர்கள் பழையஆடையைப் புதிதாக்கி, வெள்ளேயைக் கறுப்பாக்கி, கறுப்பைச் சிவப்பாக்கி இந்திர ஜாலவித்தை செய்கிருர்கள். நல்ல வஸ்திரத்தைக் காட்டி, அதற்குத்தக்க விலே வாங்கிக்கொண்டு, மட்ட வஸ்திரத்தைக் கொடுக்கிருர்கள். ஒருவஸ்திரத்தை வைத்துக்கொண்டு கோடி வஸ்திரம் என்கிருர்கள். ஒருரூபாவுக்கு வாங்கின துணியைப் பத்துரூபாவுக்கு வாங்கினதாகப் பட்டோலே காட்டுகிருர்கள். அவர்களுடைய மோசத்துக்குப் பயந்துகொண்டே, ஆடு, மாடு முதலிய மிருகங்களும், பக்ஷிகளும் நிர்வஸ்திரமா யிருக்கின்றன. ஜைன விக்கிரகம் நிர்வாணமாயிருப்பதற்கும், சிவன் புலித்தோலேயும் யானேத்தோலேயுந் தரித்துக்கொண்டதற்கும் அதுதான் காரணம்.

இரத்நவியாபாரிகள் செய்யும்மாறுபாடுகள் அபாரம் அல்லவா? செங்கல்லே மாணிக்கமென்றும், வெண்கல்லே வயிரமென்றும், பசுங்கல்லே மரகதமென்றுஞ்சொல்லி, அவர்கள் சகலரையும் ஏமாற்றவில்லேயா? அந்தக்கற்களுக்கு மாற்று, உரை, நிறை இல்லாதபடியால், "கடல் மீனுக்கு நுளேயனிட்டது சட்டம்" என்பதுபோல அந்தவியாபாரிகள் வாய்கொண்டமட்டும் விலேகூறி, எத்திப்பறிக்கவில்லேயா? சில பொடிகளேக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, கோடி பெர்டிகளென்று கோடி பொய் சொல்லுகிருர்கள். அந்தக் கற்கள் பிரகாசியாவிட்டால், பாடவேளேயில்லே யென்கிருர்கள். அவைகள் ஸ்வயம் பிரகாசம் உள்ளவைகளாயிருந்தால் எந்த வேளேயிலும் பிரகாசியாமலிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? பலவியாபாரிகள் கூடி விலேமதிக்கும்போது

அவர்கள் சகலரும் அறிய வாயினாற் பேசிக்கொள்ளாமல்
கைகளைத் துணிகளால் மறைத்துக்கொண்டு கைகளாற்பே
சுகிறார்கள். அன்றியும் அவர்கள் பேசுவது பரிபாஷையே
யல்லாமல் சரியான பாஷையிற் பேசுகிறதில்லை. அந்தத்த
ற்கள் உலகத்தில் இல்லாமற்போனால் யாருக்கு என்னநஷ்
டஞ் சம்பவிக்கக்கூடும்? அந்தச்செங்கல், வெண்கல், பசு
ங்கல்லைப்பார்க்கிலும் வீடுகட்டுவதற்கு உதவுகிறசெங்கல்,
வெண்கல், கருங்கல் உலகத்துக்கு முக்கியம் அல்லவா?
நிருபயோகமான அந்தரத்நக்கற்களுக்கு ஜனங்களுடைய
அறியாமையினால் மகிமை உண்டானதேயன்றி மற்றப்படி
அல்லவே.

தட்டார்களுடைய புரட்டுகளைச் சொல்ல எட்டாறு
வாய்கள் இருந்தாலும் போதுமா? ஆயிரம்பேர் கண்ணை
விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் அத்தனைபேர்
களுடைய கண்களையுங் கட்டிவிட்டு அரைவராகனெடைப்
பொன்னில் கால்வராகனெடைப்பொன்னைத் திருடிக்கொ
ண்டு செம்பைக் கலந்துவிடுகிறார்கள். இரும்புமுதலிய உ
லோகங்களைத் தங்கம் ஆக்குகிற வாதிகளிருப்பதாக உல
கத்தார் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் இந்தத் தட்டார்க
ளையன்றி வேறொருவரையும் நாம் பிரத்தியக்ஷமாய்க்கண்
டதில்லை. அவர்கள் திருடித்திருடி எவ்வளவு கைபழகியி
ருக்கிறார்களென்றால் அவர்கள் சொந்தஉபயோகத்துக்கா
க நகைசெய்தாலுங்கூட அதிலுஞ் சிறிதுபொன்னைத்திரு
டிக்கொள்வார்கள். நாம் மலையளவு பொன்கொடுத்தாலும்
அதைக் கடுகு அளவாக நிறுத்துக் காட்டுவார்கள். அவர்
கள் கடுகளவு பொன் கொடுத்தாலும் அதை மலையளவாக
நிறுத்துக்காட்டுவார்கள். அவர்கள்கையிலிருக்கிற பொன்
ஆறுமாற்றாயிருந்தாலும் பத்து மாற்றாகக் காட்டுவார்கள்.
நம்முடைய கையிலிருக்கிற பொன் பத்துமாற்றாயிருந்தா
லும் ஆறுமாற்றாக மாற்றுவார்கள். அவர்கள் கையிலிருக்
கிறஇரும்பையுந் தங்கமாக்கிக்கொடுப்பார்கள். நம்முடை
யகையிலிருக்கிற தங்கத்தையும் இரும்பாக்கிக் கொடுப்
பார்கள். ஆபரணஞ்செய்கிற விஷயத்தில் தட்டார்கள்செ

யும் கரவடங்களுக்குப் பயந்தே சிவன் சர்ப்பாபரணந்த
ரித்துக்கொண்டதாக ஒரு புலவர் பாடியிருக்கிறார்:—

கட்டளைக் கலித்துறை.

ஒட்டாக வொட்டியுங் காற்பொன்னின் மாப்பொன்னுபாயமதாத்
தெட்டாதிரான்பணி செய்யாதிரான் செம்பொன் மேருவினைக்
கட்டாகக்கட்டிக் கடுகளவா நிறைகாட்டவல்ல
தட்டானுக் கஞ்சியல்லோ வணிந்தான் சிவன் சர்ப்பத்தையே.

தட்டார்கள் எட்டுநாளையில் ஒருநகை செய்துகொடு ப்பதாக ஒப்புக்கொண்டால் எட்டுவருஷத்திலுங் கொடா ர்கள். அவர்கள் சொல்லுஞ் சாக்குகளும் போக்குகளும் ஜாலங்களுந்தெரியும்பொருட்டுப் பூர்வீகசங்கராசாரியார் காலத்தில் நடந்த ஒரு விசேஷத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். சகல சாஸ்திரங்களிலும் வித்தைகளிலுந்தொழில்களிலும் நிபுணரான அந்தச்சங்கராசாரியார் பலதொழிலாளிகளும் வந்து தம்மைப்பரீக்ஷிக்கும்படி விளம்பரஞ் செய்தார்கள். அந்தப்பிரகாரம் பலரும்வந்து அவரைப் பரீக்ஷித்ததுமன் றித் தட்டாரும் அவரைச் சோதிக்கவந்தார்கள். அவர் தட்டார்களைப்பார்த்து, எட்டுநாளைக்குப் பிறகு வரும்படி ஆக்ஞாபித்தார். அவர்கள் அந்தப்படி வந்தார்கள். நாலு நாளைக்குப் பிறகு வரும்படி மறுபடியும் உத்தரவு செய் தார். அவர்கள் அந்தப்பிரகாரமும் வந்தார்கள். இரண்டு நாளைக்குப் பிறகு வரும்படி உத்தரவுசெய்து, அவர்கள் அந்தப்படிக்கும் வந்து அலைந்தார்கள், பிறகு "நாளைக்கு வாருங்கள், நாளைக்கு வாருங்கள்" அநேக மாசக்காலம்அ வர்களை அலைக்கழித்தார். இந்தப்பிரகாரம் இழுத்து விடு வது கம்மாளர்களுடைய வழக்கமானதால் அவர்கள் சங் கராசாரியாரைப்பார்த்து "ஸ்வாமீ, எங்களுடையவித்தை உங்களுக்குப் பூரணமாய் வந்துவிட்டது. இனிமேல் உங் களைப் பரீக்ஷிக்கவேண்டுவதில்லை" என்றுசொல்லி, யோக்கி யதா பத்திரிகை கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். வ ஸ்திர வியாபாரமும் ரத்நவியாபாரமும் தட்டார் தொழி லும் உலகத்தில் நடப்பது ஸ்திரீகள் பொருட்டாகவேயல் லாமல் மற்றப்படி அல்ல உலகத்தில்ஸ்திரீகள் இல்லாமலி

ருந்தால் அந்த வியாபாரிகளுடைய தொழில் நடக்குமா? அந்த வியாபாரிகள் இல்லாமற்போனால் ஸ்திரீகளுடைய ஜெபம் நடக்குமா?

அரசர்கள் தேசங்களைத் திருடுகிறதுபோலப் பெரிய மிராசுதார்கள் தங்களுக்கு அடுத்த சின்ன மிராசுதார்களுடைய நிலங்களைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்த் திருடிச்சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்களே. இந்த ஸ்தாவரத்திருட்டைப் பார்க்கிலும் எங்களுடைய ஜங்கமத்திருட்டு மீசரமா?

நான் இதுவரையில் மனுஷர்களுடைய சொத்தைத் திருடுகிற திருடர்களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தேன். தெய்வசொத்தைத் திருடுகிற திருடர்கள் எத்தனையோ பெயர்கள் இருக்கிறார்கள். தேவாலயம் தர்ம சத்திரம் முதலியவைகளின் விசாரணைக் கர்த்தர்களும் மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும் தினந்தோறும் அடிக்கிற கொள்ளைகள் எண்ணத்தொலையுமா? ஏட்டில் அடங்குமா? இப்படியாக உலகத்தில் எண்ணிக்கையில்லாத பகற் கொள்ளைக்காரர்களிருக்க அவர்களையெல்லாந் தண்டிக்காமல் விட்டுவிட்டு, தரித்திரத்தின் கொடுமையினால் திருடப்புகுந்த என் பேரிலே தாங்கள் குற்றம் பாரிப்பது தருமமா?" என்றான். இதைக்கேட்டவுடனே தேவராஜபிள்ளை அந்தத்திருடனுடைய குடும்பஸ்திதியைப்பற்றியும் அவனுடைய யோக்கியதையைப்பற்றியும் பலபெயர்களை விசாரித்தார். அவனுடைய குடும்ப விஷயத்தைப்பற்றி அவன் சொன்னதெல்லாம் வாஸ்தவமென்றும் அவன் அதற்குமுன் நன்னடக்கையுள்ளவனென்றும் தெரிந்துகொண்டு, அவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: "நீ குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியால் உன்னைத் தண்டிக்காமல் விடுவது நியாயப் பிரமாணத்துக்குச் சரியாயிராது. ஆயினும் நீ செய்த குற்றத்தின் பளுவைக் குறைக்கும்படியான சில சாதகங்கள் உன் பக்ஷத்தில் இருக்கிறபடியால் ஒரு மாசமட்டும் நீ சிறைக்காவலிலிருக்கும்படி அற்பமாகத் தீர்மானிக்கிறேன். "பலநாளைத்திருடன் ஒருநாள் அகப்படுவான்" என்கிற பழமொழிப்படி, நீ சொன்ன பகற்கொள்ளைக்காரர்கள் ஒருநாள் அகப்பட்

டுத் தண்டிக்கப்படுவார்கள். அவர்களுடைய தண்டனை உன்னுடைய தண்டனையைப்போல அற்பமாயிராது"என்றார். அந்தத்திருடன் காவற் கூடத்திலிருந்து விடுதலையான உடனே, தேவராஜபிள்ளை அவனுக்கு ஒரு கிராமச்சேவகஞ்செய்துகொடுத்து, அவன் பிரமாணிக்கமாய் வேலைபார்த்துவருகிறான். அந்தத்திருடனுக்கு முடிவில் நல்லகதி வாய்த்ததுபோல் அவன்சொன்ன பகற்கொள்ளைக்காரர்களுக்கும் முடிவில் நல்லகதி வாய்க்குமாவென்பது சந்தேகாஸ்பதமாயிருக்கிறது.

௩௩-ம். அதிகாரம்.

குணபூஷணி சரித்திரம்.

மூத்தாள்மகளை இளையாள் கொடுமை செய்தது.

திருட்டுக்கலியாணம்.

ஆதியூரில் அருமைநாதபிள்ளை என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் சனியனை விலைக்கு வாங்குவது போல் ஏககாலத்தில் இரண்டுதாரங்களை மணஞ்செய்து கொண்டான். அந்தத்தாரங்கள் இருவருஞ்சகோதரிகள். கலியாணம் நடந்த மறுவருஷத்தில் மூத்தவள் ஒரு பெண்குழந்தைபெற்றாள். அந்தக்குழந்தை பிறந்து ஒரு மாசத்துக்குப்பின்பு இளையதாரமும் ஒரு புத்திரிகையைப் பெற்றாள். மூத்ததாரத்தின் மகள் பேர் குணபூஷணி. இளையதாரத்தின் மகள்பேர் மோகனமாலை. அந்தப்பெண்களுக்குப்பத்துவயசு நடக்கும்போது மூத்ததாரம் இறந்துஅவளுடைய முன்னோர்கள்போன இடத்துக்குப்போய்விட்டாள். அவள் இறந்துபோனபிறகு அவளுடைய மகளான குணபூஷணி இடத்தில் கஷ்டகாலம்வந்து இஷ்டஞ்செய்ய ஆரம்பித்தது. சிட்டுக்குருவிமேல் பாரதந்தொடுத்ததுபோல் சிறியதாயாரும் அவளுடைய மகளும் குணபூஷணியை எப்போதுஞ் சிறுமைப் படுத்தினார்கள். மோகனமாலை கட்டிக்கழித்த பழந்துணிகளைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறதேயல்லாது குணபூஷணி நல்லவஸ்திரங்களைக் கட்டி அறியாள். எல்

லாருஞ் சாப்பட்டு மிஞ்சின உச்சிட்டத்தை உண்கிறதே
தவிர நல்ல சாதம் அருந்தி அறியாள். வருஷத்துக்கு ஒரு
தரந் தீபாவளியில் அவள் தேகத்தில் எண்ணெய் பட்டிரு
க்குமோ என்னவோ அதுவுஞ் சந்தேகம். சிட்டுக்குருவியி
ன் தலைமேலே பனங்காயைக் கட்டினதுபோல வீட்டுவே
லைகளையெல்லாம் அவளை செய்யும்படி அவள்மேலே சும
த்தினார்கள். சிறிய தாயாருக்கும் அவளுடையமகளுக்கும்
வேலையென்னவென்றால் குணபூஷணியைத் திட்டுகிறதும்
அடிக்கிறதும் கொடுமை செய்கிறதுமேயன்றி வேறொரு
வேலையும் இல்லை. அவர்கள் என்னகொடுமை செய்தாலும்
வாயைத்திறவாமலும் மறுவார்த்தை சொல்லாமலும்; பொ
றுமையை அநுசரித்துவந்தாள். அவளுடைய தகப்பன்
இளையதாரத்தினுடைய கோளைக்கேட்டுக்கொண்டு, மக
ளுக்கு நடக்கிற அநியாயங்களை விசாரிக்காமற் பராமுக
மாயிருந்துவிட்டான் அதனால் அருமைநாதபிள்ளைக்கு எ
ருமைநாதபிள்ளையென்கிற பட்டப்பெயர் கிடைத்தது.

புஷ்பத்தை மறைத்துவைத்தாலும் அதினுடைய வா
சனை காட்டிவிடுவதுபோல, குணபூஷணி குளிக்காமலும்
முழுகாமலும் நல்ல ஆடையாபரணங்களைத் தரியாமலும்
இருந்தபோதிலும் அவளுடைய அழகுங் குணமும் ஊரெ
ங்கும் பிரகாசித்தபடியால் அவளை மணஞ்செய்ய விரும்
பாதவர்கள் இல்லை. விளக்குமாற்றுக்குப் பட்டுக்குஞ்சங்
கட்டினதுபோல மோகனமாலை சர்வாபரண பூஷிதையாயி
ருந்தாலும் அவளுடைய துர்க்குணம் யாவருக்கும் பிரசி
த்தமானபடியால் அவளை மணஞ்செய்ய விரும்புவார்களு
மில்லை. அதனால் அவளுடைய தாயாருக்கு அதிக பொ
றாமையும் மாற்சரியமும் உண்டாகி; குணபூஷணி மேலே
இல்லாத தோஷங்களைக் கற்பித்து அவளை ஒருவருங்கொ
ள்ளாதபடி விகாதஞ் செய்துவந்தாள். நாகபட்டணத்தி
லிருக்கும் நல்லதம்பிபிள்ளையென்று பெயர்கொண்ட ஒரு
கனவானுக்குப் பெண் விசாரிக்கிறதற்காகச் சிலஸ்திரீகள்
ஆதியூருக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் அருமைநாதபிள்ளை
க்குஇரண்டு புத்திரிகைகள் இருப்பதாகக்கேள்விப்பட்டு,

அந்தப் பெண்களுடைய குணத்தைத் தாங்களே நேராக அறிந்துகொள்ளும்பொருட்டுச் சில நாள்வரைக்கும் அருமைநாதபிள்ளை வீட்டிலே தங்கியிருந்தார்கள். அவர்கள் குணபூஷணியே யோக்கியமான பெண்ணென்று அதி சீக்கிரத்திற்கண்டுபிடித்துக்கொண்டார்கள். அவர்களுடைய அபிப்பிராயம் சிறியதாயாருக்குத்தெரிந்து, அந்த நல்ல அபிப்பிராயத்தைக் கெடுக்கும்பொருட்டு, அவள் குணபூஷணிமேலே பிரமாண்டமான ஒரு திருட்டுக்குற்றத்தைச் சுமத்த ஆரம்பித்தாள். பெண்பார்க்க வந்திருக்கிற அந்த ஸ்திரீகளுடைய பணப்பையைச் சிறியதாயார்திருடி, ஒருவருக்குந்தெரியாமல் குணபூஷணியினுடைய பெட்டியில் வைத்து, மறைத்துவிட்டாள். அந்தஸ்திரீகள் பணப்பையைக் காணேமென்று தேடினபோது, எல்லாருடைய பெட்டிகளையுஞ் சோதிக்கும்படி சிறியதாயாரே அவர்களைத் தூண்டிவிட்டாள். ஒருவருடையபெட்டியிலும் பணப்பை அகப்படாமல் குணபூஷணியின் பெட்டியில் அகப்பட்டபோது, அவள் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கித்தான் திருடவேயில்லையென்று சொல்லி, அழுதாள். உடனே அவளுடைய சிறியதாயார் அவளைப்பார்த்து, "நீலிக்குக் கண்ணீர்நிமையிலே என்பதுபோல், ஏன் கள்ள அழுகை அழுகிறுய்? நீ திருடாவிட்டால் அந்தப்பை உன்பெட்டியில் எப்படி வந்திருக்கக்கூடும்? கையுங் களவுமாக அகப்பட்டுக்கொண்டபிறகுகூட ஏன் பாசாங்கு பண்ணுகிறுய்? நீ எப்போதும் பசப்புக்கள்ளியென்பது எனக்குத்தெரியாதா?" என்றுள் சிறியதாயாருடைய வார்த்தையை மறுத்துப் பேசத்துணியாமல், குணபூஷணி அழுதுகொண்டு மௌநமாயிருந்தாள். அவளுடைய முகத்தோற்றத்தினுலும் நிஷ்கபடமான வார்த்தைகளாலும் அவள்மாசற்றவளென்று ஊரிலிருந்து வந்த ஸ்திரீகள் அபிப்பிராயப்பட்டாலும், அவளுடைய சிறியதாயாரே அவள்மேலே தோஷாரோபணம் பண்ணினபடியால் அவள்தோஷகிரஸ்தியென்றுஅவர்களும் நினைக்கும்படியாயிருந்தது. ஆகையால் அவர்கள் ஆதியிற்கொண்டகருத்தை மாற்றி, மோகனமாலையைக் கன்னிகாதா

ணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று அவனுடைய தாய் தந்தையரைப் பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கு அவர்கள் நிராக்ஷேபமாகச் சம்மதித்தார்கள். மணமகனுடைய ஊர் தூரமானதால் ஒருமாசத்துக்குப் பிறகு விவாகஞ்செய்கிறதென்று முகூர்த்ததினமுங் குறிக்கப்பட்டது. அந்த ஸ்திரீகள் நாகப்பட்டணத்துக்குப் போய் மணமகன் முதலானவர்களை அழைத்துக்கொண்டு முகூர்த்தநாளைக்கு முன் வந்து சேருவதாகச் சொல்லிச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். கலியாணத்துக்கு வேண்டிய ஆடையாபரணங்கள், சாமக்கிரியைகள் முதலியவைகளையெல்லாஞ் சேகரஞ் செய்துகொண்டு, மாப்பிள்ளை முதலானவர்கள் நாகப்பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் சிலநாள் யாத்திரைசெய்தபின்பு ஒருநாள் ஒருகாட்டின்மத்தியிற் போகும்போது திருடர்கள் வந்து வளைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் கையிலிருந்த சகல சொத்துக்களையும் பறித்துக்கொண்டு, ஓடிப்போய்விட்டார்கள். மாப்பிள்ளை முதலானவர்களுக்கு இடுப்பிற் கட்டிக்கொள்வதற்குக்கூட வஸ்திரமில்லாமற் சகல சொத்துக்களையும் இழந்து, கோவணாண்டிகளாகிவிட்டதால் அந்தக்கோலத்தோடு கலியாண வீட்டுக்குப்போக வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு, அவர்கள் 'நாகப்பட்டணத்துக்குத் திரும்பிப்போய்விட்டார்கள். கள்ளர்களோ என்றால் அவர்கள் கொள்ளையடித்த ஆஸ்திகளைப் பிதுரார்ஜிதம்போல் பாகித்துக்கொண்டார்கள். மாப்பிள்ளையினுடைய வேலைக்காரனே திருடர்களுக்கு உளவனாயிருந்து திருடும்படி செய்வித்ததால் அவன்மூலமாகப் பெண்வீட்டுக்காரர்களுடைய ஊர், பெயர் முதலான சகல விவரங்களையுந் திருடர்கள் அறிந்துகொண்டார்கள். அவர்களில் "அஞ்சாதசிங்கம்" என்றுபெயர் கொண்ட ஒரு சோரன் மற்றவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: "அண்ணன்மார்களே, கலியாணக்காரர்களிடத்தில் அடிக்கிற கொள்ளை கொள்ளையேயல்லாமல்மற்றக்கொள்ளைகளெல்லாஞ் சொள்ளையே. இந்த ஒரு திருட்டில்நமக்கு எவ்வளவோ திரவியங்கள் கிடைத்தன. நாம் பத்து

மாசக்காலம் வரைக்கும் ஓயாமல் திருடினுலும் இவ்வளவு சொத்துகள் நமக்குக் கிடைக்குமா? நாம்மாப்பிள்ளைவீட்டுக்காரர்களிடத்தில் திருடிக்கொண்டதால் இனிமேல்பெண் வீட்டுக்காரர்களிடத்திலுந் திருடுவது நியாயமாயிருக்கிறது. பெண் வீட்டுக்காரர்களுடைய ஊர், பெயர் முதலான சகல விவரங்களும் முகூர்த்ததினமும் உளவன்மூலமாக நாம் அறிந்துகொண்டோம். அவர்களுக்கும் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரருக்கும் இதற்குமுன் பரிசயமில்லையென்பதும் நன்ருய் விளங்குகிறது. ஆகையால் நாம் பெண் வீட்டுக்குப்போய், நாமேநாகப்பட்டணத்திலிருந்து வந்த மாப்பிள்ளை முதலானவர்களென்று பாசாங்குபண்ணி, அந்தப்பெண்ணுக்குந் தாலிகட்டி, ஒரு இராத்திரிமட்டும்அங்கே தங்கியிருந்து, அகப்பட்ட சொத்துக்களையெல்லாங் கவர்ந்துகொண்டு, ஓடிவந்துவிடலாமென்று யோசிக்கிறேன்,'' என்ருன். இதைக்கேட்டவுடனே மற்றவர்கள் அவனைப்பார்த்து,தம்பீ, "உன்னுடைய சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம். ராஜநீதிதந்திர நிபுணர்களுக்குக்கூட உன்னுடையபுத்தியும் யுக்தியும் வருமா? அஞ்சாத சிங்கம் என்கிற பெயர் உனக்கே தகும். நீ சொல்லுகிற காரியம் நிறைவேறி, நம்முடைய எண்ணம் முற்றினுல் இராமாயணம் பாரதம் முதலிய மகா காவியங்கள்போல் உன் சரித்திரத்தையும் வித்துவான்களைக்கொண்டு பாடுவித்து, உன்னைத்தெய்வீகம் ஆக்கிவிடச் சித்தமாயிருக்கிறோம்'' என்ருர்கள். ஆனுல் சில திருடர்கள் அஞ்சாத சிங்கத்தின் அபிப்பிராயத்தை அங்கீகரியாமல், அவர்களுடைய பாகசொத்துக்களை வாங்கிக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் ஊருக்குப்போய்விட்டார்கள். அஞ்சாதசிங்கம் உட்பட ஆறு திருடர்கள்மட்டும் பெண்வீட்டுக்குப் போகவும் நினைத்த காரியத்தை முடிக்கவும் துணிந்தார்கள்.

அஞ்சாத சிங்கம் முகவசீகரம் உள்ளவனுகவும்பராக்கிரமசாலியாகவும் இருந்தபடியால் அவன் மணமகன்போல வேஷம் பூண்டுகொண்டான். மற்றவர்கள் எல்லாரும்அவனுடன்கூடக் கலியாணத்துக்குவந்த பந்துக்கள்போலப்

புருஷீகரித்தார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் புறப்பட்டு, முகூர்த்ததினத்துக்கு முந்தினநாள் இரவில் பெண் வீட்டிற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் யாரென்று அருமைநாதபிள்ளையும் அவனுடைய மனைவியும் வினவ: அவர்களைப் பார்த்து அஞ்சாதசிங்கஞ் சொல்லுகிறான்: "நாகபட்டணத்திலிருக்கும் நல்லதம்பிபிள்ளை நான்தான். உங்களுடைய பெண்ணுக்காக நிச்சயிக்கப்பட்ட மணமகனும் நான்தான். உங்களுடைய உத்தரவுப்படி புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் உட்பட நாங்கள் இருபது பெயர் புறப்பட்டு வழியில் வரும்போது திருடர்கள் வந்து வளைத்துக்கொண்டு, எங்கள் கைவசமாயிருந்த சகல சொத்துகளையுங் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். என்னுடைய இடுப்பிலிருக்கிற கோடி வஸ்திரந்தவிர மற்ற வஸ்திராபரணங்களெல்லாங் கொள்ளைபோய்விட்டன. எங்களுடன் கூட வந்த மற்றப் புருஷர்களும் ஸ்திரீ ஜனங்களும் இடுப்பிற் கட்டிக்கொள்ளக்கூடத் தகுந்த வஸ்திரம் இல்லாமையினால், கலியாணவீட்டுக்குவர வெட்கப்பட்டு நாகபட்டணத்துக்குத் திரும்பிப்போய்விட்டார்கள். நீங்கள் குறித்த முகூர்த்தந் தவறிப்போகாமலிருக்க வேண்டியதற்காக நாங்கள் ஆறுபேர்மட்டும் ஊருக்குத் திரும்பாமல், உங்களிடம் வந்து சேர்ந்தோம்" என்றான். இதைக்கேட்டவுடனே அருமைநாதபிள்ளையும் மற்றவர்களும் அவன் உண்மையான மாப்பிள்ளையென்றும் அவன் சொன்னதெல்லாம் யதார்த்தமென்றும் நம்பிக்கை கொண்டார்கள். மாப்பிள்ளையைப் பார்த்த உடனே மாமனாருக்கு ஒரு புஜம் இருபுஜமாகவும் இருபுஜம் இருபத்துநாலு புஜமாகவும் ஆயின. மாமியார் ஒரு மூலையிலிருந்துகொண்டு மருமகனை எட்டி எட்டிப்பார்த்து மனம் பூரித்தாள். மணமகள் அடுத்த அறையிலிருந்துகொண்டு, மணமகனுடைய இனிமையான குரலைக்கேட்டுக்கேட்டு மனமகிழ்ந்தாள். அருமைநாதபிள்ளை அந்தத் திருட்டுமாப்பிள்ளையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: "என்னுடைய அருமையான மாப்பிள்ளைத்துரையே உம்மைக்கண்டேன்; கண் குளிர்ந்தேன். உம்மைத் தரிசித்

ததுஎனக்குநேத்திரோற்சவஞ்செய்ததுபோலிருக்கின்றது என்னுடைய மகளுடைய பாக்கியமேபாக்கியம். ரதிக்கு மன்மதன் வாய்த்ததுபோலவும்இந்திராணிக்கு இந்திரன்வாய்த்ததுபோலவும்என்னுடைய மகளுக்கு மணவாளனுகவந்து வாய்த்தீர். இப்படிப்பட்ட லோகாத்தரமான மாப்பிள்ளை யாருக்காவது கிடைக்குமா? திருடர்களிடத்திலே பறிகொடுத்ததைப் பற்றி நீர் எவ்வளவுஞ் சிந்திக்கவேண்டாம். இந்த நிமிஷ முதல் என்னுடைய கிருகமும் திரவியங்களும் என்னுடைய மகளும் உம்முடைய அதீனந்தான்" என்று சொல்லிச் சொல்லி, நடுச்சாமம் வரைக்கும் மாப்பிள்ளையைப் புகழ்ந்துகொண்டிருந்தான். மறுநாள் உதய முகூர்த்தமானதால் நடுச்சாமந் துவக்கி,மணமகனையும் மணமகளையும் அலங்காரஞ் செய்தார்கள். விடிந்த உடனேமணமகன் மணக்கோலத்துடன் கலியாணபீடத்தில் உட்கார்ந்து, பெண்ணுக்குத் திருமங்கிலியமுஞ் சூட்டினுன். வேதவிதிப்படி நடக்கவேண்டிய மற்றக்கிரியாசாரங்களும் கிரமப்படி நடந்தன. இவ்வாறுகத் திருட்டு மாப்பிள்ளைக்கும் மோகனமாலைக்கும் விவாகம் நிறைவேறியபின்பு நாகபட்டணத்திலிருந்து உண்மையான மாப்பிள்ளையாகிய நல்லதம்பி பிள்ளையும் அவனுக்குச் சொந்தமான சில புருஷர்களும் வந்துகலியாண வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள். அவர்கள் ஒருவருக்கும் முகப்பழக்க மில்லாதவர்களானபடியால் அவர்கள் யாரென்று அருமைநாதபிள்ளை வினவினுன். உடனே நல்லதம்பிபிள்ளை தான் இன்னுனென்று தெரிவித்ததுந் தவிரத் தானும் மற்றவர்களும் புறப்பட்டு மார்க்கத்தில் வரும்போது கொள்ளை நடந்ததுந் தாங்கள் ஊருக்குத் திரும்பிப்போய்ச் சாமான்கள் சேகரித்துக்கொண்டு வந்தது முதலான விவரங்களையுந் தெரிவித்தான். இதைக்கேட்டவுடனே அங்கே யிருந்தவர்களெல்லாரும் பிரமித்து, மயங்கி நின்றார்கள். உடனே திருட்டு மாப்பிள்ளையாகிய அஞ்சாதசிங்கம் அந்த உண்மையான மாப்பிள்ளையைப்பார்த்து, "அடசண்டாளா, என் தகப்பனை உன்தகப்பனென்றும், என்பெயரை உன்பெயரென்றுஞ் சுத்த அபாண்டமான பொய்யைச்

சொல்லுகிறாயே. உன் தலைமேலே இடி விழாதா? நீயும் இப்போது வந்திருப்பவர்களுந்தானே எங்களை வழிப்பறி செய்தீர்கள். அது போதாதென்று மாப்பிள்ளைவேஷம்போட்டுக்கொண்டு இங்குந் திருடவந்து விட்டீர்களா? இப்போது நீங்கள் தரித்திருக்கிற ஆடையாபரணங்கள் எங்கள் உடைமைகள் அல்லவா? அவைகளுக்கு வாயிருந்தால் அவைகளே எங்களுக்காகச் சாக்ஷிசொல்லுமே என்று வெண்கலக்கடையில் மதயானை புகுந்ததுபோல மடமடவென்று, மூச்சுவிடாமல் நெடுநேரம்பேசினான். இதைக்கேட்டவர்கள் அஞ்சாதசிங்கந்தான் உண்மையான மாப்பிள்ளையென்றும், உண்மையான மாப்பிள்ளையைத் திருடனென்றுங் கிராஹியஞ் செய்தார்கள், அஞ்சாத சிங்கமே தாலிகட்டிக் கலியாணம் முடிந்துபோய் விட்டதால் எல்லாரும் அவன்பக்ஷத்திலிருந்தார்கள். உண்மையான மாப்பிள்ளையானவன் நெடுநேரம் மலைத்துப்போயிருந்து, பிறகு சொல்லுகிறான் "கலியாணம் நிறைவேறிக் காரியம் முடிந்துபோய் விட்டதால், இனிமேல் நான் இன்னானென்று நிரூபணஞ் செய்வதினால் ஒருலாபமுமில்லை. ஆயினும் என்னை அவன் திருடனென்று சொல்லுகிறபடியால் அவன் திருடனா நான் திருடனாவென்று ஒரு நிமிஷத்தில் மெய்ப்பிக்கிறேன். இந்த ஊரிலும் எனக்கு அறிமுகமான சில கனவான்களிருக்கிறபடியால் அவர்களை அழைத்துவந்து, உங்களுடைய சந்தேகத்தை நிவர்த்திசெய்கிறேன்" என்று சொல்லி, அவனும் அவனுடன்கூட வந்தவர்களும் வெளியே புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள். அவர்கள் வீண்போக்குச்சொல்லிப் போய்விட்டதாகவும், இனிமேல் திரும்பிவரமாட்டார்களென்றும் பெண்வீட்டுக்காரர்கள் எண்ணிக்கொண்டார்கள். ஆனால் அஞ்சாத சிங்கம் மட்டும் அஞ்சுகிறசிங்கம் ஆனான். "தன்னெஞ்சறியாத பொய்யில்லை: தாயறியாத சூலில்லை" என்பதுபோல் தான் செய்தகாரியந் தனக்கே தெரியுமானதால் அந்த உண்மையான மாப்பிள்ளை தகுந்த மனுஷர்களைக் கொண்டுவந்து உண்மையை ருசுப்பித்தால் என்னசெய்கிறதென்கிற பயங்கரம் அஞ்சாதசிங்கத்தைப் பிடி

த்துக்கொண்டது. கலியாணவீட்டில் எல்லாரும் பலபல வேலைகளிற் பிரவேசித்துப் பராக்காயிருக்கும்போது, அஞ்சாதசிங்கமும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் அவர்கள்மேலே தரித்திருந்த விலைமதிக்கக்கூடாத வஸ்திர பூஷணாதிகளுடன், அற்பசங்கைக்குப் போகிறவர்கள்போற் கொல்லைத் தோட்டத்துக்குள் நுழைந்து, சுவரேறிக் குதித்து, சமீபத்திலிருக்கிற மலைகள் சூழ்ந்த காட்டுக்குள்ளே நுழைந்து, ஒளிந்துகொண்டார்கள்.

சாக்ஷி கொண்டுவரப்போன நல்லதம்பி பிள்ளை சில பெரிய மனுஷர்களை அழைத்துக்கொண்டு கலியாண வீட்டுக்கு வந்தான். அவர்கள் அருமைநாதபிள்ளைக்கு உண்மையைத் தெரிவித்ததுந் தவிர, "மணமகளுக்குத் தாலிகட்டின மாப்பிள்ளை எங்கே?" என்று வினவினார்கள். உடனே மாப்பிள்ளையைத் தேட ஆரம்பித்தார்கள். அனுமார் இலங்கையிலே சீதையைத் தேடினதுபோல், கோட்டைகள் கொத்தளங்கள், மூலைகள் முடுக்குகள், சந்துகள் பொந்துகள், கோயில்கள், குளங்கள், தெருக்கள் திண்ணைகள், தோட்டங்கள் துரவுகள் எங்குந்தேடிச் சல்லடை போட்டுச் சலித்தார்கள். மாப்பிள்ளையும் அகப்படவில்லை; மாப்பிள்ளையைச் சேர்ந்தவர்களும் அகப்படவில்லை. "சந்தையில் அடித்ததற்குச் சாக்ஷியா?" என்பதுபோல் அவர்கள் திருடர்களென்பதற்கு அவர்கள் தரித்திருந்த ஆடையாபரணங்களுடன் ஓடிப்போய் விட்டதே பிரத்தியக்ஷ நிதரிசனமானதால், அந்தச் சுபவீடு அசுபவீடாகி, அருமைநாதபிள்ளையும் அவன் பெண்சாதி முதலானவர்களும் ஒருவரை யொருவர் கட்டிக்கொண்டு குய்யோமுறையோவென்று கதறி அழுதார்கள். இந்தச் சமாசாரங்களெல்லாம் தேவராஜபிள்ளை கேள்விப்பட்டு, அவர் என்னையும் கனகசபையையும் அழைத்துக்கொண்டு, கலியாண வீட்டுக்குப் போனார். நாங்கள் போகும்போது அருமைநாதபிள்ளை மனைவி பெருஞ்சப்தத்துடன் ஒப்பாரி சொல்லி அழுதுகொண்டிருந்தாள். அந்த ஒப்பாரியில் "அக்காள் மகளை அநியாயஞ்செய்தேனே, பையையெடுத்தேனே பழியவள்மேற் போட்டேனே, ஐயையோ

தெய்வமே அத்தனையும் விளைச்சே" என்று சொல்லி அழுதாள். தேவராஜபிள்ளை அங்கேயிருந்தவர்களைப்பார்த்து, "அந்தஸ்திரீ அவ்வகையாக ஒப்பாரிசொல்லி அழவேண்டிய காரணம் என்ன?" என்று விசாரித்தார். உடனே அவர்கள், அக்காள் மகளுக்கு அவள் செய்த கொடுமைகளைத் தேவராஜ பிள்ளைக்கு ரகசியமாகத் தெரிவித்தார்கள். "பையையெடுத்தேனே பழியவள்மேற் போட்டேனே" என்றதற்குப்பயன் என்னவென்று மறுபடியுந் தேவராஜபிள்ளை வினவினார். உடனே நாகபட்டணத்திலிருந்து வந்த நல்லதம்பிபிள்ளை, தேவராஜபிள்ளையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். "ஐயா, போனமாசத்து வக்கத்தில் எனக்குப் பெண்விசாரிக்கிறதற்காக என் தாய் முதலான சில ஸ்திரீகள் இந்த ஊருக்கு வந்தபோது, இந்த வீட்டில் இரண்டுபெண்களிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு, அந்தப் பெண்களுடைய குணங்களை அநுபவசித்தியாக அறியும்பொருட்டு, இந்த வீட்டில் சிலநாள் தங்கியிருந்தார்கள். குணபூஷணி யென்கிற பெண்ணே அவர்களுடைய கருத்துக்கு இசைந்ததாயிருந்ததால் அந்தப் பெண்ணை எனக்காகக் கேட்கிறதென்று எண்ணங் கொண்டிருக்கையில், அவர்களுடைய பணப்பை அகஸ்மாத்தாய்க் காணாமற்போய் விட்டது. எல்லாருடைய பெட்டிகளையுஞ் சோதித்தபோது குணபூஷணியின் பெட்டியிலிருந்து அந்தப் பணப்பை அகப்பட்டது. அந்தப் பெண்மேலே என் தாயாருக்கு எவ்வளவுஞ் சந்தேகமில்லாதிருந்தபோதிலும் அவளுடைய சிறியதாயாரே அவள்மேலே குற்றஞ் சாட்டினபடியால் என் தாயார் ஆதியிற்கொண்ட கருத்தை மாற்றி, மோகனமாலை என்கிற பெண்ணை எனக்காகக் கேட்டு நிச்சிதார்த்தஞ்செய்து வந்தார்கள். இந்தச் சங்கதிகளெல்லாம் என் தாயார் மூலமாக நான் கேள்விப்பட்டேன். இப்போது அந்த ஒப்பாரியின் கருத்தை யோசிக்குமிடத்தில், சிறியதாயாரே பையைத் திருடி, குணபூஷணியின் பெட்டியில் வைத்து, அவள்மேலே பழிபோட்டதாகத் தோன்றுகிறது" என்றான். தேவராஜபிள்ளைக்கும் எனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அ

ப்படியே அபிப்பிராயம் ஆயிற்று. தேவராஜபிள்ளையாதொரு அக்கிரமத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டால், உடனே அதற்குப் பரிகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்கிற கவலையுள்ளவரானதால், குணபூஷணிக்கும் நாகபட்டணத்திலிருந்து வந்த மாப்பிள்ளைக்கும் விவாகஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்கிற இச்சை யுடையவரானார். அவருடைய கருத்துக்கு எல்லாரும் இசைந்தபடியால் அவருங்கூட இருந்து, அந்தப் பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் சம்பிரமமாகக் கலியாணம் நடப்பித்தார். குணபூஷணி அந்தக்கலியாணத்தில் சந்தோஷமா யிராமல் தன்னுடைய தங்கைக்கு நேரிட்ட அவமானத்தை நினைத்து நினைத்துப் பொருமிக்கொண்டிருந்தாள். இதுவும் அவளுடைய கீர்த்திப்பிரதாபத்தை மேன்மேலும் விளங்கச் செய்தது. திருடன் அவகடமாய் வந்து மோகனமாலைக்குத் தாலி கட்டினது செல்லாதென்றும், அவளை வேறே யாருக்காவது பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொடுக்கத் தடையில்லையென்றுஞ் சாஸ்திரந் தெரிந்த பிராமணோத்தமர்கள் வியாக்கியானஞ் செய்தபோதிலும், அவளுக்குத் திருடன் தாலி கட்டினனென்கிற அபக்கியாதி ஊரெங்கும் பிரசித்தமானபடியால் அவளை ஒருவரும் வதுவைசெய்யத் துணியவில்லை. குணபூஷணியினுடைய ஓயா முயற்சியினால் நாகபட்டணத்தில் மோகனமாலைக்கும் ஒரு புருஷன்கிடைத்து, விவாகம் நிறைவேறி, எல்லாரும் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்கள்.

௩௪-ம். அதிகாரம்.

வேட்டை பார்க்கப்போய் வில்லங்கத்தில் மாட்டிக்கொண்டது.

அநீதவழக்குகள்.

ஆதியூருக்கு வடக்கே இருகாதவழி தூரத்துக்கு அப்பால் எல்லை காணக்கூடாத விஸ்தீரணமான காடுகளும் மலைகளும் இருந்தன. அவைகளில் யானை, புலி, கரடி முதலிய துஷ்டமிருகங்கள் பெருகி, அடுத்த கிராமங்களிலிரு

க்கிற ஜனங்களுக்கும் ஆடுமாடு முதலியவைகளுக்கும் சேதத்தை உண்டுபண்ணினபடியால், அந்த மிருகங்களை நாசஞ்செய்யும்படி வேட்டைக்காரர்களுக்கு உத்தரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று, பல கிராமத்தார்வந்து, தேவராஜபிள்ளையிடத்தில் முறையிட்டுக் கொண்டார்கள். உடனே அவர் வேட்டைக்காரர்களை அழைப்பித்து, மிருகவேட்டையாடும்படி உத்தரவு கொடுத்தார். நானும் கனகசபையும் வேட்டைபார்க்க விரும்பினமையால், தேவராஜபிள்ளை அவருடைய பெரிய பட்டத்து யானையைச் சிங்காரித்து வேட்டையாடுகிற கானகத்திலே கொண்டுபோய்ச் சித்தமாய் வைத்திருக்கும்படி உத்தரவுசெய்தார். நானுங் கனகசபையும் குதிரைகளின்மேலேறிக்கொண்டு, கானகத்துக்குப் போனோம். என்னுடைய குதிரை, யானை நின்ற இடத்துக்கு முந்திப்போய் விட்டதால், நான் குதிரையினின்றிழிந்து, யானைமேல் ஏறி, அம்பாரியில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். யானைப்பாகன் கனகசபையைக் காணாமையினால் வழியைப்பார்த்துக்கொண்டு, யானைக்குப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தான். வேடர்களாற் கலைக்கப்பட்டு, ஒரு பெரும்புதரிற் பதுங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு புலியானது அந்தப்பாகன்மேலே பாய்ந்து, அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓட ஆரம்பித்தது. உடனே நான் என் கையிலிருந்த துப்பாக்கியிற் குண்டுபோட்டுக் கெட்டித்துப் புலியின்மேலே பிரயோகித்தேன். அந்தக்குண்டுகளையும் புலி லக்ஷியஞ்செய்யாமல், பாகனைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிற்று. யானை தன் முதுகின்மேலே வெடிச் சத்தங்கேட்ட உடனே வீறிட்டுக்கொண்டு, அந்தப்புலியைத்தொடர்ந்து சென்றது. புலிவெகுதூரம்வரையில் ஓடி, யானை நுழையக்கூடாத ஒரு மலைக்குகைக்குள்ளாக நுழைந்துவிட்டது. ஒருபர்வதம் மலையருவிகளுடன்நடந்துபோவதுபோல அந்தமதயானைமதஜலங்களை ஒழுகவிட்டுக்கொண்டு, குறுக்கேயிருக்கிற மரங்கள், செடிகளை முறித்துத்தள்ளி, இடிமுழக்கம்போலச் சப்தித்துக்கொண்டு, கனவேகத்துடன் கானகத்துக்குள்ளாக நடந்துபோவதைப்பார்த்த மற்ற யானைகள், புலி, கரடி முதலிய

வைகள் அஞ்சி, நடுநடுங்கி,அங்கும் இங்கும் ஓடிப்பதுங்கிக் கொண்டன. இவ்வகையாக அந்தயானைபலநாள்வரைக்கும் என்னையுஞ் சுமந்துகொண்டு,அநேக கான்யாறு, மலைகளெல்லாந்தாண்டி, வடதிசையைநோக்கி ஓடிற்று. அதை வசப்படுத்தித்திருப்ப நான்செய்த பிரயத்தனங்களெல்லாம் வியர்த்தமாய்ப்போய்விட்டன. நான் புலிவாயில் அகப்பட்ட மான்போலவும், பூனைவாயில் அகப்பட்ட கிளிபோலவும் எமன் கையில் அகப்பட்ட உயிர்போலவுந் தத்தளித்துத் தடுமாறித் தயங்கினேன். எனக்காகவுங் கனகசபைக்காகவும் பல பாத்திரங்களில் அநேக வகையான பக்ஷணங்களும் பலகாரங்களும் ஜலமும் அம்பாரிக்குள்வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் நான் மனக்கலக்கத்தினால் மூன்றுநாள் வரைக்கும் ஆகாரத்தை நினைக்கவேயில்லை. பிறகு நான் அந்தப்பக்ஷணங்களையும் ஜலத்தையும் அருந்தி ஒருவாறு பசிதீர்த்துக்கொண்டேன். பாம்பின்வாயில் அகப்பட்ட தேரையானது அந்த ஸ்திதியில் தானும் ஒரு ஆகாரத்தை அபேக்ஷித்தால்எப்படியோ அப்படிப்போல் அந்த மதயானையிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு பரிதபிக்கிற நானும் ஆகாரஞ்செய்தேன். அந்தயானை ஒரு இடத்திலும் நில்லாமல் அல்லும் பகலுமாக அநேகநாள் ஓடினபிறகு, ஒருபெரிய மலையருகில் வந்துசேர்ந்தது. அந்த மலைச்சாரலில் எண்ணிறந்த யானைகள் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தயானைகளில் ஒன்றாவது இந்த யானையைப்போலப் பெருங்காத்திரமுள்ளதா யிருக்கவில்லை. மாமிசபர்வதம் போலவும் இடிமுழக்கத்துடன் மேகங் கர்ச்சித்துக்கொண்டு வருவதுபோலவும் அந்தயானை ஓடிவருவதைக் கண்ட மற்றயானைகள் கர்ப்பங்கலங்கிக் கிடுகிடாய் மானமாய் அங்குமிங்கும் ஓடிப்போய்விட்டன. அந்தயானை எங்கும் நில்லாமல் ஒரே ஓட்டமாய் அந்த மலைச்சார்பை நாடிவந்ததை யோசிக்குமிடத்தில் ஆதியில் அந்த இடம் அந்தயானை வசித்த இடமாயிருந்திருக்கலாமென்று தோன்றிற்று. யானை மலையோரத்திற்சென்று தாண்டித்தாண்டித் தன்மேலிருந்த அம்பாரியை மலையுடன் சேர்த்து மோதிற்று. உடனே அந்த அம்

பாரி சக்குச் சக்காக உடைந்து அதிலிருந்த நான் வெளிப்பட்டு, மலைமேலே தொத்திக்கொண்டேன். நான் அப்பாரியிற் கழற்றி வைத்திருந்த என் தலை முண்டாசு, சட்டை முதலியவைகள் அந்த மலையில் எனக்கு எட்டாத இடத்தில் மாட்டிக்கொண்டன. பிறகு அந்த யானை என் கண்ணுக்கு மறைவாய்ப்போய்விட்டதால் அதன் செய்தி யாதொன்றும் எனக்குத் தெரியாது.

யானைகளுடைய பயத்தினால் நான் கீழே இறங்கக்கூடாமலும், மேலே போவதற்கும் மார்க்கம் இல்லாமலும் திரிசங்கு ஸ்வர்க்கம்போல நான் அந்தரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டேன். அந்த மலை செங்குத்தா யிராமல் சாய்வாகவுங் கரடு முரடாகவும் இருந்தபடியால் நான் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் மேலே ஏற ஆரம்பித்தேன். நான் போகிற வழியிலுள்ள மரங்களில் என் பெயரை ஒரு ஆணியினால் வரைந்துகொண்டு போனேன். நான் மலை விருக்ஷங்களின் கனிகளையுண்டு பசிதீர்த்துக்கொண்டு, மலைமேலேற இரண்டு நாட்சென்றன. நான் மலைமுகட்டிற் சேர்ந்த உடனே அந்தப் பக்கத்தில் இறங்குவதற்கு வழியிருக்கிறதா வென்று ஆராய்ந்தேன். மலைக்கு வடபுறத்தில் மனுஷர்கள் ஏறும்படியாகவும் இறங்கும்படியாகவும் படிகள் வெட்டப்பட்டிருந்தன. அவைகளைப் பார்த்தவுடனே எனக்குச் சந்தோஷம் உண்டாகி, அந்தப்படிகளின் வழியாக இறங்க ஆரம்பித்தேன். நான் ஒருநாட் பகலும் இரவும் மெள்ள மெள்ள இறங்கி மறுநாட்காலையில் அடிவாரத்தில்வந்துசேர்ந்தேன் அந்த மலை எவ்வளவு உயரமோ அவ்வளவு உயரமான மதிலும் நாகலோகம் வரையிற் செல்லாநின்ற அகழியும் உடைய ஒரு பெரிய நகரம் அந்த மலையடிவாரத்திலிருந்தது நான் கோட்டைவாசலைக்கடந்து தெருவீதிவழியாய்ப்போகும்போது ஒரு சக்கிலியன் இரண்டுஜோடுகளைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, விலைகூறிக்கொண்டு எதிரேவந்தான். அப்போது வெயில் அதிகரித்து, பூமியிற்கால் வைக்கக்கூடாமலிருந்தபடியால் அந்த ஜோடுகளை வாங்கி, என்காலில்மாட்டிப்பார்த்தேன். அவைகள் என் காலுக்குச் சரியாயிருந்

தபடியால், நான் அந்தச் சக்கிலியனைப்பார்த்து, "உன்னை நான் சந்தோஷப்படுத்துகிறேன். இந்த ஜோடுகளை விலைக்குக்கொடு" என்றேன். அவன் நல்லதென்று சம்மதித்தான் அந்த ஜோடுகள் அரைவராகன் பெறுமானதால் அந்தத் தொகையைச் சக்கிலியன் கையிற் கொடுத்தேன். அவன், "எனக்குச் சந்தோஷம் வரவில்லை" என்றான். நான் மறுபடியுங் கால்வராகன்கொடுத்தேன். அவன் அதையும்வாங்கிக்கொண்டு, சந்தோஷம் வரவில்லையென்றான். நான் பின்னுஞ் சிலதொகைகொடுத்தேன். அவன் நான்கொடுப்பதை யெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு, "சந்தோஷம் இல்லை" சந்தோஷம் இல்லை, என்றான். நான் அவனைப்பார்த்து, "உன்னுடையஜோடு எனக்குவேண்டாம். என்னுடையபணத்தைக்கொடு" என்று கேட்டேன். அவன் உடனே என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு, "என்னைச் சந்தோஷப்படுத்துவதாக ஒப்புக்கொண்ட நீ அந்தப்படி செய்யத் தவறிப்போய்விட்டதால் உன்னைநான் சும்மா விடுவேனா? என்னுடைய ஜோட்டை நீ காலில் மாட்டிப்பார்த்தபிறகு அவைகளை நீ கொடுத்தால் நான் வாங்குவேனா? நியாயசபைக்குப் போவோம், வா" என்று என்னைப் பற்றி இழுத்துக்கொண்டு போனான். அவன் கையைத்திமிறிக்கொண்டு நான் தப்பித்துக்கொள்வது எளிதாயிருந்தாலும், "தன்னூருக்கு யானை, அயலூருக்குப்பூனை" என்பது போல் நான் என்னுடையஸ்வரூபத்தைக்காட்டாமல் அடக்கிக்கொண்டுபோனேன். போகும்போதுசக்கிலியனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, நிழலுக்காகச் சற்றுநேரம் ஒரு திண்ணையில் உட்கார்ந்தேன். அந்தத்திண்ணையிலே சிலர் சூது விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் அவர்களைப் பார்த்து, "பந்தயம் என்ன?" என்று கேட்டேன். அவர்கள், "சும்மா" என்றார்கள். நான் பந்தய மில்லையென்று நினைத்து, அவர்களுடன் கூடி, ஒரு ஆட்டம் ஆடித் தோற்றுப் போனேன். சக்கிலியன் எனக்கு உத்தரவு கொடுத்த நேரங்கடந்து போய்விட்டதால் நான் அவனுடன் போவதற்காகத் திண்ணையைவிட்டு எழுந்தேன். உடனே அந்தச் சூதாடிகள், "சும்மாவைக்கொடு" என்று என் மடியைப்பி

டித்துக்கொண்டார்கள். நான் ஒன்றுந் தோன்றாமல் மேலுங்கீழுமாக விழித்தேன். அவர்கள் என்னைப்பார்த்து, "நீ பந்தயம் என்னவென்று எங்களைக்கேட்டபோது, நாங்கள் சும்மா என்றோம். அதற்கு நீ சம்மதித்துத் தானே எங்களுடன் விளையாடினாய். நீ தோற்றுப்போனதால் நீ ஒப்புக்கொண்டபடி சும்மாவைக்கொடுக்கவேண்டும்," என்றார்கள். நான், "சும்மா வென்பது யாது?" என்றேன். உடனே "நியாய சபைக்குவா" என்று அவர்கள் ஒரு பக்கத்தில் என்னைப்பிடித்துக்கொண்டு தொடர்ந்தார்கள். நாங்கள் போகும்போது ஒற்றைக்கண் குருடன் ஒருவன் எங்களுக்கு எதிரேவந்தான். அவன் என்னைக்கண்ட உடனே ஓடிவந்து, "அடதிருடா, நீ போனவருஷத்திலே திருநாளுக்குப் போவதற்காக உன்னுடைய குருட்டுக்கண்ணை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு, என்னுடைய நல்லகண்ணை இரவல் வாங்கிக் கொண்டுபோனாயே. கெடுத்தப்பி இத்தனைநாளாகியும் ஏன் என் கண்ணைக் கொடுக்கவில்லை?" என்று அவன் ஒருபக்கத்தில் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டான். பிறகு ஒற்றைக்கால் நொண்டியான ஒருவன் வந்து, என்னைப்பார்த்து, "என்னுடைய நல்லகாலை இரவல் வாங்கிக்கொண்டு, நொண்டிக்காலைக் கொடுத்து விட்டுப்போன நீ இந்நாள் வரையில் அகப்படாமல் மறைந்திருந்தாயே. நியாயசபைக்கு வா" என்று அவனும் என்னைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். நாங்கள்போகிறமார்க்கத்தில் தேசாந்தரிகளுக்குச் சமையல்செய்துவிற்கிற பாகசாலை ஒன்று இருந்தது; சமையல் செய்கிற இடத்திலிருந்து, கமகமவென்று பரிமளவாசனை வந்தபடியால் நான் சற்றுநேரஞ் சன்னலுக்கு நேரேநின்று அந்த வாசனையை மூக்கினால் இழுத்தேன். உடனேபாகசாலைக்காரன் ஓடிவந்து, என்னைப்பார்த்து, "பாகஞ் செய்யப்பட்ட பதார்த்தங்களின் வாசனையை நீ மூக்கினால் கிரகித்துச் சாப்பிட்டபடியால் அந்தப் பதார்த்தங்களுக்கு நீ விலைகொடுக்கவேண்டும்" என்று அவனும் பிடித்துக்கொண்டான். நான் மறுபடியும் செல்லும்பொழுது என்னுடைய நிழல்வழியில் நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு தாசியின்மேலே பட்ட உடனே

அவள் ஓடிவந்து, "நீஎன்னை ஆலிங்கனஞ் செய்தபடியால் அந்த ஆலிங்கனத்துக்காக ஆயிரம்வராகன் கொடுக்கவேண் டும்" என்று அவளும் என்னைக் குரங்குப் பிடியாகப் பிடித் துக்கொண்டாள்.

விலங்கைவிட்டுத் தொழுவில் மாட்டிக்கொண்டது போல் நான் மதயானைக்குத் தப்பிப்பிழைத்து, இந்தக்கொ டியர்களிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு பட்டபாடுகள் ஜெ ன்மஜென்மத்துக்கும் போதும். என்னுடைய கழுத்திலுங் காதுகளிலுங் கைகளிலும் நான் பல ஆபரணங்களைத் தரி த்துக்கொண்டிருந்தேன். அந்த ஆபரணங்களை இச்சித்தே அவர்கள் என்னை அநியாயஞ்செய்ததாக எனக்கு ஸ்பஷ்ட மாய் விளங்கிற்று. அந்த அநியாயக்காரர்களுக்கு நகைகளை க்கொடுத்துத் தயவு சம்பாதிப்பதைப் பார்க்கிலும் நியா யாதிபதிகள் செய்யுந் தீர்மானத்துக்கு உட்படுவது நலமெ ன்று நினைத்து, நியாயசபைக்குப் போனேன். நாங்கள் போ வதற்கு முந்தி நியாயசபை கலைந்துபோய் விட்டதால் அன் றைக்கு விசாரணை நடக்கவில்லை. அந்தத் துஷ்டர்கள் என் னைக்காவற் கிடங்கில் ஒப்புவிப்பதற்காகக் கொண்டுபோனா ர்கள். என்னுடைய நகைகளை நானே ஸ்வேச்சையாய்க் கொடுத்து விடுவேனென்று அவர்கள் எதிர் பார்த்தும் நா ன் கொடுக்கவில்லை. அவர்களும் விடாத் கண்டகர்கள், நானு ங்கொடாத கண்டகனானதால் அவர்கள் என்னை வழிப்பறி செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். எப்படியென்றால், மாலைக்காலம் வந்து இருட்டின உடனே அவர்களுள் ஒருவன் என் பின் னேவந்து, என் கண்களைப் பொத்திக்கொண்டான். இருவ ர்கள் என்னுடைய இரண்டுகைகளையும் பிடித்துக்கொண் டார்கள். மற்றவர்கள் எல்லாரும் என்மேலிருந்த ஆபரண ங்களைக் கழற்றி ஆளுக்கொரு ஆபரணமாகத் தரித்துக்கொ ண்டார்கள். உடனே நான், "கூகூ, கொள்ளை யடிக்கிறார் கள்" என்று கூவினேன். அந்தச் சப்தங் கேட்டுக் காவற் சேவகர்கள் வந்து வளைத்துக்கொண்டு, நடந்த சங்கதியை விசாரித்தார்கள். நான், "என்னுடைய ஆபரணங்களை அந் தப் படுபாவிகள் கழற்றிக்கொண்டார்கள்" என்று முறை

பிட்டேன். அவர்கள் என்சொல்லை மறுத்து, "அந்த ஆபரணங்கள் தங்களுக்குச் சொந்தம்" என்று சாதித்தார்கள். அந்தக் காவற்சேவகர்கள் என்னைப்பார்த்து, "அந்த நகைகள் உனக்குச் சொந்தமல்லவென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்குச் சொந்தமல்லவென்று நீ சொல்லுகிறாய். ஆகையால் நீங்கள் இருதிறத்தாரும் அந்த நகைகளுக்குச் சுதந்தரவாளிகள் அல்லவென்பதற்கு உங்களுடைய வாய்ப்பிறப்பே போதுமானதா யிருக்கிறது. நாதன் இல்லாச் சொத்துக்கு நாங்கள் பாத்தியஸ்தர்களானதால் அந்த நகைகள் எங்களுக்குத்தான் சொந்தம்" என்று சொல்லி நகைகளைப் பறித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு அந்தச் சக்கிலியன் முதலிய துர்வழக்காளிகள் என்மேலே குற்றஞ் சாட்டி, என்னைக்காவலில் வைக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள். அந்தப்பிரகாரம் சேவகர்கள் என்னைப் பிடித்துக் கைவிலங்கு, கால் விலங்கு மாட்டி, திரௌபதியைத் துகிலுரிந்ததுபோல் என்னுடைய வஸ்திரங்களையும் பிடுங்கிக்கொண்டு, கௌபீனத்துடன் என்னைக் காவலில் வைத்துக்கொண்டார்கள். வேலியே பயிரை மேய்ந்ததுபோல அந்தக் காவற் சேவகர்களுடைய செய்கையே அப்படியிருக்குமானால் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்த சக்கிலியன் முதலானவர்கள் மேலே குறை சொல்ல எனக்கு வாயும் உண்டா?

௩௫-ம் அதிகாரம்.

காவற்சேவகர்களின் துமார்க்கம் விக்கிரமபுரியின் விர்த்தாந்தம், குடியரசென்னுங் கொடிய அரசு.

தாடி பற்றி எரியும்போது சுருட்டுக்கு நெருப்புக்கேட்டதுபோல் அந்தக் காவல்வீரர்கள் என்னைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள்: "இந்த ஊரிலே சில ஆஸ்திவந்தர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எங்களுக்கு ஒன்றுங்கொடுக்கிறதுமில்லை; குற்றஞ் செய்கிறதுமில்லை. அவர்கள் உன்னிடத்தி

லே திருடினதுபோற் குற்றஞ்சாட்டி, சில தடையங்களை அவர்களுடைய வீட்டிற்போட்டு எடுத்து அவர்களை விசாரணைக்குக் கொண்டுவர யோசித்திருக்கிறோம். நீ அந்தத்திருட்டுக் குற்றம் வாஸ்தவந்தானென்று சாக்ஷி சொன்னால் எங்களுக்குக் கிடைக்கிற தொகையில் உனக்கு நாங்கள் பங்கு கொடுக்கிறதுமல்லாமல் உன்மேலே இப்போது வந்திருக்கிற குற்றங்களையும் நிவர்த்திசெய்து விடுகிறோம்" என்றார்கள். அவர்கள் சொன்ன ஆசைவார்த்தைகள் எப்படிப்பட்டவர்களுடைய புத்தியையும் மயக்கக்கூடியவைகளாயிருந்தாலும் என்னுடைய தாய் தகப்பன்மார்கள் எனக்குச் செய்த பாலபோதத்தினால் நான் துர்ப்புத்திக்குஇடங்கொடாமல் அந்தக்காவற்சேவகர்களை நோக்கி, "நீங்கள் சொல்லுகிறபடி பொய்ச்சாக்ஷி சொல்ல நான் அருகனல்ல. நான் ஒருகுற்றமுஞ் செய்யாமலிருக்கும்போதேகடவுள் என்னை இந்த நிலைமையில் விட்டிருக்கிறார். நான் பொய்ச்சாக்ஷி சொல்லவும் வேண்டுமா?" என்றேன். அவர்கள் மறுபடியும் என்னை நோக்கி, "நீ பொய்ச்சாக்ஷிசொல்ல அஞ்சுகிறபடியால் வேறொருகாரியஞ் சொல்லுகிறோம். அதையாவது நீ செய்யவேண்டும். எங்களுக்கு வெகுகாலமாக உத்தியோகம் உயரவில்லை. ஏனென்றால் நாங்கள் மானத்தைப் பார்க்கிலும் பிராணனைப் பெரிதாக எண்ணுகிற சூரர்களானபடியால் ஒருவீட்டில் திருடர்கள் பிரவேசித்துத் திருடும்போதாவது அல்லது வேறு குற்றங்கள் நடக்கும்போதாவது நாங்கள் போய்க் கலந்துகொள்ளுகிறதில்லை. திருடர்கள் சொத்துக்களையெல்லாம் வாரிக்கொண்டு ஓடினபிற்பாடு நாங்கள் திருட்டு நடந்த இடத்துக்குப் போய் விசாரிக்கிறது வழக்கம். நாங்கள் குற்றம் நடக்கும்போது பிரவேசித்துத் தடுக்காமலும் திருடர்களைக் கையுங்களவுமாகப் பிடிக்காமலுமிருப்பதால் எங்களை உத்தியோகத்தில் உயர்த்தமாட்டோமென்று மேலான அதிகாரிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் நாங்களே சில திருடர்களைச் சேர்த்து, ஒருவீட்டில் திருடும்படி செய்து அவர்களைக் கையுமெய்யுமாய்ப் பிடித்ததுபோற் பாவனைசெய்ய யோசித்திருக்கிறோம். அவர்

களைக் காட்டிக்கொடுக்கிற தில்லையென்று நாங்கள் வாக்குறுதி செய்தால் அவர்கள் எங்களுடைய வார்த்தையை நம்பி அகத்தியந் திருடச் சம்மதிப்பார்கள். அவர்கள் திருடின பிற்பாடு அவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்தால்தோஷமென்ன? அவர்கள் திருடுகிற சொத்தை நாங்கள் கைப்பற்றிக்கொள்வதுமன்றி, எங்களுக்கு உத்தியோகம் உயரவும் ஏதுவாயிருப்பதால் இரண்டு விதமான அநுகூலங்கள் இருக்கின்றன. சில திருடர்கள் தங்களுடைய கிருகங்களைப் பார்க்கிலும் காராக்கிரகத்தைச் சிரேஷ்டமாகஎண்ணி, அவ்விடத்துக்கு எப்போது போவோமோ என்று ஆவலுடன் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட திருடர்களை ஒரு வீட்டில் திருடும்படி ஏவி, பிறகு அவர்களைக் காட்டிக்கொடுப்பதினால் அவர்களுக்கு நாங்கள் உபகாரஞ் செய்கிறோமேயன்றித் தீங்கு செய்யவில்லை. நீயும் அந்தத்திருடர்களுடன் சேர்ந்து திருடினால் உன்னைமட்டும் நாங்கள் ஒருநாளுங் காட்டிக்கொடோம். உன்னைத் துகப்பனாக வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் நினைத்த காரியத்தை முடிக்கிறோம்" என்றார்கள். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட உடனே நான் இரண்டு காதுகளையும் பொத்திக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட அயோக்கியர்களுடன் சவகாசஞ் செய்யும்படி லபித்ததேயென்று நினைத்து நினைத்து நெடுநேரம் பெருமூச் செறிந்தேன். அந்த ஊர் தவிர வேறெந்த ஊரிலாவது அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை யாராவது சொல்லியிருந்தால் அவர்களுடைய நாவு உடனே அறுபட்டிருக்கும். அவர்களுடைய முப்பத்திரண்டு பல்லும் உடைபட்டிருக்கும். ஆயிரம் பாம்புகளுக்குள் ஒரு தேரையைப்போல அகப்பட்டுக்கொண்டு தவிக்கிற நான் என்ன செய்யக்கூடும்? நான் அவர்களைப்பார்த்து, "நீங்கள் சொல்லுகிற காரியத்தை நிறைவேற்ற நான் சமர்த்தன் அல்ல. அதற்குத்தகுந்த பக்குவசாலிகள் உங்களுக்கு யதேஷ்டமாக அகப்படுவார்கள். ஆகையால் என்னைத் தொந்தரவு செய்யவேண்டாம்" என்றேன். இதைக்கேட்டவுடனே அந்தப்பாபிஷ்டர்கள், கோபிஷ்டர்களாகி, என்மேலே ஏற்பட்டிருக்கிற குற்றங்களைப் பல

ப்படுத்தவும், அந்தக் குற்றங்களை அவர்கள் முன்பாகநான் ஒப்புக்கொண்டதுபோலப் படுமுடிச்சு முடியவும் ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் காலால் முடிந்ததைக் கையால்அவிழ்ப்பது யாருக்கும் அசாத்தியமாகையால் நான்வலையில் அகப்பட்ட மான்போலவும் தூண்டிலில் அகப்பட்ட மீன்போலவும் துடித்துப் பதைத்துத் தடுமாறினேன்.

என்னோடு கூடக் காவற்கூடத்தில் இருந்தவர்களில் ஒருவன் சுமுகனையும் சரசியாயுங் காணப்பட்டபடியால் நான் அவனைப் பிரத்தியேகமாக அழைத்து, இந்த ஊர்ப் பெயரும் அரசன் பெயரும் என்னவென்றும், ராஜரீகதர்மமும் நியாயபரிபாலனமும் எப்படியென்றும் விசாரித்தேன். அவன் என்னைப்பார்த்து, "நீர் அன்னிய தேசஸ்தர் போற் காணப்படுகின்றது. இந்த ஊருக்கு "விக்கிரமபுரி" என்று பெயர். பலநாடுகளுக்கு இது ராஜ நகரமாயிருக்கின்றது. இதை ஆண்ட அரசன் இதற்கு இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்பு புருஷப்பிரஜையில்லாமல் இறந்துபோனான். அது முதல் இந்த ஊர் அரசனில்லாமல் பிரஜாதிபத்தியயிருக்கிறது. ஒவ்வொருவனும் தான்தான் பெரியவனென்று தலைக்குத்தலை மூப்பாய்த் தறுதலையாய்த் திரிகிறபடியால் இந்த நாடு தலையில்லாத சரீரம்போலத் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. சூரியன் போனபிற்பாடு துஷ்டமிருகங்கள் வெளிப்பட்டுச் சஞ்சரிப்பதுபோல அரசன் போனபிற்பாடு அக்கிரமக்காரர்கள் கிளம்பி ஊரைப் பாழாக்கிவிட்டார்கள். சாதுக்கள் எல்லாரும் ஒடுங்கிப்போனார்கள். வெளியேபோனால் மறுபடியும் வீட்டுக்குத் திரும்பி வருவோமென்கிற நம்பிக்கையில்லை. நம்முடைய பொருளை நாமே சுதந்தரமாக அனுபவிப்போமென்கிற நிச்சயமில்லை. "பாழூருக்கு நரிராஜா" என்பதுபோல் துஷ்டர்களே சர்வவியாபகமா யிருக்கிறபடியால், லக்ஷாதிபதியாயிருக்கிறவன் ஒரு நிமிஷத்தில் பிக்ஷாதிபதியாகிறான். பிக்ஷாதிபதியாயிருக்கிறவன் லக்ஷாதிபதியாகிறான். இந்த ஊருக்கு விக்ரமபுரி யென்கிற பெயர் போய் அக்கிரமபுரி யென்கிற பெயர் வந்துவிட்டது. பெரிய அரண்போல மலைகளும் சமுத்

திரங்களுஞ் சூழ்ந்திருப்பதால் இந்த ஊருக்கு வெளிச்சத்துருக்கள் ஒருவருவருமில்லை. உட்சத்துருக்களுடையபோராட்டமே பெரிதாயிருக்கின்றது. குடியரசு கொடிய அரசாகிவிட்டதால், சீக்கிரத்தில் ஒரு அரசனை நியமிக்கவேண்டுமென்பது சாதுக்களுடைய மனோபாவமாயிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட நல்ல காலம் எப்போது வருமோ தெரியவில்லை" என்றான்.

நான் அந்த மனுஷனைப்பார்த்து, "இப்போது அரசனில்லாதபடியால் நம்முடைய சங்கதிகளை யார் விசாரிப்பார்கள்?" என்று கேட்டேன். அவன் என்னைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்: "அரசனால் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு நியாயாதிபதியாயிருக்கிறான். அவன் தான் நம்முடைய சங்கதிகளை விசாரிப்பான். அவன் அரசன் உள்ளவரையில் உருத்திராக்ஷப்பூனை வேஷம்போட்டுக்கொண்டுவந்தான். அரசன் இறந்தபிறகு அவனுடைய யதார்த்த சொரூபத்தைக் காட்டிவிட்டான். யமனுக்குத் தர்மராஜா என்கிற பெயர்வாய்த்ததுபோல் இவனுக்கு நியாயாதிபதி என்கிற பெயர் கிடைத்திருக்கின்றது. அவன் சிஷ்ட நிக்கிரகமும் துஷ்டாநுக்கிரகமுஞ் செய்கிறதேயன்றி துஷ்டநிக்கிரமும் சிஷ்டாநுக்கிரகமுஞ் செய்கிறதில்லை. அவன் ஒருமாசத்தில் ஒருதரம் அல்லது இரண்டுதரந்தான் நியாயசபைக்கு வருகிற வழக்கம். அந்த ஒருநாளையிற் கெடுகிற குடிகள் ஆயிரத்திற்கு அதிகமாயிருக்கலாம். அவன்நியாயாநியாயங்களைப் பார்த்துத் தீர்மானிக்காமல், குருட்டு நியாயமாக ஆறுமாசம் வரையிற்வாதிகள் பக்ஷத்திலும் ஆறுமாசம்வரையிற் பிரதிவாதிகள் பக்ஷத்திலும் தீர்மானிக்கிற வழக்கம். இப்போது வாதிகள் பக்ஷந் தீர்மானிக்கிறகாலமானபடியால்நம்மேல் வந்திருக்கிற வழக்குகளை நமக்குப் பிரதிகூலமாகவும் வாதிகளுக்கு அநுகூலமாகவும் தீர்ப்பானென்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. நாம் பிராணனுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போய் நம்முடைய பெண்சாதி பிள்ளைகள் முகத்தில் விழிப்போமென்கிற நம்பிக்கையைக் கட்டோடே விட்டுவிடவேண்டியதுதான்" என்றான். இதைக் கேட்ட உடனே எனக்

கு உண்டான துயரம் எப்படிப்பட்டதென்றால் அதற்கு முன் ஒருநாளும் அப்படிப்பட்ட துயரத்தை நான் அநுபவித்ததில்லை. தேவராஜபிள்ளைக்குச் சாக்ஷிசொன்னதற்காக விசாரணைக்கர்த்தர்கள் விதித்த தண்டனைக்குந் தப்பி மதயானைக்குந் தப்பி இந்தப்பாவிகளுடைய ஊரிலேஇறக்கவா வந்தோமேன்று நினைத்து நினைத்து நெஞ்சம் புண்ணாகிக் கலங்கினேன்.

"கண்குருடானாலும் நித்திரைக்குக்குறைவில்லை" என்பதுபோல நியாயாதிபதி தினந்தோறும் நியாயசபைக்கு வராவிட்டாலும் அவன் என்றைக்கு வருவானென்கிற நிச்சயந் தெரியாமையினால் நாங்கள் தினந்தோறும் நியாயஸ்தலக்குப்போய், அலைந்துகொண்டுவந்தோம். அவன் இருபது நாளைக்குப் பிறகு ஒருநாள் நியாயஸ்தலத்துக்கு வந்து, என்னுடைய சங்கதிகளை முந்தி விசாரிக்க ஆரம்பித்தான். சக்கிலியனுடைய வழக்கு முதல் வழக்கானதால் நியாயாதிபதி சக்கிலியனுடைய வாதத்தையும் என்னுடைய வாதத்தையுங் கேட்டுக்கொண்டு தீர்மானஞ் சொல்லத்தொடங்கினான். நியாயாதிபதி என்னைப்பார்த்து, "சக்கிலியனைச்சந்தோஷப்படுத்துவதாக நீ ஒப்புக்கொண்டபடியால் நாளைத்தினம் அருணோதயத்துக்குமுன் அவனைநீ எப்படியாவது சந்தோஷப்படுத்தவேண்டும். அப்படிச் செய்யத் தவறினால் நாளைத்தினம் விடிந்த உடனே அவன் உன்பிராணனைக் கேட்டாலும் நீ கொடுக்கவேண்டியதுதான்" என்றான். இதைக்கேட்ட உடனே இடியோசையைக் கேட்ட நாகம்போல நடுநடுங்கி வேர்த்து விறுவிறுத்துப் போனேன். "ஒரு பானைச்சோற்றுக்கு ஒரு சோறுபதம்" என்பதுபோல இந்த ஒரு வழக்கின் தீர்மானத்தைக்கொண்டு மற்ற வழக்குகள் எப்படித் தீருமென்பதை நான் அறிந்துகொண்டபடியால் இனிமேல் என் பிராணன் எனக்குச் சொந்தமல்லவென்று நிச்சயித்துக்கொண்டேன். பிராணனை இழப்பது நிச்சயமாயிருந்தாலும் அந்த விபத்தை தடுக்கும்பொருட்டு என்ன உபாயஞ்செய்யலாமென்று ஆலோசித்தேன். எனக்கு அண்டசாஸ்திரந் தெரியுமானதால், மறுநாள் சூரியகிரகண

மென்றும் அது பாதாள கிரகணமானதால் நெடுநேரம் வரையில் சூரியன் ஒருவருக்குந் தோன்றாதென்றும் நான் சாஸ்திரத்தினால் அறிந்துகொண்டதுந்தவிர, அந்த ஊராருக்குக் கிரகணங் கணிக்கிற முறைமையே தெரியாதென்றுந் தெரிந்துகொண்டேன். நான் அந்த நியாயாதிபதியைப் பார்த்து, "நாளைத்தினம் பொழுதுவிடிகிறதற்குமுன் நான் சக்கிலியனைச் சந்தோஷப்படுத்த வேண்டுமென்று அந்தமாகத் தீர்மானஞ் செய்திருக்கிறீர்கள். நாளைத்தினம் பொழுது விடியாவிட்டால் என்ன செய்வீர்கள்?" என்றேன். அவன் நாளைக்குப் பொழுது விடியாதபடி செய்ய உன்னால் ஆகுமா?" என்றான். "என்னால் ஆகுமென்பதும் ஆகாதென்பதும் நாளைத்தினம் பார்த்துக்கொள்ளலாம்" என்றேன். அவன் உடனே கோபாவேசத்துடன் என்னை நோக்கி, "நீ பொழுது விடியாதபடி செய்தால் நீ சமர்த்தன்தான். நாளைக்கு வழக்கப்படி பொழுது விடிந்தால் உனக்கு இறுதி உண்டாகுமென்பது உறுதிதான். இவ்விரண்டில் ஒன்று தெரிந்தபிறகுதான் மற்ற வழக்குகள் விசாரிக்கப்படும்." என்று சொல்லி மூர்க்காவேசத்துடன் வீட்டுக்குப் போய் விட்டான்.

அங்கே இருந்தவர்கள் எல்லாரும் என்னைப்பார்த்து, "யானை தன் தலைமேலே தானே மண்ணைப் போட்டுக்கொள்வதுபோல நீயே உனக்குத் தீங்கைத் தேடிக்கொண்டாயே. பொழுது விடியாதபடி செய்ய உன்னாற் கூடுமோ?" என்று என்னைத் தூஷித்தார்கள். அநேகர் நான் சொன்னபடி நடந்தாலும் நடக்குமென்று பயந்துகொண்டு அன்று இரா முழுதுந் தூங்காமலிருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன். நானும் அந்த இராமுழுதும் நித்திரைசெய்யாமல் மந்திரதந்திரங்கள் செய்வதுபோல் மாயாலம் பண்ணினதுந் தவிர ஒரு வெண்பாவும் பாடிப் பிரசுரஞ் செய்தேன்.

முடியரசன் போனபின்பு மூர்க்கரெல்லாங் கூடிக்
குடியரசென் றோர்பெயரைக் கூறி—நெடிய
பழுதே புரியுமிந்தப் பாழூ ரதனிற்
பொழுதே விடியாமற் போ.

மறுநாள் கிரகணம் பிடித்துக்கொண்டபடியால் வெகுநேரம்வரையிற் பொழுது விடியவேயில்லை. இதைப்பார்த்தவுடனே பட்டணம் கிடுகிடுத்துப்போய்விட்டது. அந்த நியாயாதிபதி பொழுது விடியவில்லையென்று தெரிந்த உடனே புறப்பட்டுக் காவற்கூடத்துக்கு ஓடிவந்தான். அவனைக்கண்ட உடனே ஜனங்கள் மண்ணைவாரி இறைத்து, "அடபாவீ, சண்டாளா, அந்தப்புண்ணியவானுக்கு விரோதமாகத் தீர்மானஞ்செய்து, பொழுதுவிடியாதபடி பண்ணிவிட்டாயே" என்று வாயில் வந்தபடி அவனைத்தூஷித்தார்கள். அவன் என்னிடத்தில்வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, "ஸ்வாமீ, உங்களுடைய மகிமை அறியாமல் அபசாரஞ் செய்துவிட்டேன். சக்கிலியன் பக்ஷத்தில் நான்செய்த தீர்மானத்தை இப்போதே மாற்றிவிடுகிறேன். பொழுதுவிடியும்படி கிருபைசெய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். மற்ற ஜனங்களும், "அந்தப்படி கிருபைசெய்யவேண்டும்" என்றுஎன் காலில் விழுந்து விழுந்துகும்பிட்டார்கள். நான்ஜனங்களைப் பார்த்து, "பொழுது விடிந்த உடனே நீங்கள் குடியரசை நீக்கி ஒரு அரசனை நியமித்துக்கொள்வதாக எனக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்தால் நான் பொழுதுவிடியும்படிசெய்வேன்" என்றேன். அவர்கள் அந்தப்படி வாக்குத்தத்தஞ்செய்தார்கள். கிரகணம் விடுகிறசமயம்நெருங்கிவிட்டதால்இனிமேல் நான் தாமதஞ்செய்தால் என்னையல்லாமற் பொழுது விடிந்துபோகுமென்று பயந்துகொண்டு, நான்உடனே ஒரு வெண்பாப் பாடினேன்.

வாடு பயிர்க்குவரு மாமழைபோ னேந்துருகி
நாடுமெக வுக்குதவு நற்றாய்போல்—நாடு
முழுதே யழுதேங்க மூடிமிரு ணீங்கப்
பொழுதே விடிவாயிப் போது.

என்பாட்டு முடிந்த உடனே கிரகணங்கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் விலகி, வெளிச்சங்காண ஆரம்பித்தது. அப்போது மேகக்கூட்டங்கள் சூரியனை மறைத்துக்கொண்டிருந்தபடியால், கிரகணம் விடுகிற சமாச்சாரம் ஜனங்களுக்குத் தெரியாது. கிரகணம் முழுதும் நீங்கின உடனே சூரியன்

ஜெகஜ்ஜோதியாய்ப் பிரகாசிக்க ஆரம்பித்தது. உடனே ஜனங்களுக்கு உண்டான சந்தோஷத்தையும் அவர்கள் எனக்குச்செய்த ஸ்தோத்திரங்களையும் நான் விவரிக்கவும்வேண்டுமோ? அவர்கள் என்னைமட்டுமிதமில்லாமற் புகழ்ந்தபிற்பாடு, என்னைப்பார்த்து, "ஸ்வாமீ, உங்களுடைய உத்தரவுப்படி நாங்கள் இன்றைத்தினமே ஒரு அரசனைத் தெரிந்து கொள்ளப்போகிறோம். நாங்கள் தேவாலயத்துக்குப் போய்ப் பிரார்த்தனைசெய்துகொண்டு, பட்டத்து யானையைச் சிங்காரித்து அதன் கையிலே பூமாலையைக்கொடுத்து அனுப்புவோம். அந்தயானை யார் கழுத்திலே பூமாலையைப்போட்டுத் தன் முதுகின்மேலே தூக்கி வைத்துக்கொள்ளுகிறதோ அவரை அரசனாக நாங்கள் அங்கீகரித்துக்கொள்வது வழக்கமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அந்தப்படி செய்ய உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்" என்று சொல்லி, என்னிடத்தில் செலவு பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

---

௩௯ - ம். அதிகாரம்.

குடியரசை நீக்கி முடியரசை நியமித்தல். ஞானம்பாள் ஆண்வேஷம் பூண்டு அரசாண்டது.

சூரியனைப்பிடித்த கிரகணம் நீங்கியும் என்னைப்பிடித்த பீடை நீங்காமையினால் நான் காவற்கூடத்திலேயிருந்தேன். அரசனை நியமிக்கிறதற்காகப் போன ஜனங்கள் உடனே தேவாலயத்துக்குச் சென்று பிரார்த்தனை செய்த பிறகு, பட்டத்து யானை கையிலே பூமாலையைக்கொடுத்து விட்டதாகவும், அது ஒரு மகா புருஷன் கழுத்திலே மாலையைப் போட்டுத் தன் முதுகின்மேலே தூக்கிவைத்துக்கொண்டதாகவும், அந்த மகா புருஷனை ஜனங்கள் அரசனாகத் தெரிந்துகொண்டதாகவும், அன்றைத்தினம் சாயங்காலத்தில் நான் கேள்விப்பட்டுத் திர்ப்தி அடைந்தேன். அந்த அரசனுடைய ஊர், பெயர், ஜாதி முதலிய பூர்வோத்தரங்களுங் குணாகுணங்களும் ஒருவருக்குந் தெரியவில்

லே. ஆனால் அவருடைய அதிரூப செளந்திரியத்தைப் பற்றிப் புகழாதவர்கள் ஒருவரு மில்லே. அன்றைத்தினம் சூரியன் அஸ்தமித்து, இருட்டின பிறகு சில சேவகர்கள் ஓடிவந்து, "புதிதாக வந்திருக்கிற அரசர் அனேகவழக்குகள் விசாரணையாகாமல் வெகுகாலமாய்ப் பாக்கியிருக்கின்றனவென்று கேள்விப்பட்டு, உடனே எல்லாரையும் அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி அக்ஞாபித்தார்" என்று தெரிவித்தார்கள். உடனே நாங்கள் எல்லாரும் புறப்பட்டுக் கொலுமண்டபத்துக்குப் போனோம். புதுராஜாவினுடைய மாதிரி தெரியாமையினால் எப்படித் தீர்மானஞ் செய்வாரோவென்று நான் பயந்து, அடிவயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு போவதுபோற் போனேன். அப்போது இராக்காலமாகவும் அநேக ஜனக் கூட்டமாகவும் இருந்தபடியால் அரசருடைய முகம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியவில்லே. அவர் மிருதுபாஷியா யிருந்தபடியால் அவருடைய குரலும் நன்றாகக் கேட்கவில்லே.

ஒரு உத்தியோகஸ்தன் என்னுடைய வாதியான சக்கிலியன் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்ட உடனே, சக்கிலியன் சபைமுன்னே வந்து, "இந்த மனுஷன் என்னுடைய ஜோட்டைவாங்கி உபயோகித்துக்கொண்டு, அதற்காக என்னைச் சந்தோஷப்படுத்துவதாக ஒப்புக்கொண்டவன் அந்தப்படி செய்யாததினால் என்னைச் சந்தோஷப் படுத்தும்படி உத்தரவு செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். நானும் என்னுடைய எதிர்வாதங்களைத் தெரிவித்தேன். அரசர் சற்றுநேரம் மௌனமா யிருந்து, பிறகு சக்கிலியனை நோக்கி, "நாம் இப்போது அரசனாக வந்திருக்கிறோமே. உனக்கு எப்படி யிருக்கிறது" என்று வினவினார். அவன், "எனக்குச் சந்தோஷமா யிருக்கிறது" என்றான். உடனே அரசர், "நீ சந்தோஷமா யிருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியால், ஜோட்டுக்காக அந்தச் சந்தோஷத்தை எடுத்துக்கொள்" என்று சொல்லி, அவனைப் பிடித்துத் தள்ளிவிடும்படி உத்தரவு கொடுத்தார். இரண்டாவது சூதாடிகள் வந்து, சும்மாவை வாங்கிக் கொடுக்கும்படி வேண்டினார்கள்.

அரசர் சற்றுநேரம் ஆலோசிக்கிறவர்போல மௌனமாயிருந்து, பிறகு சிம்மாசனத்துக்குப் பக்கத்தில் வெறுமையாயிருந்த ஒரு வெண்கலப்பானையைச் சூதாடிகளுக்குக் காட்டி, "அதில் என்ன இருக்கிறது, பாருங்கள்" என்றார். அவர்கள் உள்ளே பார்வையிட்டு, சும்மா இருக்கிறது" என்றார்கள். உடனே அரசர் அவர்களைப் பார்த்து, "அந்தச் சும்மாவை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று தீர்மானித்தார். மூன்றாவது, ஒற்றைக்கண் குருடன் வந்து, "இவன் தன்னுடைய குருட்டுக் கண்ணைக் கொடுத்து விட்டு, என்னுடைய நல்ல கண்ணை இரவல் வாங்கிக்கொண்டுபோனவன் மறுபடியுங் கொடாததினால் என்னுடைய நல்ல கண்ணை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும்" என்றான். உடனே அரசர் அவனைப்பார்த்து, "நீ பிரதிவாதியினுடைய குருட்டுக் கண்ணை முந்தி வாங்கிக்கொண்டதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியால் அந்தக் கண்ணைத்தோண்டி அவருக்குக் கொடுத்துவிடு. உன்னுடைய நல்ல கண்ணைப்பற்றிப் பிற்பாடு தீர்மானஞ் செய்கிறோம்" என்றார். அவன், "குருட்டுக்கண்ணை எப்படித் தோண்டுவேன்? என்றான். "அது உன்னாற் கூடாத பக்ஷத்தில் நாம் தோண்டும்படி செய்விக்கிறோம்" என்று ஒரு குறடு கொண்டு வரும்படி அரசர் உத்தரவு கொடுத்தார். இதைக் கேட்ட உடனே அந்த எகாக்ஷி, "என்னைச் சும்மா விட்டு விட்டாற் போதும். எனக்கு நல்ல கண் வேண்டாம், வேண்டாம்" என்று கதறிக்கொண்டு ஓடினான். நொண்டிக்காலன் வழக்கிலும் நொண்டிக்காலை முந்தி எனக்கு வெட்டிக் கொடுக்கும்படி தீர்மானஞ் செய்யப்பட்டது. அவனும், "எனக்கு நொண்டிக்காலே போதும். நல்லகால் வேண்டாம், வேண்டாம்" என்று சொல்லி ஓடினான். பாகசாலைக்காரன் அவனுடைய வழக்கைச் சொல்லிக்கொண்ட உடனே, அரசர் சிலவெள்ளி நாணயங்களை எடுத்து, கலகலவென்று சப்திக்கும்படியாக ஒரு வெண்கலத் தட்டிற்கொட்டி, பாகசாலைக்காரனைப் பார்த்து "அந்தப்பணங்களின் ஓசையைக் கேட்டாயா?" என்றார். அவன் "கேட்டேன்" என்றான். உடனே அரசர் அவனைப்பார்த்து, "பிர

திவாதி உன்னுடைய சாதத்தின் வாசனையை மூக்கினு ல் கிரகித்ததற்கும், அதன் கிரயப்பணத்தின் சப்தத்தை நீ காதினுற் கேட்டதற்குஞ் சரியாய்ப் போய்விட்டது. ஆகையால் நீ வீட்டுக்குப் போகலாம்" என்று உத்தரவு கொடுத்தார். பிறகு தாசியானவள் வந்து, பிரதிவாதி தன்னை நிழலினுல் ஆலிங்கனஞ்செய்ததாகத் தெரிவித்தாள். உடனே அரசர் அவளைப்பார்த்து, "பிரதிவாதிஉன்னைநிழலினுல் ஆலிங்கனஞ்செய்தபடியால் நிழலினுல் உனக்குப் பணங் கொடுக்கப்படும்" என்று சொல்லி, அந்தத் தாசியை வெளிச்சத்தில் நிறுத்தி, அவள்மேலே பணநிழல் படும்படி,பணத்தை மேலே தூக்கிக்காட்டும்படி திட்டஞ்செய்தார். பிறகு ஒரு சோரஸ்திரீ ஓடிவந்து, "மகாராஜாவே, நான் என்பாட்டில் வழியிற் போகும்போது பிரதிவாதி என்னைக் கட்டிப்பிடித்துப் பலவந்தஞ்செய்தான். அதற்குச் சாக்ஷியில்லை" என்றுள். உடனே அரசர் அவளைநோக்கி, "பிரதிவாதி உன்னைக் கட்டிப் பிடித்துப் பலவந்தஞ்செய்திருந்தால், அதற்குப்பதிலாக நீயும் பிரதிவாதியைக் கட்டிப்பிடித்துப் பலவந்தஞ்செய்" என்று தீர்மானஞ்செய்தார். மலைபோல வந்த துன்பமெல்லாம் பனிபோல் நீங்கினதுபோல என்மேலேவந்த துர்வழக்குகளெல்லாம் எனக்கு அநுகூலமாக முடிந்தபடியால் நான் கரைகாணுத களிப்புக்கடலில் மூழ்கினேன்.

என்னுடைய வழக்குகள் முடிந்தபிற்பாடு அரசர்ஜனங்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறுர்: "இப்போது நாம் விசாரணைசெய்த துர்வழக்குகளினுல் இந்த ஊர் எவ்வளவு கெட்டஸ்திதிக்கு வந்திருக்கிறதென்பதை நாம் கரதலாமலகம்போற் கண்டுகொண்டோம். இப்படிப்பட்ட வழக்குகளை நாம் எந்த ஊரிலும் கேள்விப்பட்டதில்லை. இப்படிப்பட்ட வழக்குகளைக் கொண்டுவருகிறவர்கள் நம்மையும்நம்முடைய நியாயாசனத்தையும் அவமானப்படுத்துகிறபடியால் அவர்களைத் தண்டிக்கவேண்டியது நம்முடைய கடமையாயிருக்கின்றது. ஆயினும் நமக்குப் பட்டாபிஷேகமான இந்த மங்களதினத்தில் ஒருவரையுந் தண்டிக்க நமக்கு இஷ்டமில்லாதபடியால் அந்தத் துர்வியாஜியக்காரர்களை இந்தத்

தடவை மன்னித்திருக்கிறோம். இனிமேல்இத்தன்மையான வழக்குகளையாராவது கொண்டுவருவார்களானால் அவர்கள் தப்பாமல் தண்டிக்கப்படுவார்கள். ஸ்தாவர ஜங்கமங்களை அநியாயமாக இழந்துபோனவர்களும், அல்லது வேறுவித மான துன்பத்தை அடைந்தவர்களும் நம்மிடத்தில் வந்து முறையிட்டுக்கொண்டால் நாம் கிரமப்படி விசாரணைசெய்து, நிஷ்பக்ஷபாதமாகவும் நிர்தாக்ஷிண்ணியமாகவுந் தீர்மானஞ்செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறோம். இந்த ஊரிலே குடியரசு நிலைத்தபிற்பாடு அக்கிரமம் நிலைபெற்று, தர்மம் குடியோடிப்போய்விட்டதாகத் தெரியவருகிறது. நம்முடைய காலத்தில் தர்மந்தலையெடுக்கும்; அநியாயம் அதோகதியாய்ப்போகும். இதை நீங்கள் சீக்கிரத்திற் காண்பீர்கள்'' என்றார்.

இந்த உபந்நியாசத்தைக் கேட்ட உடனே சருக்கரைப்பந்தலிலே தேன்மாரி பொழிந்ததுபோல் சாதுக்களெல்லாரும்பரமசந்தோஷம் அடைந்தார்கள். துஷ்டர்களெல்லாரும் கருடனைக்கண்ட பாம்புபோல அடங்கினார்கள். நான் இதுதான் சமயமென்று நினைத்து, என்னுடைய வஸ்திராபரணங்களைக் கவர்ந்துகொண்ட காவல்வீரர்களை நோக்கி, ''நீங்கள் செய்த அக்கிரமங்களை நான் அரசனுக்குத் தெரிவிக்கப்போகிறேன்.'' என்றுசொல்லி, என்காலை எட்டிவைத்தேன். அவர்கள் உடனே என்னை வழிமறித்துக்கொண்டு, ''ஸ்வாமீ, உங்களுடைய சொத்துக்களைக் கொடுத்துவிடுகிறோம். எங்களுடைய செய்கையை அரசனுக்குந் தெரிவிக்கவேண்டாம்'' என்று பதினாறுபல்லையுங் காட்டிக்கெஞ்சினார்கள். நான் அரசனிடத்துக்குப் போகாமல் திரும்பி, என்னுடைய உடைமைகளைக் கொடுக்கும்படி கேட்டேன். அவர்கள் என்னைப்பார்த்து, ''ஸ்வாமீ இந்த ஆடையாபரணங்கள் உங்களுக்கு ஒரு விஷயமா? பொழுது விடிவதும் விடியாமற் போவதுமே உங்களுடைய ஸ்வாதீனத்தி லிருக்கும்போது உங்களுடைய சக்திக்கு மேற்பட்டது யாது? நீங்கள் வானத்தை வில்லாக வளைப்பீர்கள். மணலைக் கயிறாகத்திரிப்பீர்கள். நீங்கள் ஆகாயத்தை ஆ

டையாக்கி அணிந்துகொள்வீர்கள். மண்ணையுங் கல்லையும் ஆபரணமாக்கிப் பூண்டுகொள்வீர்கள். எங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்ட ஆடையாபரணங்களை மறுபடியும் கேட்கலாமா?" என்றார்கள். நான் அவர்களைப்பார்த்து, "நான் அவைகளை உங்களுக்கு மனப்பூர்வகமாய்க் கொடுத்திருந்தால் நான் மறுபடியுங் கேட்கமாட்டேன். அவைகளை நீங்களே துராகிருதமாய்க் கவர்ந்துகொண்டபடியால், மறுபடியுங் கொடுக்கவேண்டும்" என்றேன். அவர்கள் என் சொத்துக்களைக் கொண்டுவருவதாகச் சொல்லி வெளியேபோய், சற்றுநேரத்துக்குப் பின்பு ஒரு மூட்டையைக் கொண்டுவந்து, என் கையிலேகொடுத்து, என்னுடைய உடைமைகளெல்லாம் அதற்குள் ளிருப்பதாகச் சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். அவர்களை நான் பயமுறுத்தி என்னுடைய சொத்துக்களை மறுபடியும் வாங்கிக்கொண்ட விஷயத்தில் என்னுடையசாமர்த்தியத்தை நானேமெச்சிக்கொண்டேன். நடுச்சாமத்தில் ராஜசபை கலைந்து அரசன் முதலிய எல்லாரும் அவரவர்களுடையகிருகங்களுக்குப் போய்விட்டார்கள். வாய்க்கொழுப்புச் சீலையால் வடிந்ததுபோல அந்த ஊராரிடத்தில்வாயைக் கொடுத்தால் பாடாவிதியாய் வருகிறபடியால் இனிமேல் ஒருவரிடத்திலும் வாயைத் திறக்கிறதில்லை யென்றும், பொழுது விடிகிறவரையில் எங்கேயாவது படுத்திருந்து, விடிந்தவுடனே அந்த ஊரை விட்டுப் போய்விடுகிற தென்றும் நிச்சயித்துக் கொண்டேன். நான் கொலு மண்டபத்தைவிட்டு வெளியே போவதற்கு முன் வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொள்ளலா மென்று நினைத்து, அந்தச் சேவகர்கள் கொடுத்த மூட்டைய அவிழ்த்தேன். வெண்காயம் உரிக்க உரிக்கத் தோலா யிருப்பதுபோல, அந்த மூட்டை அவிழ்க்க அவிழ்க்கப் பழங்கந்தையா யிருந்ததே யல்லாமல் என்னுடைய ஆடைகளையுங் காணேன்; ஆபரணங்களையுங் காணேன். என்க்காக இத்தனை கந்தைகளை அந்தப் படுபாவிகள் எப்படிப்பொறுக்கிச் சேர்த்து வைத்திருந்தார்க ளென்பது எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாயிருந்தது. நமன்வாயில் அகப்பட்ட உயிர் இ

ரும்பினாலும் அவர்களிடத்தில் அகப்பட்டசொத்து மீளாதென்கிற உண்மை அப்போதுதான் எனக்குத்தெரிந்தது.

நான் கொலுமண்டபத்தை விட்டு வெளியேபோகயத்தனமாயிருக்கையில், ஒருசேவகன் ஓடிவந்து, என்னைப்பார்த்து, "ஐயா, இந்த ஊர் துஷ்டர்களுக்குவாசஸ்தானமாயிருப்பதால் இந்த அர்த்தராத்திரியில் நீங்கள் வெளியேபோகாமல், கொலுமண்டபத்திலே படுத்துக்கொள்ளும்படி மகாராஜா உத்தரவுசெய்தார்கள்" என்றுசொல்லிப்போய்விட்டான். நான் அரசருடைய ஜீவகாருண்யத்தை வியந்துகொண்டு, அவர் தீர்க்காயுசா யிருக்கவேண்டுமென்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்தபிறகு, அந்த மண்டபத்தில் ஒரு மூலையில், பூமியே புஷ்பமெத்தையாகவும் என் கையே தலையணையாகவும் வைத்துக்கொண்டு மௌனத்துடன் படுத்துக்கொண்டேன். படுத்த உடனே அந்தமண்டபத்தில் புத்திரபௌத்திர பிரபௌத்திரர்களுடன் தலைமுறை தலைமுறையாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த மூட்டைப்பூச்சிகள்வந்து, என்மேலே ஏறி, கவசம்போட்டதுபோல மொய்த்துக்கொண்டன. அவைகளின் உபத்திரவத்தினால் எனக்கு நல்ல நித்திரையில்லாமற் பாதி நித்திரையாய்க் கண்ணை மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்தேன். படுத்துச்சற்றுநேரத்துக்குப்பின்பு அந்தக் கொலுமண்டபத்துக்கும் ராஜமாளிகைக்கும் மத்தியிலிருந்த வாசற்படிக் கதவு படீரென்று திறந்த சப்தங்கேட்டு, என்ன ஆபத்துவருமோவென்று பயந்துகொண்டு, என்னுடைய இரண்டு கண்களையும் இறுகமூடிக்கொண்டேன். சற்றுநேரத்துக்குப் பின்பு யாவரோவந்து என்னை மிருதுவாகத் தட்டினார்கள். நான் முழுக்கண்ணையுந் திறவாமல், பாதிக்கண்ணைத் திறந்துபார்த்தேன். ஞானம்பாள் வந்து நிற்பதுபோலத் தோன்றிற்று. இந்த இடத்துக்கு ஞானம்பாள் எப்படி வரக்கூடும்? நாம் கனவுகாண்கிறோமென்று நினைத்து, மறுபடியுங் கண்ணை மூடிக்கொண்டேன். அவள் தன்னுடைய இரண்டுகைகளாலும் என்னைப் பிடித்துத் தூக்கி, உட்காரவைத்து, "ஐயோ, அத்தான், இந்தப் பஞ்சைக்கோலத்துடன் தே

ரீரைப் பார்க்க நான் என்னபாவஞ் செய்தேன்?" என்று சொல்லி அழுதாள். நான்கண்ணை விழித்து, "நீயார்?" என்றேன். அவள், "என்னை இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மறந்துவிட்டீர்களா? நான்ஞானம்பாள் அல்லவா?" என்றாள். நான் அவளைப்பார்த்து, "நான் தூங்குகிறேனென்றும் விழித்திருக்கிறேனென்றும் நிச்சயந் தெரியவில்லை. அந்த நிச்சயந் தெரியும் பொருட்டு உன்னுடைய நகத்தினாலே என்னைக்கிள்ளு" என்றேன். அவளை நான்பூரணபக்ஷத்துடன் அங்கீகரிக்கவில்லையென்கிறகோபத்தினாலும், என்னுடைய நித்திரை மயக்கத்தைத் தெளிவிக்கவெண்டுமென்கிற எண்ணத்தினாலும், அவள் என்னைப் பலமாகக்கிள்ளி, எனக்கு முத்தங் கொடுப்பதுபோல என்னை வெடுக்கென்று பல்லாலே கடித்தாள். உடனே நான் திடுக்கென்று விழித்துக் கொண்டேன். எனக்கு நித்திரை மயக்கந்தெளிந்து, அவள் ஞானம்பாளென்று நிச்சயந் தெரிந்த உடனே அவளைக் கட்டிக்கொண்டு சிறுபிள்ளைபோல நெடுநேரங் கதறினேன். அவளும் என்னுடன் புலம்பினபிறகு, என்னைப் பார்த்து, "உங்களை இந்தக் கோலத்தோடு நான் ஒருநாளும் பார்த்ததில்லை. உங்களைப் பார்க்கப் பார்க்க என்வயிறுபற்றி எரிகின்றது. நீங்கள் ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டது முதல் நடந்த சங்கதிகளை யெல்லாம்தெரிவிக்கவேண்டும்" என்றாள். நான் வேட்டைபார்க்கப் புறப்பட்டது முதல் நடந்த ஒவ்வொரு விஷயத்தையுந் தெரிவித்ததுந் தவிர, கடைசியாகப் புது அரசன் என்னை விடுதலை செய்த விவரத்தையுஞ் சொல்லி, "அந்த அரசருக்குக் கடவுள் பூரண ஆயுசைக் கொடுக்கவேண்டும். அவராலேதான் உன்னை நான் இப்பொழுது காணும்படியான பாக்கியங் கிடைத்தது" என்றேன். ஞானம்பாள் என்னைப்பார்த்து, "உங்களை விடுதலை செய்த புது அரசன் நான்தான்" என்றாள். இதைக்கேட்டவுடனே நான் ஆச்சரியங்கொண்டு பிரமித்து, நான் மறுபடியுந் தூங்குகிறேனோ, விழித்திருக்கிறேனோவென்று என் கண்ணைத் தடவிப்பார்க்க ஆரம்பித்தேன். அவள் என்னைப்பார்த்து, "உங்களுடைய புத்தியைச்சிதற

விட வேண்டாம். நான் சொல்லுவது வாஸ்தவந்தான். எல்லாக் காரியங்களையுஞ் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறேன். வாருங்கள்" என்று சொல்லி, என்கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குப் போனாள்.

௩௭-ம் அதிகாரம்.

ஞானம்பாள் தன்னுடைய வரலாறுகளைத் தெரிவித்தல்.

நானும் ஞானம்பாளும் கொலுமண்டபம், ஆஸ்தானமண்டபம், சித்திரமண்டபம், சிங்காரமண்டபங்களெல்லாங் கடந்து, ஏகாந்த மண்டபத்திற் போய்ச் சேர்ந்தோம். இராத்திரியென்பதே தெரியாமற் பட்டப்பகலென்று சொல்லும்படியாக அநேக தீபகோடிகள் அந்த மண்டபங்களிற் பிரகாசித்தன. ஞானம்பாள் என்னை ஒரு ஆசனத்திலிருத்தி, அவளுடைய வரலாறுகளைச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

"நீங்கள் வேட்டைபார்க்கப் போனபிறகு கானகத்தில் என்ன ஆதங்கம் நேரிடுமோ வென்று நான் சித்தசாஞ்சல்லியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, நீங்களும் நீங்கள் ஏறிய யானையும் யானைப்பாகனும் போனவழி தெரியவில்லையென்றும், நீங்கள் ஆதியூருக்குத் திரும்பிவந்து விட்டீர்களாவென்று விசாரித்துக்கொண்டு வரும்படி, கனகசபையண்ணன் உத்தரவு கொடுத்ததாகவும் சிலர் வந்து தெரிவித்தார்கள். நீங்கள் ஆதியூருக்குத்திரும்பி வராமையினால் தேவராஜபிள்ளையும் இன்னும் அநேகரும் உடனே புறப்பட்டுக் கானகத்துக்குப் போய்த்தேடியும், உங்களுடைய செய்தி ஒன்றுந் தெரியவில்லை. வேடர்கள் வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்த இடத்துக்கும் யானை நின்ற இடத்துக்கும் அதிக தூரமாகையால்யானை வீறிட்டுக்கொண்டுபோனசப்தம் மட்டுந் தங்கள் காதில் விழுந்ததாகவும் அந்த யானை எந்தத்திசையை நோக்கி நடந்ததென்பது தெரியாதென்றும் வேடர்கள் தெரிவித்தார்கள். வேட்டையா

டுவதை நிறுத்திவிட்டு, வேடர்களும் மற்றவர்களும் அந்தக்காட்டில் நுழையக்கூடாத இடங்களெல்லாம் நுழைந்துதேடியும் நீங்கள் அகப்படவில்லை. தேவராஜபிள்ளை, கனகசபை யண்ணன் முதலானவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பி வராமல் அந்தக் காட்டிலே கூடாராம் அடித்துக் கொண்டு, பல நாள்வரைக்குந் தேடியும் தாங்கள் அகப்படாமையினால், நான் சித்தங்கலங்கி, தேகஸ்மரணை தப்பி, பைத்தியம் பிடித்தவள்போற் புலம்பிக்கொண்டு திரிந்தேன். தேவராஜபிள்ளை முதலானவர்கள் எனக்கு ஆறுதலாகச் சொன்ன வார்த்தைகளெல்லாம் செவிடன் காதிற் சங்கநாதஞ் செய்ததுபோல நிஷ்பலமாகி விட்டன. நான் சரியான ஆகாரமும் உறக்கமுமில்லாமல் எப்போதும் அழுதுகொண்டு, வடதிசையை நோக்கிப்பார்த்த வண்ணமாயிருந்தேன். ஒருநாள் இராத்திரி நடுச்சாமத்தில் நான் மேல்மாடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு, சாளரத்தின் வழியாக வடக்கை நோக்கிப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்பொது, அதிக தூரத்தில் ஒரு கரியமேகம் நடந்து வருவதுபோல் ஒரு யானையானது பாகனு மில்லாமல் அம்பாரி முதலிய அலங்காரமு மில்லாமல் வெறுமையாய் நடந்து வந்தது. அந்த யானை சமீபத்தில் வந்த உடனே நிலா வெளிச்சத்தில் உற்றுப் பார்த்தேன். அதுதான் உங்களை மோசஞ் செய்த பட்டத்து யானை யென்று எனக்குப் பரிஷ்காரமாய் விளங்கிற்று. அந்த யானையானது வழக்கமாய்க் கட்டப்படுகிற கொட்டத்துக்குள்ளே வந்து தானே நுழைந்துகொண்டது. அப்போது எல்லாரும் அருநித்திரையாயிருந்தபடியால் அந்த யானை வந்தது என்னைத்தவிர வேறொருவருக்குந் தெரியாது. அந்த யானையைப் பார்த்த உடனே எனக்குச் சகிக்கக் கூடாத சஞ்சலம் உண்டாகி, நான் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் எழுந்து, அந்த யானை நின்ற இடத்துக்குப் போனேன். அந்த யானை என்னைப் பார்த்த உடனே அதனுடைய துதிக்கையை என்மேலே நீட்டி,. மிருதுவாகத் தடவிற்று. நான் உடனே அந்த யானையைப் பார்த்து, "ஐயோ துஷ்டமிருகமே, என்னுடைய

பர்த்தாவை என்ன செய்தாய்? எந்தத் திக்கிலே கொண்டுபோய் விட்டாய்? அவரைக் கொன்று விட்டாயோ? அல்லது உயிரோடே விட்டு விட்டாயோ? ஒன்றுந் தெரியவில்லையே. நீ ஆணோடு பெண்ணோடு பிறக்கவில்லையா? நீ ஆணோடு பிறந்திருந்தால் என் பர்த்தாவை ஏன் அவகடஞ் செய்தாய்? நீ பெண்ணோடு பிறந்திருந்தால் பெண்ணாகிய எனக்கு நீ இரங்கமாட்டாயா? என்பர்த்தா இருக்கும் இடத்தைக் காட்டாயா? என் துன்பத்தை ஓட்டாயா?" என்று பலவிதமாகச் சொல்லிப் புலம்பினேன். என்னுடைய கண்ணீர்த் துளிகள் அந்த யானையின் துதிக்கையை நனைத்து விட்டன. உடனே அந்த யானையானது தன்னுடைய துதிக்கையை என்னுடைய இடுப்பிலே சுற்றி, என்னை அதிமிருதுவாகத் தூக்கித் தன் முதுகின் மேலே வைத்துக்கொண்டு நடந்தது. ஆரம்பத்தில் எனக்குப் பயம் ஜனித்தபோதிலும் அந்த யானை வடதிசையை நோக்கி நடந்தபடியால் நீங்களிருக்கிற இடத்திலே என்னைக் கொண்டுபோய் விட்டாலும் விடுமென்று நான் மனத்திடஞ் செய்துகொண்டேன். அப்போது அர்த்த சாமமாகவும் எல்லாருந் தூங்குகிற சமயமாகவும் இருந்தபடியால் யானை என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போனது ஒருவருக்குந் தெரியாது.

அந்த யானையானது உள்நகர் புறநகரெல்லாங் கடந்து, கானகத்துக்குள் நுழைந்து, மரஞ்செடிகளெல்லாம் நெறுநெறென்று சாய்த்துத்தள்ளிக்கொண்டு, அநேகங் காடுகள், மலைகள், ஆறுகளெல்லாந்தாண்டி, வடதிசையை நோக்கி இரவும் பகலுமாகக் கடுமையாக நடந்தது. நான் வழியிலிருக்கிற மரக்கனிகளை உண்டு, பசிதீர்த்துக்கொண்டுபோனேன். யானை பலநாள் நடந்த பிறகு ஒரு பெரிய மலையடிவாரத்தில் வந்துசேர்ந்து, அந்தமலையோரத்தில் அசையாமல் நின்றது. நான் அந்தமலையில் ஒரு பக்கத்தில் அம்பாரி உடைந்து கிடப்பதைக்கண்டு, யானையை விட்டுத்தாண்டி, அந்த மலைமேலே தொற்றிக்கொண்டேன். அந்த அம்பாரி கிடந்த இடத்துக்குக் கொஞ்சதூரத்தில் சில

வஸ்திரங்கள் கிடந்தன. அவைகளை ஒரு நீளக்கழியினால் இழுத்து, என் கையிலே எடுத்துப்பார்க்க, அவைகள் உங்களுடைய சட்டையாகவும் முண்டாசாகவு மிருந்தபடியால் எனக்கு உண்டான மனோவிசாரம் இவ்வளவென்று சொல்ல ஒண்ணாது. அவைகளைக் கண்களில் ஒத்தி தலையிலே சூடி, வாயிலே வைத்து, அநேக முத்தங்கள் கொடுத்தேன். அவைகளைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு மலைமேல் ஏறும்பொழுது உங்களுடைய பெயர் எழுதப்பட்டிருந்த மரங்களையும் பார்வையிட்டேன். அந்த மரங்களையே வழிகாட்டியாக வைத்துக்கொண்டு நடந்து, மலையின்உச்சியில் வந்து சேர்ந்தேன். அந்த மலைக்கு வடபுறத்தில் வெட்டப்பட்டிருந்த படிகளைக் கண்ட உடனே அவைகளின் வழியாக நீங்கள் இறங்கிப்போ யிருக்கலாமென்று நினைத்து, நானும்இறங்கிவருகிறதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டேன். ஆனால் பெண்வடிவாய்ப் போகிறது எப்போதும்ஆபத்தை விளைவிக்கு மானதால், புருஷ வேஷந் தரித்துக்கொண்டு போவது சர்வோத்தமமென்று நினைத்து, அப்போதுநான் இடையிலே தரித்திருந்த வெள்ளைச் சல்லாச் சேலையை இரண்டாகக் கிழித்து, இடுப்புவேஷ்டியாகவும் அங்கவஸ்திரமாகவும் உபயோகித்துக்கொண்டு, உங்களுடையசட்டையை மேலே தரித்துக்கொண்டு, உங்களுடையமுண்டாசையும் என் தலைமேலே தரித்துக்கொண்டேன் இப்படியாக ஆண்வேஷந் தரித்துக்கொண்டு, படிவழியாயிறங்கி அடிவாரத்தில் வந்துசேர்ந்தேன். நான் வந்து சேர்ந்தபோது பட்டணத்து ஜனங்களெல்லாரும் மலையடிவாரத்தில் ஏகமாய்க் கூட்டம் கூடியிருந்தார்கள். அவர்களால் விடப்பட்ட ஒரு யானையானது என்னிடத்தில் வந்து என் கழுத்திலே பூமாலையைப்போட்டு, என்னைத் தூக்கித்தன் முதுகின்மேலே வைத்துக்கொண்டது. உடனே ஜனங்களெல்லாரும் என்னை நோக்கி, "மகாராஜாவே, சக்கரவர்த்தியே நீங்கள் தீர்க்காயுசாயிருக்கவேண்டும். நாங்கள் ஒரு ராஜாவை நியமிக்க வேண்டியதற்காக யானையின் கையிலே பூமாலையைக்கொடுத்து அனுப்பினோம். அதுஉங்களுடையகழு

த்திலே மாலையைப்போட்டபடியால் இனிநீங்கள்தான்எங்களுக்கு மகாராஜா. நாங்கள்உங்களுக்குப் பிரஜைகள். நீங்கள்எங்களுக்குப் பிதா. நாங்கள் உங்களுக்குப்பிள்ளைகள்” என்று சொல்லி, பூமியில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து, என்னை நமஸ்கரித்தார்கள். கூத்துப் பார்க்கப்போன இடத்திலே பேய் பிடித்ததுபோலப் புருஷனைத் தேடிவந்த இடத்தில் இப்படிப்பட் சகடயோகம் வந்ததேயென்று நான் திகைத்து, ராஜாங்கம் வேண்டாமென்று நிராகரிக்க எண்ணங்கொண்டேன். ஆனால் நான் வேண்டாமென்றாலும் ஜனங்கள் என்னை விடமாட்டார்களென்கிற பயத்தினாலும் நான் அரசனாயிருக்கிற பக்ஷத்தில் நீங்கள் இருக்கிற இடத்தை அநாயாசமாய்க் கண்டு பிடிக்கலாமென்கிற நம்பிக்கையினாலும் நான் ராஜாங்கம் வேண்டாமென்று சொல்லாமல் சும்மாயிருந்துவிட்டேன். உடனே அவர்கள் என்னைப் பட்டணப்பிரதக்ஷணஞ் செய்வித்து, அரண்மனைக்குக் கொண்டுபோய், மகுடஞ் சூட்டினார்கள். அப்போது ஒரு பக்கத்தில் பரதநாட்டியமும், ஒருபக்கத்தில் மேளவாத்திய முழக்கமும், ஒருபக்கத்தில் சங்கீத கானமும், ஒரு பக்கத்தில் பிராமணர்களுடைய வேதகோஷமும், ஒரு பக்கத்தில் வித்வான்களுடைய ஸ்தோத்திரப்பாடல்களும், ஒருபக்கத்தில் ஆசியக்காரர்களுடைய விகடங்களும் கூடி, எனக்குத் தலைமூர்ச்சனையாய்ப் போய்விட்டது. அந்த ஆரவாரங்களெல்லாம் போதுமென்றும் நான் ஏகாந்தமாயிருக்க அபேக்ஷிக்கிறேனென்றும் நான் ஆயிரந்தரம் தெரிவித்த பிறகு அவர்கள் ஒருவர் ஒருவராய்த் தொலைந்தார்கள். அவர்கள் தொலைந்தும் ஆயிரம்பேர் என்னைச் சுற்றிக்கொண்டு, பங்காப் போடுகிறவர்களும், கவரி வீசுகிறவர்களும் குடைபிடிக்கிறவர்களும், படிக்கம் ஏந்துகிறவர்களும், அடப்பம் ஏந்துகிறவர்களும், பன்னீர் தெளிப்பவர்களும், கந்தபொடி இறைப்பவர்களும், பூமழை பொழிபவர்களும், “சுவாமி, பராக்கு பராக்கு” என்றுகட்டியங் கூறுகிறவர்களும், வாழ்த்துகிறவர்களும், இன்னும் அநேகவித கோலாகலஞ் செய்கிறவர்களுமாயிருந்தார்கள். அவர்கள் எந்தச்சமயத்

திலும் என்னுடன்கூட இருக்கிறவர்களென்று கேள்விப்பட்டு எனக்கு மகத்தாகியசிந்தாகுலம் உண்டாயிற்று.

நான் அரண்மனையைச் சேர்ந்த சிங்கார வனத்துக்காவது போய்ச்சற்றுநேரம் ஏகாந்தமாயும் அமரிக்கையாயும் இருக்கலாமென்று நினைத்துப் புறப்பட்டேன். நான் பகிர் பூமிக்குப் போவதாக நினைத்து என்னை நூறுபேர் தொடர்ந்துவந்தார்கள். "ஏன் வருகிறீர்கள்" என்று கேட்டேன். "மகாராஜாவுக்குக் கொல்லையிலே பங்காப்போடவும், கால்கழுவி விடவும், பல்விளக்கிவிடவும், முகங்கழுவித் துடைக்கவும், வேஷ்டி கட்டிவிடவும், இன்னும் பல பல வேலைகள் செய்யவும் கொல்லையில் நூறுபேர் காத்திருக்கிற வழக்கமென்று சொன்னார்கள். நான் உடனே கொல்லைக்குப் போகாமல் திரும்பி வந்துவிட்டேன். உங்களைத்தவிர வேறுபுருஷர்களை நான் முகாவலோகனஞ்செய்ததே யில்லை. நம்முடைய வீட்டில் வேலைக்காரர்களிடத்திற் பேசும்போது கூட எனக்கு நாணமுஞ் சங்கோசமுமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட எனக்கு இத்தனை புருஷர்களுடைய மத்தியிலிருப்பது எவ்வளவு மனவருத்தமாயிருக்குமென்பதை நீங்களே ஊஹித்துக்கொள்ள வேண்டும். நான் உடனே இதற்குப் பரிகாரந் தேடவேண்டுமென்று நினைத்து, அந்தப் புருஷர்களைநோக்கி, "எந்தத் தேசத்திலும் ராஜாக்களுக்கு ஸ்திரீகள் பணிவிடைசெய்வதுவழக்கமா யிருக்கின்றது. இந்த ஊரில் அந்த வழக்கம் ஏன் அனுஷ்டிக்கப்படவில்லை? இது ஸ்திரீகள் இல்லாதநகரமா? அல்லது ராஜாவுக்கு ஊழியஞ் செய்வதை ஸ்திரீகள் தங்களுக்குக் கௌரவக் குறைவாக எண்ணுகிறார்களா? அதின் வயணந் தெரியவேண்டும்," என்றேன். உடனே அவர்கள், "மகாராஜாவே, உங்களுடைய அபிப்பிராயம் தெரியாமையினால் நாங்கள் உங்கள் பணிவிடைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தோம். கணக்கில்லாத ஸ்திரீகள் உங்களுடைய ஊழியங்களைச் செய்யச் சித்தமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை அழைப்பிக்கும்படி உத்தரவானால் இந்த நிமிஷத்தில் வரவழைக்கிறோம்" என்றார்கள். நான்

அவர்களை நோக்கி, "எனக்கு ஸ்திரீகள் பணிவிடைசெய்வது திர்ப்தியேயல்லாது புருஷர்கள் பணிவிடைசெய்வது திர்ப்தி அல்ல, ஆகையால் நீங்கள் போய் ஸ்திரீகளை வரச் சொல்லுங்கள்" என்றேன். அவர்கள் நான் ஸ்திரீலோலனென்றுங் கோலாகல புருஷனென்றும் எண்ணிக் கொண்டு, உடனே புறப்பட்டுப்போய், நூறு ஸ்திரீகளை அனுப்பினார்கள். நான்உட்கார்ந்திருக்கும்போதே சில ஸ்திரீகள் எனக்குக் கால்பிடிக்கவும், சிலர் கைபிடிக்கவும், சிலர் மேல் பிடிக்கவும், பல ஸ்திரீகள் உடம்பெல்லாந் தடவிவிடவும் ஆரம்பித்தார்கள். நான் அவர்களை வரவழைத்தது சணப்பன் வீட்டுக்கோழி தானே விலங்கில் மாட்டிக்கொண்டதுபோல் ஆயிற்று. ஏனென்றால் அந்தப்புருஷர்கள் என் சமீபத்தில் வரப் பயந்துகொண்டிருந்தார்கள். இந்த ஸ்திரீகளோ என்றால் நிர்ப்பயமாக என்னை நெருங்கித் தொடவும் மோகாபி நயங்கள் செய்யவும் ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களை நான் கடுகடுத்துக்கொண்டு, "என்னுடைய உத்தரவில்லாமல் என்னை யாராவது தொட்டாலுங் கிட்டநெருங்கினாலும் அவர்கள் சிரச்சேதஞ் செய்யப்படுவார்கள்" என்று அச்சுறுத்தினேன். உடனே அவர்கள் என்னை விட்டுவிலகிப்போய் விட்டார்கள்.

நான் ஸ்நான கட்டத்துக்குப் போனபோது எனக்கு அழுக்குத் தேய்க்கிறதற்காகச் சில ஸ்திரீகள் என் வலது காலைப்பிடித்துக்கொண்டார்கள். சிலர் இடதுகாலைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். சிலர்வலதுகையைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். சிலர் இடதுகையை பிடித்துக்கொண்டார்கள். அப்படியே பலஸ்திரீகள் எனனுடைய பல அவயவங்களையும் பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். அப்போதும் அவர்களை நான் கடிந்துகோண்டு என்னுடைய கரசரணுதி அவயவங்களை அவர்களுடைய ஸ்வாதீனத்திலிருந்து என் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்ள நான்பட்டபாடு போதுமென்றாய்விட்டது.

ஸ்நாநம், ஜெபம் முதலிய நித்திய கர்மாநுஷ்டானங்கள் முடிந்தபிற்பாடு, நான் அமுதுசெய்வதற்காகப் போ

ஜன சாலைக்குள் நுழைந்தேன். அங்கே எனக்கு அமுது படைக்கிறதற்குமுன் இரண்டுபெயருக்கு இலையில்அமுது படைக்கப்பட்டு, அவர்கள் எனக்கு முந்திப் புசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். நான் ஆச்சரியம் அடைந்து, அவர்கள்யாரென்று வினவினேன். உடனே மடைப்பள்ளி விசாரணைக் கர்த்தர்கள் என்னைநோக்கி, "மண்டலாதிபதியே, அந்தஇருவருக்கும், "உண்டு காட்டிகள்" என்று பெயர். அவர்களை விஷ பரீக்ஷகர்களென்றுஞ் சொல்லலாம். மகாராஜாவினுடைய உணவில் யாராவது சத்துருக்கள் விஷங் கலக்கக் கூடுமாகையால் அதைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக அந்த இருவருக்கும் சாதம் படைப்பதும் அவர்கள் முந்திப் புசிப்பதும் வழக்கம். அவர்கள் போஜனஞ்செய்து இரண்டு நாழிகைக்குப் பிறகு அவர்களுக்கு விஷஉபத்திரவம் இல்லையென்று தெரிந்தபிறகு மகாராஜா சாப்படவேண்டும்" என்றார்கள். எனக்குத் தாளக்கூடாத பசியாயிருந்தாலும் விஷ சோதனை செய்வதற்காக நான் வெகுநேரம் வரையில் அன்னத்தைத் தொடாமல் உட்கார்ந்திருந்தேன். பிறகு வாழை இலைபோலத் தங்கத்தினாற் செய்யப்பட்ட இலையிலே அன்னமும் பலவகையான அறுசுவை பதார்த்தங்களும் படைக்கப்பட்டன. நான் போஜனஞ் செய்வதற்காக இலைக்கு முன்பாக உட்கார்ந்தேன். என் பக்கத்திலே பல ஸ்திரீகள் உட்கார்ந்து, ஒரு ஸ்திரீ எனக்குச் சாதம் ஊட்டவும் பல ஸ்திரீகள் பல கறிகளை எடுத்து என்வாயில் வைக்கவும் ஆரம்பித்தார்கள். நான் அவர்களை முனிந்துகொண்டு, "எனக்கு ஒருவரும் ஊட்டவேண்டாம். நானே அள்ளிச்சாப்படுகிற வழக்கம்" என்றுசொல்லி அதட்டினேன். அவர்கள் நடுநடுங்கிக்கொண்டு தூரத்திற் போய்விட்டார்கள். சகல விகாதங்களுந் தீர்ந்துபோய் விட்டபடியால்இனிமேல்அமரிக்கையாய்ப் புசிக்கலாமென்று நினைத்து, சாதத்தை அள்ளி வாயில்வைத்தேன். உடனே இரண்டு வைத்தியர்கள் என் முன்பாக நின்றுகொண்டு, "மகாராஜ ராஜேந்திரா, அந்தப்பதார்த்தம் வாயு ; இந்தப் பதார்த்தம் சூடு ; அந்தக்கறி பித்தம்; இந்தக்கறி சீதளம்" என்று சொல்லி, அ

கேக பதார்த்தங்களை நான் புசிக்காதபடி தடுத்தார்கள். நான் அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் காதிலே வாங்கிக் கொள்ளாமல் எனக்கு இஷ்டமான பதார்த்தங்களை யெல்லாம் பரிபூரணமாக உண்டுபசிதீர்த்துக்கொண்டேன். பிறகு நான் சுயம்பாகிகளைப்பார்த்து "இந்த வைத்தியர்கள் கறிகளுக்கெல்லாந் தோஷஞ்சொல்லுகிறபடியால் அவர்கள் சாப்பிடும்போது அவர்களுக்குக் கறிகள் படைக்காமல் தண்ணீருஞ் சாதமும் படையுங்கள்" என்று ஆக்ஞாபித்தேன். அந்தப்படி சுயம்பாகிகள் உடனே நிறைவேற்றினார்கள்.

நான் சாப்பிட்டபிறகு நடந்த உபசாரங்களும் அனந்தம். அந்த உபசாரங்களை யெல்லாம் நான் அபசாரங்களென்றே நினைத்தேன். நான் ராஜாவாயிருந்து பட்டபாடுகள் நீங்கள் காவற்கிடங்கிற் கூடப் பட்டிருக்க மாட்டீர்கள்.

"ஆரியக்கூத்தாடினாலுங் காரியத்திலே கண்" என்பதுபோல நான் பட்ட உபத்திரவங்களின் மத்தியில் உங்களை நான் மறக்கவில்லை. இந்த ஊரில் என்ன விசேஷமென்றும், யாராவது அந்நியர்கள் வந்திருக்கிறார்களா வென்றும், நான் பொதுவாக வேவுகாரர்களை விசாரித்தபோது, அவர்கள், "ஒரு அந்நியதேசத்தார் வந்திருக்கிறார். அவர் மேலே பல துர்வழக்குகள் வந்திருக்கின்றன. அவர் பொழுதை விடியச்சொன்னால் விடிகின்றது. விடியவேண்டாமென்றால் விடிகிறதில்லை" என்றார்கள். அவர்கள்சொன்ன அங்க அடையாளங்களைக்கொண்டு நீங்கள்நீங்கள் தானென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, உடனே உங்களையும் மற்றவர்களையும் விசாரணைக்குக் கொண்டுவரும்படி உத்தரவு செய்தேன். நீங்களிருந்த கோலத்தை நான் நியாயசபையிற்பார்த்தபோது என் பிராணன் துடித்துப்போய்விட்டது. நான் மெய்மறந்து, சிங்காசனத்தைவிட்டுக் கீழே விழும்படியான ஸ்திதியிலிருந்தேன். ஆயினும் பூண்டவேஷத்தைச் சரியாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் நான் மனத்திடஞ் செய்துகொண்டு, உங்கள்மேல் வந்த வழக்குகளை விசாரித்தேன். அந்த விசாரணை முடிந்தபிறகு

நீங்கள் கொலுமண்டபத்தை விட்டு அப்பாற்போகவேண்டாமென்று ஒரு சேவகன் மூலமாக நான்தான் உங்களுக்குச் சொல்லியனுப்பினேன்" என்றாள். இந்த வரலாறுகளையெல்லாங் கேட்ட உடனே எனக்குஉண்டான ஆச்சரியம் அளவுகடந்து போய்விட்டது.

௩அ - ம் அதிகாரம்.

அரசியல்.

அரசன் குடிகளுக்குச் செய்யவேண்டிய நன்மைகள்.

உத்தியோக விஷயம்.

பரிதான கண்டனம்.

நானும் ஞானாம்பாளும் எங்களுடைய துயரங்களை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லி மனந்தேறின பிறகு ஞானாம்பாள் என்னை நோக்கி, "நீங்கள் உங்களுடைய வரலாறுகளை எனக்குத் தெரிவித்தபோது ஒரு முக்கியமான சங்கதியைத் தெரிவிக்காமல் விட்டு விட்டீர்கள். நீங்கள் பொழுது விடியாமற் பாடினதாகவும் அந்தப் பிரகாரம் பொழுது விடியாமலிருந்ததாகவும் பிறகு நீங்கள் வேறொரு பாட்டுப்பாடிப் பொழுது விடியும்படி செய்ததாகவும் நான் கேள்விப்பட்டேன். அந்தச் சங்கதியை எனக்கு விவரமாகத்தெரிவிக்கவேண்டும்" என்று சொல்லிக் கும்பிட்டாள். சக்கிலியன் பக்ஷமாக நியாயாதிபதி தீர்மானஞ் செய்ததும், நான் கிரகணத்தை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு பொழுதுவிடியாமற் பாடினதும், பிறகு ஜனங்களுடைய வேண்டுகோளின் பிரகாரம் நான் பொழுது விடியும்படி பாடினதும் ஞானாம்பாளுக்குப் பூரணமாகத் தெரிவித்தேன். அதைக் கேட்ட உடனே அவள் நெடுநேரம் வரைக்கும் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தாள். பிறகு அவள் என்னுடைய சாமர்த்தியத்தை மெச்சிக்கொண்டு, "என்னுடைய அத்தான் நெருப்பைச் சுடுமென்பார். தண்ணீர் குளிர்ந்திருக்குமென்பார். ஈப்பறக்குமென்பார். காகங்கறுப்பாகவும் கொக்கு வெ

ண்மையாகவும் இருக்குமென்பார். ஆகையால் அத்தானைப் போற் சமர்த்தர்கள் யார்?" என்னுங் கருத்தையடக்கி, ஒருவெண்பாப் பாடினள். அஃது,

தீயே சுடுமென்பர் தெண்ணீர் குளிருமென்பர்
ஈயே பறக்குமென்ப ரின்னமுந்தான்—பாய்காகஞ்
சுத்தக்கறுப்பென்பர் சூழ்கொக்கு வெண்மையென்பர்
அத்தானைப்போற் சமர்த்தர் யார்.

என்பதுதான்.

நான் அத்தானென்கிற முறைமைபற்றி ஞானம்பாள் பரிகாசமாகப் பாடினபடியால் ஒருவரும் விகற்பமாக எண்ணார்களென்று நம்புகிறேன்.

ஞானம்பாள் என்னைப்பார்த்து, "நீங்கள் இருக்குமிடத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்குச் சாதகமாயிருக்குமென்று நினைத்தே நான் இந்த இராச்சியபாரத்தை அங்கிகரணஞ்செய்தேன். இப்போது என்னுடைய மனோரதம் நிறைவேறி, உங்களைக் காணும்படியான பெரும்பேறு கிடைத்துவிட்டதால் இனி நமக்கு இந்த ராஜ்யபாரம் வேண்டுவதில்லை. எனக்கு நீங்களே ராஜா. நானே உங்களுக்குக் குடி. எனக்கு நீங்களே எசமான். நான் உங்களுடைய ஊழியக்காரி. நான் உங்களுடைய ஊழியத்தை விட்டு விட்டு ராஜாங்கத்தை வகிப்பது முறையல்ல. அன்றியும் அரசாட்சி செய்யத்தகுந்த யோக்கியதையும் என்னிடத்தில் இல்லை. ஆகையால் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் நாம் இந்தவூரை விட்டுப்போய் விடுவதே சர்வோத்தமம்" என்றாள். நான் அவளைப்பார்த்து, "இந்த ஊர் சிலகாலமாக அரசனில்லாமல் அராஜகமா யிருப்பதால் துஷ்டர்கள் அதிகரித்து, சாதுக்களெல்லாரும் ஆலையில் அகப்பட்ட கரும்புபோலத் துன்பப்படுகிறார்கள். இதை நாம் ஸ்வாநுபோகமாகத் தெரிந்திருந்தும் அந்தச் சாதுக்களைக் கைவிட்டுப்போவது தர்மமா? அன்றியும் நீ மகாராணியாயிருப்பதும் உனக்கு நான் கணவனா இருப்பதும் எனக்கு எவ்வளவோ மேன்மை. அந்த மேன்மையை இழந்துவிட எனக்குச் சம்மதமில்லை" என்றேன். அதற்கு ஞானம்பாள் சொல்லுகிறாள்: "ராஜ்ய

பாரத்தை வகிப்பது எனக்கு அசம்மதமாயிருந்தாலும் அது உங்களுக்குப் பிரியமாயிருக்கிறபடியால் உங்களுடைய சித்தப்பிரகாரம் நடக்கக் காத்திருக்கிறேன். பெரியமலையைத் தூக்கித் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டதுபோல ராஜாங்கபாரத்தை நான் வகித்துக்கொண்ட படியால் அதை நான் தாங்கும்படி நீங்களும் எனக்கு உதவி செய்யவேண்டும். ஏனென்றால் அரசு செலுத்துவது நம்முடைய வீட்டுக்கிள்ளுக்கீரையல்ல. உலகத்தில் உள்ள சகல தொழில்களிலும் அதிகாரங்களிலும் ராஜாதிகாரம் எப்படி மேலானதாயிருக்கிறதோ அப்படியே அதைச் சேர்ந்த வேலைகளும் அபாரமாயிருக்கின்றன. ஒரு குடும்பத்துக்குத் தலைவனாயிருக்கிறவன் அந்தக் குடும்பத்துக்காக ஓயாமற் பாடுபடுகிறான். கோடானுகோடி குடும்பங்களுக்குத் தலைவனாயிருக்கிற இறைவன் ஒரு நிமிஷமாவது சும்மா இருக்கலாமா? சொற்பக் கூலியை வாங்கிக்கொண்டு வேலை செய்கிறவன் அகோராத்திரம் உழைக்கிறான். அப்படியானால் எண்ணிக்கையில்லாத வருமானங்களையும் ஊதியங்களையும் ராஜ சுதந்தரங்களையும் ஜனங்களிடத்திற் பெற்றுக்கொண்டு அநுபவிக்கிற அரசன் அந்த ஜனங்களுக்காக எவ்வளவு பாடுபடவேண்டும்? அரசனுடைய நேரமும் புத்தியும் சக்தியும் ஜனங்களுக்குச் சொந்தமேயன்றி அரசனுக்குச் சொந்தம் அல்ல. ஜனங்களுடைய சௌக்கியத்துக்காக ராஜாங்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிரத் தன்னுடைய சௌக்கியத்துக்காக ஏற்பட்டிருக்கவில்லையென்பதை அரசன் எப்போதுந்தன்னுடைய கருத்தில் வைக்கவேண்டும். அரசன் ஜனங்களுடைய சுகா சுகங்களையே தன்னுடைய சுகா சுகங்களாக எண்ணவேண்டுமேயல்லாது தன்னையும் ஜனங்களையும் பிரத்தியேகமாக எண்ணக்கூடாது. அப்படிப் பிரத்தியேகமாக எண்ணுகிற பக்ஷத்தில் தன்னைப்பார்க்கிலும் ஜனங்களையே விசேஷமாக எண்ணவேண்டும். ஒரு அன்புள்ள தகப்பன் தன்பிள்ளைகளுடைய சௌக்கியத்தின் மேலே நாட்டமாயிருப்பதுபோல அரசனும் பிரஜைகளுடைய நன்மைகளையே எப்போதுந் தேடவேண்டும். அரசன் நல்ல சட்

டதிட்டங்களை உண்டுபண்ணி, அந்தப்படி தான் முந்தி நடந்து, வழிகாட்டவேண்டும். எப்போதும் யாவருங்காணும்படியான முகார விந்தத்தை யுடையவனாகவும், அருள்பொழியாநின்ற கண்ணை யுடையவனாகவும், ஜனங்களுடைய குறைகளைக்கேட்க எப்போதுஞ் சித்தமாயிருக்கிற காதுகளை உடையவனாகவும், சத்தியமும் இன்சொல்லுங் குடிகொண்ட நாவை யுடையவனாகவும், ஜனங்களுடைய பயத்தைத் தீர்க்கும் அபயாஸ்தங்களை யுடையவனாகவும்; பரஸ்திரீகள் காணாத மார்பையுடையவனாகவும், சத்துருக்கள் காணாத முதுகையுடையவனாகவும்; தர்மமே அவதரித்தது போன்ற நற்குண நற்செய்கைகளை உடையவனாகவும் அரசன் பிரகாசிக்க வேண்டும்.

ஜலமும் விபசாயத் தொழிலும் உலகத்துக்கு முக்கியமானதால் ஆறுகள், குளங்கள், ஏரிகள், பாய்கால்கள், வடிகால்கள் முதலியவைகளை நன்றாக வெட்டி, வேளாண்மைக்குரிய சாதகங்களை அரசன் செய்துகொடுக்க வேண்டும். வியாபாரங்களும் பல தொழில்களுங் கிரமமாய் நடக்கும்படி சர்வசாக்கிரதை செய்யவேண்டும். பாலங்கள், மதகுகள், ரஸ்தாக்கள், சாலைமார்க்கங்கள் முதலியவைகளை உண்டாக்கி, அவைகளை எப்போதுஞ் செவ்வையான ஸ்திதியில் வைத்திருக்கவேண்டும். குருடர், முடவர் முதலிய அங்கவீனர்களும், பாடுபடச் சக்தியில்லாத விருத்தர்களும், ஸ்திரீகளும், ரோகஸ்தர்களும், அநாதப்பிள்ளைகளும், பரம ஏழைகளும் வெளியே போய்ப் பிச்சை யெடுக்காதபடி தர்மசாலைகளை உண்டாக்கி, அவர்களை அரசனே சம்ரக்ஷிக்கவேண்டும். வைத்தியசாலை, ஔஷதசாலை முதலியவைகளை ஊர்கள் தோறும் ஏற்படுத்தி, ஏழைகளுக்குத் தர்மவைத்தியஞ் செய்யும்படி தகுந்த வைத்தியர்களை நியமிக்கவேண்டும். வித்தியாசாலைகளை உண்டாக்கி, அக்ஷராப்பியாசம், இலக்கணம், இலக்கியம், பூகோளம், ககோளம், கணிதம், பல தேசசரித்திரம் முதலியவைகளைப் படிப்பிப்பது மன்றி, சத்தியம், பிரமாணிக்கம், நீதிநெறி, தெய்வபக்தி, பரோபகாரம் முதலிய சன்மார்க்கங்களையுங் கற்பிக்க வேண்டும். பணங்கொடுத்துப்

படிக்க நிர்வாகமில்லாத பிள்ளைகள் இலவசமாகப் படிக்கும் படி அரசன் திட்டஞ் செய்யவேண்டும். பிள்ளைகளுக்குத் தேகபலமும் சௌக்கியமும் உண்டாகும்படி சிலம்பக்கூடம் முதலியவைகளை ஸ்தாபிக்கவேண்டும். சிற்பவேலை, நிசவுத்தொழில், தச்சுவேலை, கொற்றுவேலை முதலிய பல தொழில்களைக் கற்றுக்கொள்ள இஷ்டமுள்ளவர்களுக்கு உபயோகமாகும்படி, பல தொழிற்சாலைகளை நிருமிக்க வேண்டும். மார்க்கங்களிலும் இன்னும் முக்கியமான இடங்களிலும் வழிப்போக்கர்கள் தங்கும்படியாகச் சத்திரஞ் சாவடி முதலியவைகளை நிலைப்படுத்த வேண்டும். ஜனங்களுடைய வீடுகளும் தெருக்களும் சுத்தமாகவும், நாகரீகமாகவும், காற்று நடமாட்டமாகவும் இருக்கும்படி ஜாக்கிரதை செய்வதுமன்றி, குப்பைகளும் மலஜலாதி அசுத்தங்களும் ஜனங்களுடைய பார்வையிற் படாதபடி அடிக்கடி அப்புறப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

பெயர்போன வித்தியா பாரங்கதர்களுக்கும் அருமையான தொழிலாளிகளுக்கும் அரசன் வெகுமதிகளும் உபகாரச் சம்பளங்களுங் கொடுத்து, அவர்களைக் கனப்படுத்த வேண்டும். அரசன் சாதுஜன மித்திரனாகவும் அசாது சத்துருவாகவு மிருக்க வேண்டும். அரசன் ஜனங்களை அறியாவிட்டால் அவர்களை எப்படி ஆளக்கூடும்? ஆகையால் அரசன் ஜனங்களுக்குள்ளே தானும் ஒருவனாகச் சஞ்சரித்து, அவர்களுடைய குணாகுணங்களையும் ஹிதா ஹிதங்களையும் ஆசாரக்கிரமங்களையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அரசன் காக்ஷிக்கெளியவனாய் மதுரபாஷியாய்ச் சகலருடைய குறைகளையுங் கேட்டு, உடனே பரிகாரஞ் செய்ய வேண்டும். அரசன் எல்லாருக்குங் காது கொடுக்க வேண்டுமே தவிரத் தகுந்த விசாரணை யில்லாமல் எல்லாருடைய வார்த்தைகளையும் நம்ப வொண்ணாது.

கடவுளைப்போல அரசனுக்குச் சர்வலோக சஞ்சாரமும் சர்வசக்தியும் இல்லாதபடியால் உத்தியோகஸ்தர்கள் மூலமாகவே அரசன் அநேக காரியங்களை நடத்த வேண்டியதா யிருக்கும். அந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் ராஜபிரதி நிதி

களாகையால் அவர்கள் சர்வோத்தமர்களா யிருக்க வேண்டும். அப்படி யில்லாவிட்டால் அரசனைப் பாவமும் பழியுந் தொடருமானதால் அரசன் திறமையும் சன்மார்க்கமும் உள்ளவர்களைத் தேடி அவர்களுக்கே தகுந்த உத்தியோகங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். ஒருவன் வேலைபார்க்குந் திறமையில் அதிமேதாவியா யிருந்தாலும் நற்குண சூன்யனா யிருப்பானானால் அவனுக்கு அரசன் அற்ப உத்தியோகமுங் கொடுக்கக்கூடாது. அரசன் யோக்கியர்களையே நாடுகிறானென்று யாவருக்குந் தெரிந்தால் உலகத்தில் யோக்கியதை அதிகரிக்கவும் அயோக்கியதை வலசை வாங்கிப்போகவும் இடமாகு மல்லவா? சில ராஜாங்கத்தார் யோக்கியதையைக் குறித்து யாதொரு பரீக்ஷையுஞ் செய்யாமல், கல்விப்பரீக்ஷை மட்டுஞ் செய்துகொண்டு, அதில் யார் தேர்ந்து வருகிறார்களோ அவர்களுக்கே எந்த உத்தியோகங்களையுங் கொடுக்கிறார்கள். நாம் வித்தியா பரீக்ஷையோடுகூட யோக்கியதா பரீக்ஷையுஞ் செய்யாமல் ஒருவருக்கும் உத்தியோகங் கொடுக்கக்கூடாது. இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தாரால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிற பாடசாலைகளில், ஈசுர நிச்சயம், சன்மார்க்கம் முதலிய ஆத்மார்த்தமான விஷயங்கள் கற்பிக்கப்படாமல், லௌகிக சம்பந்தமான சில காரியங்கள் மட்டுங் கற்பிக்கப்படுகிறபடியால் அந்தப் பாடசாலைகளிற் கல்வி கற்கிற பிள்ளைகள் உலகாயதர்களாயும் நாஸ்திகர்களாயும் பரிணமிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உத்தியோகமான உடனே பணமே தெய்வமென்று நினைத்து, அதைச் சம்பாதிக்கிறதற்காகச் சகல அக்கிரமங்களையுஞ் செய்கிறார்கள். இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தாருடைய சட்டத்தில் லஞ்சம் வாங்குகிறவர்களுக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருப்பது போலவே லஞ்சங் கொடுப்பவர்களுக்குந் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. லஞ்சம் வாங்குகிறவர்களுக்குச் சர்வாநுகூலமான சட்டம் இதை விட வேறொன்றிருக்கக் கூடுமா? திருடனுடைய இம்சைக்குப் பயந்து அவர்களுக்குப் பொக்கிஷத்தின் திறவுகோலைக் கொடுப்பவர்கள் போல உத்தியோகஸ்தர்களுடைய நிர்ப்பந்தத்தினால் அவர்களுக்கு லஞ்சங் கொடுக்கிறார்க

ளே தவிர அவர்களுக்கு மனப்பூர்வமாய் லஞ்சங் கொடுக்கிறவர்கள் ஒருவருமில்லை. "அதிகாரி வீட்டுக்கோழிமுட்டை குடியானவன் வீட்டு அம்மியை உடைக்கும்" என்கிற பழமொழிப்படி ஒரு அதிகாரிக்கு யார்மேலே துவேஷமிருக்கிறதோ அவர்களைக் கெடுக்கிறதற்குப் பல சமயங்கள் நேரிடுகின்றன. வழக்கமாய் லஞ்சம் வாங்குகிற அதிகாரிக்கு எவன் லஞ்சங்கொடுக்கவில்லையோ அவன் அந்தஅதிகாரிக்கு ஜன்மசத்துருவாகிறான். அவனுடைய வழக்குகளையெல்லாங் கெடுத்து, மடிமாங்காய் போட்டுக் கழுத்தறுக்க அதிகாரி சமயந்தேடுகிறபடியால், கைலஞ்சங் கொடுத்து அவனுடைய தயவைச் சம்பாதிக்க வழக்காளிகள் உடன்படுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிர்ப்பந்தங்களினால் லஞ்சங் கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறார்களே தவிர மனத்திர்ப்தியாக லஞ்சங்கொடுக்கிறவர்கள் ஒருவருமில்லை. ஆகையால் லஞ்சங் கொடுப்பவர்களைத் தண்டிப்பது நியாயமா யிருக்குமானால் திருடர்களுடைய தடியடியைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அவர்களுக்கு யார் பொருளை யெடுத்துக் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களையுந் தண்டிப்பது கிரமமா யிருக்கும். இங்கிலீஷ் ஆளுகையில் லஞ்சங் கொடுத்தவர்களுக்குந் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் லஞ்சப்பிரியாது கொண்டுவர ஒருவருந் துணிகிறதில்லை. அப்படி யாராவது துணிந்தாலும் அதிகாரிகளுக்கு விரோதமாகச் சாக்ஷிகள் அகப்படுவது துர்லபமா யிருக்கின்றது. லஞ்சப் பிரியாது ருசுவாகாவிட்டால் பொய்ப்பிரியாது செய்த குற்றத்துக்காகப் பிரியாதுக்காரன் பலவகையாகத் தண்டிக்கப் படுகிறது மன்றி அவன் எப்போதும் அதிகாரிகளினுடைய க்ஷாத்திரத்துக்குப் பாத்திரன் ஆகிறான். இவ்வகையாக லஞ்சம் வாங்கிகளுக்குப் பல சாதகங்க ளிருக்கிறபடியால் அவர்கள் லஞ்சம் வாங்குகிறதற்கு உத்தாரச்சீட்டுப் பெற்றுக்கொண்டதுபோல நிர்ப்பயமாய்ச் சர்வகொள்ளை யடிக்கிறார்கள். அதுவும் போதாதென்று அவர்களுடைய ஆயுசுவரையில் அவர்களுக்குத் துரைத்தனத்தார் உபகாரச் சம்பளங்களையுங் கொடுக்கிறார்கள்.

லஞ்சங் கொடுக்கிறவர்களைத் தண்டிக்கிற தென்கிற விதியை நாம் பரிச்சேதம் ஆதரிக்கக்கூடாது. அன்றியும் ஒரு உத்தியோகஸ்தன் பரிதானம் வாங்குகிறுனென்றுவது, அல்லது வேறு பிரபலமான துஷ்கிருத்தியங்கள் செய்கிறுனென்றுவது, பல பெயர்களுக்குப் பகிரங்கமாய்த் தெரிந்திருந்தால் அதைப்பற்றிப் பூரண விசாரணை செய்து கொண்டு, அவன்மேலே பிரியாது வராமலிருந்தாலுங்கூட அவனை உடனே உத்தியோகத்தினின்று நீக்கி விடவேண்டும். அரசன் அயோக்கியமான உத்தியோகஸ்தர்களை வர்ஜிப்பதுமன்றி, யோக்கியமான உத்தியோகஸ்தர்களை எப்போதும் நன்குமதித்து, அபிமானிக்கவேண்டும். அவர்கள் மூப்பு, ரோகம் முதலிய காரணங்களால் வேலைபார்க்க அசக்தர்களா யிருக்கும்போது அவர்களுக்கு அரசன் உபகாரச்சம்பளங்கொடுத்து, ஆதரிக்கவேண்டும். அவர்கள் அகாலமரணமா யிறந்துபோய், அவர்களுடைய புத்திரகளத்திராதிகள் அன்னவஸ்திரத்துக்கு வழியில்லாமல் நிர்க்கதியா யிருப்பார்களானுல் அவர்களை அரசன் போஷிக்கவேண்டும். தங்களுக்குப் பிற்காலங் தங்களுடைய குடும்ப சம்ரக்ஷணைக்கு மார்க்கஞ் செய்யவேண்டு மென்கிற எண்ணத்துடன் அநேகர் லஞ்சத்தைக் கையாடுகிறபடியால், அரசன் தங்களுக்குப் பிற்காலத்தில் தங்களுடைய குடும்பங்களைப் போஷிப்பானென்கிற நிச்சய மிருந்தால் அநேகர் லஞ்சம் வாங்காமற் பரிசுத்தரா யிருப்பார்களென்பது உண்மையே.

ராஜபதவி எல்லாருடைய அந்தஸ்துக்கும் மேற்பட்டதா யிருப்பதுபோலவே அரசன் நற்குணங்களிலும் புத்தியிலும் சாமர்த்தியங்களிலும், மற்றவர்களுக்கு மீசரமா யிருக்கவேண்டும். அப்படி யில்லாவிட்டால் அவனை யார் மதிப்பார்கள் ? சூரியன் தன்னுடைய ஒளியினுல் எல்லாப் பொருள்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்வதுபோல் அரசனும் தன்னுடைய நற்குணங்களாற் குடிகளுடையகுணந் திருந்தும்படி செய்யவேண்டும். அரசன் சிற்றின்பத்தைத் திரஸ்கரிக்கவேண்டும். அந்நிய ஸ்திரீகளுடைய அழகுக்குக் குரு

டனு யிருக்கவேண்டும். தப்புஸ்தோத்திரத்துக்குச் செவிடனு யிருக்கவேண்டும். அரசனுக்குச் செங்கோலின் பலம் பலமே யல்லாமல், ரதகஜதுரகபதாதிகள் பலமல்ல. செங்கோல் கோணுமல் அரசாளுகிற மன்னனுக்கு நாடெல்லாம் அரணுனதால் வேறு அரண் வேண்டுவதில்லை. குடிகளெல்லாம் அவனுக்குப்படை யாகையால் வேறு படை வேண்டுவதில்லை. அவர்களுடைய மனங்களெல்லாம் அவனுக்கு வாசஸ்தலமானதால் வேறு அரண்மனை வேண்டுவதில்லை. அந்த அரசனுக்குச் சத்துருக்களு மில்லை. கொடுங்கோல் மன்னனுக்குக் குடிகளே பகைவர். அவனுடைய கோட்டையே யுத்தபூமி. அவன் அடிவைக்கும் இடமெல்லாம் படுகுழி. அவன் உண்ணும் அன்னமேவிஷம். அவனைச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள் எல்லாரும் யமதூதர்கள். அவனுடைய அரண்மனையே மயானம். ஆகையாற் கொடுங்கோல் மன்னர் உய்வதற்கு வழி இல்லை" என்று தேன்மழை பொழிவதுபோல ஞானம்பாள் பிரசங்கித்தாள். நான் அளவற்ற ஆக்லாதமடைந்து அவளைப்பார்த்து, "நீ இவ்வளவு கையிருப்பு வைத்துக்கொண்டு அரசாளத்தெரியாதென்று சொன்னுயே, இப்போது உலகத்தில் அரசுசெய்கிறவர்களுக்கு உனக்குத் தெரிந்த காரியங்களில் நூற்றில் ஒருபங்கு கூடத் தெரியுமா?" என்றேன். அவள் என்னைப்பார்த்து, "வார்த்தைக்குத் தரித்திரமுண்டா? வாய்ப்பந்தல்போட யாராலே கூடாது? அரசன் நடக்கவேண்டிய, நெறிகளைப் பற்றி நான் வாசாகைங்கரியமாகப் பேசினபோதிலும் பேசினபடி நடப்பதல்லவோ கஷ்டம்" என்றுள். நானும் ஞானம்பாளும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்த சந்தோஷத்தினுல் நேரம் போவதுகூடத் தெரியாமல் நாங்கள்சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, உதயபேரி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கினபடியால் விடியற்காலம் ஆய்விட்டதென்று தெரிந்துகொண்டோம். உடனே ஞானம்பாள் எழுந்து, ஒரு அறைக்குள்ளே போய்ப் பெண் ரூபத்தை மாற்றிப் புருஷரூபந் தரித்துக்கொண்டு என் முன்பாக வந்தாள். அதற்கு முன் பெண்ணுக்குப் பெண் ஆசிக்கும்படியான

அதிரூபவதியா யிருந்தவள் இப்போது ஆணுக்கு ஆண் அபேக்ஷிக்கும்படியான அழகிய புருஷவேஷம் பூண்டுகொண்டுவந்தாள். அவள் சாக்ஷாத் புருஷவடிமாகவே யிருந்தபடியால் அவள் பெண்ணென்பதை மறந்துவிட்டு, "இந்த மகா புருஷனை மணஞ்செய்வதற்கு நாம் பெண்ணாய்ப் பிறக்காமற் போய்விட்டோமே" என்று சற்றுநேரம் நான் மதிமயங்கிப் பிற்பாடு தெளிந்துகொண்டேன்.

---

௩௯ - ம். அதிகாரம்.

உபராஜ நியமனம்.

தேசபரிபாலனம்.

உத்தியோகச் சீர்திருத்தம்.

நான் அருமைந்தயமாவதற்கு முன் ஞானம்பாளைப் பார்த்து, "நீ மகாராஜவா யிருப்பதால் உன்னோடுகூட நான் சமானஸ்கந்தமா யிருப்பதைப் பார்க்கிறவர்கள் விபரீதமா யெண்ணிக்கொள்வார்கள். நான் இன்னானென்று உண்மையைத் தெரிவிப்பதும் கூடாத காரியமாயிருக்கின்றது. நீயும் பொய்சொல்லமாட்டாய். இந்தச் சங்கடங்களையெல்லாம் யோசிக்கும்போது நான் ஒரு இடத்தில் தனிமையிலிருப்பது உத்தமமென்று நினைக்கிறேன்" என்றேன். அவள் என்னைப்பார்த்து, "மதயானை ஏறியுந் திட்டிவாசலில் நுழைவதுபோல நமக்கு ராஜபட்டங் கிடைத்தும் நாம் ஒருவருக்குப் பயப்படவேண்டுமா? உங்களை மேலான இடத்தில் வைத்து, நான் கைகட்டிச் சேவிக்காமல் இந்த ராஜாங்க நிமித்தம் உங்களை எனக்குச் சமானமாக வைத்துக் கொள்ளும்படி நேரிட்டிருப்பது எனக்கு எவ்வளவோ மனஸ்தாபமா யிருக்கிறது. நீங்கள் அதைக்கூட ஜனங்கள் வித்தியாசமாய் நினைப்பார்களென்று சொல்லுகிறீர்கள். ஜனங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் எண்ணிக் கொள்ளட்டும். நான் இனிமேல் உங்களை ஒரு நிமிஷங்கூடப் பிரிகிறதில்லையென்று பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டிருக்கிறேன். நான் இதற்குமுன் உங்களைப் பிரிந்து பட்டதுன்பம் போதா

தா? இன்னமும் பிரியவேண்டுமோ? நீங்கள் இன்றென்று மற்றவர்களுக்கு உண்மையைத் தெரிவிப்பது அசாத்திய மாயிருந்தாலும் நான் பொய்யுஞ் சொல்லாமல் தக்கபடி சொல்லிச் சமாளித்துக் கொள்ளுவேன்'' என்றாள். நான் ஞானம்பாளைப்பார்த்து, "ஓ மகாராஜாவே, உங்களுடைய கட்டளைப்பிரகாரம் நடக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்'' என்றுசொல்லிச் சிரித்தேன். அவளுடைய சிவந்தவாயைத்திறந்து பல்வரிசை தோன்றும்படியாக அவள் சிரித்தது எப்பபடியிருந்ததென்றால் பவளப்பெட்டியைத்திறந்து அதிலிருக்கிற முத்துச்சரங்களை விரித்துக்காட்டினது போலிருந்தது.

அன்றைத்தினம் பட்டாபிஷேகமான மறுநாளானதால் மந்திரிபிரதானி முதலானவர்கள் வந்து தரிசனமாலில் ராஜபேட்டிக்குக் காத்திருப்பதாக உத்தியோகஸ்தர்கள் தெரிவித்தார்கள். நானும் ஞானம்பாளும் உயர்ந்தவஸ்திராபரணங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, தரிசனமாலுக்குப் போய்ச் சித்திராசனத்தில் வீற்றிருந்தோம். நான் ராஜாவோடுகூடச் சமானமாயிருப்பதைப் பார்த்தவர்கள் எல்லாரும் ஆச்சரியம் அடைந்து என்முகத்தை வெறிக்க வெறிக்கப் பார்த்தார்கள். உடனே ஞானம்பாள் அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: "என்னோடுகூட ஆசனத்திலிருப்பவர் என்னுடைய அத்தைகுமாரர். அவரும் நானும் ஒரே இடத்திற்பிறந்து, ஒரே இடத்தில் வளர்ந்து, ஒரே இடத்திற் கல்விகற்று, ஒரே இடத்தில் வாழ்ந்தோம். எனக்குப்பிராணன் அவர்தான். அவருக்குப்பிராணன் நான்தான் எனக்கு அவரேபிரியர். அவரே அன்பர். இளமைப் பருவமுதல் எனக்கு அவரேகாவலர். அவரே துணைவர். என்னை ஒருநாளும் பிரியாதவர் பிரிந்து, வெளிப்பட்டு வந்துவிட்டதால் அவரைத்தேடிக்கொண்டு நான் வந்த இடத்தில் எனக்குப் பட்டாபிஷேகங் கிடைத்தது. அவருடைய யோக்கியதையை நீங்களும் அறிவீர்கள். பொழுதுவிடியாதபடி முந்திப் பாடி, பிறகு பொழுது விடியும்படியாகப் பாடினவர் இவர்தாம்'' என்றாள். இதைக்கேட்டவுடனே மந்திரி, பிரதானி

கள் எல்லாரும், "ஆம் ஆம். இவர் மகாவரப்பிரசாதி. புண்ணியாத்மா. இவரை அரசராக நியமிக்க வேண்டுமென்பது அநேகருடைய கருத்தாயிருந்தது. இவர் மகாராஜாவுக்குச் சமீப பந்துவாயிருப்பது எங்களுக்குப் பரமசந்தோஷம்" என்றார்கள். உடனே ஞானம்பாள் அவர்களை நோக்கி, "இவரை அரசராகத் தெரிந்துகொள்ள அநேகர் அபேக்ஷித்ததாக நீங்கள் சொல்லுகிறபடியால் இவரை உபராஜாவாக வைத்துக்கொண்டு, ராஜியபாரஞ் செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய ஆசக்தியாயிருக்கிறது. அதற்கு நீங்கள் என்னசொல்லுகிறீர்கள்?" என்றாள். உடனே அவர்கள், "இவருடைய மகிமையை நாங்கள் பிரத்தியக்ஷமாக அறிந்திருக்கிறோமாதலால் அவர் உங்களுக்கு உபராஜாவாயிருக்க எங்களுக்குச் சம்மதந்தான். நீங்களிருவரும் அரோகதிடகாத்திரமாய் நெடுங்காலம் அரசாளும்படி கடவுள் அநுக்கிரகிப்பார்" என்று சொல்லி, உத்தரவுபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அவர்கள் போனபிற்பாடு நான் ஞானம்பாளைப்பார்த்து, "உன்னுடைய சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம். நீ நினைத்தபடி நிறைவேற்றி விட்டாய். நான் இன்னானென்று அவர்களுக்குத் தெரிவித்த விஷயத்தில் நீ ஒரு பொய்யையுங் கலக்காமல் உண்மையையே பேசினாய். பிரியன், அன்பன், காவலன், துணைவன் என்கிற வார்த்தைகளினால் நான் உனக்குப் பர்த்தாவென்று தெரிவித்தாய். ஆனால் அந்த வார்த்தைகளை நீ உபயார்த்தமாக உபயோகித்தபடியால் நான் உனக்குப் பிரியமானநேசன், சிறுபருவமுதல் நான் உனக்குத்துணையாயிருந்தவன், காவலாயிருந்தவனென்று அவர்கள் அர்த்தம் பண்ணியிருப்பார்களே யன்றி, நான் உனக்குக் கணவனென்று கிரகித்திருக்கமாட்டார்கள். இவ்வளவு வாக்குச் சாதுரியமாகப் பேசயாருக்காவது வருமா?" என்றேன். அவள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு, "நீங்கள் பொழுதுவிடியாமற் போகவும் பிறகு விடியவுஞ்செய்த சாமர்த்தியமும் என்னுடைய வாய்ச்சாமர்த்தியமும் இரண்டுஞ் சமானந்தான். மனசிலே கபடத்தை வைத்துக்கொண்டு சிலேஷையாக ஒருவரிடத்திற்

பேசுவது பொய்தானே. நம்முடைய வார்த்தைக்குப் பிறர் விபரீதமான அர்த்தஞ்செய்கிறார்களென்று தெரிந்த உடனே அவர்களைத் திருத்தாமலிருப்பதுங் கரவடம் அல்லவா? ஆனால் முழுப் பூஷணிக்காயைச் சோற்றில் மறைத்தது போல நான் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஆண்வேஷமே முழு மோசமானதால் அதை ஸ்தாபிக்கிறதற்கு இத்தனை பொய்களினுடைய சகாயம் வேண்டியிருக்கிறது" என்று சொல்லிப் பெருமூச்செறிந்தாள்.

மகாராஜாவாகிய ஞானாம்பாளும் உபராஜாவாகிய நானும் சிங்காசனம் ஏறி, ராஜியபரிபாலனஞ் செய்யத் தொடங்கினோம். செங்கோல் கோணாமலும், மனுநீதி தவறாமலும், வர்ணாசாரங்கள் பேதிக்காமலும், மாதமும்மாரிபெய்யவும், முப்போகம் விளையவும், ஆறில் ஒருகடமைவாங்கி, அரசாக்ஷி செய்தோம். முந்தின அதிகாரத்தில் விவரித்தபடி ராஜாக்கள் பிரஜைகளுக்குச் செய்யவேண்டிய அநுகூலங்களை யெல்லாங் குறைவறச் செய்தோம். தேவாலயம், தர்மசத்திரம், பாடசாலை, வைத்தியசாலை, பலதொழிற்சாலை முதலியவைகளிற் பழமையா யிருந்தவைகளை யெல்லாம் புதுப்பித்தோம். இல்லாத கட்டடங்களை நூதனமாகக்கட்டுவித்தோம். ஜீரணமாயிருந்தவைகளை ஜீரணோத்தாரணஞ் செய்தோம்.

பழைய ராஜாங்கத்தில் உத்தியோக நியமனவிஷயத்தில் நடந்திருந்த அக்கிரமங்களை யெல்லாம்நாங்கள் திருத்திச் சீர்ப்படுத்தினோம். எப்படி யென்றால் "அறுக்கமாட்டாதவன் இடுப்பிலே ஐம்பத்தெட்டு அரிவாள்" என்கிற பழமொழிப்படி ஒருவேலைக்கூடப் பார்க்கச் சக்தியில்லாதவனுக்கு ரிவினியூவேலை, மாஜிஸ்திரேட்டுவேலை, சிவில் வியவகாரவேலை முதலிய பலவேலைகள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன பலசரக்குக் கடைக்காரனைப் பயித்தியம் பிடித்தது போல அந்த அதிகாரி ஒருவேலையையாவது சரியாய்ப் பார்க்காமல் எல்லாவேலைகளையும் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டு காலம் போக்கினான். நாங்கள் ஒவ்வொரு வேலையையுந் தனித்தனியே பிரித்து ஒவ்வொரு வேலைக்கும் ஒவ்வொரு உத்தியோ

கஸ்தனைப் பிரத்தியேகமாக நியமித்தோம். இருகாதவழி
முக்காதவழி தூரத்துக்கு அப்பால் ஒவ்வொரு கச்சேரி யி
ருந்தபடியால் ஜனங்கள் அவ்வளவுதூரம் போய் நியாயம்
பெற்றுக்கொள்வது பிரயாசமாயிருந்தது. நாங்கள் சமீப
மான இடங்களில் கச்சேரிகளை ஸ்தாபித்து, ஜனங்களுக்
குச் சகாயஞ் செய்தோம். உத்தியோகவரிசையில் ஒழுங்
கீனமாய்க் கீழ்ப்படியிலிருக்க வேண்டியவர்கள் மேற்படியி
லும், மேற்படியிலிருக்க வேண்டியவர்கள் கீழ்ப்படியிலும்
வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். நாங்கள் அந்த ஏற்பாட்டைத்
தலைகீழாக மாற்றி, அவரவர்களுடைய யோக்கியதைக்குத்
தகுந்த ஸ்தானங்களில் நியமித்தோம். அதிக வேலையுள்ள
உத்தியோகஸ்தர்களுக்குக் குறைந்த சம்பளமும் குறைந்த
வேலையுள்ளவர்களுக்கு அதிக சம்பளமும் நிஷ்கரிஷிக்கப்ப
ட்டிருந்தன. நாங்கள் அந்த அக்கிரமத்தையுந் திருத்திச்
சரிப்படுத்தினோம். சில உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு ஒருவேலை
யும் இல்லாமலிருக்க அவர்களுக்கு வகை தொகை யில்லா
மல் ஏராளமாய்ச் சம்பளங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. நாங்கள்
அந்த உத்தியோகங்கள் அநாவசியமென்று அடியோடே
மர்த்தனஞ் செய்து விட்டோம்.

ஜனங்களுடைய நன்மைக்கு விரோதமாக உத்தியோ
கஸ்தர்களுக்கு அபரிமிதமான சம்பளங்களை ஏற்படுத்தி,
அந்தச் சம்பளங்களைக் கொடுப்பதற்காகவே நிலவரி, வீட்
டுவரி முதலிய நியாயமானவரிகளைத் தவிரக் காற்றுவரி, ம
ழைவரி, தீபவரி, கால்நடைவரி, மார்க்கவரி, கலியாணவரி,
துக்கவரி, ஜனனவரி, மரணவரி, மலஜலவரி முதலிய பல
அநியாயவரிகளை ஏற்படுத்தி யிருந்தார்கள். நாங்கள் நில
வரி, வீட்டுவரி முதலிய நியாயமான வரிகளை வைத்துக்
கொண்டு மற்றவரிகளை யெல்லாம் நீக்கி விட்டோம்.

சில தேசங்களில் வியாஜியங்களுக்கு முத்திரைவரி
ஏற்பட்டிருப்பதுபோல விக்கிரமபுரியில் வியாஜியங் கொ
ண்டுவருகிற ஒவ்வொருவனும் வியாஜியத் தொகைக்குத் த
க்கபடி முந்தி வரிகொடுக்க வேண்டுமென்றும் வரிசெலுத்தாத
வர்களுடைய வழக்கை அங்கீகரிக்கக் கூடாதென்றும் சட

டம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அந்தச் சட்டம் அக்கிரம மென்று நாங்கள் மாற்றி விட்டோம். ஏனென்றால், ஜனங் களுக்குச் சரீரத்துன்பம் இல்லாமலும் சொத்து நஷ்டமில் லாமலும் ரக்ஷிக்கவேண்டியது ராஜாக்களுடைய பிரதான கடமையாயிருக்கிறது. அதற்காகவே நிலவரி வீட்டுவரி முதலான பலவரிகள் வாங்கப்படுகின்றன. அந்தக் காரணத்தைப் பற்றியே சரீரத்துன்பம், களவு முதலிய குற்ற விஷயங்களில் ஒரு வரியும் வாங்காமல் ராஜாவே வாதியாயிருந்து, துன்ப நிவாரணஞ் செய்கிறான். அப்படியே சிவில் வியவகாரங்களிலும் ராஜாவே வாதியாயிருந்து சொத்து நஷ்டம் அடைந்தவர்களிடத்தில் யாதொரு வரியும் வாங்காமல் அவர்களுக்கு நஷ்டபரிகாரஞ் செய்ய வேண்டியது நியாயமாயிருக்கிறது. முன்னமே பொருள் நஷ்டம் அடைந்து வியாஜியங் கொண்டு வருகிறவனைப் பார்த்து, "நீ நமக்கு வரி கொடுத்ததால் தான் உன் வழக்கை அங்கீகரிப்போம் அல்லாவிட்டால் உன் வழக்கை அங்கீகரியோம்" என்று சொல்வது எவ்வளவு அநியாயம், துன்பப்பட்டவர்களுக்கு யாதொரு செலவுமில்லாமல் துஷ்டநிக்கிரகம் சிஷ்டபரிபாலஞ் செய்யவேண்டியது ராஜாக்களுடைய முக்கியமான கடமையல்லவா? நியாய பரிபாலனத்துக்கு வரிவாங்குவது துஷ்டர்களுக்கு அநுகூலமாயும் சிஷ்டர்களுக்குப் பிரதிகூலமாயும் முடியும் அல்லவா? வியாஜியங்களுக்கு வரிவாங்காவிட்டால் துர்வியாஜியங்கள் அதிகரிக்குமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஒருவன் துர்வியாஜியங் கொண்டுவந்ததாக ருசுவானபிற்பாடு அவனை மட்டுந் தண்டிப்பதுகிரமமேயல்லாமல் துர்வழக்குகள் வருமென்கிற காரணத்துக்காக நியாயவழக்குகளிலும் முந்தியே வரிவாங்குவது அக்கிரமம் அல்லவா? ஒரு ஊரில் குற்றவாளி இன்னானென்று தெரியாமலிருக்கும்போது அந்த ஊரில் உள்ளவர்களையெல்லாம் தண்டித்துவிட்டால் குற்றவாளியுந் தண்டனையடைவான் என்கிற எண்ணத்துடன் ஊரில் உள்ளவர்களையெல்லாந் தண்டிப்பது கிரமமாயிருக்குமா? அப்படியே துர்வழக்குக்காரன் இன்னானென்று தெரிவதற்கு மு

ன்னமே அவனைத் தண்டிப்பதற்காக நியாயவழக்குக்காரர்களிடத்திலும் வரிவாங்குவது நியாயமாயிருக்குமா? நியாயஸ்தலங்களில் நூறுவழக்குகள் வந்தால் தொண்ணூறு வாதிபக்ஷத்திலும் பத்துமட்டும் பிரதிவாதிகள் பக்ஷத்திலும் தீர்மானமாகிறது சர்வத்திர சாதாரணமாயிருக்கிறது. அந்தப்பத்துத் துர்வழக்காளிகள் இன்னாரென்று தெரிவதற்கு முன்னமே அவர்களைத் தண்டிப்பதற்காகத் தொண்ணூறு நியாயவழக்காளிகளையுந் தண்டிப்பது முறையா? துர்வழக்குகள் வருகிறதற்கு நியாயாதிபதிகளுடைய அறியாமையும் பக்ஷபாதமும் அபரிசுத்தமுமே முக்கியகாரணமாயிருக்கிறது. நியாயாதிபதிகள் தகுந்த சமர்த்தர்களாயும் சாஸ்திரவிற்பன்னர்களாயும் அநுபோகஸ்தர்களாயும், நீதிமான்களாயும் இருப்பார்களானால் அவர்கள் முன்பாகத் துர்வழக்குகள் வருமா? வந்தாலும் ஜயிக்குமா? உலகத்தில் ஆஸ்திவந்தர்கள் ஏழைகள் என்கிற இரண்டு வகுப்பில் ஆஸ்திவந்தர்கள் எந்தவரியாயிருந்தாலுங் கொடுத்துவிட்டு வியாஜியந் தொடருவார்கள். ஆஸ்திவந்தர்களால் துன்பத்தை அடைந்த ஏழைகள் வரி கொடுக்க நிர்வாகமில்லாமையினால் வியாஜியஞ் செய்ய அசக்தர்களாயிருப்பார்கள். ஆகையால் வியாஜியவரி பணக்காரர்களுக்கும் மட்டுஞ்சாதகமாயும் ஏழைகளுக்குத் துன்பமாயுமிருக்கும். இப்படிப்பட்ட பலகாரணங்களால் வியாஜியவரியை நீக்கிவிட்டோம். ஆனால் துர்வழக்குக்காரர்களைத் தண்டிக்கவேண்டியது அகத்தியமானதால், நியாயாதிபதிகள் பூரண விசாரணை செய்து, துர்வழக்கென்று அபிப்பிராயப்பட்டால் அந்த வழக்காளி ராஜாவுக்கு அபராதமும் பிரதிவாதியினுடைய செலவுகளுங் கொடுக்கும்படி சட்டம் ஏற்படுத்தினோம். அந்தத் துர்வழக்குக்காரன் அப்பீல்செய்யாவிட்டாலும் அல்லது அப்பீல் செய்து தோற்றுப்போனாலும் அவனிடத்தில் அந்தத்தொகையை வசூல் செய்கிறதென்று நிபந்தனை செய்தோம்.

லிகிதரூபமாகப் பிறக்கிற சகல பத்திரங்களையும் ஆதரவுகளையும் பதியும்படி ஊருக்கு ஒரு உத்தியோக சாலை

யை உண்டுபண்ணித் தகுந்த உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்தோம். அவர்கள் ஒவ்வொரு ஆதரவும் வாஸ்தவமாவென்றும் உபயவாதிகளுடைய பூரண சம்மதத்துடன் பிறந்ததாவென்றும் நியாயத்துக்குந் தர்மத்துக்கும் ஒத்திருக்கிறதாவென்றும் பூரணமாய் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டு, புஸ்தகத்திற் பதியும்படிக்கும் அப்படிப் பதிவான ஆதரவுகள் நியாயஸ்தலத்தாருடைய தீர்ப்புக்குச் சமானமென்றும் அவைகளைப்பற்றி வேறே வியாஜியஞ் செய்யாமலே நிறைவேற்றலா மென்றும் நிபந்தனை செய்தோம். அதனால் ஜனங்களுக்குச் சந்தோஷம் உண்டாகி எங்களை மேன்மேலும் ஆசீர்வதித்தார்கள். வக்கீல்களுக்கும் எழுத்துக் கூலிக்காரர்களுக்கும் வருமானங்குறைந்து போய்விட்டதால் அவர்கள் எங்களுக்கு அளவிறந்த சாபங்கள் கொடுத்தார்கள். அவர்களுடைய சாபங்களுக்கு ஜனங்களுடைய ஆசீர்வாதங்களை ஈடாகக்கொடுத்து விட்டு, நாங்கள் நினைத்தகாரியங்களை நிர்ப்பயமாக நடத்தினோம். லிகித சம்பந்தமான வியாஜியங்களெல்லாம் மேற்கண்டபடி சுலபமாய்த் தீர்ந்து போய் விட்டபடியால் பாகவழக்குகள், பாத்தியவழக்குகள், ஜீவநாம்ச வழக்குகள், வாயுடம்படிக்கையைப் பற்றின வழக்குகள், Tort என்கிற நஷ்டவழக்குகள்முதலியவைகள் மட்டும் நியாயஸ்தலங்களிற் செய்யப்பட்டன. அந்த வழக்குகளுங் காலதாமத மில்லாமலும் ஜனங்களுக்குத் தொந்தரவுஞ் செலவுமில்லாமலுஞ் சீக்கிரத்திலேதீரும்படிக்கு அநேக விதிகளை ஏற்படுத்தினோம்.

முந்தின ராஜாங்கத்தில் நியமிக்கப்பட்ட சில அதிகாரிகள் தினந்தோறும் உத்தியோகசாலைக்குப் போகாமல்கார்த்திகைப் பிறைபோலவும் வால்நட்சத்திரம்போலவும் எப்போதாவது ஒரு காலத்தில் தோன்றி மறைந்து போனார்கள். சில நியாயாதிபதிகள் நியாயசபைக்குப் போகிற நேரம் ஒரே தன்மை யிராமல் ஒருநாட் காலையிலும் ஒருநாள் மத்தியானத்திலும் ஒருநாள் மாலையிலும் ஒருநாள் அஸ்தமித்த பின்பும் நியாயசபைக்குப் போகிற வழக்கமாயிருந்தபடியால் வியாஜியக்காரர்கள் தாங்கள் எந்தநேரத்தில்நியா

யஸ்தலத்துக்குப் போகிறதென்று தெரியாமல் அவஸ்தைப்பட்டார்கள். நியாயாதிபதி நேற்றைத்தினங் காலையில் வந்தபடியால் இன்றைத்தினமுங் காலையில் வருவாரென்று வழக்காளிகள் போய்க் காத்திருந்தால் நியாயாதிபதி காலையில் வராமல் கக்ஷிக்காரர்கள் இல்லாத சமயங்களில் வந்து, கூப்பிட்டபோது கட்சிக்காரர்கள் ஆஜராக வில்லையென்னுங் காரணத்தால் வியாஜியங்களைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்தார். கூப்பிட்டபோது ஆஜராகிறவர்களுடைய வழக்குகளை விசாரிக்கிறதில்லை. அவர்கள் ஆஜராகாமற் போனால்மட்டும் வழக்குகள் தள்ளப் பட்டன. சில கலக்டர், தாசில்தார் முதலான அதிகாரிகள், சித்தாதிகளைப்போல இன்றைக்கு ஒரு ஊர் நாளைக்கு ஒரு ஊராகச் சஞ்சரித்து, ஒரு ஊரில் மனுக்கொடுத்தவர்களை அதற்குத் தூரமான வேறொரு ஊரிற் கூப்பிட்டு, அவர்கள் காத்திருக்கவில்லையென்னுங் காரணத்தினால் அவர்களுடைய மனுக்களை, நிர்மூலஞ் செய்தார்கள். சில நியாயாதிபதிகள் வியாஜியங்களை விசாரிக்கும்படியான சிரமத்தை நீக்கிக் கொள்வதற்காக Non-joinder.misjoinder, முதலியபல தோஷங்களைச்சொல்லி, வழக்குகளைச் சர்வசங்காரஞ் செய்துவந்தார்கள். சில நியாயாதிபதிகள் பிரியாது முதலிய தஸ்தவேசுகளைப் பார்வையிடாமலும் ஒவ்வொருவியாஜியத்துக்கும் ஆதாரமான சட்ட சாஸ்திரங்களைத் தாங்களே பார்த்துத்தெரிந்துகொள்ளாமலும் வக்கீல்களுடைய வாய்ப்பிறப்பைக் கொண்டு தீர்மானிக்கிறதும், வக்கீல்கள் நியாயத்தை எடுத்துக் காட்டவில்லை யென்று அவர்கள் மேலே குறைசொல்லி, அநியாயத் தீர்ப்பு செய்கிறதுமாயிருந்தார்கள். சில அதிகாரிகள் அஷ்டாவதானஞ் செய்வதுபோல் அநேக வியாஜியங்களை ஒரே காலத்தில் விசாரிக்கத் தொடங்கி, ஒன்றையு முடிக்காமல்; திருப்பதி அம்பட்டன் க்ஷவரஞ் செய்வதுபோல அரையுங்குறையுமாகத் தீர்த்துவந்தார்கள். சில அதிகாரிகள் விசாரணைக்கெடுவை ஒத்தி ஒத்திவைத்து, காலத்தைநீட்டி விட்டுக்கொண்டு கக்ஷிக்காரர்களைச் சிக்ஷித்து வந்தார்கள். சிலர் விசாரணைக்கெடுவை வழக்காளிகளுக்குத்தெரிவிக்கா

மல்அவர்கள் அகோராத்திரங் காத்திருக்கும்படி செய்வித்தார்கள். குட்டிச்சுவரிலேதேள் கொட்டத் தண்ணீர் மிடாவிலே நெறிகட்டினதுபோல நியாயம் ஒரு பக்ஷத்திலிருக்க வேறொரு பக்ஷத்தில் நியாயாதிபதிகள் இருந்து கொண்டு, அதற்குத் ததாநுசாரமாகச் சாக்ஷிகளை அதட்டி உருட்டி, வாக்குமூலங்கள் வாங்கிக்கொண்டு, எக்கச்சக்கமாய்த் தீர்மானித்து வந்தார்கள். சிலநியாயாதிபதிகள் தீர்க்கதரிசிகள் போல வழக்காளிகளைப்பார்த்த மாத்திரத்தில், இவன்யோக்கியன் அவன் அயோக்கியனென்று தப்பானஎண்ணங்கொண்டு, அதற்குத் தக்கபடி சாதகபாதகஞ் செய்து வந்தார்கள். செப்பிடுவித்தைக்காரர்கள் ஒரு நிமிஷத்திற் செப்பையும் பந்தையு மாற்றுவதுபோலச் சில நீதியதிபர்கள் ஒருவருடைய அநுபவ சுதந்தரங்களை ஒரு நிமிஷத்தில் மாற்றி அந்நியாயஞ் செய்தார்கள். குற்றவிசாரணை செய்வதற்கு முன்னமே ஒவ்வொருவனையுங் குற்றவாளியென்று நிச்சயித்து, தண்டனை செய்வதிலே முயற்சியாயிருந்த நீதிக்காரர்களும் பலரே. சில நியாயாதிபதிகள் எப்போதும் வாதிபக்ஷத்திலும், சில நியாயாதிபதிகள் எப்போதும் பிரதிவாதி பக்ஷத்திலு மிருந்து நியாயதலைப் புரட்டினார்கள். சில நியாயாதிபதிகள் வியாஜியக்காரர்களைக்கண்டவுடனே அக்கினி தேவனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தது போல், அவர்கள்மேற் சீறி விழுந்து அசப்பியவார்த்தைகளைப் பிரயோகித்து வந்தார்கள். நாங்கள் அந்த அதிகாரிகளுக்கு அபராதம், ஆக்கினைகள் விதித்து, அவர்கள் இனிமேல் அநுசரிக்கவேண்டிய நீதிநெறிகளைப் போதித்ததுமன்றி, ஒவ்வொரு வழக்கிலும் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க அவர்களாற் கூடியபிரயாசம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் எந்த நியாயாதிபதியாவது நியாயத்தைக் கண்டுபிடியாமல் தீர்மானஞ் செய்தால் அவன் உத்தியோகத்துக்கு அநர்ஹனென்றும் எச்சரிக்கை செய்தோம்.

வியாதிவந்தபிற்பாடு பரிகாரஞ் செய்வதைப் பார்க்கிலும் வியாதிவராமலே தடுக்கப் பிரயாசப்படுவது நன்மையா யிருப்பதுபோலக் குற்றம் நடந்த பிற்பாடு தண்டிப்ப

தைப் பார்க்கிலும் குற்றம் நடவாமலே தடுக்கப் போலீசு வீரர்கள் பிரயாசப்பட வேண்டுமென்று உத்தரவு செய்தோம். குற்றவாளியைத் தண்டிக்கிற விஷயத்தில் நீதியும் இரக்கமும் பொருந்தி யிருக்கவேண்டு மென்றும், குற்றம் ருசுவாகிறவரையில் ஒவ்வொருவனும் மாசற்றவனென்று ஊஹிக்க வேண்டுமென்கிற விதியையுஞ் சந்தேகத்தின் பிரயோஜனத்தைக் குற்றவாளிக்குக் கொடுக்கவேண்டு மென்கிற விதியையும் நியாயாதிபதிகள் தப்பாமல் அநுசரிக்க வேண்டுமென்றும், தண்டனையான குற்றவாளி அப்பீல் செய்கிற பக்ஷத்தில் அப்பீல் முடிவாகிறவரையில் தண்டனையை நிறைவேற்றாமல் நிறுத்திவைக்கவேண்டு மென்றும் கட்டளை யிட்டோம். குற்றவாளிகளைச் சாட்டை முதலிய கருவிகளால் அடிக்கும்படி விதிக்கப்படுகிற தண்டனை யானது மிருகங்களுக்கும் மிருகப் பிராயமான மிலேச்சர்களுக்கும் உரியதேதவிர நாகரீகம் அடைந்த தேசங்களுக்கு அநுசிதமாகையால் அந்தக் கொடிய தண்டனை எங்களுடைய ராஜ்யத்தில் இல்லாதபடி நீக்கிவிட்டோம். பகுத்தறிவுள்ள சிறு பிள்ளைகள் தண்டிக்கப்படுகிற பக்ஷத்தில் அவர்களை மற்றக் குற்றவாளிகளுடன் சேர்க்காமல் பிரத்தியேகமான இடத்தில் வைத்து அவர்களுக்குரிய தொழில், கல்வி முதலியவைகளைப் பயிற்றும்படி திட்டஞ் செய்தோம். அப்படியே தண்டனை யடைந்த ஸ்திரீகளுக்கும் பிரத்தியேகமான காராகிருகம் ஏற்படுத்தி அவர்களுடைய மானத்தைக் காப்பாற்றினோம்.

௪௰-ம் அதிகாரம்.
குடிகளியல்பு ராஜபக்தி.
அநியாயபஞ்சகம்.

விக்கிரமபுரி சிலகாலங் குடியரசா யிருந்த நிமித்தியம் அநேக ஜனங்கள் ராஜபக்தியென்பதையே சுத்தமாய் மறந்துவிட்டார்கள். ராஜாவாயிருக்கிற நாங்களே ராஜபக்தியை உபதேசிப்பது கிரமமல்லவென்று நினைத்து, சில விவேகிகளை ஏவி, ஜனங்களுக்கு ராஜபக்தியைப் போதிக்கும்

படி செய்வித்தோம். அவர்கள் அடியிற்கண்டபடி பிரசங்கித்தார்கள்.

"ஒவ்வொரு மனுஷனும் ஜீவிக்கிறதற்குப் பலருடைய உதவி வேண்டியிருப்பதால் ஒவ்வொருவனும் தனிமையாக வனவாசஞ்செய்வது சாத்தியமில்லாத காரியமாயிருக்கிறது. ஆகையால் ஆதிகாலந்துவக்கிக் கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் ஜனங்கள் கூட்டுறவாய் வாழ்வது வழக்கமா யிருக்கின்றது. விவசாயம், நெசவு, சிற்பம், தச்சுவேலை, கொல்லுவேலை முதலிய பல தொழில்கள் உலகத்துக்கு முக்கியமானபடியாலும் அந்தத் தொழில்களை ஒவ்வொருவனுங் கற்றுக்கொள்வது அசாத்திய மாகையாலும் அந்தத் தொழிலாளிகள் உள்ள இடங்களில் வசிப்பது ஜனங்களுக்குப் பெரிய சௌகரியமா யிருக்கிறது. கூட்டுறவாய் வாழுகிற ஜனங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உபத்திரவஞ் செய்துகொள்ளாமலும் ஒருவருடைய சொத்தை ஒருவர் அபகரிக்காமலும் பாதுகாப்பதற்காகவும் இன்னும் தேசோபகாரமான பல நன்மைகளைச் செய்யவுமே ஒவ்வொரு தேசத்திலும் ராஜாங்கம் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது ஜனங்கள். தங்கள் நன்மைக்காக அரசனை நியமித்துக்கொண்டிருப்பதால் அரசனுடைய கட்டளைக்கு அவர்கள் கீழ்ப்படியவேண்டியது அகத்தியமாயிருக்கிறது. ஒருசிறிய குடும்பத்தலைவன் சொற்படி நடவாத குடும்பஸ்தர்கள் துன்பம் அடைவார்களானால் அனந்தங் குடும்பங்களுக்குத் தலைவனாகிய அரசன் சொற்படி கேளாதவர்கள்எப்படி க்ஷேமம் அடைவார்கள்? உலகமாகிய உடலுக்கு அரசன் தலையாகவும் பிரஜைகள் பல அவயவங்களாயுமிருக்கிறார்கள். எண்சாணுடம்பிற்கும் சிரசே பிரதானமாயிருப்பதுபோல் உலகமாகிய உடலுக்கு அரசனே பிரதானமாயிருக்கிறான். தலையில்லாத சரீரம் எப்படி ஜீவிக்காதோ அப்படியே அரசனில்லாததேசம் நாசத்தை அடையும்.

சகல சாஸ்திரங்களும், புராணங்களும், சமயநூல்களும் அரசனை விசேஷமாகச் சொல்லுகின்றன. அரசன் ஜனங்களால் நியமிக்கப்பட்டவனாயிருந்தாலும் அவன் சகல

ருக்கு மேலான புருஷ சிரேஷ்டனென்று சகல தேசங்களிலும் நன்கு மதிக்கப்படுகிறான். சூரியன் உயர்வான இடத்திலிருந்து பிரகாசியாவிட்டால் உலகம் ஒளிபெறுமா? மேகம் மேலான இடத்திலிருந்து வருஷியாவிட்டால் உலகத்துக்குப் பயன்படுமா? ஆறு, குளங்கள் உயர்வாகவும் வயல்கள் தாழ்வாகவு மிருந்தால்மட்டும் ஜலம் பாயுமேயல்லாமல் ஆற்றைப்பார்க்கிலும் உயர்வாயிருக்கிற கழனிகளுக்கு ஜலம் பாயுமா? அப்படியே அரசனுக்குக் குடிகள் தாழ்ந்திருக்கவேண்டியவர்களே யல்லாது அரசனுக்குக் கீழ்ப்படியாத குடிகள் க்ஷேமத்தை அடைவார்களா? "மாதாவுக்குச் சுகமிருந்தால் கர்ப்பத்துக்குஞ் சுகம்," என்பதுபோல அரசன் சுகமாயிருந்தால்மட்டும் ஜனங்களுக்குஞ் சுகமாதலால் அவனுடைய க்ஷேமத்தை ஜனங்கள் எப்போதும் பிரார்த்திக்க வேண்டும். அரசனை வணக்கமாயும் மரியாதையாயும் பயபக்தியாயும் பூஜிதை செய்யவேண்டும். அரசனுடைய சுகதுக்கங்களைத் தங்களுடைய சுகதுக்கங்களாகவும் அரசனுடையகாலிற்பட்டது தங்களுடைய கண்ணிற்பட்டதாகவும் பிரஜைகளெண்ணி எப்போதும் ராஜபக்தி செய்யவேண்டும். சூரியனிடத்தில் வெப்பமும், சந்திரனிடத்தில்களங்கமும், மேகத்தினிடத்தில் இடியும், புஷ்பங்களிடத்தில் முட்களும் இருப்பதுபோல, அரசனும் நம்மைப்போல மனுஷனானதால் அவனிடத்திலேசில குணதோஷங்களிருப்பதும் சகஜம். அதற்காக அரசனை நாம் அவமதிக்காமல், நீரைப்பிரித்துப் பாலை உண்ணும் அன்னம்போல அரசனுடைய குற்றத்தை நீக்கிக் குணத்தை மட்டுங் கிரகித்துக் கொள்ளவேண்டும். அரசனுடைய செய்கைகளுக்கு நமக்குக்காரணந் தெரியாதபோது அவன்நல்ல எண்ணத்துடனே செய்ததாக ஊஹிக்கவேண்டுமே தவிர விபரீதமாக எண்ணக்கூடாது. அரசன் ஒரு அக்கிரமஞ்செய்தாலுங்கூட அதைக் கிரமமான மனுமூலமாகப் பரிகரிக்கவேண்டுமேயல்லாது ராஜதுரோகத்தைக் கனவிலுஞ் சிந்திக்கக்கூடாது. ராஜநிந்தையை நாமும்பேசக்கூடாது. பிறர்பேசவும் இடங்கொடுக்கக்கூடாது.

சத்துருக்களையுந் துஷ்டர்களையும்அடக்கவும், நியாய பரிபாலனம் நடத்தவும், தேசநன்மைக்கடுத்த பலவேலைக ளைச் செய்யவும் போதுமான சதுரங்க சேனைகளையும், உத்தியோகஸ்தர் முதலியவர்களையும் நியமித்து அநுபாலிக்க அரசன் கடமைப்பட்டிருப்பதால் அதற்காக விதிக்கப் பட்ட வரிகளை ஜனங்கள் மனோற்சாகமாகச் செலுத்தவேண்டும். வரிவாங்காவிட்டால் அரசன் தேசகாரியங்களை எப்படி நடத்தக்கூடும்? வேரில் விடப்பட்ட ஜலம் மரமுழுவதும் பரவுவதுபோலவும் நாம் வயிறு நிரம்பப் புசிக்கும் உணவு ஜீரணித்துத் தேகமுழுவதும் வியாபிப்பதுபோலவும் அரசனுக்குப் பிரசைகள் கொடுக்கிற வரிகள் பிரசைகளுக்கே உபயோக மாகிறபடியால் அரசனால்விதிக்கப்பட்ட நியாயமான வரிகளைப் பிரஜைகள் நிராடங்கமாகச் செலுத்தவேண்டும்.

ரோமாபுரியிலே பலவரிகள் ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில் ஜனங்கள் வரிகொடுக்கமாட்டோமென்று நிராகரித்து, ஊரைவிட்டு வெளியே போய்விட்டார்கள். அவர்களை அழைத்து வரும்படி அகிரிப்பா என்னுந் தளகர்த்தனை ஆலோசனைச் சங்கத்தார் அனுப்பினார்கள். அந்தத் தளகர்த்தன் ஒரு விசித்திரமான கட்டுக்கதையைச் சொல்லி, ஜனங்களை வசியப்படுத்தினான். அஃதென்னையெனில்:— முற்காலத்தில் வயிற்றுக்கும் மற்ற அவயவங்களுக்குஞ் சண்டைண்டாகி அந்த அவயவங்களெல்லாம் ஒன்று கூடி, வயிறு ஒருவேலையுஞ் செய்யாமலிருப்பதால் இனிமேல் வயிற்றுக்காகத் தாங்கள் ஒரு பாடும் படுகிறதில்லையென்று பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டன. கைகள், "ஒரு வேலையுஞ்செய்யோம்" என்று சும்மாஇருந்தன. கால், "வயிறுக்காக ஒருஅடிகூட எடுத்துவைக்கமாட்டேன்" என்றது. வாய், "ஒன்றையும் புசிக்கமாட்டேன்" என்றது. கண் காது முதலியவைகளும் தங்களுடையதொழில்களைச்செய்ய நிராகரித்தன. இவ்வகையாக அந்த அவயவங்கள் செய்த பந்துக்கட்டு தங்களுக்கே தீங்காய் விளைந்தது. வயிற்றுக்கு ஆகார மில்லாமையினால், கைசோர்ந்து, கால் அயர்

ந்து, வாய் உலர்ந்து, கண் இருண்டு, காது அடைத்து, தங்களுக்கே உபத்திரவம் உண்டானபடியால், வயிறுதான் பிரதானமென்றும் வயிற்றுக்கு ஆகாரங் கொடாவிட்டால் தாங்கள் ஜீவிக்கிறதற்கு மார்க்கமில்லை என்றும் அந்த அவயவங்கள் அறிந்துகொண்டன. வயிற்றுக்கு இடுகிற அன்னம் தேகத்தின் அவயவங்களுக்கெல்லாம் பிரயோஜனமானது போல அரசனுக்குக்கொடுக்கப்பட்ட வரிகள் ஜனங்களுக்கே உபயோகமாகிறபடியால் வரிகொடுக்கிற விஷயத்தில் ஜனங்கள் ஆடங்கஞ் செய்யக்கூடாது" என்றார்கள்.

அந்தப் பிரசங்கிகள் மறுபடியும் ஜனங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். "இந்த ஊர் குடியரசாயிருந்த காலத்தில் நாம்பட்ட அவஸ்தைகளும் இப்போது நமக்கு உண்டாயிருக்கிற சௌக்கியங்களும் நமக்குப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாய்த் தெரிந்திருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட தர்மராஜாங்கம் இந்தப் பூமண்டலத்தில் எங்கேயாயினும் இருக்குமா? சில மூடராஜாக்கள் செய்த அக்கிரமங்களை நீங்கள் கேள்விப்பட்டால் இப்போது நீங்கள் எவ்வளவு பாக்கியசாலிகளென்பதை நீங்களே அறிந்து கொள்வீர்கள். ஒரு சமஸ்கிருத வித்துவான் "அநியாய பஞ்சகம்" என்று ஐந்து சுலோகங்கள் செய்திருக்கிறார். அவைகளுள் நான்கு சுலோகங்களை மொழிபெயர்த்து, உங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறோம்.

அநியாயபஞ்சகம்.

க. "அநியாயபுரி என்னும் பட்டணத்தை மூர்க்கராஜன் என்பவன் ஆண்டுகொண்டுவந்தான். அவன் எலி வேட்டைக்குப் போயிருந்தபோது அவனுடைய பத்தினியை ஒரு பாம்பு கடித்துவிட்டதாகவும் விஷந் தலையில் ஏறினவுடனே அவளுக்குப் பிராணலயம் உண்டாகுமென்றும் அரண்மனை உத்தியோகஸ்தர்கள் மந்திரிக்குத் தெரிவித்தார்கள். விஷந் தலையில் ஏறுதபடி தலையை வெட்டிப் பத்திரமாய் வைத்திருக்கும்படி மந்திரி உத்தரவு செய்தான். அந்தப்பிரகாரம் ராஜபத்தினியின் தலை வெட்டப்பட்

டது. பாம்பு ஒருவீட்டில் நுழைந்து, வெளிப்படாமலிருந்தபடியால் அந்தவீட்டைக் கொளுத்திவிடும்படி மந்திரி ஆக்ஞாபித்து, அந்தப்பிரகாரம் நெருப்பு வைக்கப்பட்டது. அந்த நெருப்பு நகரமெங்கும் பரவி, எல்லாவீடுகளையும் பொருள்களையும் நாசஞ்செய்துவிட்டது. அந்தத்தீயை அவிப்பதற்காக ஏறியின் கரையைஉடைக்கும்படி மந்திரி உத்தரவுசெய்து, அந்தப்பிரகாரம் ஏரியின்கரை உடைக்கப்பட்டது. ஏரியின் ஜலமெல்லாம் வீணாய்ப் போய்விட்டதால் வயலுக்குப்பாய்ச்சத் தண்ணீரில்லாமல், பயிர்களெல்லாம் வாடிவதங்கின. பயிர்கள் வெயிலினால் வாடாதபடி ஊரில் உள்ள மரங்களையெல்லாம் வெட்டிப் பயிருக்குப் பந்தலிடும்படி செய்வித்தான். இந்தப் பிரகாரம் மந்திரி ஊரையெல்லாம் பாழாக்கிவிட்டான்.

உ. பயறு அளக்கிற விஷயத்தில் விற்கிறவனுக்குங் கொள்ளுகிறவனுக்குங் கலகம் உண்டாகி, மத்தியஸ்தர்களிடத்தில் முறையிட்டுக் கொண்டார்கள். விற்கிறவன், "மரக்காலைக் கவிழ்த்துப் பின்புறத்தால் அளப்பேன்" என்றான். வாங்குகிறவன், "வழக்கப்படி மரக்காலின் முன்புறத்தால் அளக்கவேண்டும்" என்றான். மத்தியஸ்தர்கள் இருவருக்கும் பொதுவாக மரக்காலைப் படுக்கவைத்துக் குறுக்காக அளக்கும்படி தீர்மானித்தார்கள்.

ந. ஒரு வைசியனுடைய கறித்தோட்டத்தில் ஒரு வண்ணானுடைய கழுதை புகுந்து மேய்ந்தபடியால் அந்தக் கழுதையை வைசியன் அடித்து, நொண்டியாக்கினான். அதனால் வண்ணானுக்குக் கோபம் உண்டாகி, வைசியனைப்பிடித்துத் தொந்தரவு செய்ய யத்தனித்தபோது, பூரண கர்ப்பிணியாயிருந்த வைசியனுடைய பெண்சாதி குறுக்கே வந்து மறித்தாள். அவளை வண்ணான் எட்டி உதைத்தபடியால், அவளுடைய கர்ப்பஞ் சிதைந்து, அவள் பிழைத்தது பெரும் புதுமையாகிவிட்டது. இந்தச்சங்கதிகளை யெல்லாம் விசாரித்த அதிகாரி இருவருக்கும் பொதுவாகத் தீர்மானஞ் செய்தான். எப்படி யென்றால், வைசிகனைப்பார்த்து, "நீ கழுதைக்காலை ஒடித்தபடியால் அந்தக் கால் ஸ்வஸ்த

மாகிறவரையில் கழுதைக்குப் பதிலாக வண்ணானுக்கு நீ வஸ்திரஞ் சுமக்கவேண்டும்" என்று தீர்மானித்தான். பிறகு அதிகாரி வண்ணானைப்பார்த்து, "வைசியனுடைய பத்தினிக்குச் சூல் உண்டாகிற வரையில் அவளோடு நீ சேர்ந்திருக்கவேண்டும்" என்று தீர்மானித்தான்.

௪. ஒரு சேணியனுடைய பிள்ளை குளத்தில் விழுந்து இறந்துபோய்விட்டது. அந்தக் குளத்துக்கு உடையவன் மேலே சேணியன் குற்றஞ் சாட்டினான். உடையவனை அரசன் வரவழைத்து விசாரித்தபோது அவன் குளம் வெட்டின கூலிக்காரர்கள் மேலே குற்றஞ்சுமத்தினான். அவர்கள் குளம் நிறையும்படிமழைபெய்த மேகத்தின்மீது குறைகூறினார்கள். குயவர்களுடைய சூளையினின்று கிளம்புகிற புகையினால் மேகம் உண்டாவதாக அரசன் எண்ணிக் குயவர்களை யெல்லாங் குலநாசஞ்செய்தான்" என்றார்கள்.

என்னுடைய அபிப்பிராயமும் ஞானாம்பாளுடைய அபிப்பிராயமும் அநேக விஷயங்களில் ஏகீபாவமாக ஒத்திருந்தாலும் இரண்டொரு விஷயங்களில் நானும் அவளும் பின்னபிப்பிராயப் பட்டோம். ராஜாங்க வருமானத்தைப் பார்க்கிலும் செலவு அதிகரித்துப் பணம் போதாமலிருந்தபடியால் ஜனங்களிடத்தில் அதிகவரி வசூல் செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய கருத்தாயிருந்தது. ஞானாம்பாள் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் என்னைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். "ஜனங்களுக்கு நியாயமாக எவ்வளவுவரி ஏற்படுத்தக்கூடுமோ அவ்வளவு வரி முன்னமே ஏற்பட்டிருப்பதால், நாம் செலவைக் குறைக்க மார்க்கந் தேடவேண்டுமே யல்லாது ஜனங்கள்டைய தலைமேலே அதிக வரிகளைச்சுமத்துவது தர்மமல்ல. "சுண்டைக்காய் காற்பணஞ் சுமைகூலி முக்காற்பணம்" என்பது போல அநேக உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு வேலை குறைவாயிருக்க அவர்களுக்கு அபரிமிதமான சம்பளங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பூலோகத்தில் ஒரு ராஜாங்கத்திலும் இவ்வளவு சம்பளங் கொடுக்கப்படவில்லை. கோட்டைபோல நாலுபக்கத்திலும் மலைகளுங் கடலுஞ்

சூழ்ந்திருக்கிற இந்த நாட்டுக்குச் சத்துரு பயமென்கிற பிரசக்தியே யில்லாமலிருக்க, எண்ணிறந்த ரதகஜதுரக பதாதிகளை வைத்துக்கொண்டு, அவர்களுக்கு நாம் சம்பளங் கொடுப்பது அக்கிரமமல்லவா? அன்றியும் மராமத்து டிப்பார்ட்டுமென்று என்கிற ஒருபெரும்பூதமானது நம்முடைய பொக்கிஷப்பணங்களை யெல்லாம் புசித்து விடுகின்றது. அநாவசியமான செலவுகளை யெல்லாங் குறைத்துவிட்டால் நம்முடைய வருமானஞ் செலவுக்குமேல் மிஞ்சிக் கையிருப்புக்கும் இடம் உண்டாகும். சம்பளங்களைக் குறைப்பது உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு அதிர்ப்த்தியாயிருக்குமென்பது நிச்சயந்தான். ஆனால் சில உத்தியோகஸ்தர்களுடைய திர்ப்திக்காகக் கோடானுகோடி ஜனங்களுடைய சௌக்கியத்துக்கு நாம் குறைவுசெய்யலாமா”? என்றாள். ஞானம்பாள் சொன்ன நியாயங்கள் மறுக்கக்கூடாதவைகளா யிருந்தபடியால் நானும் அவளுடைய கருத்துக்கு இசைந்தேன். விசுவாமித்திரர் அண்டங்களைப் புதிதாகச்சிருஷ்டிக்க ஆரம்பத்ததுபோல நாங்களும் புதிய ஏற்பாடுகள் செய்யத்துவக்கினோம். விசுவாமித்திரர் நினைத்தபடி முடிக்காமல் மத்தியில் தங்கிவிட்டதுபோல் நாங்கள் தங்காமல் எங்களுடைய எண்ணங்களைப் பரிபூர்த்திசெய்தோம். ஒரு ஆயுதமுமில்லாமல் யுத்தமுஞ்செய்யாமல் ஒரு வார்த்தையினாலே படைகளையெல்லாம் ஒழித்து விட்டோம். மராமத்துப் பூதத்தைக் கிழித்துவிட்டோம். அதிகச்சம்பளங்களைக் கழித்துவிட்டோம். இவ்வாறு செழித்துவிட்டோம். படைகளிலும் மராமத்து வகுப்பு உத்தியோகத்திலும் அவசியமானவர்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு மற்றவர்கள் வீட்டுக்குப்போகும்படிஉத்தரவு கொடுத்து விட்டோம். எங்களாற் பிரதிகூல மடைந்தவர்களெல்லாரும் எங்களைத் தூஷித்தார்கள். அநுகூலம் அடைந்தவர்கள் எல்லாரும் பூஷித்தார்கள், நாங்கள் ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமல் ஒரு கதையிற் சொல்லியபடி எங்களுக்கு யுக்தமாய்த் தோன்றின பிரகாரம் நடப்பித்தோம். அந்தக்கதையைச் சுருக்கிச் சொல்லுகிறேன்.

"பேசுகிற பக்ஷியும் பாடுகிறமரமும் தங்கத்தண்ணீரும் ஒரு மலைச்சிகரத்திலிருப்பதாக ஒரு ராஜகுமாரத்தி கேள்வியுற்று, அவைகள் தனக்கு வேண்டுமென்று தன்னுடைய தமையன்மார்களிடத்திலே தெரிவித்தாள். மூத்த தமையன் அவைகளைத்தான் கொண்டுவருவதாகச் சொல்லிப் பயணம் புறப்பட்டான். அவன் புறப்பட்ட இருபதாம் நாள் ஒரு சந்நியாசியைக்கண்டு அந்த மலைக்குப்போகிற மார்க்கத்தை விசாரித்தான். சந்நியாசி ராஜகுமாரனைப் பார்த்து, "அந்தமலைமேலே ஏறுவது சுலபசாத்தியமல்ல. ஏறும்போது பயங்கரமான சப்தங்களும் தூஷணமான வார்த்தைகளும் பல பக்கங்களிலும் கேட்கப்படும். அந்தச் சப்தஞ் செய்கிறவர்கள் அரூபிகளானதால் அவர்கள் நம்முடைய கண்களுக்குத் தோன்றார்கள். மலைமேல் ஏறுகிறவன் அந்தச் சப்தங்களுக்குப் பயப்படாமலும் பின்னே திரும்பிப் பாராமலும் ஏறுவானானால் அவன் மலைமேலேபோய்ச் சேர்ந்து, அந்த அபூர்வ வஸ்துக்களையுங் கைவசஞ் செய்துகொண்டு திரும்புவான். அவன் பின்னே திரும்பிப் பார்ப்பானானால் உடனே கருங்கல்லாய்ச் சமைந்துபோவான். அநேகர் என்சொல்லைக் கேட்காமற் போய்க் கல்லாய்ச் சமைந்து போனார்கள். நீ போனாலும் அப்படித்தான் சம்பவிக்கும்" என்று சந்நியாசி ராஜகுமாரனைப் போகவேண்டாமென்று தடுத்தான். ராஜகுமாரன் தான் அகத்தியம் போகவேண்டுமென்று முஷ்கரஞ் செய்தபடியால், சந்நியாசி மலைக்குப்போகிற மார்க்கத்தைத் தெரிவித்தான். ராஜகுமாரன் மலைமேல் ஏற ஆரம்பித்த உடனே சந்நியாசி சொன்னபடி பல சப்தங்கள் உண்டாயின. "அந்த மூடன் எங்கே போகிறான்? அவனை விடாதே. பிடி, அடி, கொல்லு" என்றும் இன்னும் பலவிதமாகவும் சப்திப்பதைக் கேட்டு, ராஜகுமாரன் பீதி உடையவனாய்ப் பின்னே திரும்பிப்பார்த்தான். உடனே கல்லாய்ச் சமைந்து போனான். அவனைத் தேடிக்கொண்டுவந்த அவனுடைய சகோதரனும் சந்நியாசி வார்த்தையைக் கேளாமல் மலைக்குப்போய்க் கல்லானான். ஆண்வேஷம் பூண்டுகொண்டு,

அண்ணன்மார்களைத் தேடிப்போன ராஜகுமாரத்தி சந்நியாசியைச் சந்தித்து, மலைக்குப்போகிற மார்க்கத்தை விசாரித்தாள். அவளையும் போகவேண்டாமென்று, சந்நியாசி தகுந்த புத்திமதிகள் சொல்லியும் அவள் கேட்கவில்லை. ஒருசப்தமுங் கேளாதபடி தன்னுடைய இரண்டுகாதுகளிலும் பஞ்சைவைத்து அடைத்துக்கொண்டு, நிர்விக்கினமாய் மலைமேல் ஏறி அந்த அபூர்வ வஸ்துக்களையும் ஸ்வாதீனஞ்செய்துகொண்டு, கல்லாய்ச் சமைந்திருந்த அண்ணன்மார் முதலானவர்களையும் எழுப்பிக்கொண்டு ஓட்டோலக்ஷமாய்ப் பட்டணத்துக்குத் திரும்பினாள்."

அந்த ராஜகுமாரத்தியைப்போல நாங்களும்அந்நியர்களுடைய தூஷணைகளையாவது பூஷணைகளையாவது கவனிக்காமல் எங்களுக்கு நியாயமாகத்தோன்றின காரியங்களை ஊக்கமாகவும் நிர்ப்பயமாகவுஞ் செய்துமுடித்தோம்.

சஉ-ம். அதிகாரம்.

நியாயவாதிகள்.

மொட்டைத்தலைச்சிக்குக் கூந்தல்அழகியென்று பெயர் வைத்ததுபோல விக்கரமபுரியில் நியாயசாஸ்திரந்தெரியாதவர்க ளெல்லாரும் நியாயவாதிகளாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களையெல்லாம் ஞானம்பாள் வரவழைத்து, பின் வருமாறு பிரசிங்கித்தாள். "உலகத்தில் நடக்கிற வர்த்தகம், வியாபாரம், பலதொழில்கள், கொள்ளல், விற்றல், பரபத்தியங்கள், தாயபாகங்கள் முதலிய பரஸ்பர நிபந்தனைகளைப்பற்றி எண்ணிறந்த சட்டதிட்டங்களும், ஒழுங்குகளும், மனுநீதிகளும், நியாயப்பிரமாணங்களும் உண்டாயிருக்கிறபடியாலும் அந்த ஒழுங்குகளையெல்லாம்ஒவ்வொருவனுங் கற்றுக்கொண்டு நியாயசபைகளில் விவகரிப்பது கஷ்டசாத்தியம் ஆகையாலும் சட்டந்தெரியாத பாமரஜனங்களுக்கு உபகாரார்த்தமாக நியாய வாதத்தொழில் சகல தேசங்களிலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நியாயவாதிகள் துன்பம் அடைந்தவர்களுக்குத்

துணைவர்களாயும் ஆஸ்திகளை இழந்தவர்களுக்கு அடைக்கலஸ்தானமாயும் பாத்தியக் கிரமங்களுக்குப் பாதுகாவலராயு மிருக்கிறார்கள். நியாயவாதிகளே நியாயசாஸ்திரந் தெரியாம லிருப்பார்களானால் அவர்கள் மற்றவர்களுக்கு எப்படிச் சகாயஞ் செய்யக்கூடும்? குருடனுக்குக்குருடன் வழி காட்டவும் செவிடனுக்குஊமையன் உபதேசிக்கவுங் கூடுமா? கூடாதாகையால் நியாயவாதிகள் சகல சாஸ்திர பண்டிதர்களா யிருக்கவேண்டும். நியாயஸ்தலங்களில் சகலவிதமான வழக்குகளும் வருகிறபடியால் அந்த வழக்குகளுக்குச் சம்பந்தமான சகல சட்டங்களும், சாஸ்திரங்களும், தேசாசாரங்களும் நியாயவாதிகளுக்கு உள்ளங்கை நெல்லிபோலப் பாடமாயிருக்கவேண்டும். ஒரு அற்பத் தொழிலாளிகூட வெகுகாலம் பிரயாசப்பட்டுச் கற்றுக்கொண்டு பிறகு அந்தத்தொழிலிற் பிரவேசிக்கிறான். அப்படியானால் வக்கீல்வேலையைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு ஒவ்வொருவனும் எவ்வளவு பரிசிரமப்படவேண்டும்? யுத்தசாஸ்திரந் தெரியாதவன் யுத்தத்திற் பிரவேசித்ததுபோலவும் மாலுமி சாஸ்திரந் தெரியாதவன் மரக்கலம் ஓடடப்புகுந்ததுபோலவும் நியாயசாஸ்திரந் தெரியாத நியாயவாதி எப்போதும் பரமசங்கடப்பட ஹேதுவாகுமாகையால் நியாயவாதிக்குச் சகல சாஸ்திரங்களும் விவகார அனுபோகங்களுந் தெரிந்திருக்கவேண்டும்.

வக்கீல் ஒருவழக்கை அங்கீகரித்துக்கொள்வதற்கு முன் அதை நன்றாக பரிசோதித்து நியாயவழக்காயிருந்தால்மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமேதவிர அநியாய வழக்குகளை அங்கீகரிக்கக்கூடாது. வக்கீல் தன்னிடத்தில் வருகிற வழக்காளிகளின் சங்கதிகளைப் பூராயமாய் விசாரித்தால் பெரும்பாலும் உண்மையைக்கண்டுபிடிப்பது பிரயாசமாயிராது. ஒருவன்கொலைசெய்திருப்பதாக வக்கீலுக்கு உண்மை தெரிந்தபிற்பாடு அவன் கொலையே செய்யவில்லையென்று வக்கீல் பேசுவது தெய்வ சம்மதமாகுமா? அந்த வக்கீலினுடைய மனச்சாக்ஷிக்குத்தான் பொருத்தமாயிருக்குமா? ஒருவன் திருடனென்று வக்கீலினுடைய மனசுக்

குத் தெரிந்திருக்க அவன் திருடவே யில்லையென்று வக்கீல் சலஞ் சாதிப்பது எவ்வளவு பெரிய அக்கிரமம். அந்தக் கொலையையுங் களவையும் வக்கீலே செய்திருந்தால் எவ்வளவு தோஷமோ அவ்வளவு தோஷம் வக்கீலைச் சாராதா? ஒருவன் பொய்பத்திரத்தை உண்டுபண்ணினதாக வக்கீலுக்குப் பரிஷ்காரமாய்த் தெரிந்தபிறகு அந்தப் பத்திரம் உண்மையென்றுவக்கீல் வாதித்தால் அந்தப்பத்திரத்தைச் சிருஷ்டி செய்தவனுக்கும் வக்கீலுக்கும் என்ன பேதமிருக்கிறது? அந்த வழக்காளியும் மனதறியப் பொய்யாதரவை உண்டுபண்ணினன். வக்கீலும் மனதறியப் பொய்ப்பத்திரத்தை மெய்ப்பத்திரமென்று சாதித்தான். ஆகையால் அவர்களிருவருங் குற்ற விஷயத்தில் துல்லியமாயிருக்கிறார்கள். ஒருவழக்கு நிர்த்தோஷமாகக் காணப்படுகிற பக்ஷத்தில் சில அற்ப விஷயங்களில் இப்படியோ அப்படியோ என்கிற சந்தேக மிருந்தாலுங்கூட அந்த வழக்கைவக்கீல் ஏற்றுக்கொள்ளத் தடையில்லை. ஏனென்றால் உண்மையைக்கண்டுபிடிப்பது கோர்ட்டாருடைய கடமையேயல்லாது வக்கீலுடைய கடமையல்ல. அன்றியும் ஒருகக்ஷி பொய்யென்று ஸ்தாபிக்கப்படுகிற வரையில் அதைமெய்யென்று ஊஹிக்கவேண்டியது சுபாவ முறைமையாயிருக்கிறது. சில வக்கீல்கள் வழக்கின் தன்மையை யோசிக்காமல் வந்த வழக்கு எந்த வழக்காயிருந்தாலும் உடனே அங்கீகரித்துக்கொண்டு தங்களுடைய மனோசாக்ஷிக்கு விரோதமாகக் கறுப்பை வெள்ளையென்றும் வெள்ளையைக் கறுப்பென்றும் வாதித்துப் பெயரைக் கெடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அநியாய வாதிகள் என்கிற பெயர் பொருந்துமே யல்லாமல் நியாயவாதிகள் என்கிற பெயர் பொருந்துமா?

ஒரு வழக்கை வக்கீல் அங்கீகரிக்கும்போது அது துர்வழக்கென்று தெரியாமலிருந்து பிறகு எப்போது தெரிந்தாலும் அதை உடனே நிஷேதித்து விடவேண்டியது வக்கீலின் கடமையாயிருக்கிறது. ஒருவனுடைய கக்ஷியை வக்கீல் பார்வையிட்டு அதை அங்கீகரிக்க மாட்டேனென்று

நிராகரித்தபின்பு அவனுடைய எதிரியின் கக்ஷியையும் வக்கீல் ஏற்றுக்கொள்வது முறையல்ல. ஏனென்றால் எந்தக் கக்ஷிக்காரனுடைய வழக்கை வக்கீல் முந்திப் பார்வையிட்டாரோ அந்தக் கக்ஷிக்காரனுடைய ரகசியங்களும் பலாபலங்களும் வக்கீலுக்குத் தெரிந்திருக்குமானதாலும் அவைகளை அந்தக்கக்ஷிக்காரனுக்கு விரோதமாகவும் எதிர்கக்ஷிக்காரனுக்கு சாதகமாகவும் உபயோகிக்கும்படியான துர்ப்புத்தி வக்கீலுக்கு உண்டாகுமானதாலும் வக்கீல் எதிர்கக்ஷியை ஏற்றுக்கொள்ளுவது தர்மமல்ல. வக்கீலிடத்தில் வருகிற கக்ஷிக்காரன் அறியாப் புத்தியினால் ஆதாரமற்ற வழக்கைச்செய்ய யத்தனித்திருக்கிறானென்று வக்கீலுக்குத் தெரிந்தமாத்திரத்தில் அவன் வீண் வழக்காடி நஷ்டப்படாதபடி அவனுக்கு வக்கீல் புத்தி போதிக்கவேண்டும். சமாதானமாகக்கூடிய வழக்குகளைச் சமாதானப்படுத்த வேண்டியதும் வக்கீலின் கடமையாயிருக்கிறது. வக்கீல்கள் தங்களுடையசொந்தப் பிரயோஜனத்துக்காக வழக்குகள் சமாதானமாகாதபடி விக்கினஞ் செய்கிறார்களென்னும் அபவாதத்துக்கு வக்கீல்கள் இடங்கொடுக்கக்கூடாது.

ஒரு துர்நியாயவாதியானவன் கக்ஷிக்காரனைக்கண்டவுடனே, "உன்னுடைய அதிர்ஷ்டந்தான் உன்னை என்னிடத்திற்கொண்டுவந்து விட்டது. என்னிடத்தில் எப்போது வந்தாயோ அப்போதே உன்னுடைய காரியமெல்லாம் அநுகூலந்தான். (வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்) என்பதுபோல உன்னுடைய வழக்கு எப்படிப்பட்ட வழக்காயிருந்தாலும் ஜெயித்துக்கொடுக்கிறேன். உன்னுடைய எதிரியைத் தலைகாட்டாதபடி அடிக்கிறேன். அவன் லாமேலே போனால்நான் Equity மேலே போவேன். அவன் தர்மசாஸ்திரத்தை ஆதாரமாகக் காட்டினால் நான் இங்கிலீஷ் லாவைக்கொண்டு வெல்லுகிறேன். அவன் பிராஞ்சு லாவைப் பிரயோகித்தால் நான் ஜெர்மன்லாவைப் பிரயோகிக்கிறேன். அவன் ஜெர்மன்லாவால் என்னை அடித்தால் அவனை ரோமன் லாவால் அடிக்கிறேன்," என்று மெய்யாகவேயுத்தத்துக்குப் புறப்படுகிறவன் போல வீரசல்லாபங் கூறி

ருன். மதிள்மேல் ஏறிய பூனைபோலவுஞ் சேற்றில் நட்ட கம்பம்போலவும் வியாஜியம் எந்தப்பக்கந் தீருமென்பது நிச்சயமில்லாமலிருக்க வக்கீல்கள் நம்பிக்கையான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கக்ஷிக்காரர்களை ஏமாற்றுவது தர்மமா?

வியாஜியத் தொகையையும் வக்கீலினுடைய பிரயாசத்தையும் வழக்காளியினுடைய நேர் நிர்வாகத்தையும்யோசித்து அதற்குத் தக்கபடிகிரமமான பீசு வக்கீல்வாங்கவேண்டுமே தவிர அதிகப்பீசு கேட்பது கிரமமல்ல. வியாஜியக்காரனுக்குப் பல செலவுகளுந் துன்பங்களும்நேரிடுகிறபடியால் வக்கீலும் அதிகப்பீசு வாங்கி, அவனைத் துன்பப்படுத்துவது நியாயமல்ல. ஒரு வழக்காளி தோற்கிற பக்ஷத்தில் அவன் கொடுத்த பீசுகளுஞ் செய்த செலவுகளும் அவனுக்கு மறுபடியுங் கிடைக்கிறதற்கு மார்க்கமில்லாமல் நஷ்டம் அடைகிருன். அவன் ஜெயிக்கிற பக்ஷத்தில் சட்டத்திற் குறிக்கப்பட்ட கிரமமான பீசுமட்டும் அவனுக்கு எதிரியினுற் கிடைக்குமேயல்லாமல் அவன் அதிகமாகக் கொடுத்த பீசு அவனுக்குக் கிடைக்க வழியில்லை. ஆகையால் இந்த விஷயங்களையெல்லாம் வக்கீல்கள் யோசித்து பீசுவாங்குகிற விஷயத்தில் அதிக் கிரமிக்கக்கூடாது. துன்பப்படுகிறவர்களுக்கு சகாயஞ்செய்யவேண்டியது எல்லாருடைய கடமையாகவு மிருப்பதுபோலவே வக்கீல்களுக்கும் முக்கிய கடமையாயிருக்கிறது. சொத்து நஷ்டமாவது அல்லது சரீரத்துன்பமாவது அடைந்து பீசுகொடுக்க நிர்வாகமில்லாத பரம ஏழைகளிடத்தில் வக்கீல்கள் ஒன்றும் வாங்காமல் அவர்களுடைய கக்ஷியைப் பேசிச்சாதிப்பார்களானுல் அவர்களுக்கும் பரமசுகிர்தமுங் கீர்த்தியுமாயிருக்கும். மற்றவர்கள் பொருள் கொடுத்துச் சம்பாதிக்கிற புண்ணியம் வக்கீல்களுக்கு வாய்வார்த்தையால் வருகிறபடியால் அவர்கள்எப்போதும் ஆபத்சகாயிகளாயும் தீனோபகாரிகளாயு மிருக்கவேண்டும். அந்த ஏழைகளுக்குப் பொருளுதவி வேண்டுமானுலுஞ் செய்து அவர்கள் ஜெயித்தபின்பு அந்தத்தொகையை வாங்கிக்கொள்வதும் பெரிய உபகாரந்தானே.

சில தேவதைகள் அடிக்கடி பலிகேட்பதுபோலச்சில வக்கீல்கள் ஒரு வழக்கில் அடிக்கடி பீசு கேட்பதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். எப்படியென்றால் அவர்கள் வியாஜிய ஆரம்பத்திலே சரியான பீசு வாங்கியிருக்கப் பிறகு வியாச்சியம் முதல் விசாரணையாகும்போது வேறு பீசு கொடுக்க வேண்டுமென்றும் கொடாதவரையில் கோர்ட்டில் ஆஜராக மாட்டோமென்றும் பிடிவாதஞ்செய்கிறார்கள். கக்ஷிக்காரனுக்கு வேறே மார்க்கமில்லாமையால் அப்போதும் பீசு கொடுக்கிறான். பிறகு சாக்ஷி விசாரணையாகும்போதும் வக்கீல்கள் கோர்ட்டுக்கு வரமாட்டோமென்று படுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அல்லது வேறொரு கோர்ட்டில் அதிகப் பீசு வருவதாகச் சொல்லிப் பயணசந்நாகமா யிருக்கிறார்கள். அப்போதும் அவர்களுக்குத் தக்ஷிணை கொடுத்து வசப்படுத்த வேண்டியதாயிருக்கிறது. இப்படியாகச் சிவில் விஷயமாவது அல்லது கிரிமினல் விஷயமாவது விசாரணையாகிற ஒவ்வொரு தினத்திலும் புதிது புதிதாக வக்கீலுக்குக் காணிக்கைகொடுத்துக் கக்ஷிக்காரன் பிக்ஷைக்காரன் ஆகிறான். ஒரு வழக்குக்காக வக்கீல் பூரணபீசு வாங்கிக்கொண்டு அதைக் கோர்ட்டில் தாக்கல் செய்தபின்பு அந்த வழக்கு வேறொரு கோர்ட்டுக்கு அனுப்பப்படுகிற பக்ஷத்தில் அந்தக்கோர்ட்டிலும் பேச அந்தவக்கீலுக்குப் பாத்தியமிருந்தாலுங்கூட வேறு பீசும், போகவர வழிச்செலவு, படிச்செலவு முதலியவைகளும் வாங்கிக்கொண்டுதான் அந்த வக்கீல் மற்றொரு கோர்ட்டுக்குப் போகிறார். குறித்ததினத்தில் விசாரணையாகாதபக்ஷத்தில்மறுபடியும் வேறு பீசும் படிச்செலவுகளும் வக்கீல் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்.

சில வக்கீல்கள் பல ஜில்லாக்களில் வழக்குகளை வாங்கிக்கொண்டு பூப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவருகிறார்கள். அவர்களைக் காலையிற் காசியில் பார்க்கலாம்; மத்தியானத்தில் மதுரையிற் பார்க்கலாம்; அந்திநேரத்தில் அயோத்தியிற் பார்க்கலாம். அவர்களுடைய ஆசையையே இறகாகக்கொண்டு, பக்ஷிபோற் பறந்துதிரிகிறார்கள். அவர்களுக்கு ரெ

யில்வண்டி வேகமும் போதாமையினுல் தந்தித்தபால் வழி யாய்ப் பிரயாணஞ் செய்யக்கூடாம லிருப்பதற்காகச் சா ர்வதா விசனப்படுகிருர்கள். இந்த விசுவ சஞ்சாரிகளிடத் தில் வியாச்சியங்களைக் கொடுப்பதைப் பார்க்கிலும் சகல அஸ்தாந்தரங்களையும் அக்கினிக்குத் தத்தஞ்செய்து விடு வது நன்மையாயிருக்கும். ஒரு ஊரைவிட்டு மற்றொரு ஊ ருக்குப்போகிற வக்கீல் தனக்காக வேறொரு வக்கீலை ஆஜ ராகும்படி சொல்லிவிட்டுப்போவதுவழக்கமாயிருக்கிறது. இந்த வழக்கம் யாரால் எக்காலத்தில் ஏற்பட்டதென்பது ஒருவருக்குந் தெரியாது. ஒரு வக்கீல் கக்ஷிக்காரனிடத் தில் பீசு வாங்கிக்கொண்டு, அவனுடைய வழக்குமுழுமை யும் தானே சுயமாக நடத்துவதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்க அந்த உடன்படிக்கைக்கு விரோதமாக அந்த வக்கீல் வே றொருவக்கீலை எப்படி நியமிக்கக்கூடும்? கவர்ன்மென்ருரால் நியமிக்கப்பட்ட ஒருஉத்தியோகஸ்தன் சுயமேவேலைபாரா மல் தன்னுடைய ஸ்தானத்தில் வேறொரு உத்தியோகஸ்த னை நியமிக்கக்கூடுமா? ஒரு காரியஸ்தன் எசமானுடையஉ த்தரவில்லாமல் தனக்குப்பதிலாக வேறொருகாரியஸ்தனை நியமித்துவிட்டு நினைத்தபடி திரியலாமா? இந்த வினுக்களு க்குயாவரும் எதிர்மறையாக் உத்தரஞ் சொல்லுவார்களெ ன்று நம்புகிருேம். அப்படியானுல் ஒரு கக்ஷிக்காரனுல் நிய மிக்கப்பட்ட வக்கீல் தனக்காக ஆஜராகிப் பேசும்படி வே றொரு வக்கீலுக்கு எப்படி அதிகாரங் கொடுக்கக்கூடும்? ஒரு வக்கீல் சம்பந்தப்பட்ட வழக்கைக் கோர்ட்டார்விசா ரிக்கப்போகிற தற்சமயத்தில் அந்த வக்கீல் வேறொருவக் கீலை நியமித்துவிட்டுப் போகிறபடியால் அந்தப் புது வக்கீ லுக்கு வியாஜிய நடபடிகளைப்பார்க்க மனமுமில்லாமல்நே ரமுமில்லாமல் அநேக வழக்குகள் அதோகதியாய்ப் போ கின்றன. சில சமயங்களில் அந்தப் புது வக்கீலுக்குங் கக்ஷிக்காரன் தஸ்தூரி கொடுத்துப் பலவிதத்திலும் நஷ் டம் அடைகிருன். தன்னுடைய வக்கீல் ஆஜராகாமற் போனதினுல் நஷ்டம் அடைந்த கக்ஷிக்காரன் அந்த நஷ் டத்துக்காக வக்கீல்மேலே தாவாச்செய்ய யாதொருதடை

யுமில்லை. ஒரு வக்கீலுக்காக வேறொரு வக்கீல் ஆஜராகிற வழக்கம் அக்கிரமத்திலே பிறந்து, அக்கிரமத்திலே வளர்ந்து, அக்கிரமத்திலே நிலைமை பெற்றிருப்பதால் அதை ஒவ்வொரு கோர்ட்டாரும் திக்காரஞ்செய்யவேண்டும். அந்தத் துர்வழக்கம் மேலான கோர்ட்டுகளிலும் நடந்துவருவதாகச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அக்கிரமத்தைக் கிரமமாக்கவும் கிரமத்தை அக்கிரமமாக்கவும் ஒரு கோர்ட்டாருக்கும் அதிகாரமில்லையென்பது பொதுவிதியா யிருக்கிறது.

வக்கீல் தனக்குள்ள நேரத்தையும் சாவகாசத்தையும் தன்னுடைய சக்தியையும் ஆலோசித்து, மிதமாக வியாஜ்யங்களை அங்கீகரிக்கவேண்டுமே தவிரப் பொருளாசையினால் பல ஊர்களிலும் பலகோர்ட்டுகளிலும் எண்ணிக்கையில்லாத வியாஜ்யங்களை வாங்கிக்கொண்டு, ஒன்றையுங்கவனிக்க நேரமில்லாமல் திண்டாட்டப்படக் கூடாது. வக்கீலினுடைய சக்திக்கு மேற்பட்ட வழக்குகளை வாங்குவது கக்ஷிக்காரர்களுக்கு நஷ்டகரமாயும் வக்கீலுடைய சரீர சௌக்கியத்துக்கே குறைவாகவு முடியும். ஒரு வழக்கை வக்கீல் அங்கீகரித்துக் கொண்டால் அது அநுகூலிக்கும்பொருட்டு வக்கீலாற் கூடியமட்டும் பரிசிரமப்படவேண்டும். அந்தவழக்கின் சாராம்ஸங்களையும் சகல சங்கதிகளையும் வக்கீல் நன்றாகக் கவனித்து, அதற்கேற்ற சட்டங்களையும், சாஸ்திரங்களையும், மேற்கோர்ட்டாருடைய சித்தாந்தங்களையும், எதிர் கக்ஷியின் துர்ப்பலங்களையும் எடுத்துக்காட்டி, சபாகம்பமில்லாமல் வாசகதாட்டியாகவும் சமயரஞ்சிதமாகவும் வாதிக்கவேண்டும். ஆனால் நடந்தகாரியங்களை வக்கீல் விவரிக்கிற விஷயத்தில் கக்ஷிக்காரன் சொன்னபடி விவரிக்கவேண்டுமேயல்லாது நூதன சங்கதிகளைச் சிருஷ்டிப்பதும் கக்ஷிக்காரனுக்குச் சாக்ஷி திட்டம் பண்ணிக் கொடுப்பதும் வக்கீலுடைய வேலையல்ல. சிலவக்கீல்கள் எதைக்கிரமமென்று ஒருவழக்கில் வாதித்தார்களோ அதைத்தானே அக்கிரமமென்று வேறொரு வழக்கில் வாதிக்கிறார்கள். பிள்ளைகளுக்குத் தகுந்த வயசு வராமலிருக்கும்போது, தகப்பன் எந்தக்காரணத்தைப் பற்றியும் சொத்துக்களை விற்

யோகஞ் செய்யக் கூடாதென்றும் அப்படி விநியோகஞ் செய்தால் தகுந்த வயதுவந்த உடனே பிள்ளைகள் ஆக்ஷே பிக்கலாமென்றும் ஒருவழக்கில் வக்கீல் வாதிக்கிறார். பிறகு அந்த வக்கீல்தானே அன்றைத்தினம் விசாரணையாகிற வேறொருவழக்கில், பிள்ளைகள் பால்லியர்களா யிருக்கும்போது தகப்பன் யாதேச்சா விநியோகஞ் செய்யலாமென்றும் பிள்ளைகள் ஒருகாலத்திலும் அதை அக்ஷேபிக்கக் கூடா தென்றும் வாதிக்கிறார். யாதொரு காரணமுமில்லாமல் புருஷனை விட்டு வெளிப்பட்டுப் போய்விட்ட ஸ்திரீக்குப் புருஷன் பிரத்தியேகமான ஜீவனாம்சங் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஒருவழக்கில் வக்கீல் வாதிக்கிறார். அதேவிதமானவேறொருவழக்கில் புருஷன் பெண்சாதிக்கு ஜீவனாம்சங் கொடுக்கவேண்டியதில்லையென்று வாதிக்கிறார். இப்படியாகச் சமயத்துக்குத் தக்கபடி வழக்குக்கு வழக்கு பரஸ்பர விரோதமாக வக்கீல் செய்யும் வாதம் துர்வாதம் அல்லவா?

சகல வழக்குகளிலும் சாஸ்திரமும் நியாயமும் ஒரே தன்மையா யிருக்குமேயல்லாது வழக்குக்கு வழக்கு பேதிக்குமா? ஆனால் நடந்த சங்கதிகளிலும் விஷயாந்தரங்களிலும் பேதமிருக்குமானால் அந்தந்த வியாச்சியரீதிக்குத் தக்கபடி வெவ்வேறுவிதமாக வாதிப்பது கிரமமே. எப்படியென்றால் தகப்பன் ஊதாரியாயும் ஆரா தூரிக்காரனுயும் தூர்த்தனுயுமிருந்து, சிறுபிள்ளைகளுடைய ஹிதத்துக்கு விரோதமாகச் சொத்துக்களைத் துர்விநியோகஞ் செய்திருப்பானுனால் அந்த விநியோகஞ் செல்லாதென்று வக்கீல் ஆக்ஷேபிக்க என்ன தடையிருக்கிறது? வேறொருவழக்கில் தகப்பன் பிள்ளைகளுடைய ஹிதத்தை நாடியே குடும்ப உபயோகார்த்தமாக சத்விநியோகஞ் செய்திருந்தால் அந்த விநியோகஞ் செல்லுமென்று வக்கீல் வாதிக்கவும் பிரதிபந்தமில்லை. ஒருவழக்கில் புருஷன் ஒரு பரஸ்திரீயைச் சேர்த்துக்கொண்டு, தன்பத்தினியை நிஷ்காரணமாக அடித்துத் துரத்தி, அநியாயஞ் செய்திருப்பானுனால் அவன் பெண்சாதிக்குப் பிரத்தியேக ஜீவனாம்சம் கொடுக்கவேண்டுமென்று வக்கீல் வாதிக்கலாம். வேறொருவழக்கில் பெண்

சாதி யாதொருகாரணமு மில்லாமல், ஸ்வேச்சையாய்ப் புருஷனைவிட்டு விலகிப்போ யிருப்பாளானால் அவள் பிரத்தியேக ஜீவனாம்சத்துக்கு அபாத்தியஸ்தி யென்று வக்கீல் பேச என்ன விக்கினமிருக்கிறது? இப்படிப்பட்ட விஷய பேதமான வழக்குகளில் வக்கீல் வெவ்வேறு விதமாகவாதிக்கலாமே யல்லாது ஒரே தன்மையான வழக்குகளில்வித்தியாசமாகப் பேசுவது விபரீத மல்லவா? நியாயவாதிகள் நியாயாதிபதிகளுக்கு அடுத்தபடியி லிருப்பதாலும் ஒருகால் அவர்கள் நியாயாசனத்தில் ஏறவுங் கூடுமாகையாலும் நியாயவாதிகள் நீதிமான்களாயுஞ் சர்வகுணோத்தமர்களாயும் பிரகாசிக்கவேண்டும்,'' என்றாள்.

சஉ-ம். அதிகாரம்.

சுதேச பாஷாபிவிர்த்தி.

தமிழின் அருமை.

முந்தின அதிகாரத்திற் கூறியபடி ஞானம்பாள் வக்கீல்களுக்கு நியாயபோதஞ் செய்தபிறகு, மறுபடியும் அவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். "இங்கிலீஷ் அரசாக்ஷியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற தமிழ்க் கோர்ட்டுகளில் சில தமிழ் நியாயவாதிகள் தமிழில் வாதிக்காமல் இங்கிலீஷில் வாதிக்கிறார்களென்று கேள்விப்படுகிறோம். தேசபாஷையுந் தமிழ், கோர்ட்டில் வழங்காநின்ற பாஷையுந் தமிழ்நியாயாதிபதியுந் தமிழர் வாதிக்கிற வக்கீலுந் தமிழர். மற்ற வக்கீல்கள் கக்ஷிக்காரர் முதலானவர்களுந் தமிழர்கள் இப்படியாக எல்லாந் தமிழ்மயமாயிருக்க அந்த வக்கீல்கள் யாருக்குப் பிரீதியார்த்தமாக இங்கிலீஷில் வாதிக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. அப்படி வாதிக்கிறதினால் அவர்களுக்குத் தான் என்ன சிலாக்கியம்? மற்றவர்களுக்குத்தான் என்ன பாக்கியம்? நியாயாதிபதியாவது அல்லது வக்கீலாவது இங்கிலீஷ்க்காரரா யிருக்கிற பக்ஷத்தில் இங்கிலீஷில் வாதிப்பது நியாயமா யிருக்கலாம். தமிழ் நியாயாதிபதி முன்பாகத் தமிழ் வக்கீல் இங்கிலீஷில் வாதிப்பது ஆச்சரியமல்லவா? இ

னங்களுக்கு இங்கிலீஷில் தெரியாதாகையால் ஐரோப்பியர்கள் கூட இத்தேச பாஷையில் பரீக்ஷைகொடுக்க வேண்டுமென்றும் அவர்கள் தேசபாஷையிலே சம்பாஷிக்க வேண்டுமென்றும் சட்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் அந்தப்படி பரீக்ஷைகொடுத்து வருவதுமன்றிக் கக்ஷிக்காரர்களிடத்தில் தேசபாஷையிலே சம்பாஷிக்கப் பிரியப்படுகிறார்கள். அப்படியிருக்கச் சுதேசிகளான வக்கீல்கள் சொந்தப் பாஷையைத் தள்ளிவிட்டு, அந்நியபாஷையில் வாதிப்பது அசந்தர்ப்பமல்லவா? தங்களுக்குத் தமிழில் நன்றாகப் பேசத் தெரியாமையினால் இங்கிலீஷில் வாதிப்பதாகத் தங்களுக்குக் கௌரவம் போலச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். சுயபாஷைத் தெரியாமலிருப்பதுபோல இழிவான காரியம்வேறொன்றிருக்கக்கூடுமா? ஒரு ஐரோப்பியர் தம்முடைய சுயபாஷையில் தமக்குப் பேசத்தெரியாதென்று சொன்னால் இந்த வக்கீல்களே அவரைப் பழிக்கமாட்டார்களா? அப்படியே தங்களுடைய சுயபாஷையில் தங்களுக்கு வாதிக்கத் தெரியாதென்று சொல்வது அவர்களுக்கு அவமானம் அல்லவா?

நியாய சாஸ்திரங்களெல்லாம் இங்கிலீஷ் பாஷையிலிருப்பதாலும் இங்கிலீஷிலிருக்கிற நீதிவாக்கியங்களுக்குச் சரியான பிரதிபதங்கள் தமிழில் இல்லாமையாலும் தாங்கள் இங்கிலீஷ்பாஷையை உபயோகிப்பதாகச் சில வக்கீல்கள் சொல்லுகிறார்கள். இங்கிலீஷ் வார்த்தைகளுக்குச் சரியான பிரதிபதங்கள் தமிழில் இல்லையென்று வக்கீல்கள் சொல்வது அவர்களுடைய தெரியாமையே யல்லாமல் உண்மையல்ல, தமிழ் நூற்களைத் தக்கபடி அவர்கள் ஆராய்ந்தால் பிரதிபதங்கள் அகப்படுவது பிரயாசமா? அப்படித்தான் இரண்டொரு சங்கேதவார்த்தைகளுக்குத் தமிழிலாவது சமஸ்கிருதத்திலாவது பிரதிபதங்கள் அகப்படாத பக்ஷத்தில் அந்த வார்த்தைகளைமட்டும் இங்கிலீஷிலே பிரயோகித்தால் அவர்களை யார் கோபிக்கப் போகிறார்கள்? தமிழிலே வாதித்தால் இங்கிலீஷ் மறதியாய்ப் போகுமென்கிற பயத்தினால் சிலர் இங்கிலீஷிலே வாதிக்கிறார்கள்.

அவ்வளவு சொற்பத்தில் மறந்துபோகிற இங்கிலீஷ் இந்த வக்கீல்களுடன் எத்தனைநாள் கூடிவாழப்போகிறது? வக்கீல்கள் இங்கிலீஷில் வாதிப்பது அக்கிரமமென்று சில தமிழ் நியாயாதிபதிகளுக்குத் தெரிந்திருந்தும் அதைக் கண்டித்தால் தங்களுக்கு இங்கிலீஷ் தெரியாதென்று வக்கீல்களும் மற்றவர்களும் நினைப்பார்களென்று எண்ணி, இங்கிலீஷ்வாதத்துக்கு இடங்கொடுத்து வருகிறார்கள். பின்னும் அந்த நியாயாதிபதிகளும் கோர்ட்டுகளில் எப்போதும் இங்கிலீஷையே உபயோகப்படுத்தி அநேக நடபடிக்கைகளை இங்கிலீஷிலே நடத்துகிறார்கள். சில சமயங்களில் வக்கிலும் நியாயாதிபதியும் இங்கிலீஷை நன்றாகப்படியாதவர்களானதால் ஒருவர் சொல்வது ஒருவருக்குத் தெரியாமல் கைச்சாடை செய்துகொண்டு சர்வ சங்கடப்படுகிறார்கள். அந்தக் கோர்ட்டுகள் நாடகசாலையாகத் தோன்றுகின்றனவேயல்லாமல் நியாயசபையாகத் தோன்றவில்லை. ஒவ்வொரு வழக்கிலும் உண்மையைக் கண்டுபிடித்து நீதி செலுத்தவேண்டியது கோர்ட்டாருடைய கடமையாயிருக்கிறது. ஜனங்களுக்குத் தெரிந்த பாஷையிலே வக்கிலினுடைய வாதமும் மற்ற நடபடிகளும் நடந்தால்மட்டும் உண்மை வெளியாகுமே தவிர அவர்களுக்குத் தெரியாத பாஷையில் நடந்தால் எப்படி உண்மைவெளியாகும்? இங்கிலிஷ் தெரிந்த சுதேச நியாயாதிபதிகள் சித்தாந்தமட்டும் இங்கிலீஷில் எழுதலாமென்று சிவில் புரோசிடியூர்க் கோடு சொல்லுகிறதேயல்லாமல் மற்ற நடபடிகளையும் இங்கிலீஷில் நடத்தும்படி சொல்லவில்லை. வெளிப்பிரதேசக்கோர்ட்டுகளில் சுதேசபாஷைகளையே உபயோகிக்கவேண்டுமென்றும் அந்நியபாஷைகளை உபயோகிக்கூடாதென்றும் இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தாரே உத்தரவு செய்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கச் சில தமிழ் நியாயாதிபதிகளும் சில வக்கீல்களும் இங்கிலீஷ் பாஷையை மறந்துபோகாமலிருக்க வேண்டியதற்காக இங்கிலீஷைக் கலந்து, நியாய பரிபாலனத்தைக் குளறுபடி செய்வது கிரமமா?

கோர்ட்டில் நடக்கிற விசாரணைகளும், தீர்மானங்களும், அபராதங்களும், ஆக்கினைகளுஞ் சகலஜனங்களுக்

கும் பிரசித்தமாய்த் தெரிந்திருந்தால் அவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய காரியங்களில் ஜாக்கிரதையா யிருக்கவும் துன்மார்க்கங்களிற் பிரவேசிக்காம லிருக்கவும் எல்லாருக்கும்? அநுபோகம் உண்டாகும் அல்லவா? கோர்ட்டில் நடக்கிற விவகாரங்களைக்கேட்டு விவேகம் அடைவதற்காகவே ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கோட்டுகளுக்குப் போய்க் காத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய முகத்திலே கரியைத் தடவுவதுபோல அவர்களுக்குத் தெரியாத பாஷையில் விவகாரம் நடந்தால் அவர்களுக்கு என்னஞானம் உண்டாகக்கூடும்? குருடன் கூத்துப் பார்க்கப்போனதுபோலவும் செவிடன் பாட்டுகேட்கப் போனதுபோலவும் யாதொரு பிரயோஜனமு மில்லாமல் அவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்புகிறார்கள். தமிழ்க் கோர்ட்டுகளில் இரண்டொரு வக்கீல்களுக்குமட்டும் இங்கிலீஷ் தெரியுமேயன்றி மற்ற வக்கீல்களெல்லாரும் இங்கிலீஷ் தெரியாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஒரு வக்கீல் இங்கிலீஷில் வாதிப்பது இங்கிலீஷ் தெரியாத மற்ற வக்கீல்களுக்கு அவமானம் அல்லவா? அவர்களுடைய வருமானத்துக்குக் குறைவு அல்லவா? தமிழ் நியாயாதிபதி முன்பாக இங்கிலீஷில் வாதிக்கிற தமிழ் வக்கீல் இந்தத் தமிழ்நாட்டையும், தமிழ்ப்பாஷையையும்மற்ற வக்கீல்களையும் கக்ஷிக்காரர்களையும் சகலஜனங்களையும்மெய்யாகவே அவமானப்படுத்துகிறார். அவருடைய வாதம்யாவருக்குங் கர்ணகடோரமாயிருப்பதால் அவர் எப்போது நிறுத்துவாரோவென்று எல்லாருங் கடுகடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போது அவர்கள் முகமிருக்கிறகோரத்தை இந்த வக்கீலே திரும்பிப் பார்ப்பாரானால் அப்பால்ஒருவார்த்தை கூடப் பேச அவருக்குத் தைரியம் உண்டாகாது இப்படியாக அந்த வக்கீல்களுடைய வாதம் அபவாதமாக முடிகிறபடியால் நீங்களும் அவர்களைப்போல அந்நிய பாஷைகளில் வாதிக்காமல் தமிழிலே வாதிப்பீர்களென்று நம்புகிறோம்.

புலியைப்பார்த்து நரி சூடிக்கொண்டதுபோல இங்கிலீஷில் வாதிக்கிற வக்கீல்களைப்பார்த்து, இங்கிலீஷ் நன்

றாகத் தெரியாத சில வக்கீல்களும் அரைப்படிப்பைக்கொண்டு அப்பலபேறுவதுபோல இங்கிலீஷில் வாதிக்கத் துணிகிறார்கள். அவர்கள் சொல்வது கோர்ட்டாருக்குத் தெரியாமலும் கோர்ட்டார் சொல்வது அவர்களுக்குத் தெரியாமலும் அவஸ்தைப் படுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஒரு வக்கீல் ஒரு பெரிய வழக்கில் ஒருஜமீன்தாருக்கு வக்கீலாயிருந்தார். அந்த வக்கீலினுடைய இங்கிலீஷ் வாதத்தினாலேயே அந்த வழக்கு அபஜயமாய்ப்போய், ஜமீன்தாருக்கு விரோதமாகக் கோர்ட்டார் இங்கிலீஷில் ஒரு பெரிய சித்தாந்தம் எழுதிப்படித்தார். அந்தச் சித்தாந்தம் ஜமீன்தாருக்கு அநுகூலமென்று வக்கீல் பிசகாக எண்ணிக்கொண்டு, ஜமீன்தாருடைய ஊருக்குப்போய், அவர் பக்ஷந் தீர்ப்பானதாகத் தெரிவித்தார். அதைக் கேட்ட உடனே ஜமீன்தாருக்கு ஆனந்தம் உண்டாகி, வக்கீலுக்கு அளவற்ற வெகுமானஞ் செய்ததுமன்றி, கோயிலுக்குக் கோயில் அபிஷேகங்களும், தானதர்மங்களும், ஏழைகளுக்குக் கலியாணங்களும், விருந்துகளும்வேடிக்கைகளும் செய்தார். கோர்ட்டார் தீர்மானஞ்சொன்ன அன்றைத்தினமே கோடைகாலத்துக்காக இரண்டுமாசக்காலம் கோர்ட்டு நிறுத்தப்பட்டு, எல்லாரும் அவரவர்களுடைய ஊர்களுக்குப் போய்விட்டதால் ஜமீன்தாருக்கு உண்மைதெரிய இடமில்லாமற்போய்விட்டது. அவர் வரப்போகிற வியாஜியச்சொத்தை நம்பி, கையிலிருந்த சொத்துகளையெல்லாம் மேற்கூறியபடி விருதா விரயஞ்செய்துவிட்டார். கோர்ட்டுத்திறந்து, உண்மை தெரிந்த உடனே ஜமீன்தாருக்கும் வக்கீலுக்கும் என்ன பிரமாதம் நடந்திருக்குமென்பதை நான் சொல்லவேண்டுவதில்லையே.

இங்கிலீஷ் அரசாக்ஷியில் வக்கீல்களைப்போலவே மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும் வித்தியார்த்திகளும் சுதேச பாஷைகளை நிகிர்ஷ்டஞ் செய்கிறார்கள். ‘‘ஒண்டவந்த பிடாரி ஊர்ப்பிடாரியைத் துரத்தினது’’போல இங்கிலீஷ், பிரான்சு முதலிய அந்நியபாஷைகள் மேலிட்டு, தேசபாஷைகளின் சீரைக் குலைத்துவிட்டன. அந்த ராஜபாஷைகள் ஜீவனத்

துக்கு மார்க்கமாயிருக்கிறபடியால் அநேகர் வயிறே பெரி தென்றெண்ணி அந்தப் பாஷைகளைமட்டும் அதிகசிரத்தை யாகப்படிக்கிறார்கள். இராஜாங்கத்தாருடைய சகாயம் இ ல்லாமலிருக்குமானால் சில வருஷங்களுக்கு முன்னமேசுதே சபாஷைகள் இருந்த இடந்தெரியாமல் அப்பிரசித்தமாய்ப் போயிருக்கும். இராஜாங்கத்தார் சுதேச பாஷைகளைச்சில பரீக்ஷைகளுடன் சேர்த்து, அவைகள் இந்நாளளவும் ஜீவி த்திருக்கும்படி ஆதரித்துவந்தார்கள். இப்போது அவர்க ளே உபேக்ஷையாயிருப்பதால் சுதேச பாஷைகளுக்கு நா ளுக்குநாள் ஜீவதாது குறைந்துவருகின்றது. வித்தியார்த் திகளுடைய இஷ்டப்படி சுதேச பாஷைகளையாவது அல் லது லத்தீன், சமஸ்கிருதம் முதலிய பாஷைகளையாவது ப டிக்கலாமென்று துரைத்தனத்தாரே நியமனஞ்செய்திருப் பதால் சுதேச பாஷைகளுக்கு ஜீவாந்தகாலஞ் சமீபித்திரு க்கின்றது. சென்னப்பட்டணம் Senate என்னும் ஆலோச னைச் சங்கத்தைச்சேர்ந்த அநேக பிரபுக்கள் சுதேசபாஷை களை ஆதரிக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள். ஆனால் அந்தச்சங் தில் இரண்டொரு சுதேச கனவான்கள் அத்தியாவஸ்தை யிலிருக்கிற சுதேச பாஷைகளுக்குப் பிராணதாரகங்கொடு த்துக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள். இங்கிலீஷ்காரர்கள் தங் களுடைய சுதேசங்களில் இங்கிலீஷையாவது அல்லது வே றெந்தப் பாஷையையாவது இங்கிலீஷ்ப்பிள்ளைகள் படிக்க லாமென்று உத்தரவு செய்வார்களா? அப்படி இராசாங்க த்தார் உத்தரவு செய்தாலும் ஜனங்கள் இங்கிலீஷ் பாஷை யை விட்டுவிட்டு அந்நிய பாஷைகளை அப்பியசிப்பார்களா? அப்படியிருக்க இந்தத்தேசத்தார் சொந்தப் பாஷைகளை யாவது அல்லது எந்தப்பாஷைகளையாவது படிக்கலாமெ ன்று இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தார் உத்தரவு செய்திருப் பதும் அந்த உத்தரவைச் சுதேச கனவான்கள் ஆக்ஷேபிக் காமல் சும்மா இருப்பதும் நியாயமா? நம்முடைய தேசா சாரங்களையுங் குலசம்பிரதாயங்களையும் அதிகாரிகள் விட் டுவிடச்சொன்னால் விட்டுவிடுவோமா? மத்தியில் உண்டா ன தேசாசாரங்களைப் பார்க்கிலும் ஆதிகாலமுதல் உண்டா யிருக்கிற தேசபாஷை அதி உத்கிருஷ்டமல்லவா?

எண்ணிறந்த தேவாலயங்களும், பிரமாலயங்களும், அன்னசத்திரங்களும், நீர்வளமும், நிலவளமும், நாகரீகமும், ஆசாரநியமங்களும் நிறைந்த இந்தத் தமிழ் நாடு மற்றையநாடுகளிலும் விசேஷமென்றும் அப்படியே தமிழ்ப்பாஷையும் சர்வோத்கிருஷ்டமான பாஷையென்றுஞ் சகலரும் அங்கீகரிக்கிறார்கள். அகஸ்தியர் நாவிலே பிறந்து, ஆரியத்தின் மடியிலே வளர்ந்து, ஆந்திரம் முதலிய பாஷைகளின் தோழமை பெற்று, சங்கப்புலவர்களுடைய நாவிலே சஞ்சரித்து, வித்துவான்களுடைய வாக்கிலே விளையாடி, திராவிடதேசம் முழுதும் ஏகச்சக்ராதிபத்தியஞ் செலுத்திவந்த தமிழ் அரசியை இப்போது இகழலாமா? நம்மைப்பெற்றதும் தமிழ். வளர்த்ததுந் தமிழ். நம்மைத் தாலாட்டித் தூங்கவைத்ததும் தமிழ். நம்முடைய மழலைச்சொல்லால் நமது தாய்தந்தையரைச் சந்தோஷிப்பித்ததுந் தமிழ். நாம் குழந்தைப் பருவத்திற் பேச ஆரம்பித்தபோது முந்தி உச்சரித்ததும் தமிழ். நம்முடைய அன்னையும் தந்தையும் நமக்குப் பாலோடு புகட்டினதுந் தமிழ். தாய், தந்தை, குருமுதலானவர்கள் நமக்கு ஆதியில் உபதேசித்ததுந் தமிழ். ஆதிகாலம் முதல் நம்முடைய முன்னோர்களெல்லோரும் பேசின பாஷையும் எழுதிவைத்தபாஷையுந் தமிழ். இப்போது நம்முடைய மாதாபிதாக்களும் பந்துஜனங்களும் இஷ்டமித்திரர்களும் இதரர்களும் பேசுகிற பாஷையுந் தமிழ். நம்முடைய வீட்டுப்பாஷையுந் தமிழ். நாட்டுப் பாஷையுந் தமிழ். இப்படிப்பட்ட அருமையான பாஷையை விட்டு விட்டுச் சமஸ்கிருதம், லத்தீன்முதலிய அந்நியபாஷைகளைப் படிக்கிறவர்கள் சுற்றத்தார்களை விட்டு விட்டு, அந்நியர்களிடத்தில் நேசஞ் செய்கிறவர்களுக்குச் சமானமாயிருக்கிறார்கள். ஆபத்துக்காலத்தில் சுற்றத்தார் உதவுவார்களேயல்லாது அந்நியர்கள் எப்படி உதவமாட்டார்களோ அப்படியே எந்தக்காலத்திலும் நமக்குச் சுயபாஷை உதவுமேயல்லாமல் அந்நியபாஷைகள் உதவுமா? லத்தீனுக்கும் சமஸ்கிருதத்துக்கும் சொந்தக்காரர்கள் இல்லாமையால் அவைகள் இறந்துபோன பாஷைக

ளாயும் தமிழ்முதலிய தேசபாஷைகள் ஜீவிக்கிற பாஷைக ளாயும் இருக்கின்றன. பலபாஷைக்காரர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் கலந்து பேசுவதும் ஒருவருடைய கருத்தை ஒருவருக்கு வெளிப்படுத்துவதுமே பாஷாந்தரங்களைப் படிப்பதனால் உண்டாகிற முக்கிய பிரயோஜனமா யிருக்கின்றது. ஒரு பாஷைக்குச் சொந்தக்காரர்களே இல்லாமலிருப்பார்களானால் அந்தப் பாஷையை நாம் படித்து யாரிடத்திலே சம்பாஷிக்கப் போகிறோம்! சமஸ்கிருதம், லத்தீன்முதலிய பாஷைகள் அதிக கடினமும் வருத்தமுமான பாஷைகளாயும் சீக்கிரத்தில் மறந்துபோகத் தக்கவைகளாயும் இருக்கின்றன. அவைகளின் இலக்கணம், இலக்கியம் தர்க்கம் முதலிய பல பிரிவுகளில் ஒவ்வொரு பிரிவைப் படிப்பதற்கு ஒரு புருஷ ஆயுசு போதாதென்று அந்தப் பாஷைகளை உணர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். சம்பாஷணைக்கும் உலக வியாபாரங்களுக்கும் உபயோகமில்லாத அந்தப் பாஷைகளை அவ்வளவு பிரயாசப்பட்டுப் படித்தும் பிரயோஜனமென்ன? ஆனால் சமஸ்கிருதமும் லத்தீனும் அதிக சிறப்பும் அழகும் அலங்காரமும் பொருந்திய பாஷைகளென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவகாசமுள்ளவர்கள் சொந்தப்பாஷைகளோடுகூட அந்தப் பாஷைகளையும் படிப்பது அதிக விசேஷந்தான், ஆனால் சொந்தப் பாஷைகளை நன்றாகப் படிக்காமல், அந்த அந்நியபாஷைகளிலே காலமெல்லாம் போக்குவது அகாரியமென்றுதான் நாம் அபேக்ஷிக்கிறோம்.

இங்கிலீஷ், பிராஞ்சுமுதலிய ராஜபாஷைகளைப் படிக்கவேண்டாமென்றும் நாம் விலக்கவில்லை. ஏனென்றால் நாம் நடக்கவேண்டிய சட்டங்களும் ஒழுங்குகளும் நியாயப்பிரமாணங்களும் ராஜ பாஷைகளிலே யிருக்கிறபடியால் அந்தப் பாஷைகள் நமக்குத் தெரியாவிட்டால் அந்த ராஜாங்கத்தில் நாம் எப்படி நிர்வகிக்கக்கூடும்? அன்றியும் சன்மார்க்கங்களைப் பற்றியும் உலகத்துக்கு மிகவும் உபயோகமான பல விஷயங்களைப் பற்றியும் அந்த ராஜபாஷைகளில் அநேக அருமையான கிரந்தங்கள் இருக்கிற படியால் அவைகளைப் படிக்கப் படிக்க அறிவு விசாலிக்கு மென்

பது தின்னமே. ஆனால் மாதா வயிறெரிய மகேசுர பூஜை செய்வதுபோல் சொந்தப் பாஷைகளைச் சுத்தமாக அட்டுவிட்டு ராஜ பாஷைகளைமட்டும் படிப்பது அநுசிதமல்லவா? அநேகர் தங்கள் சுய பாஷைகளில் தங்களுடைய கையெழுத்துகளைக்கூடப் பிழையில்லாமல் எழுத அசக்தர்களா யிருக்கிறார்கள். சிலர் தமிழ்ப்பாஷை தெரியாமலிருப்பது தங்களுக்குக் கௌரவமாகவும் அந்தப்பாஷையை அறிந்திருப்பது தங்களுக்கு அகௌரவமாகவும் எண்ணுகிறார்கள். சுய பாஷாஞானம் தங்களுக்கு எவ்வளவு குறைவா யிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு ராஜபாஷைகளில் தங்களைச் சமர்த்தர்களென்று சகலரும் எண்ணுவார்களென்று நினைத்துச் சுய பாஷைகளை முழுதும் அலக்ஷியஞ் செய்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழ்ப் புஸ்தகங்களைக் கையிலே தொடுகிறதா யிருந்தால் பாம்பின் புற்றுக்குள்ளே கையை விடுவதுபோலிருக்கும். அவர்களுக்குத் தமிழ்ப்பாஷை பேசுகிறது வேப்பிலைக் கஷாயங் குடிப்பதுபோ லிருக்கும். தமிழ்வார்த்தைகளைக் கேட்பதும் அவர்களுக்குக் கர்ணகடோரமா யிருக்கும். அவர்கள் தமிழ்ப்பாஷையைப் பேசினாலும் முக்காற்பங்கு இங்கிலீசும் காற்பங்கு தமிழுமாகக் கலந்து பேசுவார்கள். அவர்களுக்குத் தேசாபிமானமுமில்லை. பாஷாபிமானமுமில்லை. யானைமுதல் எறும்பு கடையாக உள்ள சகல ஜீவஜந்துக்களுக்கும் தனித்தனியே ஒவ்வொருபாஷை சொந்தமா யிருக்கின்றது. அந்தந்த ஜந்துக்களுக்குரிய பாஷைகளை அவைகள் ஒரு காலத்திலும் மறவாமல் எப்போதும் உபயோகித்துக்கொண்டு வருகின்றன. இங்கிலீஷ்காரர் முதலிய ஐரோப்பியர்கள் தங்கள் தங்களுடைய சொந்தப் பாஷைகளை எவ்வளவோ கௌரவமாகப் போற்றிவருகிறார்களென்பதை இந்த வித்தியார்த்திகளே அறிவார்கள். இவர்கள் மட்டுந் தங்கள் ஜென்ம பாஷையாகிய தமிழையுந் தமிழ் வித்துவான்களையும் அவமதிக்கலாமா? தமிழ் நூற்களையே பாராத இவர்கள் அவைகளுக்கு எப்படிப் பழுது சொல்லக்கூடும்? திருவள்ளுவருடைய குறளை அவர்கள் ஜென்மாந்தரத்திலும் பார்த்திருப்பார்களா? கம்ப

னுடைய கற்பனையைக் கனவிலுங் கேட்டிருப்பார்களா? காலடியார் செய்தவர்களுடைய காலடியையாவது கண்டிருப்பார்களா? ஔவையாருடைய நீதிநூலைச் செவ்வையாக அறிவார்களா? அதிவீரராம பாண்டியனை அணுவளவும் அறிவார்களா? இன்னும் எண்ணிக்கையில்லாத தமிழ்ப் புலவர்களுடைய பிரபந்தங்களை இவர்கள் எக்காலத்திலும் பார்த்திரார்கள்.

இங்கிலீஷ், பிரான்சு முதலிய பாஷைகளைப் போலத் தமிழில் வசனகாவியங்கள் இல்லாமலிருப்பது பெருங் குற்றமென்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அந்தக் குறைவைப் பரிகரிப்பதற்காகத்தான் எல்லாரும் ராஜ பாஷைகளுந் தமிழுங் கலந்து படிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். ராஜபாஷைகளும் சுதேச பாஷைகளும் நன்றாக உணர்ந்தவர்கள் மட்டும் உத்தமமான வசனகாவியங்களை எழுதக்கூடுமே யல்லாது இதரர்கள் எழுதக்கூடுமா? வசன காவியங்களால் ஜனங்கள் திருந்தவேண்டுமே யல்லாது செய்யுட்களைப் படித்துத் திருந்துவது அசாத்தியம் அல்லவா? ஐரோப்பிய பாஷைகளில் வசனகாவியங்கள் இல்லாமலிருக்குமானால் அந்தத் தேசங்கள் நாகரீகமும் நற்பாங்கும் அடைந்திருக்கக்கூடுமா? அப்படியே நம்முடைய சுயபாஷைகளில் வசன காவியங்கள் இல்லாமலிருக்கிறவரையில் இந்தத்தேசம் சரியான சீர்த்திருத்தம் அடையாதென்பது நிச்சயம். சுதேசபாஷைகளைப் படிக்காமல் ராஜ பாஷைகளை மட்டும் படிக்கிறவர்கள் மற்ற ஜனங்களுடன் கலவாமல் தாங்கள் ஒரு அந்நியதேசத்தார் போல ஜீவிக்கிறார்கள். ராஜ பாஷை தெரியாத தங்களுடைய மாதாபிதாக்கள், மனைவி, மைந்தர் முதலியோர்களிடத்திற் பேசுவதுகூட அவர்களுக்கு அருவருப்பா யிருக்கிறது. தாங்களும் சுயபாஷைகளை நன்றாகப் படிக்காமலும் மற்றவர்களுக்குப் போதிக்காமலு மிருப்பது அவர்களுடைய பிசகேயல்லாமல் அவர்களுடைய பந்து ஜனங்களின் பிசகல்லவே. ராஜ பாஷைகளைப் படித்துக்கல்வியின் அருமை அறிந்தவர்களே சுயபாஷைகளைக் கவனிக்காம லிருப்பார்களானால் இதர

ஜனங்கள் எப்படிக் கவனிக்கக்கூடும்? ஸ்திரீகளும் மற்ற ஜனங்களும் சுயபாஷைகளைப் படித்துத் திருத்தவேண்டுமேயல்லாது அவர்கள் எல்லாரும் ராஜபாஷைகளைக் கற்றுணர்வது சாத்தியமான காரியமா? சுயபாஷையைக் கல்லாமல் ராஜபாஷையை மட்டும் படிக்கிறவர்கள் தாங்கள் மட்டும் பிழைக்க அறிவார்களேயன்றி மற்றவர்களுக்கு அவர்களால் என்ன சாதகம்? சுயபாஷைகளைப் படிக்காதவர்கள் தாங்கள் கெடுவதுமன்றி ஐரோப்பியர்களையுங் கெடுக்கிறார்கள். முன் வந்த ஐரோப்பியர்கள் இத்தேச பாஷைகளை எவ்வளவோ கவனமாகப் படித்தார்கள். இப்போது சுதேசிகளே சுயபாஷைகளைக் கைவிட்டு விட்டபடியால் ஐரோப்பியர்களும் அந்தப்பாஷைகளை அபதார்த்தமாக எண்ணுகிறார்கள். இவ்வாறு நம்முடைய பாஷைகளை அந்நியர்கள் அவமதிக்கும்படி செய்வது அயுக்தம் அல்லவா?

இந்தத் தேசத்துப் பெரிய பிரபுக்கள், தனவான்கள், மிராசுதாரர்கள், ஜமீன்தார்கள், பாரிவர்த்தகர்கள் முதலானவர்களுடைய அறியாமையை நினைக்கும்போது நமக்குப் பிரலாபமும்பெருமூச்சும் உண்டாகின்றன. அவர்களில் அநேகர் சுத்த நிரக்ஷரகுக்ஷிகளா யிருக்கிறார்கள். சிலர் தங்களுடைய கையெழுத்துகளை மட்டும் எழுதக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். "சுப்பிரமணியன்" என்பதற்கு "சுக்கிரமணியன்" என்றும், "சிதம்பரம்" என்பதற்கு "செலம்பரம்" என்றும், "துரைசாமி" என்பதற்கு "தொறைசாமி" என்றும் "பொன்னம்பலம்" என்பதற்கு "பொண்ணம்பலம்" என்றும், "வைத்தியலிங்கம்" என்பதற்கு "வயித்துலிங்கம்" என்றும் கையெழுத்து வைக்கிறார்கள். இந்தவித்துவசிரோமணிகளை ஜூரிகளாகவும் முனிசிப்பால் கமிஷனர்களாகவும் லோகல்பண்டு மெம்பர்களாகவும் பெஞ்சு மாஜிஸ்திரேட்டுகளாகவும் தேவாலய தர்மாலய விசாரணைக் கர்த்தர்களாகவும் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய அதிகாரஸ்தானங்களுக்குப் போகும்போது பிரதிமைகளைப் போல நாற்காலிகளில் வீற்றிருக்கிறார்களே யல்லாது அவர்களு

டைய வேலை இன்னதென்பதைப் பரிச்சேதம்அறியார்கள். பிரதிமைகளுக்கும் இவர்களுக்கும் பேதம்என்னவென்றால் பிரதிமைகள் அசையாமலிருக்கின்றன. இவர்கள் நாற்காலி களில், தூங்கிவிழுந்து, அசைந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தேசபாஷைகளில் தகுந்த வசனகாவியங்க ளிருக்குமானால் இவர்கள் இவ்வளவு நிர்ப்பாக்கியமான ஸ்திதியிலிருப்பார் களா? ஆதலால் இங்கிலீஷ் பிராஞ்சுமுதலிய ராஜபாஷைக ளைப் படிக்கிறவர்கள் தேசபாஷைகளையுந் தீர்க்கமாக உண ர்ந்து, இந்தத் தேசத்தைச் சூழ்ந்திருக்கிற அறியாமை யெ ன்னும் அந்தகாரம் நீங்கும்படி வசன காவியங்களென்னும் ஞானதீபங்களை ஏற்றுவார்களென்று நம்புகிறோம். தமிழ்ப டிக்காதவர்கள் தமிழ்நாட்டில் வசிக்கயோக்கியர்கள்அல்ல. அவர்கள் எந்த ஊர்ப்பாஷைகளைப் படிக்கிறார்களோ அந்த ஊரே அவர்களுக்குத் தகுந்த இடமாகையால் சுயபாஷை யைப் படிக்காமல் இங்கிலீஷ்மட்டும் படிக்கிறவர்களை இங் கிலீஷ் தேசத்துக்கு அனுப்பிவிடுவோம், பிரான்சுமட்டும் படிப்பவர்களைப் பரீசுப்பட்டணத்துக்கு அனுப்புவோம். லத்தீனுக்குஞ் சமஸ்கிருதத்துக்குஞ் சொந்த ஊர் இல்லா தபடியால் அந்தப்பாஷைகளைப் படிப்பவர்களை அநாம கர ணத்தீவுக்கு அனுப்புவோம்" என்றாள்.

---

௩௫ - ம். அதிகாரம்.

உத்தியோகமமதை. கர்விகளுக்கு நற்புத்தி.

விக்கிரமபுரியில் முந்தின ராஜாவால் நியமிக்கப்பட் டஒரு அதிகாரி, கர்விஷ்டனும் பரமதுஷ்டனுயும் இருந் தான். "அற்பனுக்கு ஐசுவரியம் வந்தால் அர்த்த ராத்திரி யிற்குடைபிடிப்பான்" என்கிற பழமொழிப்படி அவனுக்கு அதிகாரங் கிடைத்தஉடனே தன்னுடைய பூர்வஸ்திதியை ச்சுத்தமாய் மறந்து, தன்னை ஒரு அவதார புருஷன்போல எண்ணிக்கொண்டான். வித்தையிலும் புத்திலிலும்தனத்தி லும் குலத்திலுந் தனக்குச் சமானமானவர்கள் ஒருவரும் இல்லையென்கிற அகம்பாவமும் மமதையும் உடையவன். ஆ

ளுன். அவன் இருக்கிறஇடத்தில் ஈபறக்கக்கூடாது, எறும்பு
ஊரக்கூடாது. குருவிகத்தக்கூடாது. ஒருவரும்பேசக்கூடா
து. எப்போதும் நிசப்தமாயிருக்கவேண்டும். அவனுடைய
வீட்டுக்கு எதிரே ஒருவரும் ஜோடு போட்டுக்கொண்டு
நடக்கக்கூடாது. அங்கவஸ்திரம் போடக்கூடாது. கைவீசி
க்கொண்டு நடக்கக்கூடாது. தாம்பூலந் தரிக்கக்கூடாது.
சிங்கத்தின் குகை ஓரத்திற் போகிறவர்கள் பயந்து, பதுங்
கிக்கொண்டு போகிறதுபோல இவன் வீட்டுக்கு எதிரே
போகிறவர்களும் நடுநடுங்கிக்கொண்டு, நிசப்தமாகப் போ
கவேண்டும். அவன் வெளியே புறப்பட்டால் உட்கார்ந்
திருக்கிறவர்கள் எல்லாரும் எழுந்துவிடவேண்டும். நடக்
கிறவர்கள் எல்லாரும் நின்றுவிட வேண்டும். சகலரும்
பூமியிலே விழுந்து சாஷ்டாங்க தண்டஞ் செய்யவேண்டும்.
அப்படிச் செய்யாதவர்களுக்கு அபராதங்களும் ஆக்கினை
களுங் கிடைப்பது சித்தமே. அவனைக் கண்டவுடனே ஜோ
டுபோட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள் எல்லாரும் அவைகளைக்
கழற்றுகிற வேகத்தைப் பார்த்தால் அவனை அடிப்பதற்கா
கவே கழற்றுகிறதுபோலத் தோன்றும். ஆனால் வாஸ்தவத்
தில் மரியாதைக்காக ஜோடுகளைக் கழற்றுகிறார்களேயன்றி
அவனை அடிப்பதற்காக அல்ல. அவன் தெருவில் நடக்கும்
போது தெருமுழுதுந் தனக்கே சொந்தம் போல அடைத்
துக்கொண்டு, கால் ஒரு பக்கம், கை ஒரு பக்கம், வேஷ்டி
யொருபக்கம், தான் ஒருபக்கமாக விறைத்துக் கொண்டு
நடப்பான். அவன் நடக்கும்போது அவனுடைய ஜோடு
அவனைப் படீர்படீரென்று அடித்துக் கொண்டே போகும்.
அவனை மட்டும் எல்லாரும் வணங்கவேண்டுமே தவிர அவ
ன் ஒருவரையும்வணங்குகிறதில்லை. அவன் இறுமாப்புடன்
ஆகாசத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நடக்கிறதே யல்லாது
பூமியைப் பார்த்து நடக்கிறதில்லை. அவன் காலிலே விஷந்
தீண்டினாலுங் குனிந்து பார்க்கிறதில்லை. தலையிலே வாசற்
படி யிடித்தாலுங் குனிகிறதில்லை.

அவன் அதிகாரஸ்தானத்தில் இருக்கும்போது ஜனங்
கள் எல்லாருங் கைகட்டிக்கொண்டும், வேஷ்டிகளைத் தூக்

கிக் கட்டிக்கொண்டும், தூரத்தில் நிற்கவேண்டுமேயல்லாது அவன் சமீபத்தில் ஒருவரும் நெருங்கக்கூடாது. அவன் கண்ணாலே ஒருவரையும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கிறதில்லை. அவனுடைய வாயிலே திட்டுகளும் உதாசனங்களும் புறப்படுமேயல்லாது நல்ல வார்த்தைகள் புறப்படுகிறதில்லை. பேய்க்குக் கள்வார்த்ததுபோல அவனுடைய முகத்தில் எப்போதுங் கோபங் கூத்தாடிக்கொண்டிருக்கிறதே யல்லாதுபொறுமையாக ஒரு காரியத்தையும் விசாரிக்கிறதில்லை. அவனை யார் அதிகமாக வணங்கித் தப்புஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்களோ அவர்கள் பக்ஷந் தீர்மானிக்கிறதே யன்றி உண்மையைக் கண்டுபிடித்துத் தீர்மானிக்கிறதில்லை. நான் ஒருநாள் மாறுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு, அவனுடைய அதிகாரஸ்தானத்துக்குப் போய், மற்ற ஜனங்களுடன் தூரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தேன். அவனை ஏமாற்றித் தீர்ப்புப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக அவனை ஒருவழக்காளி ஸ்தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினான். எப்படி யென்றால், "மஹாப்பிரபுவே, மண்டலாதிபதியே, இந்தப் பஞ்சாஷ்டகோடி பூமண்டலத்தில் உங்களுக்குச் சமானமாக யாரிருக்கிறார்கள். தனத்திலே நீங்கள் குபேரன். வித்தையிலே நீங்கள் ஆதிசேஷன். புத்தியிலே பிரஹஸ்பதி. அழகிலே மன்மதன். சாக்ஷாத் கடவுள் நீங்களே. அது பேசாத்தெய்வம்; நீங்கள் பேசுந் தெய்வம். அது அப்பிரத்தியக்ஷம்; நீங்கள்பிரத்தியக்ஷமானதெய்வம். இப்போது நீங்கள் நினைத்தால்அநேகங்குடிகளை வாழ்விக்கலாம். அநேகங்குடிகளைக் கெடுத்துவிடலாம். அந்தத் தெய்வத்தினாலே அப்படிச் செய்ய முடியுமா?" என்று பலவாறாக முகஸ்துதி பேசிக்கொண்டிருந்தான். அந்த அதிகாரியுந் தன்னைத்தெய்வமென்றே மனஸ்கரித்துக்கொண்டு, புன்னகையுடன் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். அப்போது ஒரு கொள்ளித்தேள் எப்படியோ வந்து, அதிகாரியை நறுக்கென்று கடித்துவிட்டது. உடனே அந்தப் பிரத்தியக்ஷமான தெய்வங் கீழேவிழுந்து கடகடவென்று உருள ஆரம்பித்தது. வைத்தியர்களும் மாந்திரீகர்களும் வந்து கூடிவிட்டார்கள். நான், "தெய்வத்தையுந்

தேன்கொட்டுமோ" என்று சொல்லிக்கொண்டு, அரண்மனைக்குப்போய், நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் ஞானம்பாளுக்கு விளம்பினதுமன்றி, அந்த அதிகாரியை ஒருநாள் அழைப்பித்துத் தனிமையாக வைத்துக்கொண்டு, பின்வருமாறு அவனுக்குப் புத்திசொன்னேன்.

"மனுஷன் தன்னைத் தானே அறிவானானால் அவன் ஒருநாளுங் கர்வப்படமாட்டான். நம்முடைய தேகத்தின் அசுத்தங்களையும், நம்முடைய ஆசாபாசங்களையும், துர்க்குணங்களையும், துஷ்கிருத்தியங்களையும், சித்த விகாரங்களையும், நமக்கு உண்டாகிற வியாதிகளையும், துர்ப்பலங்களையும், தேக அநித்தியத்தையும், மரணத்தையும் நாம் யோசிப்போமானால் நாம் வெட்கப்பட்டுத் தலைகுனியவேண்டியதேயல்லாமல் கர்வப்படுகிறதற்கு என்ன இடமிருக்கிறது? நாம் அசுத்தமான கர்ப்பத்திலே உற்பத்தியாகி, அசுத்தத்திலே பிறந்து, அசுத்தத்திலே வளர்ந்து, அசுசியான பதார்த்தங்களையே புசித்து, அசுசியாகவே ஜீவித்து அசுசியாகவே இறந்துபோகிறோம். இரத்தமும், மாமிசமும், எலும்பும், நரம்பும், மலஜலாதிகளுங்கூடிய நம்முடைய தேகம் அசுத்தமயமேயன்றி வேறல்லவே. கண்ணிலேபீளை, காதிலே குறும்பி, மூக்கிலே சளி, வாயிலே எச்சில், தலையிலேபேன், தேகமுழுதுந் துர்நாற்றம், இப்படியாக முழுதும் அசுத்தமாகவே இருக்கிறது. நாம் அடிக்கடி தேகத்தைக் கழுவாவிட்டால் நம்முடைய துர்க்கந்தம் நமக்கே சகிக்குமா?

நம்முடைய வாழ்வுந் தாழ்வும் சுவாமியினுடைய கையில் இருக்கின்றனவேயல்லாது நம்முடைய ஸ்வாதீனத்தில் என்ன இருக்கின்றது? அடுத்த நிமிஷத்தில் இன்னது வருமென்பது நமக்குத்தெரியுமா? நம்முடைய ஆஸ்திகளை நினைத்து, கர்வப்படுவோமானால், அந்த ஆஸ்திகளும் அநித்தியம், அவைகளை அநுபவிக்கிற நாமும் அநித்தியர்களாயிருக்கும்போது நாம் எப்படிக் கர்வப்படக்கூடும்? நாம் பிறக்கும்போது ஒரு கோவணத்துக்குக்கூட வழியில்லாமல் சுத்த நிர்வாணிகளாய்ப் பிறந்து, நிர்வாணிகளா யிறந்

துபோகிறோம். நாம் பிறக்கும்போது ஒரு ஆஸ்தியையும் நாம் கூடக்கொண்டுவந்தது மில்லை. கூடக்கொண்டுபோவது மில்லை. நாம் அநுபவிக்கிற பொருள்கள் எத்தனை நாள் நம்மோடு கூடியிருக்குமென்பதும் நிச்சயமில்லையே. நம்முடைய கல்வியைப்பற்றி நாம் இறுமாப்பு அடைவோமானால் அது நமக்குப் பிறர் போதித்ததே யன்றி நாம் பிறக்கும் போது நம்மோடுகூடப் பிறந்த தல்லவே. அல்லாமலும் நம்முடைய தலையை மிதிக்கும் படியான கல்விமான்கள் உலகத்தில் அநேகர் இருக்க வில்லையா? "எவன் தன்னைத்தானே உயர்த்திக்கொள்ளுகிறானோ அவன் தாழ்த்தப்படுவான், எவன் தன்னைத்தானே தாழ்த்துகிறானோ அவன் உயர்த்தப்படுவான்" என்பது வேதவாக்கியமல்லவா?

ஜனங்களுடைய நன்மைக்காக அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டு, ஜனங்களுடைய சம்பளங்களையே அதிகாரிகள் வாங்கிச் சாப்படுகிறபடியால் அதிகாரிகள் ஜனங்களுக்கு ஊழியக்காரர்களே யல்லாது எஜமான்கள் அல்லவென்பதை அவர்கள் எப்போதும் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். அப்படி எண்ணாமல் ஜனங்களைத் தங்களுக்கு அடிமைகள் போல எண்ணுகிற அதிகாரிகள் அக்கிரமிகள் அல்லவா? நீர் மேற்குலமென்று பெருமை பாராட்டிக்கொண்டு, மற்றவர்களை யெல்லாம் ஈனஜாதிகளென்றும் ஏழைகளென்றும் அடிக்கடி தூஷிப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். குணமும் புத்தியும் சிரேஷ்டமே தவிர ஜாதிபேதங்களும் அந்தஸ்துகளும் மனுஷர்களுடைய கட்டுப்பாடு என்பதை நீர் அறியாமற்போனது பெரிய ஆச்சரியம் அல்லவா?

நல்லமரத்திலே புல்லுருவி பாய்ந்ததுபோல் ஒரு நற்குணம் உடையஅரசனுக்குத் துர்க்குணம் உள்ளபுத்திரன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் தன்னைமிகவும் உயர்வாக எண்ணி, மற்றவர்களைத் தீழ்ப்பாக நடத்திவந்தான். அவனைத் திருத்துவதற்கு ராஜா எவ்வளவு பிரயாசப்பட்டும் அவன் திருந்தவில்லை. அந்த ராஜகுமாரனுக்கு விவாகம் ஆகி ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அந்தப் பிள்ளைக்கும் அப்போது பிறந்த வேறொரு ஏழைப்பிள்ளைக்கும் ஒரே மாதிரியாக

உடை உடுத்தி, இரண்டு பிள்ளைகளையும் ஒரே இடத்தில் வைத்திருக்கும்படி ராஜா திட்டஞ்செய்தார். அந்த ராஜகுமாரன் தன் பிள்ளையைப் பார்க்கிறதற்காக ஆவலாக ஓடின போது, இரண்டு பிள்ளைகளைக்கண்டு, தன் பிள்ளை இன்னதென்று தெரியாமல் மயங்கி, வேலைக்காரர்களைக் கோபித்துக்கொண்டான். அந்தச் சமயத்தில் ராஜாவந்து, தன் புத்திரனைப்பார்த்து, "மகனே, மேன்மையான அந்தஸ்தும் உயர்ந்த ரத்தமும் உள்ள உன் பிள்ளையை நீ கண்டுகொள்ளக்கூடாதா? ஏன் மயங்கிறாய்?" என்றார். ராஜகுமாரனுக்கு நாணம் உண்டாகி, தலைகவிழ்ந்துகொண்டு, அதோமுகமாக நின்றான். உடனே ராஜா அந்தப் பிள்ளைகளில் ஒரு பிள்ளையைத் தொட்டுக்காட்டி, "இதுதான் உன்பிள்ளை. இந்தப்பிள்ளையின் காலில் ஒரு நாடாவை நான் கட்டிவைத்திருந்தேன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் உன்பிள்ளை இன்னதென்று தெரியாது. பிறக்கும்போது எல்லாருஞ் சமானமென்றும் உயர்குலமும் மேம்பாடும் சுத்தக் கற்பிதமென்றும் அறிந்துகொள்" என்றார்.

அந்த ராஜகுமாரனும் ஒருவேலைக்காரனும் வியாதியாயிருந்தபோது வைத்தியர் வந்து பார்வையிட்டு, இருவருக்கும் இரத்தங்குத்தி வாங்கும்படி சொன்னார். அந்தப்படி இருவருடைய இரத்தமும் எடுத்து, வெவ்வேறு பாத்திரங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த ராஜா தன்னுடைய குமாரன் கூட இருக்கும்போது வைத்தியரை அழைத்து, அந்த இரண்டு பாத்திரங்களில் இருக்கிற ரத்தங்களில் எது நல்ல ரத்தமென்று பரிசோதித்துத் தெரிவிக்கும்படி சொன்னார். வைத்தியர் பரிசோதித்து, வேலைக்காரனுடைய ரத்தம் சுத்தமாயும் நல்லவர்ணமாயும் இருப்பதாகச் சொன்னார். உடனே ராஜா தன்குமாரனைப் பார்த்து, "நம்முடைய வங்கிஷமும் ரத்தமும் மேலானதென்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம். உன்னுடைய ரத்தத்தைப்பார்க்கிலும் வேலைக்காரனுடைய ரத்தம் மேலாயிருப்பதாக வைத்தியர் சொல்லுகிறார். அவன் நம்மைப்போலக் கண்ட பதார்த்தங்களையெல்லாம் புசிக்காமல் மிதபோஜனஞ் செய்கிறபடி

யாலும் அவன் தேகப்பிரயாசப்பட்டு ஜீவிக்கிறபடியாலும் அவனுடைய ரத்தம் அதிகசுத்தமாயிருக்கிறது. அப்படியிருக்கிற நம்முடைய ரத்தம் மேலான ரத்தமென்று நாம் அகம்பாவம் அடைவது தகுமா?" என்றார்.

ஒரு ஊரில் ஒருபெரிய பிரபுவினுடைய கிரகத்துக்குச் சமீபத்தில் ஒரு நாணற்காடு இருந்தது. அது கூடை பின்னிவிற்கிற ஒரு ஏழைக்குச் சொந்தமாயிருந்தது. அந்தக் காட்டை விலைக்கு வாங்கவேண்டுமென்று அந்தப் பிரபு முயற்சி செய்தான். அந்த ஏழைக்கு அந்தக்காட்டைத் தவிர வேறே ஜீவனத்துக்கு மார்க்கமில்லாதபடியால் காட்டை விலைக்குக்கொடுக்க நிராகரித்தான். அந்தப் பிரபுவுக்குக் கோபம் உண்டாகி, அந்த நாணல்களில் நெருப்பைவைத்து நிர்மூலமாக்கி, அந்த ஏழையையும் அடித்து உபத்திரவஞ் செய்தான். எளியவன் ராஜாவினிடத்தில் முறையிட்டுக் கொண்டதினால் ராஜா பிரபுவை வரவழைத்து விசாரணை செய்தார். பிரபு அரசனைப்பார்த்து, "அந்த அற்பப் பயல் என்னுடைய கௌரவத்தை எவ்வளவும் மதிக்காமற்போய் விட்டதால் அவனை நான் அடித்தது கிரமந்தான்" என்றுள். அரசன் பிரபுவைப்பார்த்து, "உன்னுடைய முப்பாட்டன் விறகு வெட்டிக் காலக்ஷேபஞ் செய்துவந்தான். பின்பு அவன் படைவீரன் ஆகி, சௌரிய பராக்கிரமங் காட்டினபடியால் என்னுடைய பாட்டனுருக்குச் சந்தோஷமுண்டாகி, அவனை மேன்மைப்படுத்தித் திரவியவந்தன் ஆக்கினார். உன்னுடைய முப்பாட்டன் ஆதியில் விறகுத்தலையனயிருந்தபோதிலும் பிறகு தன்னுடைய சுய சாமர்த்தியத்தினால் மேன்மை அடைந்தான். நீ அவன் தேடின ஆஸ்தியை வைத்துக்கொண்டு, சுயயோக்கியதை இல்லாமற் காலங்கழிக்கிறாய்" என்றார். பிறகு அரசன் ஒரு மாலுமியைப் பார்த்து, "இவர்கள் இருவரையும் ஒரு கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டுபோய், ஒரு தீவில் நிர்வாணமாய் விட்டுவிடு. இவர்களில் எவன் சமர்த்தன் என்பதை அறிவோம்" என்றார். உடனே அந்தப்படி நிறைவேற்றப்பட்டது. அந்தத் தீவில் அந்தப்பிரபு வஸ்திரமில்லாமல் பனியிலுங் குளிரிலும் பட்

ட அவஸ்தை மரணாவஸ்தைக்குச் சமானமாயிருந்தது. அந்த ஏழைக்கு ஒரு கஷ்டமுந் தோன்றவில்லை. அவன் சில செடிகளைப் பிடுங்கி, நார் உரித்து, தனக்கும் அந்தப் பிரபுவுக்கும் வஸ்திரஞ் செய்துகொண்டான். அந்தத்தீவில் வசிக்கிற அநாகரீகமான காட்டு ஜனங்களுக்கு அந்த எளியவன் கூடை முதலானது பின்னிக்கொடுத்தபடியால் அவர்களுக்குச் சந்தோஷம் உண்டாகி, அவனுக்கு உணவு முதலிய பதார்த்தங்கள் கொடுத்தார்கள். அவன் தானும் புசித்து அந்த வெறும் பிரபுவுக்குஞ் சாப்பாடு கொடுத்து ரக்ஷித்தான். அந்தப் பிரபு ஒரு வேலையுஞ் செய்யாமல் சும்மா இருப்பதை அந்த மிலேச்சர்கள் அறிந்து, அவனைக்கொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அப்போது அந்த எளியவன் சிபாரிசு செய்து, பிரபுவை விடுவித்துப் பிராணப் பிரதிஷ்டை செய்வித்தான். உடனே பிரபுவுக்கு ஞானோதயம் உண்டாகி, அந்த எளியவன் இல்லாவிட்டால் அந்தத்தீவே தனக்கு மயான பூமியாயிருக்குமென்று தெரிந்து கொண்டான். சில நாளைக்குப் பிறகு ராஜா அந்த இருவரையுங் கொண்டுவரும்படி உத்தரவு செய்தார். ராஜா முன்பாக அந்தப்பிரபு தன்னுடைய அறியாமையையும், எளியவன் தனக்குச் செய்த உபகாரங்களையும் ஒப்புக்கொண்டு, தன்னுடைய ஆஸ்திகளிற் பாதியை அந்த ஏழைக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தான். ராஜா அந்தப் பிரபுவைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: “அந்த ஏழை இல்லாவிட்டால் அந்தக் கானகத்தைவிட்டு நீ வானகத்துக்குப் போயிருப்பாயென்பது நிச்சயம். அப்படியே சகல தேசங்களிலிருக்கிற பிரபுக்களும் ஏழைகளால் ஜீவிக்கிறார்களே யல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. எண்ணிக்கை யில்லாத ஏழைகளுடைய தேகப் பிரயாசத்தினால் நமக்குச் சகல பாக்கியங்களுங் கிடைக்கிறபடியால் அவர்களை நாம் பெரிய உபகாரிகளாக மதிக்க வேண்டும்” என்றார்.

ஒருபிரபு தனக்குப் பிள்ளைபிறந்த உடனே பால்கொடுப்பதற்காக அந்தப் பிள்ளையைப் பாற்காரிகையில் ஒப்புவித்தார். அந்தப் பிள்ளையும் பாற்காரி பிள்ளையுஞ் சமான

வயதாகவும் அபேதமாகவும் இருந்தபடியால், அந்தப்பாற்காரி தன் பிள்ளையைப் பிரபுபிள்ளையாகவும் பிரபுவின் பிள்ளையைத் தன்பிள்ளையாகவும் மாற்றிவிட்டாள். இந்தப் பிரகாரம் பாற்காரி பிள்ளை பிரபுவாகவும் பிரபுவீட்டுப் பிள்ளை ஏழையாகவும் மாறிப்போய் விட்டார்கள். சில பிரபுக்கள் அகம்பாவத்தினுல் அந்நியரிடத்தில் வாயைக்கொடுத்து, அவமானப் பட்டிருக்கிருர்கள். அப்படிப்பட்ட சிலதிர்ஷ்டாந்தங்களைத் தெரிவிக்கிறேன்.

ஒரு அரசன் சில அந்நியதேசத்து வர்த்தகர்களிடத்தில் சிலகுதிரைகளை விலைக்குவாங்கிக்கொண்டு, பின்னும் இரண்டுலக்ஷரூபா அவர்கள்கையில் அதிகமாகக் கொடுத்து, அந்தப் பணத்துக்குள்ள குதிரைகளைக் கொண்டு வரும்படி சொன்னுன். அந்த வியாபாரிகள் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். பிறகு ஒரு நாள் அந்த ராஜா தன் மந்திரியை அழைத்து, தன்தேசத்தில் உள்ள மூடர்களுடைய பெயர்களையெல்லாம் எழுதிக்கொண்டு வரும்படி ஆக்ஞாபித்தான். மந்திரி ராஜாவைப்பார்த்து, "நான் முன்னமே அந்தப்படி ஒரு அட்டவணை எழுதிவைத்திருக்கிறேன். அதில் எல்லாருக்கும் முந்தி உங்களுடைய பெயரை எழுதி யிருக்கிறேன். ஏனென்ருல் அந்த வர்த்தகர்கள் இன்ன ஊரென்று தெரிந்துகொள்ளாமலும், அவர்களிடத்தில் ஜாமீன் வாங்காமலும், இரண்டு லக்ஷரூபாயை அவர்கள்கையில் நீங்கள் கொடுத்துவிட்டதால் மூடருடைய ஜாபிதாவில் முதன்மையாக உங்களுடைய பெயரைஎழுதியிருக்கிறேன்" என்ருன். அரசன் மந்திரியைப்பார்த்து, "அவர்கள் குதிரைகளைக் கொண்டு வந்தால் அப்போது என்ன செய்வாய்" என்ருன். "அவர்கள் குதிரைகளைக் கொண்டுவந்தால் உங்கள்பெயரைக் கிறுக்கிவிட்டு, அவர்கள் பெயர்களைப் பதிந்துகொள்ளுவேன்" என்று மந்திரி பிரதி உத்தரஞ் சொன்னுன்.

ஒருவனுக்குப் பெரிய உத்தியோகங் கிடைத்தபடியால் அவனுடைய சிநேகிதன் அவனுக்கு மங்களவார்த்தை சொல்வதற்காக வந்தான். அவன் தன்னுடைய உத்தியோ

ந மமதையால் சிநேகிதனைப் பார்த்து, "நீயார்?" என்று வினவினான். சிநேகிதனுக்குக் கோபம் ஜனித்து, "நான் உன்னுடைய பழையநேசன், உனக்கு இரண்டு கண்ணும் அவிந்து போனதாகக் கேள்விப்பட்டு, துக்கங்கொண்டாட உன்னிடத்துக்கு வந்தேன்" என்றான்.

ஒரு நியாயாதிபதி ஒரு சாக்ஷிக்காரனைப் பார்த்து, "நீ திருடனென்று கண்ணாடிபோல உன்முகங் காட்டுகிறது" என்றான். உடனே சாக்ஷிக்காரன் அந்தக்கெட்ட நியாயாதிபதியைப்பார்த்து, "என்னுடைய முகங் கண்ணாடியானதால் அதில் உங்கள் முகத்தைக் காணுகிறீர்கள்" என்றான். ஆகையால் நியாயாதிபதி திருடனென்பதாயிற்று.

ஒரு வழக்காளி நியாயசபையிற் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது அவனை அவனுடைய எதிரியின் வக்கீல்பார்த்து, "நீ ஏன் நாய்போற் குரைக்கிறாய்?" என்றான். "திருட்டுப்பயலைப் பார்த்தால் நாய் குரைக்காதா?" என்று அந்த வழக்காளி மறுமொழி சொன்னான். இதனால் வக்கிலைத்திருடன் ஆக்கிவிட்டான்.

ஒரு அரசனும் அவனுடைய மகனும் ஒரு விகடகவியை அழைத்துக்கொண்டு, வேட்டைக்குப் போனார்கள். வேட்டை ஆடிக்கொண்டிருக்கும்போது மழை பிடித்துக்கொண்டு, ராஜாவும் அவர் மகனும் நனைந்துபோய் விட்டார்கள். நனைந்துபோன அவர்களுடைய உடுப்புகளைக் கழற்றி, ஒரு மூட்டையாகக்கட்டி, விகடகவி தலைமேலே வைத்தார்கள். அவன் தூக்கிக்கொண்டு போகும்போது, ராஜாவும் அவர் மகனும், "விகடகவி ஒரு கழுதைப் பாரஞ் சுமந்துகொண்டு போகிறான்" என்று பரிகாசமாகப் பேசிக்கொண்டு போனார்கள். விகடகவி அவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்து, "ஒரு கழுதைப் பாரந்தானா? இரண்டு கழுதைப் பாரஞ் சுமக்கிறேன்" என்று சொல்லி, ராஜாவையும் அவர் மகனையுங் கழுதைகள் ஆக்கிவிட்டான்.

தரித்திரனான ஒரு வித்துவான் ஒரு தனவான் வீட்டுக்குப்போய், அவனுக்குந் தனக்கும் ஒரு சாண்தூரம் இரு

க்கும்படியான சமீபத்தில் உட்கார்ந்தான். அந்தத் தன வான் கோபங்கொண்டு, வித்துவானைப் பார்த்து, "கழுதை க்கும் உனக்கும் என்ன வித்தியாசம்?" என்றான். வித்து வான், "ஒரு சாண்தான் வித்தியாசம்" என்று அளந்து கா ட்டினான்.

ஒரு அரசன் பொழுது விடியுமுன் எழுந்து,வேட்டை யாடுவதற்காகக் காட்டுக்குப் போனான். காட்டில் மத்தியா னம் வரைக்குஞ் சுற்றித்திரிந்தும் வேட்டை அகப்படவில் லை. அன்றைத்தினம் விடியற்காலத்தில் அரசன் ஒரு குடி யானவன் முகத்தில் விழித்தபடியால் அது நிமித்தந் தன க்கு வேட்டை அகப்படவில்லை யென்று நினைத்து, அந்தக் குடியானவனைக் கொன்று விடும்படி உத்தரவு செய்தான் அந்தக் குடியானவன் அரசனைப்பார்த்து, "மகாராஜாவே பிராதக்காலத்தில் நீங்கள் என் முகத்தில் விழித்ததுபோல வே நானும் உங்கள் முகத்திலே விழித்தேன். என் முகத் தில் நீங்கள் விழித்ததற்கு உங்களுக்கு வேட்டை அகப்பட வில்லை. உங்கள் முகத்தில் நான் விழித்ததற்கு என்னுடைய பிராணனை இழந்துபோகும்படி சம்பவித்திருக்கிறது" என் றான். இதைக்கேட்டவுடனே அரசனுக்கு விவேகம் உண் டாகி, "குடியானவனைக் கொல்லவேண்டாம்" என்று உத் தரவுசெய்தான்.

ஒரு வக்கீல் ஒரு நியாயசபையில் நியாயவாதஞ் செய் துகொண்டிருக்கும்போது, நியாயாதிபதி "கழுதை கத்து கிறது, கழுதை கத்துகிறது" என்று வாய்க்குள்ளே முண முணத்துக் கொண்டிருந்தார். அதை வக்கீல் கேட்டுங் கே ளாதவர்போலத் தன் கக்ஷியைப்பேசினார். பிறகு நியாயாதி பதி தீர்மானஞ் சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போது ஒரு யதார்த்தமான கழுதை தெருவிலே கத்தத் துவக்கிற்று உடனே நியாயாதிபதி தீர்மானஞ்சொல்வதை நிறுத்தி, "அது என்னசப்தம்?" என்றார். அந்த வக்கீல் எழுந்து, "அது கோர்ட்டாருடைய எதிரொலிதான். வேறொன்றும் அல்ல" என்றார். நியாயாபதி வெட்கத்தினால் அதோமுகம் ஆனார்.

ஒருவனை ஒருவன் அடித்தசங்கதியைப்பற்றி நியாய சபையில் விசாரணை நடந்தபோது, பிரியாதுக்காரனைக் குற்றவாளி அடித்ததைத் தான் பார்த்ததாக ஒரு சாக்ஷிக்காரன் சொன்னான். குற்றவாளியின் வக்கீல் அந்தச் சாக்ஷிக்காரனைப்பார்த்து "அந்த அடி எப்படிப்பட்ட அடி?" என்று கேட்டார் கையை ஓங்கிப் பலமாக அடித்ததாகச் சாக்ஷிக்காரன் சொன்னான். வக்கீல் அவனைப்பார்த்து, "அது இப்படிப்பட்ட அடியென்று எனக்கு நீ மெய்ப்பிக்கவேண்டும்" என்றான். சாக்ஷிக்காரன் கோர்ட்டாரைப்பார்த்து, "அது இப்படிப்பட்ட அடியென்று நான் எப்படி மெய்ப்பிப்பேன்? அது பலமான அடிதான்" என்றான். நியாயாதிபதி சாக்ஷிக்காரனைப்பார்த்து, "வக்கீல் சொல்லுகிறபடி அவருக்கு நீ மெய்ப்பிக்கத்தான் வேண்டும்" என்றார். உடனே சாக்ஷிக்காரன் இரண்டுகைகளையும் ஓங்கித் தன்பலமெல்லாங் கூட்டி, வக்கீலை அடித்து, "இவ்வகையாகத்தான் குற்றவாளி அடித்தான்," என்றான். வக்கீல் அந்த அடி பொறுக்கமாட்டாமல் கீழேவிழுந்து விட்டார். இது வக்கீலினுடைய ஸ்வயங்கிருத அபராதமானதால் சாக்ஷிக்காரனை ஒன்றுஞ் செய்யக்கூடாமற் போய்விட்டது" என்றேன்.

சச-ம் அதிகாரம்.

ஆண்பால் பெண்பால் மயக்கம்.

பெண்ணைப் பெண்விரும்பல்.

இராசாங்க பாரம்பரை பாத்தியம்.

விக்கிரமபுரி குடியரசாவதற்கு முந்தி அதை ஆண்டு வந்த அரசனுக்குப் புருஷப் பிரஜை யில்லையென்பதை முன்னமே தெரிவித்திருக்கிறேன். அவருக்கு அதிரூப சௌந்தரியமான ஒரு பெண்குழந்தைமட்டும் இருந்தது. அந்தப் பெண்பெயர் ஆனந்தவல்லி. அந்தக்குழந்தை அதிபால்லியமாயிருக்கும்போது தாயுந் தகப்பனும் இறந்துபோய் விட்டதால் பாட்டியாருடைய கையிலே வளர்ந்தது. ஞானம்பாளுக்குப் பட்டாபிஷேகமானபிறகு அந்தக் குழந்தையைத்

தன் குழந்தைபோற் பாவித்து மிகுந்த அன்போடுங் கரிசனத்தோடும் ஆதரித்துவந்தாள்.தகுந்த உபாத்தியாயர்களைக்கொண்டுவித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்ததுமன்றி,தன்னுற் கூடியபோதும் அந்தப் பெண்ணுக்குச் சன்மார்க்கங்களையும் ராஜநீதிகளையும் ஞானம்பாள் போதித்து வந்தாள். அந்தப் பெண்ணுக்குப் பக்குவகாலஞ் சமீபித்த உடனே அவளுக்கும் எங்களுக்கும் முகதரிசன மில்லாமல் அந்தப் புரவாசமா யிருந்தாள். அவளுடைய அந்தஸ்துக்குரிய காரியங்களில் ஒரு குறைவு மில்லாமல் சகலமேம்பாடுகளும் உபசார மரியாதைகளும் நடந்துவந்தன.

ஞானம்பாள் ஆண்வேஷம் பூண்டுகொண்டு அரசுசெய்வது தனக்கு அரிகண்டமாயிருப்பதால் தான் பெண்பால் என்பதைஜனங்களுக்குத்தெரிவிக்கவேண்டுமென்று அநேக ஆவர்த்தி அபேக்ஷித்தாள். நான் கூடாதென்று தடுத்தபடியால் என்பிரியத்துக்காக அவள் ஆண்வேஷத்துடன் அரசுசெய்து வந்தாள். ஆனால் ராஜியபாரத்தைச் சேர்ந்த பல கவலைகளினாலும் தன்னுடைய உற்றார் பெற்றாரைப் பிரிந்திருக்கிற ஏக்கத்தினாலும் ஞானம்பாள் சில நாளாய்ச் சந்தோஷமாயிராமல் தேகம் மெலிந்துபோனாள். அவள் ஒரு நாள் என்னைநோக்கி, நெட்டுயிர்ப்புடன் சொல்லுகிறாள். "எப்படிப்பட்ட முமுட்சுக்களா யிருந்தாலும் பிரபஞ்ச மாயா விகாரத்தில் மதிமயங்காதிருப்பது அதி துர்லபமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நமக்குப் பிரபஞ்ச மாயையுடனே கூட ராஜயோகமும் வந்து விட்டதால்நாம் சித்தம் பேதித்து, நம்முடைய உற்றார் பெற்றார்களை யெல்லாம் மறந்துவிட்டோம். நாம் அவர்களை மறந்துவிட்டது போல அவர்கள் நம்மை ஒரு நிமிஷமாவது மறந்திருப்பார்களா? நாம் ஆதியூரை விட்டுத் தப்பிப்போன சமாசாரங் கேள்விப்பட்ட உடனே அவர்கள் பிராணனையும் வைத்திருப்பார்களா? அவர்களை இன்னொருதரங் காண்போமா? அவர்களுடைய அமிர்த வாசகத்தைக் கேட்போமா? என்னுடைய அத்தையாரைப்போலப் புண்ணியவதிகளை நான் எந்தஉலகத்திலே காணப்போகிறேன்"என்றுசொல்லி,முத்

துமாலேபோற்கண்ணீர்விட்டுத் தேம்பினாள். அதைக்கேட்டவுடனேயெனக்குஞ்சகிக்கூடாத சஞ்சலமுண்டாகிச்சிறிது நேரம்பொருமினேன். மறுபடியும் ஞானம்பாளென்னைப்பார்த்து, "உங்களுடைய பிரியத்துக்காக இதுவரையும் அபாரமான இந்த ராஜாங்கபாரத்தைச் சுமந்தேன். இனிமேற் சுமக்க என்னால் முடியாது. இருக்கிற இடந்தெரியாமல் எவ்வளவோ அடக்க ஒடுக்கமா யிருக்கவேண்டிய ஸ்திரீஜாதியாகிய நான் புருஷவேஷம் பூண்டுகொண்டு எத்தனை நாளைக்குக் கஷ்டப்படுவேன்? இனி என்னால் நிர்வகிக்கச் சாத்தியில்லாதபடியால் நீங்கள் என் தலைமேலே தூக்கிவைத்தி பாரத்தை இறக்கிவிடும்படி கிருபைசெய்யப் பிரார்த்திக்கிறேன்" என்றாள். நான் அவளைப் பார்த்து, "நான் செய்யவேண்டிய காரியம் இன்னதென்று சொன்னால் உடனே அந்தப்படி செய்கிறேன்" என்றேன்.

ஞானம்பாள் என்னைப்பார்த்து, "நம்முடைய ஊரில் நமக்கு என்ன பாக்கியங் குறைவா யிருக்கிறது? இந்த ஊர்க்குடிகளுடைய சௌக்கியத்துக்காக நாம் இந்த அரசாக்ஷியை ஏற்றுக் கொண்டதே யல்லாது நமக்கு ஏதேனும் லாபம் உண்டா? குடிகளுக்கு வேண்டிய சௌக்கியங்களையும் சட்டதிட்டங்களையும் நாம் ஏற்படுத்தி விட்டபடியால் இனிமேல் இந்த ஊரை ஆளுகிறவர்களுக்கு அதிகப்பிரயாசம் இராது. இந்த ஊரை முன்னே ஆண்டராஜாவின் புத்திரியாகிய ஆனந்தவல்லி கூடியவரையிற் கல்விகற்று, குணசாலியாகவும் பட்டத்துக்கு யோக்கியமாயும் இருப்பதால் அவளுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து, நாம் நம்முடைய ஊருக்குப்போவது நன்மை யென்று நினைக்கிறேன்" என்றாள். நான் ஞானம்பாளைப் பார்த்து "உன்னுடைய இஷ்டப்படி நடக்க என்னால் ஆடங்கமில்லை. ஆனால் ஜனங்கள் அந்த ராஜபுத்திரிக்கு மகுடஞ் சூட்டச் சம்மதிப்பார்களோ சம்மதியார்களோ தெரியவில்லை. அன்றியும் இந்த நாடு மலைகளாலும் சமுத்திரங்களாலும் சூழப்பட்டிருப்பதால் நம்முடைய ஊருக்கு எந்தமார்க்கமாய்ப் போகிறதென்றுந் தெரியவில்லை. அந்த விவரங்களெல்லாந் தெரிந்

துகொண்டு, பிறகு அந்த ராஜ கன்னிகைக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்விப்பதைப்பற்றி யோசிக்கலாம். அதுவரையில் நம்முடைய எண்ணம் பிறர் அறியாதபடி ரகசியமா யிருக்கவேண்டும். இராயரும் அப்பாஜியும் அரசாண்ட காலத்தில் டில்லிப்பாச்சா ஒரே மாதிரியான மூன்று விக்கிரங்களை அனுப்பி அவைகளின் தாரதம்மியங்களைத் தெரிவிக்கும்படி நிருபம் அனுப்பினான். மூன்றும் ஒரே தன்மையாயிருந்தபடியால் அவைகளின் உயர்வு தாழ்வு தெரியாமல் எல்லாரும் மயங்கினார்கள். அப்பாஜி அந்த விக்கிரங்களின் காதுத்தொளை வழியாக ஈர்க்குகளை விட்டுப் பார்த்தான். ஒரு விக்கிரகத்தின் காதிலே விட்ட ஈர்க்கு மற்றொரு காது வழியாகப் புறப்பட்டது. இன்னொரு விக்கிரகத்துக்குவாய் வழியாகப் புறப்பட்டது. மற்றொரு விக்கிரகத்தின் காது வழியாக விட்ட ஈர்க்கு வெளியேவராமல் உள்ளே தங்கிவிட்டது. அந்த மூன்றாவது விக்கிரகம்போல எவன் ரகசியங்களை வெளியே விடாமல் உள்ளே அடக்குகிறானோ அவன் உத்தமனென்றும் எவர்கள் காதினாற் கேட்டதை வெளியே கொட்டிவிடுகிறார்களோ அவர்கள் மத்திமரும் அதமருமென்றும் அப்பாஜி பொருள் விடுவித்தான். அப்படிப்போல் நாமும் ரகசியங் காப்பாற்றவேண்டும்" என்றேன். நான் சொன்னது சரியென்று ஞானம்பாளும் அங்கீகரித்துக்கொண்டாள்.

அதற்குச் சிலநாளைக்குப் பின்பு ஒருநாட் காலையில்மந்திரி, பிரதானிகள்முதலிய பெரியஉத்தியோகஸ்தர்களும், பெரிய பிரபுக்களும், இன்னும் அநேக ஜனங்களும் அரண்மனையில் வந்து ராஜசேவைக்குக் காத்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு, நானும் ஞானம்பாளும் எழுந்துபோய், வந்தவர்களுக்குப் பேட்டி கொடுத்தோம். அவர்கள் பெருங்கூட்டமாய் வந்திருந்தபடியால் நாங்கள் ஆச்சரியம் அடைந்து, "என்ன விசேஷம்" என்று வினவினோம். வயோதிகர்களான சில பெரிய பிரபுக்கள் எழுந்துஞானம்பாளைப்பார்த்து, "மண்டலேஸ்வரா, மகிபரிபாலா, நாங்கள் ஒரு பெரியகாரியத்தை உத்தேசித்துவந்திருக்கிறோம். தாங்கள்ஒருஆக்ஷே

பமுஞ் சொல்லாமல் எங்களுடைய மனோரதத்தை நிறைவேற்றவேண்டும்" என்றார்கள். ஞானம்பாள் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் உத்தேசித்திருக்கிற காரியம் யுக்தமாயும் சாத்தியமாயு மிருக்கிறபக்ஷத்தில் அந்தப்படி செய்யத் தடையில்லை. ஆனால் காரியம் இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் முந்தி வாக்குத்தத்தஞ்செய்வது சரியல்லவே" என்றாள், அந்தப்பிரபுக்கள் ஞானம்பாளைப்பார்த்து, "நீங்கள் கலியாணமில்லாமல் பிரமசாரியாயிருப்பது எங்களுக்குப் பெரிய மனோவியாகுலமாயிருக்கிறது. தக்க பருவத்திற் கலியாணஞ் செய்யாதிருப்பதால் உங்களுடைய திரேகம் நாளுக்குநாள் இளைத்துப்போகின்றது. நீங்கள் சுகமாயிருந்தால்தானே எங்களுக்குஞ் சுகம் உண்டு. உங்களிடத்தில் நாங்கள் எத்தனையோ உபகாரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டோம். உங்களுக்கு நாங்கள் என்னபிரதி உபகாரஞ்செய்யப்போகிறோம்? உங்களுடைய கலியாணமகோற்சவத்தைப்பார்க்கவேண்டுமென்று எங்கள் கண்கள் அபேக்ஷிக்கின்றன. எங்களுடைய முந்தினராஜாவின் மகளுடைய அழகுங் குணமும் உங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அந்தப் பெண்ணினுடைய பாட்டியார் முதலான பந்துக்களுடைய கருத்தையும் அறிந்தோம். அவர்கள் எல்லாரும் அந்தப்பெண்ணை உங்களுக்குக் கன்னிகாதானஞ்செய்யப் பூரண சம்மதமாயிருக்கிறார்கள். அந்தப் பெண்ணினுடைய கருத்தும் உங்களையே நாடியிருப்பதாகவுந் தெரிந்துகொண்டோம். உங்களையும் அந்தப்பெண்ணையும் அதிர்ஷ்டம் வந்து மடியைப்பிடித்துஇழுக்கும்போது நீங்கள் வேண்டாம் என்பீர்களா? அந்தக் கன்னிகாரத்னத்துக்குத் தக்க மாப்பிள்ளை நீங்களே. உங்களுக்குத் தக்க பெண் அந்தப் பெண்ணேயன்றி வேறில்லை" என்றார்கள். இதைக் கேட்ட உடனே ஞானம்பாள் திடுக்கிட்டுத் திகைத்து; ஒன்றும் பேசாமல் என்முகத்தைப் பார்த்தாள். அவள் பொய்பேசுகிறவளா யிருந்தால் சமயாநுகுணமாக எப்படியாவது பொய் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளுவாள். பொய்யுஞ் சொல்லக்கூடாமல் மெய்யுஞ் சொல்லக்கூடாமல் இரு

ந்தபடியால் அவள் இவ்வாறு மலைப்பதற்கு இடமாயிற்று. நான் அந்தப் பிரபுக்களைப்பார்த்து, "நீங்கள் சொல்வது பெரிய காரியமானதால் உடனே எப்படி மறுமொழி சொல்லக்கூடும்?" என்றேன். அவர்கள் என்னைப்பார்த்து, "உபராஜபிரபுவே, இந்த விஷயத்தில் ஆலோசிக்கவேண்டியசங்கதி என்ன இருக்கிறது? பெண்ணினுடைய குணத்தைப்பற்றி விசாரிக்கப்போகிறீர்களா? அல்லது குலத்தைப்பற்றி விசாரிக்கப்போகிறீர்களா? எல்லா விஷயமும் உங்களுக்குத்தெரிந்ததுதானே. இன்றைக்கு மறுமொழி சொல்லக்கூடாவிட்டாலும் நாளைக்காவது எங்களுடைய இஷ்டப்படி மறுமொழி சொல்லவேண்டும். உபராஜாவாகிய நீங்கள் அந்த மகாராஜாவுக்குச் சொல்லி அகத்தியம் எங்களுடைய இஷ்டப்படி நிறைவேற்றவேண்டும். அந்த ராஜ கன்னிகையின் மனம் மகாராஜாவையே நாடியிருப்பதால் மகாராஜா அந்தப்பெண்ணை வேண்டாமென்றால் பெண் பாவம் அல்லவா? ஆகையால் நீங்களும் முயற்சிசெய்து இந்தக்காரியத்தை நிறைவேற்றினால் உங்களுக்கும் வேறே பெண்தேடி விவாகஞ் செய்விக்கிறோம். அநுகூலமான மறுமொழியைக் கேட்பதற்காக நாளைக்கு ஆவலுடனே வருவோம் என்று சொல்லிவிட்டு,எல்லாரும்போய்விட்டார்கள்.அவர்கள்போனவகையைப்பார்த்தால் தங்களுடைய வார்த்தையை நாங்கள் அர்த்தாங்கீகாரம் பண்ணிக்கொண்டதாக நினைத்துப் போனதாகத் தோன்றிற்று எனக்கும் பெண்தேடி விவாகஞ்செய்வதாக அவர்கள் சொன்ன உடனே துயரமுகமாயிருந்த ஞானம்பாளுக்கும் புன்னகைஉண்டாகிப் பிறகுஅடக்கிக்கொண்டாள்.

அவர்கள் எல்லாரும் போனபிறகு ஞானம்பாள் என்னைப்பார்த்து, துக்கமுகத்துடனே சொல்லுகிறாள். "விளையாட்டுச்சண்டை வினைச்சண்டையானதுபோல நான்ஆண்வேஷம் பூண்டுகொண்டு பேடிசம்பண்ணினது இவ்வளவு பிரமாதமாய் விளைந்திருக்கிறது. நான்ஆதியிலே உண்மையைச்சொல்லியிருந்தால் இவ்வளவு விபரீதம் நேரிடுமா? என்னுடைய ஆண்வேஷத்தை நம்பி எத்தனைபேர்கள் மோசம்

போகிறார்கள். முக்கியமாக அந்த ராஜ புத்திரியினுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபத்துக்குரியதாயிருக்கிறது. அந்தப் பெண் என்னை விரும்புவதாக அந்தப் பிரபுக்கள் சொன்னது வாஸ்தவமாயிருக்கிற பக்ஷத்தில் அவளை நான்கொள்ள மாட்டேனென்று நிராகரிப்பதாக அவள்கேள்விப்படும்போது அவளுக்கு எவ்வளவு துக்கத்துக்கு இடமாயிருக்கும் தாய் தகப்பன் இல்லாத ஒரு அருமையான பெண்ணை நாம் இவ்வகையாகத் துன்பப்படுத்துவதுதகுமா? அதுபெண் துரோகம் அல்லவா? ஆகையால் காரியம் இன்னம் பிரமாதமாய் வளருகிறதற்குமுன் உண்மையைச்சொல்லிவிடுவது உத்தமமாகக் காணப்படுகிறது. நாளைத்தினம் அவர்கள் வந்து கேட்கும்போது நான் பெண்ணென்பதை அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க யோசித்திருக்கிறேன்" என்றாள். நான் அவளைப்பார்த்து, "நீ சொல்வதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான். ஆனால் இப்போது உண்மையை வெளியிடுவது விவேகமாகத் தோற்றவில்லை. ஜனங்கள் எல்லாரும் உன்னைப் புருஷனென்றே நினைத்துச் சகல உபசார மரியாதைகளும் வணக்கமுஞ் செய்துவருகிறார்கள். நீ பெண்ணென்று திடீரென்று கேள்விப்பட்டமாத்திரத்தில் அவர்களுடையபுத்தி எப்படியிருக்குமோ தெரியாது. இந்தத் தேசத்தார் ஸ்திரீகளை நிகிர்ஷ்டமாகஎண்ணி அவர்களைப் பட்டாபிஷேகத்துக்குயோக்கியர்கள் அல்லவென்று நினைக்கிறார்கள். அன்றியும் நாம் அநேக உத்தியோகஸ்தர்களையும் படைகளையும் நீக்கி, அநேகருடைய விரோதங்களைச் சம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால் இந்தச் சமயத்தில் உண்மையைச்சொல்வது சரியல்லவென்று நினைக்கிறேன்" என்றேன். உடனே அவள், "நான் உண்மைக்காகத் தலைகொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு காரியத்தைப்பற்றி மட்டும் யோசிக்கிறேன்" என்று சொல்லி, அந்தக்காரியம் இன்னதென்று தெரிவிக்காமல் மௌனமாயிருந்தாள். அவள் குறித்துச்சொன்ன காரியம் இன்னதென்று எனக்கு நன்றாக விளங்கிற்று. அவள் உண்மைக்காகத் தான் தலைகொடுக்கச்சித்தமாயிருந்தாலும், எனக்கு என்ன பொல்லாங்கு விளையு

மோ வென்றுமட்டும் ஆலோசிப்பதாகத் தெரிந்துகொண்டேன். ஞானம்பாள் என்னிடத்தில் வைத்திருக்கிற அணைகடந்த அன்பினிமித்தம் அவள் பல சங்கடங்களுக்கு உட்பட்டிருப்பதை நினைக்கும்போது என்மனம் பதைத்து, உலைமெழுகுபோல் உருகிற்று. யாதொரு அபாயமுமில்லாமல் அவளை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று அடிக்கடி நான் கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டேன்.

மறுநாட் காலையிலும் மந்திரி, பிரதானிமுதலிய சகல உத்தியோகஸ்தர்களும், ஊரிலுள்ள சகல பிரபுக்களும் அரமனையில் வந்து கூட்டங் கூடினார்கள். அவர்கள் ஞானம்பாளைக் கண்டவுடனே, "மகாராஜாவே, நாங்கள் நினைத்த காரியம் நிறைவேறவேண்டுமென்று கோயிலுக்குக் கோயில் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருக்கிறோம். எங்களுடைய குலதெய்வம் இந்தக் காரியத்தை அகத்தியங் கூட்டிமுடிக்குமென்று நிச்சயமாய் நம்பியிருக்கிறோம். அதற்குத் திர்ஷ்டாந்தமாக நாங்கள் வழியில் வரும்போது நல்ல நல்ல சகுனங்கள் கண்டோம். இந்தக் கலியாணம் முடியவேண்டுமென்று விரும்பாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. அரைஞாண் கட்டினபிள்ளைகள் முதலாகச் சகலரும் ஆவலாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தனை ஜனங்களுடைய எண்ணத்துக்கு விரோதஞ் செய்யமாட்டீர்களென்றுநம்புகிறோம்" என்றார்கள்.

ஞானம்பாள் சொல்லுவது, "இத்தனை ஜனங்களுடைய அபேக்ஷைக்கு விரோதம்செய்வது எனக்கு மெய்யாகவே வருத்தமாயிருக்கிறது. ஆனால் என்னாலே கூடாத காரியத்துக்கு நான் என்னசெய்வேன்? அந்தப்பெண்ணை நான் கொள்வதற்கு ஒரு பெரிய பிரதிபந்த மிருக்கிறது. அது ஒருவராலும் நிவர்த்திசெய்யக் கூடாததாயிருக்கின்றது" என்றாள்.

ஜனங்கள், "அந்தப் பிரதிபந்தம் இன்னதென்றுதெரிவித்தால் எங்களுடைய பிராணனைக் கொடுத்தாயினும் அல்லது எங்களுடைய ஆஸ்திகளையெல்லாஞ் செலவழித்தாயி

னும் அந்தப் பிரதிபந்தத்தை நிவர்த்திசெய்கிறோம்" என்றார்கள்.

ஞானம்பாள், "அந்தப் பிரதிபந்தத்தை நிவர்த்திசெய்ய ஒருவராலுங்கூடாது. பெண்ணை ஆணாக்கவும் ஆணைப் பெண்ணாக்கவும் எப்படிக்கூடாதோ அப்படியே இதுவுங் கூடாத காரியந்தான். அன்றியும் நீங்கள் என்னைக் கலியாணமில்லாத பிரமசாரியென்று நினைத்து, எனக்குக் கலியாணஞ்செய்விக்க முயலுகிறீர்கள். நான் பிரமசாரியல்ல" என்றாள்.

ஜனங்கள், "உங்களுக்கு முன்னமே கலியாணம் நடந்திருந்தாலுங்கூட அந்த ராஜ கன்னிகையை உங்களுக்குத் துதிய விவாகஞ்செய்ய எல்லாருஞ்சம்மதித்திருக்கிறார்கள். சகல சங்கதிகளையும் நாங்கள் முன்னமே கலந்து பேசிக்கொண்டுதான் உங்களிடத்துக்கு வந்தோம். ஒரு பெண்சாதியிருக்கும்போது வேறு ஸ்திரீகளை விவாகஞ்செய்வது சாஸ்திரோக்தமே தவிர அசாஸ்திரியம் அல்லவே" என்றார்கள்.

ஞானம்பாள், "பலஸ்திரீ விவாகம் சாஸ்திரோக்தமாயிருந்தாலும், கொள்ளுகிறவனுடைய சம்மதம் வேண்டாமா"? என்றாள்.

ஜனங்கள், "கொள்ளுகிறவனுடைய சம்மதத்தைக் கேளாமலே இந்தத் தேசத்தில் கலியாணங்கள் நடப்பதுவழக்கமாயிருக்கின்றது. நாங்கள் அப்படிச் செய்யத் துணியாமல் உங்களுடைய சம்மதத்தைக் கேட்கவே வந்திருக்கிறோம். இத்தனை ஜனங்களுடைய பிரார்த்தனையை நிராகரிப்பது நியாயமா? எங்களைப் பாராவிட்டாலும் தாய்தகப்பன் இல்லாத அந்தப் பெண்முகத்தையாவது பாருங்கள். அந்தப் பெண் உங்களை வேண்டுமென்று விரும்பும்போது நீங்கள் வேண்டாமென்று தள்ளிவிடுவது பெண்துரோகம் அல்லவா?" என்றார்கள்.

ஞானம்பாள், "அந்தப் பெண்ணுக்காக இவ்வளவு பரிந்துபேசுகிற நீங்கள் அந்தப்பெண்ணுக்குச் செய்யவேண்டி

யஒரு முக்கியமான நன்மையைச்செய்யாமலிருக்கிறீர்கள். அந்த நன்மையைச் செய்தால் ராஜராஜாக்களெல்லாரும் அந்தப்பெண்ணை விரும்புவார்களே" என்றாள்.

ஜனங்கள், "அந்தப் பெண்ணுக்கு நாங்கள் என்ன நன்மை செய்யாமல் விட்டுவிட்டோம். அது இன்னதென்று உத்தரவானால் இந்த நிமிஷத்தில் செய்கிறோம். இது சத்தியம், சத்தியம்" என்றார்கள்.

ஞானம்பாள், "அந்தக் கன்னிகையினுடைய தகப்பனார் புருஷ சந்ததியில்லாமல் இறந்துபோன உடனே பரம்பரை பாத்தியக்கிரமப்படி அந்தப் பெண்ணுக்குப்பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டியது நியாயமாயிருக்கநீங்கள் அந்தப்படிசெய்யத் தப்பிப்போய்விட்டீர்கள். ஒரு ராஜா இறந்த உடனே பரம்பரை பாத்தியக்கிரமத்தை அநுசரிக்காமல் புதுராஜாவை நியமிக்கிறதாயிருந்தால் பெரிய கலகங்களுக்கு ஆஸ்பதமாகும்.எப்படியென்றால்பலவானாயிருக்கிறவனொவ்வொருவனுந் தன்னைநியமிக்கவேண்டுந் தன்னை நியமிக்கவேண்டுமென்று வல்லடி வழக்குச் செய்வான்.ஒவ்வொருவனுடைய கக்ஷியிலும்பலபேர்சேர்ந்துயுத்தந்தொடங்கி,ஒருவரையொருவர் மாய்த்துக்கொள்ளுவார்கள். நியாயபரிபாலனம் நடவாமல் நின்றுபோகுமானதால்ஊரிலே திருட்டுகளும், புரட்டுகளும்,கொள்ளைகளும்,கொலைகளும், அதிகரிக்கும். இதுதான் சமயமென்று அந்நியதேசத்துச் சத்துருக்களும் பிரவேசித்துச் சர்வகொள்ளை யடிப்பார்கள். ஒருராஜா இறந்த உடனே அவனுடைய சந்ததி ஆணு யிருந்தாலும்பெண்ணுயிருந்தாலும் அந்தச் சந்ததிக்கே பட்டமாகிற பக்ஷத்தில் ஒரு கலகத்துக்கும் இடமில்லை. அது சர்வஜனசம்மதமாயிருக்கும். ராஜாவினுடைய புத்திரன் அல்லது புத்திரிகை விஷயத்தில் சகல ஜனங்களுக்கும் அதிக கௌரவமும், மதிப்பும், பயபக்தியும் உண்டாகும். ராஜாவுக்குச் சாவில்லை என்கிற நீதிவாக்கியப்படி ஒரு அரசன் எந்த நிமிஷத்தில் இறந்துபோகிறானே அந்த நிமிஷத்தில் அவனுடைய வார்சுக்குத் தேசாதி பத்தியம் உண்டாகிற படியால் நியாய பரிபாலனங்க ளெல்லாம் நில்லாமல் தொடர்ச்சியாய்

நடந்துவரும். ஆண் சந்ததியாவது பெண் சந்ததியாவது அல்லது வேறே உரிமைக்காரனாவது இல்லாமல் ஒரு அரசன் மாண்டுபோகிற பக்ஷத்தில் புது அரசனை நியமிக்கலாமே யல்லாது தகுந்த சுதந்தரவாளிகளிருக்கும்போது புது அரசனை நியமிப்பது அசங்கதம். சகலவிஷயங்களும் மகா மந்திராலோசனைச் சபையாருடைய அநுமதிப்படி நடக்கிறபடியால் ராஜாவின் வார்சுகள் திறமையற்றவர்களாயிருந்தாலுங்கூட அவர்களை நியமிக்கத்தடையில்லை. ராஜாவினுடைய வார்சுகளை நியமிப்பதினால் உண்டாகிற நன்மையையும் அதனால் விளையத்தக்க தீங்கையுஞ் சீர் தூக்கிப் பார்க்குமிடத்தில் தீமையைப்பார்க்கிலும் நன்மைகள் அதிகமா யிருக்கிறபடியால் பரம்பரை பாத்தியக் கிரமப்படி நியமிப்பதே உசிதமா யிருக்கிறது. அப்படியே புது அரசனையாவது அல்லது குடியரசையாவது நியமிப்பதனால் உண்டாகிற சாதக பாதகங்களை யோசிக்குமிடத்தில் சாதகத்தைப் பார்க்கிலும் பாதகம் பெரிதாயிருப்பதால், புதுராஜ நியமனத்தையுங் குடியரசையும் நிஷேதிக்கவேண்டியது எல்லாருடைய கடமையாகவும் இருக்கிறது. யானையினுடைய கையிலே பூமாலையைக் கொடுத்து, அது யார்கழுத்திலே போடுகிறதோ அவனை அரசனாக நியமிப்பது இந்த ஊர் வழக்கமாயிருக்கிறது. மனுஷர்களுடைய யோக்கியதை யானைக்கு எப்படித் தெரியக்கூடும்? அது ஒரு மூடன் கழுத்திலே மாலையைப்போட்டாலும் அவனை அரசனாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதானே. அதைப்பார்க்கிலும் இறந்துபோன ராஜாவினுடைய பாத்தியஸ்தர்களையே நியமிப்பது சர்வ சிலாக்கியம் அல்லவா? உங்களுடைய அதிர்ஷ்டவசத்தால் உங்களுடைய பழையராஜாவின் குமாரத்தி பட்டாபிஷேகத்துக்குச் சகலவிதத்திலும் யோக்கியதை உள்ளவளா யிருக்கிறாள். அந்தப் பெண்ணுக்கு மகுடஞ் சூட்ட நீங்கள் ஒரு ஆக்ஷேபமுஞ் சொல்லமாட்டீர்களென்று நம்புகிறேன்" என்றாள்.

ஜனங்கள், "மகாராஜாவே, உங்களைப்போல் தர்மராஜாக்கள் இந்தப்பூமண்டலத்தில் இருப்பார்களா? தங்க

ளுடைய பட்டத்தை வேறொருவருக்குக் கொடுக்க யாரா வது சம்மதிப்பார்களா? தகப்பன் ஜீவந்தனா யிருக்கும்போ து தன்பிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யச் சம்மதிக்கி றதில்லை. இப்போது ராஜாக்கள் ஒரு சொற்ப தேசத்தைச் சம்பாதிப்பதற்காக எத்தனை உயிர்களைக் கொன்று, எவ்வ ளவோ பாடு படுகிறார்கள். புராணங்களிலே சொல்லப்பட்ட இராமர், தர்மர், அரிச்சந்திரன், நளன் முதலிய அரசர்கள் கூட நிர்ப்பந்தத்தினால் சிலநாள் ராஜாங்கத்தைவிட்டு நீங்கி யிருந்தார்களே யல்லாது மனப்பூர்வமாய் விட்டவர்கள் ஒ ருவருமில்லை. அந்த அரசர்கள் எல்லாரும் உங்களுக்குச் சமானமாவார்களா? இப்படிப்பட்ட தர்மராஜாவை நாங் கள் ஒருகாலத்திலும் விடுவோமா? எங்களுடைய அபீஷ்ட ப்படிக்கும் உங்களுடைய மனோபீஷ்டப்படிக்கும் அந்த ரா ஜகன்னிகைக்கு மகுடமும் மாலையுஞ் சூட்டி, நீங்கள் மூவ ரும் கூடி அரசுபுரிவதைக் காண விரும்புகிறோம்" என்று சொல்லி, சர்வ ஜனங்களும் விடைபெற்றுக்கொண்டு போ ய் விட்டார்கள்.

சுடு-ம். அதிகாரம்.
ராஜாங்க பரித்தியாகம்.
தாய்தந்தையரைச் சந்தித்தல்.
ஆனந்தவல்லியின் மகுடாபிஷேகம்.

ஜனங்கள் எல்லாரும் போனபின்பு ஞானம்பாள் எ ன்னைப்பார்த்து, "அத்தான், அந்த ஜனங்கள் சொல்வதை ப்பார்த்தால் விபரீதமாயிருக்கிறது அவர்கள் நம்முடைய இஷ்டப்படி அந்தப் பெண்ணுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செ ய்யச் சம்மதித்தது சந்தோஷமான காரியந்தான். ஆனால் அந்தப் பெண்ணுக்கு நான்மாலைசூட்டி, ரோம்பட்டணத் தை ஒரு காலத்தில் மூவேந்தர்கள் ஆண்டதுபோல, நீங்க ளும் நானும் அந்தப்பெண்ணும் ஆகிய மூவருங்கூடி அர சாள வேண்டுமென்பது ஜனங்களுடைய தாற்பரியம்போ லக் காணப்படுகிறது. இந்தத் தர்ம சங்கடத்துக்கு என்ன

செய்கிறது?" என்றாள். நான் ஞானம்பாளைப் பார்த்து, "நீ சம்மதித்துத் தானே அந்தப் பெண்ணுக்கு மாலைசூட்ட வேண்டும். உன்னுடைய சம்மதமில்லாமல் யார் என்ன செய்யக்கூடும்? அந்தப் பெண்ணுக்குச் சீக்கிரத்தில் மகுடாபிஷேகஞ் செய்து விட்டு, நாம், ஒருவருக்குந் தெரியாமல் இந்த ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டுக் கம்பிநீட்டிவிட்டால் அப்பால் ஜனங்கள் என்ன செய்வார்கள்? ஆகையால் நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்" என்று அவளுக்குத் தேறுதல் சொன்னேன்.

அன்றைத்தினம் சாயரக்ஷை வீதிக்குவீதி பேரிகைமுழக்கமும் ஜனங்களுடைய சந்தோஷ ஆரவாரமுங் கேட்டு, "அது என்ன சப்தம்" என்றுசாரணர்களை விசாரித்தோம். அவர்கள் எங்களைப் பார்த்து, "மகாராஜாவுக்கும் பழைய அரசருடைய புத்திரிகைக்கும் வருகிற சுக்கிரவாரங் காலையில் கலியாண முகூர்த்தமும் அன்றைத்தினஞ் சாயங்காலம் அந்த ராஜபுத்திரிகைக்குப் பட்டாபிஷேகமும் நடப்பதாகவும் அதற்காக எல்லாரும் ஊரை அலங்கரிக்க வேண்டுமென்றும் முரசு முழக்குகிறார்கள். அதைக்கேட்டு ஜனங்கள் எல்லாரும் ஆனந்த கோஷஞ் செய்கிறார்கள்" என்றார்கள். இதைக்கேட்டவுடனே நாங்கள் பிரமித்து, சிறிது நேரம் சிலைபோல அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தோம். அந்தச் சமயத்தில் மந்திரிகள் வந்து நுழைந்தார்கள். ஞானம்பாள் அவர்களைப்பார்த்து, "முரசு அறையும்படி யார் உத்தரவு கொடுத்தார்கள்?" என்று வினவினாள். மந்திரிகள், "மகாராஜாவே, இன்று காலையில் நீங்கள் சொன்ன அபிப்பிராயத்துக்கு விரோதமாக ஒன்றும் நடக்கவில்லை. பட்டாபிஷேகமுங் கலியாணமும் ஒரேதினத்தில்நடக்கவேண்டுமென்பது எல்லாருடைய பிரார்த்தனையாகவும் இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் எல்லாரும் ஒரேமனமாயும் ஒரேகுறிக்காயுமிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கருத்துக்கு விரோதஞ்செய்தால் பெருங்கலகத்துக்கு இடமாகுமென்று தோன்றுகிறது. மேலும் அந்த ராஜகுமாரத்திதனக்குப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்துவிட்டு, நீங்கள் போய்விடுவார்களென்று நினைத்து தனக்

குப்பட்டாபிஷேகமே வேண்டாமென்று அழுதது. நீங்கள் தன்னைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்வீர்களென்று கேள்விப்பட்ட பிறகுதான் அது சந்தோஷமாயிருக்கிறது. உங்களுடைய முயற்சியினாலே தனக்குப் பட்டாபிஷேகம் ஆகிறதென்று தெரிந்துகொண்டு, முன்னையைப் பார்க்கிலும் நூறுபங்கு அதிகமாக உங்களிடத்திற் பக்ஷமும் பாசமுமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அந்தப் பெண்ணினுடைய ஆசையைக் கெடுக்கவேண்டாம், மகாராஜாவே," என்று சொல்லி, நாங்கள் மறுமொழி சொல்வதற்கு இடமில்லாமல் திடீரென்று சடிதியிற் போய்விட்டார்கள். இந்தச் சமாசாரங்களைக் கேட்டபின்பு முன்னே எனக்கிருந்த தைரியம் நீங்கி, என்பாடுந் தடுமாற்றத்தில் வந்துவிட்டது. "ஏறச் சொன்னால் எருதுக்குக்கோபம், இறங்கச்சொன்னால் நொண்டிக்குக் கோபம்" என்பதுபோல நாங்கள் அந்த ஊரில் இருந்தால் ஞானம்பாள் அந்தப்பெண்ணுக்கு அகத்தியம் தாலிகட்டவேண்டியதா யிருக்கிறது. மாட்டேனென்றால் ஊராருடைய பகையும் அந்தப்பெண்பழியுஞ் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டியதா யிருக்கிறது. எங்களுடைய ஊருக்குப்போகலா மென்றால் கடலும் மலைகளுஞ் சூழ்ந்த விக்கிரமபுரியை விட்டு இன்னமார்க்கமாய்ப் போகிறதென்று தெரியவில்லை. அரண்மனையில் எங்களைச் சூழ்ந்திருக்கிறவர்கள் எல்லாரும் மணமுரசுகேட்டுச் சந்தோஷிக்கிறவர்களா யிருந்ததால் நானும் ஞானம்பாளும் சகல சங்கதிகளையும் கலந்து தாராளமாய்ப் பேசவும் சந்தர்ப்பம் இல்லாமற் போய்விட்டது.

ஒருவரையுங் கூட அழைத்துக்கொண்டு போகாமல் நானும் ஞானம்பாளும் விடிவதற்குமுன் எழுந்து, சிலசமயங்களில் வெளியே உலாவப்போகிறது வழக்கமாயிருந்தது. நாங்கள் ஆதியில் விக்கிரமபுரிக்கு வந்தபோது ஏறிவந்த மலையின்மேல் ஏறி உலாவுவதும், அந்த மலைமேலிருக்கிற அரண்மனையில் இரண்டொருநாள் வசிப்பதும் வழக்கமா யிருந்தது. அந்த வழக்கப்படி போகிறவர்கள் போல நானும் ஞானம்பாளும் ஒருநாள் நடுச்சாமத்தில் எழுந்து,

வேறொருவரையுங் கூட அழைத்துக்கொண்டு போகாமல் நாங்கள் மட்டும் புறப்பட்டுப்போய், அந்தமலைமேல் ஏறினோம். ஏறின உடனே நான் ஞானம்பாளைப் பார்த்து, "இனிமேல் இந்த ஊரில் இருப்பது சரியல்ல. ஆனால் நம்முடைய ஊருக்காவது ஆதியூருக்காவது எந்தமார்க்கமாய்ப் போகிறதென்று தெரியவில்லை. நாம் முன்னே வந்தவழியாய்ப் போகலாமென்றால் துஷ்ட மிருகங்கள் நிறைந்த காடுகளைத்தாண்டி எப்படிப்போகக்கூடும்?" என்றேன். ஞானம்பாள் என்னைப்பார்த்து, "இந்த ஊரிலிருந்து பெண்ணும் பெண்ணுங் கலியாணஞ் செய்துகொள்வதைப் பார்க்கிலும் அந்த மிருகங்களுடன் வாசஞ்செய்வது நலமாகத் தோன்றுகிறது" என்றாள். அவள் மறுபடியும் என்னைப்பார்த்து, "நாம் முன்னே ஏறிவந்த மலையின் தென்புறத்து வழியாக இறங்கிப்பார்ப்போம். கடவுளுடைய கிருபையால் அந்தக் காடுகளைக் கடந்து போவதற்குத் தகுந்த மார்க்கங் கிடைத்தாலுங் கிடைக்கும்" என்றாள். அந்தப்பிரகாரம் தென்புறத்தில் இறங்கி அருணோதயத்துக்கு அடிவாரத்தில் வந்துசேர்ந்தோம். அடிவாரத்தில் முன்னேயிருந்த காடுகளெல்லாம் அழிக்கப்பட்டுப்போய், மனுஷர்கள் சஞ்சரிக்கும்படியா யிருந்தது. உடனே நாங்கள் ஸ்வாமிக்கு நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு, தெற்குவழியாகக் கடுநடையாக நடந்துபோனோம். ஞானம்பாள் ஆண்வேஷத்தை மாற்றிப் பெண்வடிவாகவே வந்தாள். ஒரு பெரிய ராஜாங்கத்தையும் திவ்விய சுந்தரமான ஒரு ராஜபுத்திரியையும் வேண்டாமென்று விட்டு விட்டு ஓடுகிறவர்கள் எங்களைத்தவிர வேறொருவரும் இருக்கமாட்டார்கள்.

பயம் பின்னேயிருந்து எங்களைப் பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு போனதால் ஓடுகிற சிரமங்கூடத் தெரியாமல் காதவழி தூரம் ஓடினோம். பிறகு கொஞ்சதூரத்தில் ஒரு பெரிய கூடாரம் அடிக்கப்பட்டிருந்தது. "யாரோவந்து கூடாரம் அடித்திருக்கிறார்கள்" என்று நாங்கள் பேசிக்கொண்டு அந்தக் கூடாரத்துக்கு நேரேபோய், உள்ளே நுழைந்தோம். தேவராஜ பிள்ளையுங் கனகசபையும் உள்

ளே யிருந்தவர்கள் எங்களைக் கண்டவுடனே ஆவலுடன் ஓடிவந்து, தழுவிக்கொண்டு, சற்றுநேரம் அங்கலாய்த்துப் பிறகு களி கூர்ந்தார்கள். நான் தேவராஜபிள்ளையைப் பார்த்து, "ஐயா, நாங்கள்பெரிய ஆபத்துக்குத் தப்பி ஓடிவந்திருக்கிறோம். சிலவிசை யாராவது எங்களைத் தொடர்ந்துவந்தாலும் வருவார்கள். ஆகையால் உடனே நாம் புறப்பட்டு ஆதியூருக்குப் போவது நன்மை. வழியிற்போகும்போது சகல சமாசாரங்களுஞ் சொல்லுகிறேன்" என்றேன். உடனே இரண்டு பண்டிகளிற் குதிரைகள் பூட்டி, ஒரு பண்டியில் ஞானம்பாளை ஏற்றுவித்துக்கொண்டு, மற்றொரு பண்டியில் நானுந் தேவராஜபிள்ளையுங் கனகசபையும் ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்டோம். என்னையும் ஞானம்பாளையும் பட்டத்துயானை தூக்கிக்கொண்டுபோய் மலையில் விட்டதும் நாங்கள் விக்கிரமபுரிக்குப்போய் அரசாண்டது முதலிய சகல சங்கதிகளையும் நான் வழியிற் போகும்போதே தேவராஜபிள்ளைக்குங் கனகசபைக்குந் தெரிவித்தேன். ஞானம்பாள் புருஷவேஷம் பூண்டுகொண்டு அரசாண்ட வகையைக் கேள்விப்பட்டு, அவர்கள், மிதமில்லாத ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்தார்கள். ஞானம்பாளைப் புருஷனென்று நினைத்து அந்த ராஜ கன்னிகையாகிய ஆனந்தவல்லி இச்சைப்பட்டதும், அவர்கள்இருவருக்கும் விவாகஞ் செய்வதற்காக முகூர்த்தநாள் குறிக்கப்பட்டதும், அதற்காகத் தப்பி நாங்கள் ஓடிவந்ததுங் கேள்விப்பட்டுத் தகப்பனும் பிள்ளையும் வயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு, விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். பொழுது விடியவும் விடியாமலிருக்கவும் நான் பாடினதும், அதை மெச்சிக்கொண்டு ஞானம்பாள் என்மேலே பாடினதுங் கேள்விப்பட்டவுடனே அவர்கள் ஆடியாடிக்கொண்டு சிரித்த சிரிப்பினால் நாங்கள் ஏறியிருந்த பண்டி கலகலத்துப்போய்விட்டது.

அவர்களுடைய சிரிப்புஅடங்கினபிறகு என்னுடைய தாய் தந்தையார்,மாமனார்மாமியார் முதலியவர்களைப்பற்றி விசாரித்தேன். தேவராஜபிள்ளை என்னைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்: நீங்கள் இருவருங் காணாமற்போன சமாசாரத்

தை உடனே அவர்களுக்குத் தெரிவித்தேன். அவர்கள்சகி
க்கக்கூடாத துக்கம் உடையவர்களாய், ஆதியூருக்கு வந்
தார்கள். இந்தக் காட்டுவழியாக அந்தயானை உங்களிருவ
ரையுந் தனித்தனியே தூக்கிக்கொண்டு போனதைப்பார்த்
ததாகச் சிலர் சொன்னபடியால் உங்களைத் தேடுவதற்காக
இந்தக்காடுகளை எல்லாம் அழித்து நிர்மூலஞ் செய்ததும
ன்றி மிருகங்களையுங் கொன்று நாசஞ் செய்துவிட்டோம்.
இப்போது நீங்கள் ஏறிவந்ததாகச் சொல்லுகிற ஒரு மலை
நீங்கலாக மற்றமலைகளையும் அரணியங்களையும் அறுஅறு
வாய் ஆராய்ந்து பார்த்தோம். இன்னமும் உங்களைத் தே
டிப்பார்ப்பதற்காகவே நடுக்காட்டிலே கூடாரம் அடித்துக்
கொண்டு, அவ்விடத்திலே வாசமாயிருந்தோம். உங்கள்தா
ய்தந்தையர், மாமனார், மாமியார் முதலானவர்களும் எங்க
ளுடன் கூடவந்திருந்து; உங்களைத் தேடிப்பார்த்தும் நீங்க
ள் அகப்படவில்லை. அவர்கள் உங்களைப்பிரிந்த ஏக்கத்தி
னால் சரியானஊண், உறக்கமில்லாமல் துரும்புபோல் இளை
த்துப்போயிருப்பதால், அவர்களை இந்தக் காட்டிலிருக்க
வேண்டாமென்று நாங்கள் கட்டாயப்படுத்தி, ஆதியூருக்கு
அனுப்பிவிட்டோம். அவர்களை நீங்கள் பார்த்தால் அடை
யாளங் கண்டுபிடிக்க மாட்டீர்கள். இன்னும் ஒருமாசம் அ
வர்கள் உங்களைக் காணாமலிருப்பார்களானால் அவர்கள்
ஜீவித்திருப்பது பிரயாசம். எங்கள் ஊரில் உங்களை நாங்
கள் நிறுத்திக்கொண்ட நிமித்தம் இப்படிப்பட்ட வியாசங்
கம் உங்களுக்கு நேரிட்டபடியால் நாங்கள்பட்ட சஞ்ச
லம் கொஞ்சம் அல்ல. கடவுள் எங்களுடைய பிரார்த்தனை
க்கு இரங்கி, மறுபடியும் உங்களை க்ஷேமமாய்க் கொண்டு
வந்து சேர்த்ததற்காக அவருக்கு நாங்கள் அத்தியந்தகிரு
தஞர்களாயிருக்கிறோம்" என்றார். என்னுடைய தந்தை
தாய் முதலானவர்கள் ஆதியூரில் வந்திருப்பதாகக் கேள்வி
ப்பட்டவுடனே அவர்களைச் சீக்கிரத்திற் பார்க்கவேண்டு
மென்கிற பெரிய அவாவுடன் சென்றேன்.

முன்னே எங்களை யானை தூக்கிக்கொண்டுபோனவழி
சுற்றுவழியாகவும் இப்போது நாங்கள் போனது நேர்வழி

யாகவும் இருந்தபடியால் நாங்கள் புறப்பட்ட நாலாம்நாள் சாயரக்ஷை ஆதியூரை அடைந்தோம். என்னையும்ஞானம்பாளையும் பார்த்த உடனே எங்களுடையதாய் தந்தைகள் ஓடிவந்து, எங்களை ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் கட்டிக்கொண்டு, நெடுநேரம் பிரலாபித்து, பிறகுமனந்தேறினார்கள். அவர்களுடைய தேகமெலிவையும் இளைப்பையும் பார்த்த உடனே எங்களுக்கு ஆறுமையுந் துக்கமும் உண்டாகி, இனிமேல் ஒரு காலத்திலும் அவர்களைவிட்டுப் பிரிகிறதில்லையென்று சங்கேதஞ் செய்துகொண்டோம். நாங்கள் ஊரைவிட்டுப் போனபிறகு விக்கிரமபுரியில் நிகழ்ந்த சகல வர்த்தமானங்களையும் என்னிடத்திற் கேள்விப்பட்ட பிரகாரம் தேவராஜபிள்ளையுங் கனகசபையும் வர்ணித்து வர்ணித்து, என் தாய்தந்தையர், மாமனார் மாமியார் முதலானவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினார்கள். அதைக் கேட்டவுடனே எல்லாருக்கும் உண்டான ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அபரிமிதமே. தேவராஜபிள்ளையுங் கனகசபையுஞ் சொன்னது போதாதென்று அந்த அதிசயங்களையெல்லாம் என் வாயாலே ஒருதரங் கேட்டார்கள். பிறகு நான் சொன்னது போதாதென்று ஞானம்பாள் வாயாலே ஒருதரங் கேட்டார்கள். இவ்வகையாக அந்த இரவுமுழுவதும் தேவராஜபிள்ளைவீடு சந்தோஷ அமர்க்களமாயிருந்ததேயன்றி ஒருவராவது உறங்கவில்லை.

மறுநாட்காலையில் ஞானம்பாள் என்னிடத்திலும்என் தாயாரிடத்திலும் ஆலோசனை செய்துகொண்டு, தான்பெண்ணென்பது முதலான விவரங்களைக் காட்டி, அடியிற் கண்டபடி ஆனந்தவல்லிக்கு ஒரு நிருபம் எழுதியனுப்பினாள்:—

"என் பிரியமான தங்கையே,

மகாராஜாவாக விக்கிரமபுரியை அரசாண்ட நான் உன்னைப்போற் பெண்ணே தவிர ஆண் அல்ல. உபராஜாவாயிருந்து அந்த ஊரை ஆண்டவர்தான் என்னுடைய கணவர். நான் ஆண்வேஷம் பூண்டுகொண்டு, என்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோன என் பிராணநாயகரைத் தேடிக்கொண்டுவந்த

இடத்தில் எனக்கு ராஜபட்டங்கிடைத்து, நான் அரசாண்ட விவரங்களெல்லாம் உனக்குத் தெரியுமே. என்னைப் புருஷனென்று நினைத்து, என்னை நீ பாணிக்கிரகணஞ் செய்து கொள்ள விரும்பியிருப்பதாக நான் கேள்விப்பட்டு, அளவற்ற வியாகுலம் அடைந்தேன். பல காரணங்களால் நான் பெண்ணென்கிற உண்மையை உனக்குத் தெரிவிக்கக்கூடாமற் போய்விட்டது. உனக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவிட்டு, நான் வெளியிலே வந்துவிடலா மென்று நினைத்துஜனங்களிடத்தில் உன்னுடையபட்டாபிஷேகத்தைக்குறித்துப் பேசினேன். அவர்களும் என்னுடைய வார்த்தையை அங்கிகரித்துக் கொண்டார்கள். பிறகு உனக்கும் எனக்கும் விவாகமும் பட்டாபிஷேகமும் ஒரேதினத்தில் நடப்பதாக என்னுடைய அநுமதியில்லாமல் ஜனங்கள் பேரிகை முழக்கிப் பிரசித்தஞ் செய்தபடியால் இனிமேல் அவ்விடத்தில் இருப்பது சரியல்லவென்று நினைத்து, நானும் என்னுடைய நாயகரும் வெளிப்பட்டு வந்துவிட்டோம். உனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உண்மை தெரியாதானபடியால், நான் அவ்விடத்திலிருந்து உனக்கு மாலைசூட்ட நிராகரித்தால் உனக்குப் பெரிய மனஸ்தாபமும் அவமானமும் நேரிடுமென்பதை நினைத்தே நான் சொல்லாமல் வந்துவிட்டேன். இனிமேல் நான் ஆணென்பதை நீ சுத்தமாய் மறந்துவிட்டு, உன்னுடன் கூடப்பிறந்த சகோதரிபோல என்னைப் பாவிக்கவேண்டும். நான் புருஷனென்று நினைத்து என்னிடத்தில் நீ வைத்த நேசமானது நான் பெண்ணென்று தெரிந்தபிறகும் மாறுமலிருக்குமென்று நம்புகிறேன். முந்தின ராஜாவின் புத்திரிகையான உனக்குப் பிரகிருத ராஜாத்தியாகிய நான் என்னுடைய ராஜியத்தை உதகதாரா பூர்வமாகத் தத்தஞ்செய்கிற படியாலும், சகல ஜனங்களும் உன்னை ராஜாத்தியாக அங்கிகரித்துக்கொண்டு முரசு அறைவித்திருப்பதாலும், இனி நீயே அரசியென்பதற்கு ஐயமில்லை. ஆகையால் உன்னுயிர்போல மன்னுயிரைத்தாங்கி, அரசாட்சிசெய்யும்படி ஸ்வாமி உனக்குப் போதுமான ஞானத்தையுந் திறமையையும் அநுக்கிரகிக்கும்படி அவரைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

இங்ஙனம், ஞானாம்பாள்"

அந்த நிருபத்தோடுகூட மந்திரி பிரதானிகள் முதலா ன உத்தியோகஸ்தர்கள் நடக்கவேண்டிய கிரமங்களைப்ப ற்றி அவர்களுக்கும் நிருபங்கள் அனுப்பினோம்.

சிலநாள் ஆதியூரில் நாங்கள் தங்கியிருந்து போகவே ண்டுமென்று தேவராஜபிள்ளை, கனகசபை முதலானவர் கள் வருந்திக் கேட்டுக்கொண்டபடியால், நாங்கள் அந்தப் பிரகாரஞ் சிலநாள் தங்கியிருந்தோம். நாங்கள் விக்கிரமபு ரிக்கு அனுப்பின நிருபங்கள் போய்ச் சேர்ந்த உடனே ஆ னந்தவல்லி, மந்திரி, பிரதானிகள் முதலிய அதிகாரிகளும், இன்னும் அநேக பிரபுக்களும், ஜனங்களும், எங்களைக்கண் டுகொள்வதற்காக ஆதியூருக்கு வந்தார்கள். ஆனந்தவல்லி, முன்னே புருஷவடிவமாகப் பார்த்த ஞானம்பாளை இப் போது பெண்வடிவமாகக் கண்டவுடனே பிரமித்து, மதிம யங்கி, முகம்மாறி, முத்துமுத்தாகக் கண்ணீர் வடித்தாள். அதைக்கண்டவுடனே ஞானம்பாளும் மனம் உருகி, அழு தாள். என்னுடைய தாயார் அவர்கள் இருவரையும் பிரத் தியேகமாக அழைத்து வைத்துக்கொண்டு, ஆனந்தவல்லி மனந்தேறும்படியாக அநேக உறுதிகளைச் சொன்னார்கள். ஆனந்தவல்லி ஒருவாறு மனந்தேறினபிறகு அவள் ஞான ம்பாளைப்பார்த்து, "அக்காள், எனக்குத் தாயுந் தந்தையு மாயிருந்து சகல உபகாரங்களையுஞ் செய்துவந்த நீங்கள் இப்போது என்னை அந்தரத்தில் விட்டுவிட்டு வந்துவிடலா மா? ஒன்றுந் தெரியாத சிறு பேதையாகிய நான் எப்படி ராஜாங்கத்தை வகிப்பேன்? ஆகையால் நீங்களும் உங்கள் நாயகரும் வந்து முன்போல அரசு செய்யவேண்டும்" என் று மிகவும் நைச்சியமாய்ப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள். அப்படியே மந்திரி, பிரதானிகள் முதலிய மற்றவர்களும் வேண்டிக்கொண்டார்கள். ஞானம்பாள் ஆனந்தவல்லியை ப்பார்த்து, "ராஜபுத்திரியாகிய உனக்கே அந்த ராஜாங்கம் சொந்தம். அதிற் பிரவேசிக்க எங்களுக்குப் பாத்தியமும் இல்லை; இஷ்டமும் இல்லை. நான்குடித்தனமுறையை அநு சரித்து, என்னுடைய நாயகர், மாமனார், மாமியார் முதலா னவர்களை உபசரிக்கவேண்டியவளே தவிர நான் அரசு செ

ய்வது தகுதி அல்ல'' என்றாள். என்ன நியாயஞ் சொல்லியும் ஆனந்தவல்லி ஒப்புக்கொள்ளாமல் அசந்துஷ்டியாகவே யிருந்தாள். பிறகு நாங்களும் எங்கள் தாய்தந்தையர் முதலியவர்களும் விக்கிரமபுரிக்கு வந்து, எங்கள் கையாலே ஆனந்தவல்லிக்குப் பட்டாபிஷேகமாவது செய்துவிட்டு, வர வேண்டுமென்று, எல்லாரும் ஒரேவாக்காய்க் கேட்டுக்கொண்டார்கள்; அந்தப்படி நாங்களும், எங்களுடைய தாய்தந்தை முதலானவர்களும், தேவராஜபிள்ளையும், அவருடைய குடும்பத்தாரும் விக்கிரமபுரிக்குப் போய், ஆனந்தவல்லிக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்வித்தோம். அந்த ஊரார் தங்களையாண்ட மகாராஜா பெண்ணென்று தெரிந்த உடனே, முன்னையைப்பார்க்கிலும் பதின்மடங்கு அதிக விசுவாசமும் பக்தியும் உள்ளவர்களாய், ஞானம்பாளையும் என்னையும் மட்டுமிதமில்லாமல் வாழ்த்தினார்கள். நாங்கள் அந்த வாழ்த்துகளையே பரம பிரயோஜனமாக எண்ணி, மனமகிழ்ச்சியுடன் ஆதியூருக்குத் திரும்பினோம்.

௪௬-ம். அதிகாரம்.

ஊருக்குத் திரும்புதல்.

துக்கப்படுகிறவர்கள் முடிவில் சுகம் அடைவார்கள்.

நாங்கள் ஆதியூருக்குப்போய், ஒருநாள் தங்கியிருந்து, மறுநாள் தேவராஜபிள்ளை முதலானவர்களிடத்தில் அநுக்ஞை பெற்றுக்கொண்டு, சத்தியபுரிக்குப் பயணம் புறப்பட்டோம். நாங்கள் போகிறமார்க்கங்களில் உள்ள ஊர்களில் வைசூரிகண்டு அநேகஜனங்கள் மடிந்துபோனார்கள். சில பிரேதங்கள், எடுத்து அடக்கஞ்செய்யப் பாத்தியஸ்தர்களில்லாமல், மார்க்கங்களில் நாறிக்கிடந்தன. அந்தப்பிரேதங்களுக்குநாங்கள் செலவுகொடுத்துச் சேமிக்கும்படி செய்வித்தோம். ஆதியூருக்கும் சத்தியபுரிக்கும் நடுமத்தியமான சந்திரகிரியென்னும் ஊர்வழியாக நாங்கள் போகும்பொழுது, ஞானம்பாளுக்கு அம்மைக் கொப்புளங்கள் உண்டாகி, எ

ங்களுடைய பயணத்தை நிறுத்தும்படியாகச்சம்பவித்தது. ஞானம்பாளுக்கு அந்தப் பயங்கரமான வியாதிகண்ட உடனே, எங்களுக்குஉன்டானபயத்தையும் வியாகுலத்தையும் நான்எப்படி விவரிக்கப்போகிறேன். அந்த ஊரிலே வசிக்கிறதற்குத் தகுந்த சத்திரமாவது சாவடியாவது இல்லாமலிருந்தபடியால் நாங்கள் கூடாரம் அடிக்க யத்தனமாயிருந்தோம். அப்போது "அம்மை கண்டவர்களை யெல்லாம் அந்த ஊரிலுள்ள கவர்ன்மென்று வைத்தியசாலைக்குக்கொண்டுபோய் வைத்தியம் பார்க்கவேண்டு மென்றும், அப்படிச்செய்யாமல் வீடுகளிலாவது மார்க்கங்களிலாவது அந்த வியாதியஸ்தர்களை யார்வைத்திருக்கிறார்களோ அவர்கள் தண்டிக்கப்படுவார்கள்" என்றும் கவர்ன்மென்றார் தண்டோராமூலமாக விளம்பரஞ் செய்தார்கள். ஞானம்பாளை வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டுபோக மனமில்லாமல் நாங்கள் தத்தளித்துக்கொண் டிருக்கும்போது அவள் வியாதியாயிருப்பது எப்படியோ சில இங்கிலீஷ் டாக்டர்களுக்குத் தெரிந்து, அவர்கள் எங்களிடத்தில் வந்து, அம்மை கண்ட ஸ்திரீகளுக்கு வைத்திய சாலையில் இங்கிலீஷ் துரைசானிகள் வைத்தியஞ் செய்வதால், ஒரு குறைவும் உண்டாகாதென்றும் ஞானம்பாளை உடனே வைத்திய சாலைக்கு அனுப்பவேண்டுமென்றும் முஷ்கரஞ் செய்தார்கள். நாங்கள் அந்தப்பிரகாரம் ஞானம்பாளை வைத்திய சாலையிற் கொண்டுபோய் விட்டோம். அந்த டாக்டர்கள் எங்களுடைய அந்தஸ்தைத் தெரிந்துகொண்டு, அதற்குத் தக்கபடி ஞானம்பாளை ஒருதனி அறையில் வைத்து, இங்கிலீஷ் துரைசானிகளைக்கொண்டு சகல பக்குவங்களுஞ் செய்வித்தார்கள். அது தொத்து வியாதியானதால் நாங்கள் அடிக்கடிபோய், ஞானம்பாளைப் பார்க்கிறதற்கு வைத்தியர்கள் இடங்கொடுக்கவில்லை. அதனால் எங்களுக்கு உண்டான சஞ்சலம் கொஞ்சம் அல்ல. எங்களுடைய பிராணன்களையும் ஆஸ்திகளையும் ஒன்றாகத் திரட்டி அந்த வைத்தியசாலையில் வைத்திருந்தால் எப்படியோ அப்படிப்போல நாங்கள் ஒரு பக்கத்திலும் தரியாமல், இரவும் பகலும் அந்த வைத்திய சாலையைச் சுற்றிக்கொண்டே திரிந்தோம்.

ஞானம்பாள் பதினைந்து நாள் வியாதியா யிருந்தாள். அந்தப் பதினைந்துநாளும் பதினைந்துயுகம்போல் இருந்தது. வைத்தியர்கள் எங்களைக் காணும்போதெல்லாம் "சௌக்கியம் ஆகும், சௌக்கியம் ஆகும்" என்றுதாதுபுஷ்டியாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். பதினாறாம் நாள் வைத்தியர்கள் எங்களைக்கண்டவுடனே அழுதுகொண்டு, "காரியம் மிஞ்சிப்போய்விட்டது. விசனப்படவேண்டாம்" என்றார்கள். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே ஆயிரம் இடி எங்கள் தலைமேலே விழுந்ததுபோல அடித்து மோதிக் கீழேவிழுந்து, புரண்டு புரண்டு பொருமினோம், புலம்பினோம், பதறினோம், கதறினோம். இன்னும் பலபெயர்கள் இறந்துபோய் விட்டதால் அந்த வைத்தியசாலையைச் சுற்றிலும் அழுகைக்குரலே யல்லாமல் வேறுகுரல் இல்லை. இத்தனை பெயர்களைக்கொண்டு போன அந்த வியாதி எங்களையும் வந்து கொண்டுபோகாதா வென்று எத்தனையோ தரம் பிரார்த்தித்தோம். அந்தத் துர்வியாதி எங்களை நாடவில்லை. ஞானம்பாளுடைய உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்யும்படி, பிரேதத்தை எங்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டோம். அம்மையினால் இறந்துபோகிற பிரேதங்களை வெளியே கொண்டுபோகாமல் அந்தக்கொல்லையிலே அடக்கஞ் செய்யும்படி மேலான அதிகாரிகள் உத்தரவு செய்திருப்பதாகவும், ஆகையால் பிரேதத்தைக் கொடுக்க மாட்டோமென்றுஞ் சொன்னார்கள். பிரேதத்தைக் கைப்பற்றுகிறதற்கு நாங்கள் எவ்வளவோ பிரயாசப்பட்டும் பயன்படவில்லை. அம்மை மும்மரமா யிருக்கிற அந்த ஊரில் ஒருவரும் இருக்கக்கூடாதென்றும் உடனே அவரவர்களுடைய ஊர்களுக்குப் போய்விடவேண்டுமென்றும் அதிகாரிகள் ஒருபக்கத்தில் நிர்ப்பந்தித்தார்கள். ஞானம்பாள் வியாதியா யிருக்கும்போது, அவளுக்கு எங்கள் கையாலே பக்குவங்கள் செய்யக்கூடாமலும், அவள் இறந்தபிறகு அவள் முகத்திலே கூட விழிக்கக்கூடாமலும், அவளுடைய பிரேதத்தையாவது எங்கள் கையாலே எடுத்து, அடக்கஞ் செய்வதற்குக் கூட இடமில்லாமலும் போய்விட்டதால் நாங்

கள் பட்டதுயரம் இவ்வளவென்று விவரிக்க ஒருவராலுங் கூடாது. நான் உடனே மெய்சோர்ந்து, மூர்ச்சித்து, ஸ்மரணை தப்பிப்போய் விட்டேன். அப்பால் நடந்தது யாதொன்றும் எனக்குத் தெரியாது, சத்தியபுரிக்குப் போன் பிறகுதான் எனக்கு மயக்கந் தெளிந்து, நல்ல நினைவு வந்தது. அப்போது என் தாய்தந்தையர் முதலானவர்கள் எல்லாரும் என்படுக்கையைச் சுற்றி, அழுதுகொண்டு நின்றார்கள். நான் கண்ணை விழித்த உடனே என் தாயாரைப் பார்த்து, "ஞானாம்பாள் எங்கே அம்மா?" என்றேன். அவர்களும் மற்றவர்களும் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் தேம்பித்தேம்பி அழுதார்கள். நான் மறுபடியும் மெய்சோர்ந்து, மனங்கலங்கி, அறிவு தடுமாறித் துக்கித்தேன். எங்களுடைய வீட்டில் ஞானாம்பாள் இருந்த இடத்தையும், அவள் கட்டின வஸ்திரங்களையும், அவள் படித்த புஸ்தகங்களையும், மற்றச் சாமான்களையும் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணீர் விட்டுக் கரைந்தேன். சத்தியபுரியில் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் நித்தியமும் வந்து, ஞானாம்பாள் ரகசியத்திலே செய்துவந்த தானங்களையுந் தருமங்களையும், நன்மைகளையுஞ் சொல்லிச் சொல்லி, எங்களுடைய துக்கங்களைப் புதுப்பித்தார்கள். ஞானாம்பாளை நினைத்து அழாதவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. ஏழைகள் எல்லாரும், "எங்களுடைய இரக்ஷகி போய் விட்டாளே!" என்று ஏங்கினார்கள். செல்வர்கள் எல்லாரும், "எங்கள் சீமாட்டி போய்விட்டாளே!" என்று தேம்பினார்கள். மாதர்கள் எல்லாரும், "எங்கள் மனோண்மணிபோய்விட்டாளே!" என்று மயங்கினார்கள். புருஷர்கள் எல்லாரும், "பூவையர்க்கரசி போய்விட்டாளே!" என்று புலம்பினார்கள். பாவலர்கள் எல்லாரும், "எங்கள் பாக்கியம் போய்விட்டதே!" என்று பதறினார்கள். உதயாஸ்தமான சமயங்களில் சூரியன் சிவந்தவர்ணமா யிருப்பதைப் பார்த்தால் ஞானாம்பாளுக்காகச் சூரியன் அழுது அழுது, கண்ணும் முகமுஞ் சிவந்துபோனதாகத் தோன்றிற்று. வானத்தில் நின்று விழுகிற பனி நீரினால் வானமும் அழுவதாகத் தோன்றிற்று. மலையருவிகளைப் பார்க்கும்போது மலையும் அழு

வதாக விளங்கிற்று. சமுத்திரமும் அழுவதுபோல் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தது. என்னுடைய துயரமிகுதியினால் சகல ஜீவகோடிகளும், ஸ்தாவர ஜங்கமங்களும் அழுதுபோலவே காணப்பட்டன.

என் தாயார் எனக்குப் பல சமயங்களில் ஆறுதல் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் வாயைத் திறக்கும்போதெல்லாம் அழுகையுந் துக்கமும் அடைத்துக்கொண்டு, அவர்களைப் பேச ஒட்டாமல் செய்துவிட்டது. கடைசியாக அவர்கள் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு, சொல்லுகிறார்கள். "மகனே, கடந்துபோன காரியத்தை நினைத்து அநுதாபப்பட்டு லாபம் என்ன? நாம் எவ்வளவு தான் அழுதாலும் ஞானம்பாள் வரப்போகிறாளா? உலகத்திலும் பிறக்கிறதும் இறக்கிறதும் சகஜமே யல்லாமல் நூதனமான காரியம் என்ன இருக்கிறது? நம்முடைய முன்னோர்கள் எல்லாரும் இறந்துபோனார்களே யன்றி யாராவது தப்பி யிருக்கிறார்களா? அப்படியே நாமும் ஒரு நாள் இறந்துபோக வேண்டியவர்கள் தானே. நம்மைவீடு "போ போ" என்கிறது. காடு "வா வா" என்கிறது. காலம் ஓயாமல் ஓடிக்கொண்டே யிருக்கிறது. அது ஓடும்பொழுதே நம்முடைய ஆயுசையும் வாரிக்கொண்டு போகிறது. நாள், வாரம், மாசம், ஆண்டு என்று பலரூபம் எடுத்துப் போவது நம்முடைய ஆயுசேயன்றி வேறென்ன? சிறியோர்களா யிருந்தாலும் பெரியோர்களா யிருந்தாலும், ஏழைகளா யிருந்தாலுந் தனவான்களா யிருந்தாலும் ஒருவரையும் மரணம் விடுகிறதில்லை. செத்துப்போன பிணத்துக்காக இனிமேல் இறக்கப்போகிற பிணங் கத்துகிறதென்று பட்டணத்துப் பிள்ளை சொன்னது உண்மைதானே. இதற்கு நூறுவருஷத்துக்கு முன் இருந்த ஜனங்களில் யாராவது ஒருவர் இப்போது இருக்கிறார்களா? அவர்கள் எல்லாரும் இறந்துபோய், அவர்களுடைய சந்ததிகள் இப்போது உலகத்தில் வசிக்கிறார்கள். இன்னும் நூறுவருஷத்துக்குள் இப்போதிருக்கிற சகலஜனங்களும் மடிந்துபோய், அவர்களுடைய சந்ததிகள் வருவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமா? மரங்களில் இலைகள் பழு

த்து, உதிர்ந்துபோய், புது இலைகள் உண்டாவதுபோல் உலகத்திலும் ஜனங்கள் புதிது புதிதாக மாறிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். காணப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் அழிந்துபோவது நிச்சயமே பூலோகவாழ்வைப்போல அநிச்சயமானகாரியமும் மரணத்தைப்போல நிச்சயமான காரியமும் வேறொன்றும் இல்லை. நேற்று இருந்தவர்கள் இன்றைக்கு இல்லை. இன்றைக்கு இருக்கிறவர்கள் நாளைக்கு இரார்கள். நாம் அடுத்த நிமிஷத்தில் ஜீவித்திருப்போ மென்பது நிச்சயமில்லை.

ஞானம்பாள்ஊரில் வந்தாவது இறந்துபோகாமல், மார்க்கத்தில் இறந்துபோனதற்காகநாம்அதிகமாகத்துக்கிக்கிறோம். அவள் ஊரில் வந்து இறந்துபோனால் நாம் துக்கிக்காமல் இருப்போமா? நாட்டில் இருந்தாலும், காட்டில் இருந்தாலும், வீட்டில் இருந்தாலும், எங்கே இருந்தாலும் இறப்பது நிச்சயந்தானே. மரணத்தையார் தடுக்கக்கூடும்? தலைமுறை தலைமுறையாய்க் கப்பலில் ஜீவனஞ் செய்கிற ஒரு மாலுமியை அவனுடைய நேசன், "உன்னுடைய முப்பாட்டன் எங்கே இறந்துபோனான்?" என்று கேட்டான். "கப்பலில் இறந்துபோனான்" என்று மாலுமி சொன்னான். "உன்பாட்டான் எங்கே இறந்துபோனான்?" என்றுசிநேகிதன் கேட்க; "அவனுஞ் சமுத்திரத்திலே இறந்துபோனான்" என்றான். பிறகு, "உன்தகப்பன் எங்கே இறந்தான்?" என்றுகேட்க; "தகப்பனும் கப்பலிலே மாண்டான்" என்று மாலுமி சொன்னான். உடனே அந்தச் சிநேகிதன் மாலுமியைப் பார்த்து, "உன்னுடைய முன்னோர்கள் எல்லாருங் கப்பலிலே இறந்துபோனதால், நீயுங் கப்பலிலே ஜீவனஞ் செய்தால் கப்பலிலே இறந்துபோவாய். ஆகையால் இந்த ஜீவனத்தை விட்டுவிடு" என்றான். மாலுமி சற்றுநேரம் மௌனமாயிருந்து, பிறகு நேசனைப்பார்த்து, "உன்னுடைய முப்பாட்டன் எங்கே இறந்தான்?" என்றான். சிநேகிதன், "என்னுடைய முப்பாட்டன் சமுத்திரத்திலே இறக்கவில்லை. மற்றவர்களைப் போலப் பூமியிலே இறந்தான்" என்றான். "உன் பாட்டனுந் தகப்பனும் எங்

கே இறந்தார்கள்?" என்று மாலுமிகேட்க, "அவர்களும் பூமியில் இறந்தார்கள்" என்று சிநேகிதன் மறுமொழி சொன்னான். உடனே மாலுமி அவனைப்பார்த்து, "உன்னுடைய முப்பாட்டனும் பாட்டனுந் தகப்பனும் பூமியிலே இறந்துபோனதால் நீ பூமியில் இருப்பது சரியல்ல" என்றான். அந்த மாலுமி சொன்னதுபோல, பூமியில் எங்கே இருந்தாலும் சாவு நிச்சயந்தானே. ஒருவன் தன்னுடைய அன்பனைப்பார்த்து, "உலகத்தில் ஜீவித்திருப்பதும் இறந்துபோவதும் இரண்டும் எனக்குச்சமானந்தான்" என்றான் "அப்படியானால் இறந்துபோ" என்று சிநேகன் சொல்ல, "இரண்டுஞ் சமானமானதால் நான் ஜீவித்திருக்கிறேன்" என்றான். அவன் சொன்னதுபோல நாம் சாவையும் வாழ்வையுஞ் சமானமாக நினைக்கவேண்டும்.

பிள்ளைகளுக்குக் கசப்பான மருந்துகளைக் கொடுத்து அடித்துத் திருத்தி வளர்க்கிற அன்புள்ள தாய்தந்தையர் போலக் கடவுளும் நம்மைத் திருத்துவதற்காகவே அநேக சமயங்களில் நமக்குத் துன்பங்களைக் கொடுக்கிறார். நித்தியமான பரலோக பாக்கியம் பெரிதேயன்றி நீர்க்குமிழிபோல் நிலைமையில்லாத இந்த உலகத்தில் நாம் அநுபவிக்கிற சுகமுஞ் சுகமல்ல, துன்பமுந் துன்பம் அல்லவே. கடவுளை நாம் காணாதபடி நம்முடைய தேகமாகிய திரை மறைத்துக்கொண்டிருப்பதால் அந்தத்திரை எப்போது நீங்குமோ வென்று புண்ணியவான்களெல்லாரும் ஆவலுடன் காத்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். ஞானம்பாளுக்குத் தேகமாகிய திரை நீங்கிவிட்டதால் அவளுக்குக் கடவுளுடைய தரிசனமும் நித்தியபாக்கியமுங் கிடைத்திருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகம் இல்லை. அவள் நித்தியானந்தத்திற் பிரவேசித்திருப்பது நமக்குச் சம்மதமில்லாததுபோல, நாம் அவளுக்காக அழுது பிரலாபிப்பது எவ்வளவுஞ் சரியல்ல ஞானம்பாள்போல நாமுஞ் சன்மார்க்கத்தை அநுசரிப்போமானால், நாமும் அக்ஷயவீட்டிற் பிரவேசித்து, ஞானம்பாளுடன் நித்திய காலமுங் கூடிவாழலாமென்பது சத்தியமே" என்றார்கள்.

எனக்கு என் தாயார் சொன்னபுத்திகளெல்லாம் நீர் மேல் எழுத்துப்போலவும் கல்லின்மேல் விதைத்த விதை போலவும் பயன்படாமற் போய்விட்டன. எனக்குத்திடஞ் சொன்ன என் தாயாரே ஆறுதல் இல்லாமல் ஓயாத மன மடிவுள்ளவர்களா யிருப்பார்களானால், என்னுடைய நிலைமையையும் மற்றவர்களுடைய நிலைமையையும் நான் விவரிக்கவேண்டுமா ? நாங்கள் கரைகாணாத துக்கக்கடலில் அமிழ்ந்தி, கரை ஏறுவதற்கு வழியில்லாமற் கலங்கிப் பரிதபித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, ஒருநாள் தேவராஜபிள்ளையுங் கனகசபை முதலானவர்களும் எங்களுடைய வீட்டுக்குள்ளே வந்து நுழைந்தார்கள். ஞானம்பாள் பிராண வியோகமானதைக் குறித்து, சந்திரகிரியில் இருந்து நாங்கள் அவர்களுக்குக்கடிதம் அனுப்பினபடியால், அவர்கள் துக்கம் விசாரிக்க வந்திருப்பார்களென்று நினைத்து, தேவராஜபிள்ளையையுங் கனகசபையையும் நான் தனித்தனியே கட்டி, அழுதேன். அவர்கள் என்னோடுகூட அழவுமில்லை. அவர்களுடைய முகத்திலேதுக்கக்குறிவிளங்கவுமில்லை. அவர்கள் இரக்கமில்லாத மனுஷர்களென்றுநினைத்து,நான்முகத்தைச்சுளித்துக்கொண்டு, அப்பாற்போய் மௌனமாயிருந்தேன்.உடனேதேவராஜபிள்ளை என்னைப்பார்த்து,"சந்தோஷச் செய்திகொண்டு வந்திருக்கிறோம்.நீங்கள் அழவேண்டாம்.உங்களுடைய துக்கத்தைக்கடவுள்சந்தோஷமாக மாற்றிவிட்டார். எப்படியென்றால் உங்களுடைய துக்கக்கடிதம் வந்தவுடனே, நாங்கள் அளவிறந்த துக்காக்கிராந்தர்களாய், உங்களைவந்து கண்டுகொள்வதற்காக, உடனே பயணம் புறப்பட்டோம். நாங்கள் சந்திரகிரியில்வந்து சேர்ந்த உடனே, ஞானம்பாள் இறந்த வகையைக் குறித்து விசாரிப்பதற்காக வைத்தியசாலைக்குப் போனோம். அம்மை வியாதியின் கடுமையினால் ஞானம்பாளுக்கு வெகுநேரம் மூச்சு அடங்கி யிருந்ததாகவும், அதைக்கொண்டு அவள் இறந்துபோனதாக எண்ணி, அடக்கத்துக்கு யத்தனஞ் செய்ததாகவும், பிறகு ஸ்வாமி கிருபையினால் ஞானம்பாளுக்குப் போன பிராணன் திரும்பி வந்துவிட்டதாக

வும், இன்னமும் அவள் வைத்தியசாலையிலே இருப்பதாகவும், இனிமேல் ஜீவபயமில்லையென்றும் கேள்விப்பட்டோம். உடனே வைத்தியசாலைக்குள்ளே போய், ஞானம்பாளையும் பார்வையிட்டுப் பரம சந்தோஷம் அடைந்தோம். ஞானம்பாளுக்கு வைத்தியம் பார்த்த டாக்டர்களை எனக்குத் தெரியுமானதால், ஞானம்பாளை ஊருக்கு அழைத்துக் கொண்டு போவதற்காக என்வசத்தில் ஒப்புவிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். அவர்கள், "ஞானம்பாள் மிகவுந் துர்ப்பலமாயிருப்பதால் இரண்டு மூன்று நாளைக்குப்பிறகு அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும்" நாங்கள் அந்தப்பிரகாரம் மூன்றுநாள் வரைக்குங் காத்திருந்து, ஞானம்பாளை அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். ஞானம்பாளும் என்னுடைய மனைவியும் மருமகளும் ஒரு பண்டியில் இதோ வருகிறார்கள். நாங்கள் இந்தச் சந்தோஷசமாசாரஞ்சொல்வதற்காக முந்திவந்தோம்" என்றார். அவர் வார்த்தை முடிவதற்குமுன் ஞானம்பாளும் மற்றவர்களும் வந்து உள்ளே புகுந்தார்கள். நான் என் காதலியைக் கண்டேன். கவலையெல்லாம் விண்டேன். உள்ளம் பூரித்தேன். உடலம் பாரித்தேன். பரமாற்புதமாக ஞானம்பாளைப் பிழைப்பித்த ஜெகதீசனுடைய பெருங்கருணையை நினைந்து நினைந்து, ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து, அ[illegible]க்கடி மானதபூஜை செய்தேன்.

நாங்கள் எல்லாருந் துக்கக்கடலினின்று கரையேறி ஆனந்தசமுத்திரத்தில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஆனந்தவல்லியும் அவளுடைய பரிவாரங்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஞானம்பாள் இறந்த செய்தி கேட்டதுமுதல் ஆனந்தவல்லி அழுதழுது, முகம் வீங்கிப்போயும் தேகம் இளைத்துப்போயும்இருந்தாள். ஞானம்பாள் உயிரோடிருப்பதைப்பார்த்த உடனே, ஆனந்தவல்லி என்கிற பெயர் அவளுக்கே தகும் என்று சொல்லும்படியாகப் பிரமானந்தம் அடைந்து, தேகபரவசம் ஆனாள். பிறகு ஆண்டிச்சியம்மாளும், அவளுடைய புருஷன், பிள்ளை முதலானவர்களும் வந்து, எங்களுடைய சந்தோஷத்தைப் பாகித்துக்கொண்

டார்கள். அவர்கள் எல்லாரையும் நாங்கள்ஒருமாசம்வரைக்கும் நிறுத்தி வைத்துக்கொண்டு, ஞானம்பாள் பிழைத்ததற்காகத் தினந்தோறும் தேவாராதனைகளும், ஏழைகளுக்குத் தானதர்மங்களுஞ் செய்துவந்தோம்.

பலநாளாயினபின், ஞானம்பாள் ஆண்வேஷம் பூண்டு, அரசாண்ட பாவனையாக இப்போது காட்டவேண்டுமென்று ஞானம்பாளை என்பாட்டியார் முதலானவர்கள்வேண்டினார்கள். ஞானம்பாளுக்கு எவ்வளவும் இஷ்டமில்லாவிட்டாலும் பலபெயர்களுடைய நிர்ப்பந்தத்தினால் ஒரு நாள் ஞானம்பாள் அரசனைப்போல வேஷம் பூண்டுகொண்டாள். சாக்ஷாத் ராஜவடிவாகவே தோன்றின ஞானம்பாளைப்பார்த்து, எல்லாரும் அதிசயித்துக்கொண் டிருக்கும்போது ஆனந்தவல்லி அகக்களிப்புடனே வந்து, ஞானம்பாளைப்பார்த்து, "அக்காள், என்னைவேண்டி நீங்கள் ஆணாகவே இருந்துவிடுங்கள். இனிப் பெண்ரூபம் எடுக்கவேண்டாம்" என்றுசொல்லி, இருகைகளையுங்கூப்பிக்கும்பிட்டாள், உடனே சம்பந்திமுதலியார் வந்து மகளைப்பார்த்து, "ஆம் அம்மா, ஆண்பிள்ளை இல்லையென்று உன்தாயாருக்கும் எனக்கும் உண்டாயிருக்கிற வருத்தந் தீரும்பொருட்டு நீ ஆணாகவே இருந்துவிடு" என்றார். அப்போது நான் ஞானம்பாளை நோக்கி "இவர்களுடையபேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு, என்னைத் தெருவில்விடாதே ஞானம்பாள்" என்றேன். இதைக் கேட்ட உடனே அண்டகடாகமும் வெடிக்கும்படியாகஎல்லாருந் துள்ளித்துள்ளி விழுந்து, சிரித்தார்கள். நான் விக்கிரமபுரிக்குப் போன உடனே அந்தத் துர்வழக்காளிகளிடத்திலும் காவற் சேவகர்களிடத்திலும் அகப்பட்டுக்கொண்டு அவஸ்தைப்பட்ட பாவனையாக வேஷம்போட்டுக்காட்டும்படி என்பாட்டியார் என்னை வேண்டிக்கொண்டார்கள். நான் என் பாட்டியாரைப்பார்த்து, "அந்தப்பாவிகளை மனதிலே நினைத்தாலும் எனக்குச் சிம்ம சொப்பனமாயிருக்கிறது. வேடிக்கைக்குக்கூட அந்த வேஷம்போட என் மனந் துணியவில்லை" என்று சொல்லி, நிராகரித்துவிட்டேன். பிறகு ஊரில் இருந்து வந்தவர்கள் எல்லாருந் தனித்தனியே

எங்களிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு அவரவர்களுடைய ஊருக்குப் பிரயாணம் ஆனார்கள்.

ஆனந்தவல்லி, அவளுக்குப் பந்துவான ஒருராஜகுமாரனைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொண்டு க்ஷேமமாயிருக்கிறாள். விக்கிரமபுரிக்குஞ் சத்தியபுரிக்கும் விவாகமானது போல் அந்த ஊர்கள் ஒன்றை யொன்று எப்போதுந் தழுவிக்கொண்டே யிருக்கின்றன. இந்த ஊரில் இருக்கிறவர்கள் அந்த ஊருக்கும் அந்த ஊரில் இருக்கிறவர்கள் இந்த ஊருக்கும் அடிக்கடி போக்கு வரவாயிருக்கிறார்கள். அப்படியே சத்தியபுரியும் ஆதியூரும் சவுக்கியமாகவேயிருக்கின்றன. என் தாயாருடைய கீர்த்திப்பிரதாபமும், ஞானம்பாளுடைய கியாதியும் ஐரோப்பாவரைக்கும் எட்டி, சக்கரவர்த்தினியவர்கள் கிருபைகூர்ந்து, அவர்கள் இருவருக்கும் "ராஜஸ்திரீகள்" என்கிற பட்டமுங்கொடுத்து, அநேக ஜாகீர்களும் விட்டார்கள். தெய்வானுக்கிரகத்தினாலும் உங்களுடைய ஆசிர்வாத மகிமையினாலும் நாங்கள் சகல சாம்பிராஜ்யங்களும் பெற்றுச் சந்தோஷமாக ஜீவிக்கிறோம். இந்தச் சரித்திரத்திலே பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டபலரும் இந்த நிமிஷம் வரையில் ஒரு குறைவும் இல்லாமல் சுகஜீவிகளாயிருக்கிறார்கள். அப்படியே இதை வாசிக்கிறவர்கள் எல்லாரும் வச்சிர சரீரிகளாய் நித்தியமங்களமாய் வாழ்ந்திருக்கக் கடவர்கள்.

பிரதாபம் முற்றிற்று.

KARA

Cudg
31-1-87